ညီတော်အာနန္ဒာ၏
ကာယဂီဝတ္ထုတိုများ (၃)

(အဆုံး)

အရှင်ဝဏ္ဏသိရီ

ကန်တော့ပန်း

ပရိယတ်၊ ပဋိပတ် နယ်ပယ် နှစ်ရပ်တို့မှ ကျွန်ုပ်၏
သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာ အပေါင်းအား
ဤစာအုပ်ဖြင့် လေးမြတ်ကော်ရော် ပူဇော်ပါ၏။

ပထမအကြိမ်

၁၉၈၁-ခု ဖေဖော်ဝါရီလ

*

အုပ်ရေ ၂၀၀၀

*

တန်ဖိုး တဆယ့်ငါးကျပ်

*

ပန်းချီ စံတိုး

*

ဘလောက် ဘသစ်

*

အဖုံးရိုက် အောင်သာ

*

စာသားရေးဆိုင်ရာ စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၁၈၁၂)
မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၄၃၃)

ဦးချစ်အောင်(၀၂၀၇-မြ) လုပ်အားပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၅၊ လမ်း ၁၀၀၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့က ရိုက်နှိပ်၍၊ ဦးနေနွယ် (၀၁၁၆၆-မြ) မြကန်သာစာပေ၊ အမှတ် ၁၈၈၊ ၃၃-လမ်း၊ ကဥ္စနမဟီရပ်၊ မန္တလေးမြို့က ထုတ်ဝေသည်။

၁၄·၈၉၀

ညီတော်အာနန္ဒာ၏
တသက်တာမှတ်တမ်း-၅

(အဆုံးပိုင်း)

အရှင်ဝဏ္ဏသီရိ

နှလုံးလှစာပေ ဖြန့်ချိရေး၊ စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၈၇၊
အမှတ် ၅၊လမ်း ၁၀၀၊ ကန်တော်ကလေးစာတိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း— ၇၂၉၇၁

သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်များ

ဝိနာသယတိ အသဒ္ဓံ၊
သဒ္ဓံဝဍ္ဎေတိ သာသနေ။
ဝေံမေသုတ မိစ္ဆွံ၊
ဝဒံ ဂေါတမ သာဝကော။ ။

ဂေါတမ နွယ်ဖွား ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ တပည့် (အရှင်အာနန္ဒာ)သည် **ဝေံမေသုတံ** အစချီလျက် ထံတော်ပါးမှ ကြားနာမှတ်သားထားခဲ့လေသမျှကို ပြည့်ဝစုံလင်တင်ပြသောအားဖြင့် သာသနာတော်၌ မယုံကြည်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍ ယုံကြည် သဒ္ဓါ တိုးပွားလာအောင် အကျိုး ဆောင်လိုက် ပေ သတည်း။

အဋ္ဌကထာဆရာ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသ

မာတိကာ

စကားဦး—

၁။ ညီတော် သားတော်တို့၏ ကန်တော့ပန်း ၁၇

၂။ ယာလက်ရုံးကြီး ပြုတ်ချိန်တန် ၂၀

၃။ ယာလက်ရုံးကြီး ပြုတ်လေပြီ ၄၃

၄။ လက်ရုံးနှစ်ဆူလုံး ဆုံးခဲ့ပြီ ၅၃

၅။ ကောသလမင်းကြီး၏ နောက်ဆုံးနေ့ ၆၆

၆။ သကျတို့၏ နေဝင်ချိန် ၈၃

၇။ နောင်တော်ကြီးသို့ အမှတ်တရ ၉၂

၈။ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး ၁၀၄

၉။ ပါဠလိနယ်ခြားမြို့ ၁၂၀

၁၀။ ဘုရားပေးသည့် တရားကြေးမုံ ၁၂၉

၁၁။ အောင်နိုင်သူတို့၏ အောင်နိုင်သူ ၁၃၉

၁၂။ ဝေဠုဝရွာမှာ နောက်ဆုံးဝါ ၁၅၁

၁၃။ သိမ့်သိမ့်တုန်သော ထိုတနေ့ ၁၆၅

၁၄။ ကျွန်ုပ်၏ ချိုတဲ့ချက်များ ၁၈၆

၁၅။ နေရစ်တော့ ဝေသာလီ ၂၀၃

၁၆။ နောက်ဆုံး ဒကာမျာ း ၂၁၂

မာတိကာ

၁၇။	ကုသိနာရုံ အင်ကြင်းစုံ၌	၂၃၀
၁၈။	ရွှေတောင်ကြီး ပြိုတော့မည်	၂၄၂
၁၉။	နောက်ဆုံး မျက်မှောက်တပည့်	၂၅၆
၂၀။	နောက်ဆုံး မိန့်ခွန်းတော်	၂၆၉
၂၁။	ချမ်းမြေ့နိဗ္ဗူ စံတော်မူသည်	၂၈၁
၂၂။	ဖဝါးတော်တွင် နဖူးတင်	၂၈၆
၂၃။	သံဂါယနာ နိဒါန်း	၂၉၃
၂၄။	အချိန်မီ ကာကွယ်ကြပါစို့	၃၁၀
၂၅။	ပြည်တော်ပြန် မလှသောခရီး	၃၁၈
၂၆။	အရှင်မြတ်ကြီး၏ သူငယ်ကလေး	၃၃၀
၂၇။	အာဏာစက်နှင့် ဓမ္မစက်	၃၄၇
၂၈။	ကျွန်ုပ်၏ အလွတ်တရား	၃၆၁
၂၉။	သံဂါယနာပွဲတော်ကြီး	၃၇၈
၃၀။	နှလုံးအေးဖြင့် အရှုံးပေးလိုက်ပါသည်	၃၉၀
၃၁။	နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းကြပါစေသတည်း	၄၁၃

စကားဦး

ညီတော်အာနန္ဒာကို ဗဟိုပြု၍ သူ့နောင်တော်ကြီး ဘုရား၏ ဖြစ်တော်စဉ်များ၊ လက်ရင်းကျသော ရဟန္တာ အရှင်မြတ်ကြီးတို့၏ ဖြစ်ရပ်ဇာတ်လမ်းများကို ဆက်လက် ဖော်ကျူးထားပါသည်။ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်မပြုမီ တနှစ်တာကာလမှစ၍ ညီတော်အာနန္ဒာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံသည်အထိ နောက်ဆုံးပိုင်းဖြစ်ရပ် ဇာတ်လမ်းများ၊ ဟောကြားသော တရားဒေသနာတော်များကို ရေးသားထားပါသည်။

အမှတ် (၁) စာအုပ်တွင် အလောင်းတော်မင်းသား ဖွားမြင်ခန်းမှ ခမည်းတော်ကြီး သုဒ္ဓေါဒန ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်ခန်းအထိ ပါဝင်ပါသည်။ ဝေဠုဝန္ဒာလဝန်းကြီးနှင့်အတူ ထွန်းတင့်လာသော ကြယ်တာရာကြီးများကိုလည်း ဖူးတွေ့နိုင်ပါသည်။

အမှတ် (၂) စာအုပ်တွင် သားတော် ရာဟုလာကို သူ့ခမည်းတော်ဘုရားက ဆုံးမပုံများ၊ ဘိက္ခုနီသာသနာ ပေါ်ထွန်းလာပုံများ၊ ရာဟုလာနှင့် သူ့မယ်တော်တို့ ပြန်လည်ဆုံဆည်းကြပုံများ၊ ဝိနည်းတော်ဆိုင်ရာ သိမှတ်သင့်၊ သင်ခန်းစာယူသင့်သောအချက်များ ပါဝင်ပါသည်။

စကားဦး

အမှတ် (၃) စာအုပ်တွင် သားတော် ရာဟုလာ ရဟန္တာ အရှင်မြတ် ဖြစ်လာပုံ၊ အတ္တ အနတ္တဆိုင်ရာ ဝေဖန်ဆန်းစစ်ချက်များ၊ ဝါဒစစ်ပွဲများ၊ ဘုရားရှင်၏ ပထမဗောဓိမှ ပစ္ဆိမဗောဓိသို့ အကူးအပြောင်းကာလ အတွေ့အကြုံများ၊ ညီတော် အာနန္ဒာက လိုလေသေးမရှိ ပြုစုပုံများကို ဖတ်ရှုနိုင်ကြပါသည်။

အမှတ် (၄) စာအုပ်တွင် သာမဏေကျော်များ၊ သက်နှင်း မဝတ်လိုက်ရသော ရဟန်းများ၊ စံပြ ဒကာ ဒကာမများနှင့် တွေ့ဆုံနိုင်ပါသည်။ ဤစာအုပ်တွင်မူ ဝမ်းသာစရာ၊ ကြည်ညိုစရာ ကြောင်းခြင်းရာများနှင့်အတူ ဝမ်းနည်းဖွယ်၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ဖြစ်ရပ် ဇာတ်လမ်းများလည်း ပါဝင်နေပါသည်။ အပြင်အပ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ လုပ်ကြံ ဖန်တီးမှုများ၊ သာသနာ့အရိပ်အောက်မှာ နေပါလျက် သာသနာ့ပင်စည်ကြီးကို ဖြိုလှဲလိုသော ဒေဝဒတ်၏ လုပ်ရပ်များ၊ ဒေဝဒတ်၏ သားကောင်အဖြစ်သို့ မရှူမလှ ရောက်လာကြရသော အဇာတသတ်တို့ အကြောင်းကို ဖတ်ရှုယင်း သံဝေဂပွားနိုင်ကြပါသည်။ ကိုယ်တော်မြတ်၏ ဇရာလက္ခဏာများ ယှက်သန်းလာချိန်တွင် မယ်တော်ကြီး ဂေါတမီ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခန်းဖြင့် အမှတ် (၄) စာအုပ်ကို နိဂုံးချုပ်ထားပါသည်။

ဤစာအုပ်ပါ ကြောင်းခြင်းရာ များကိုကား မာတိကာ ကြည့်ရှုလောက်နှင့် မှန်းဆနိုင်ကြပါပြီ။

စကားဦး

ရိုက်နှိပ်ပြီး စာအုပ်များမှ စာရေးသူ၏ ချိုတဲ့ချက်နှင့် ပုံနှိပ်ဘက်ဆိုင်ရာတို့၏ ချိုတဲ့ချက်များကို နောက်နောင် ထပ်မံ၍ ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေသောအခါ ပြင်ဆင် ရိုက်နှိပ်ရန် တည်းဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်အတွက် မှာကြားရန် ရှိသည်မှာ ညီတော်နန္ဒ ပရိနိဗ္ဗာန်စံခန်း ထည့်ထားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ လက်လှမ်း မီသမျှ လေ့လာ ကြည့်ရာတွင် ညီတော် နန္ဒ ကျွတ်တမ်းဝင်ပုံ၊ တေဒဂ်ဂုဏ်ထူးရပုံများသာ နေရာများများ တွေ့ရပါသည်။ ပရိနိဗ္ဗာန် စံပုံကိုကား အမြွက်ကလေးမျှ မတွေ့ရပါ။ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံရာတွင် အရှင်အနုရုဒ္ဓါစသော မထေရ်များ အနီးအပါးမှာ ရှိပါလျက် ညီတော်နန္ဒ ပျောက်နေပါသည်။ ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီး၍သာ ဖြစ်စရာရှိသည်ဟု စာရေးသူ၏ အတွေးဖြင့် သားတော် ရာဟုလာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခန်းမှာ ပူးတွဲ၍ ရေးသားလိုက်ပါသည်။

ထို့အတူပင် ညီတော်အာနန္ဒာက ဘုရားရှင်၏ မိုးရေခံသင်္ကန်းကို ခြေဖြင့်နင်း၍ ချုပ်ပုံကိုလည်း ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်အချိန် ဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထား မတွေ့မိသေးပါ။ သံဂါယနာပွဲကြီးမှာ မထေရ်ကြီးများ၏ ပြောစကား အဖြစ်ဖြင့်သာ တွေ့မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုစကားကို အနုသန္ဓေဆက်စပ်ရန် ဝေဠုဝန္တာမှာ ဝါဆိုစဉ် ချုပ်ခဲ့ပုံများကို မိမိစိတ်ကူးဖြင့် ရေးသားလိုက်ပါသည်။

ထို့ပြင် မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ် အဋ္ဌကထာတွင် လိစ္ဆဝီတို့ကို တိုက်ခိုက်ရေးအတွက် ဘုရားရှင်ထံ စုံစမ်းပြီးနောက် များမ

ကြာမိ ဝဿကာရအမတ်ကြီး လိစ္ဆဝီတို့ဘက်သို့ သွေးခွဲရန် ကူးသွားသကဲ့သို့ ဖော်ပြထား၏။ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုပြီးနောက် သံဂါယနာတင်ရန် ရာဇဂြိုဟ်သို့ ညီတော် အာနန္ဒာ ပြန်ရောက်လာခါမှ ပေါ်ထွက်လာသော ဂေါပက မောဂ္ဂလာနသုတ်တွင် ဝဿကာရ အမတ်ကြီးနှင့် စကားပြောရပုံများ ဖော်ပြထား၏။ ထို့ကြောင့် နေရစ်တော့ ဝေသာလီအခန်းမှ လိစ္ဆဝီတို့၏ ပျက်စီးကြောင်း အစကို လိစ္ဆဝီတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ဟောကြားထားသော သုတ္တန် တပုဒ်နှင့် အနုသန္ဓေ ဆက်စပ်ပေးလိုက်ရပါသည်။

အလောင်းတော်မင်းသား ဖွားမြင်ခန်းမှစ၍ တရိပ်ရိပ် တရှိန်ရှိန် ဆွဲဆောင်ရေးသားလာခဲ့သော ဤဇာတ်လမ်းရှည်ကြီး၏ အထွတ်အထိပ်ကား သံဂါယနာပွဲအတွင်း ညီတော် အာနန္ဒာနှင့် မထေရ်ကြီးများ ထိပ်တိုက်တိုးမိနေကြပုံ ဖြစ်၏။ ဝတ္ထုစာပေ သဘောအားဖြင့် ဆိုရလျှင် ဤအပိုင်းသည် ဇာတ်အရှိန် အမြင့်ဆုံးအပိုင်းဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။ ဇာတ်ရှိန်အမြင့်ဆုံးအပိုင်းမှာ ညီတော်အာနန္ဒာ၏ ,အမြင့်မြတ်ဆုံးသော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပီပီပြင်ပြင် ဖော်ကျူးလိုက်ရ၍ ဝမ်းမြောက်မိပါသည်။

ဤစာအုပ်နိဂုံးပိုင်း သံဂါယနာခန်းများ ရေးသားနေဆဲမှာပင် သာသနာတော် သန့်ရှင်းတည်တံ့ ပြန့်ပွားရေး ပထမအကြိမ် ဂိုဏ်းပေါင်းစုံသံဃာ့အစည်းအဝေးကြီးအကြောင်းကို ရေဒီယိုမှ ကြားနာရပါသည်။ မကြုံစဖူး ထူးထူးခြားခြား တညီတညွတ်တည်း စုစည်းမိကြသော သမ္မုတိရသံဃာတော်

ကြီးများ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များကို ကြားနာရလေ၊ ညီတော် အာနန္ဒာ၏သည်းခံစိတ်ဓာတ်ကို ကြည်ညိုလာလေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤအခန်းကို အားပါးတရ ရေးလိုက်ရပါသည်။

ကိုယ်ပိုင်အမြင်၊ ကိုယ်ပိုင်အယူအဆဖြင့် မည်မျှပင် ခိုင်မာနေပါစေ၊ သံဃာ့အဖွဲ့အစည်းကြီး တခုလုံး၏ သန့်ရှင်းတည်တံ့ပြန့်ပွားရေးအတွက် မိမိဘက်က အလျှော့ ပေးခဲ့ခြင်းသည် ညီတော်အာနန္ဒာ၏ လက်ထက်က ဆင်းသက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤစံနမူနာကို ယူနိုင်ခဲ့ကြ၍သာ ဤသို့ သံဃာထု တရပ်လုံး စုစည်းလာသည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ အနာဂတ်သာသနာတော် သန့်ရှင်းတည်တံ့ ပြန့်ပွားရေးအတွက် တည်ဆောက်နေသော အဆောက်အအုံကြီးတွင် ဤစာအုပ်များက သဲပွင့်တဆုပ်၊ ရေတမှုတ်မျှဖြစ်စေ ပါဝင်နိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

စာဖတ် ပရိသတ်များ၏ စိတ်ဝင်စားမှု၊ စာအုပ်ဈေးနှုန်း ကြီးမြင့်မှုများကို ထောက်ထားရသဖြင့် ညီတော် အာနန္ဒာ၏ တသက်တာ မှတ်တမ်းကြီးကို ၅-အုပ်ဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်ရပါသည်။ သတ်မှတ်ထားသော စာမျက်နှာများတွင် စာဖတ်သူများအတွက် သင်ခန်းစာရနိုင်သော ဇာတ်လမ်းများ၊ လက်ငင်း လက်တွေ့ လိုက်နာကျင့်သုံးနိုင်သော တရားသဘောများ၊ ဉာဏ်ပညာ ပွားစေနိုင်သော ဝေဖန် သုံးသပ်ချက်များကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရွေးချယ်၍ တင်ပြထားပါသည်။

အချို့သော နေရာများတွင် ကျမ်းရင်းလာအတိုင်း အခြယ်အမှုန်း မပါပဲ ရေးသားခဲ့ပါသည်။ အချို့ နေရာများမှာတော့

စကားဦး

သရုပ်သကန် ပေါ်လွင်၍ ပီပီပြင်ပြင် ဖြစ်လာစေရန် စာပေသဘောအရ အခြယ်အမှုန်းများ ထည့်ထားရပါသည်။ မည်မျှပင် ခြယ်မှုန်းသော်လည်း ကျမ်းရင်းလာ အဆိုအမိန့်နှင့် မဆန့်ကျင်အောင် အထူး သတိထားပါသည်။ ကျမ်းရင်းလာ အဆိုအမိန့်များ အချင်းချင်း အနုသန္ဓေ ဆက်စပ်မိအောင် ကြိုးစားထားပါသည်။

စာအုပ်အားဖြင့် ၅-အုပ်၊ စာမျက်နှာအားဖြင့် ၂ ထောင်နီးပါးမျှ ရေးသားခဲ့သော်လည်း ပြည့်စုံပြီ၊ လုံလောက်ပြီဟု ကား မဆိုနိုင်ပါ။ ပိဋကတ်သုံးပုံ ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာ တည်းဟူသော သံဂါယနာဝင် ကျမ်းဂန်များ အားလုံးသည် ရတနာ သုံးပါးအကြောင်း သိကောင်းစရာများချည့် ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်များမှ သဲလွန်စရပြီးနောက် မူရင်း ကျမ်းဂန်ကြီးများကို ကိုယ်တိုင် လေ့လာနိုင်မှသာ ရတနာသုံးပါးနှင့် ပတ်သက်သမျှ သိစရာအလုံးစုံကို အကုန် သိနိုင်ကြပါလိမ့်မည်။

အရှင်ဝဏ္ဏသိရိ

(ဦးဣန္ဒောဘာသ)

ကြာပိုင်ရွာ၊ ရွှေကျောင်း

ကြေးမုံစာတိုက်ခွဲ၊

မုံရွာမြို့နယ်။

ညီတော် သားတော် တို့၏ ကန်တော့ပန်း

ဣန္ဒြေစောင့်စည်းသူ

ယခင်က ဣန္ဒြေမစောင့်စည်းသဖြင့် အရှက်ကြီး ရှက်ခဲ့ရသော ညီတော် နန္ဒသည် မယ်တော်ကြီး၏ နောက်ဆုံးကန်တော့ခြင်း ကို တည်ငြိမ်စွာ ခံယူခဲ့၏။ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ၊ ပကတိ တည်ငြိမ် သော ဣန္ဒြေဖြင့် လောကဓံကို ခံနိုင်ခဲ့ပါ၏။ နေ့စဉ်နှင့် အမျ သွားရာ လာရာ၊ နေရာ ထိုင်ရာ၊ ပြောဆို စားသောက်ရာမှစ၍ သွားလာလှုပ်ရှားမှု ဟူသမျှတွင် ဣန္ဒြေစောင့်စည်းလျက် တည် ကြည် ငြိမ်သက်လှပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘုရားရှင် ကိုယ်

တော်တိုင်က သူ့ညီတော်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီး၌ သင်္ကန်းတစ်စုံ ပေးတော်မူခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

(အင်္ဂုတ္တရအဋ္ဌကထာ ဧကကနိပါတ်၊ နန္ဒတ္ထေရဝတ္ထု)

ယခင်အနေနှင့် ယခုအနေ

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ငြိမ်ငြိမ်ကြီး နေလေ့ရှိသော ညီတော်နန္ဒသည် ငယ်ရွယ်သူများ လမ်းမှားကြရအောင် မကြာခဏ ဆိုဆုံးမတတ်၏။ သူ့ဘဝဇာတ်လမ်းမှ သင်ခန်းစာ ထုတ်ယူနိုင်ကြရန် တိုက်တွန်းတတ်၏။ ယခင်က အခြေအနေနှင့် ယခု အခြေအနေ လုံးဝကြီး ဆန့်ကျင်နေပုံကို မကြာခဏ ကျူးရင့်သီဆို၍ နေတတ်၏။

"မသင့်မတင့် နှလုံးသွင်းမိ သောကြောင့် ဟို ယခင်က ငါသည် တန်ဆာ ဆင်ယင် အလှပြင်၍ နေခဲ့၏။ ငါ၏ရင်မှာ လောင်မြိုက်နေသော အချစ်မီးကြောင့် ငါ့စိတ်သည် မတည်မငြိမ် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဘုရားရှင့် ညီတော် ရင်းချာ ဖြစ်ပါလျက် လျှပ်ပေါ်လော်လီသူ ဟူ၍ နာမည်ကြီးခဲ့ရ၏။

"နေမင်း၏ အဆွေဖြစ်တော်မူသော ဘုရားရှင်က ဥပါယ်တံမျဉ်ကိုသုံးကာကျွမ်းကျင်စွာကယ်တင်တော်မူသဖြင့် ငါသည် အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းတတ်လာပေသည်။ နည်းမှန်လမ်းကျ ကျင့်သုံးတတ်လာပေသည်။ ကာမဂုဏ်တည်းဟူသော ညွန်ဗွက်တွင်းမှ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသောကြည်းကုန်းထက်သို့တက်ရောက်၍ လာနိုင်ပါပေသည်"

(ဒုကနိပါတ်၊ နန္ဒတ္ထေရဂါထာများ)

ကျေးဇူးဆပ်နည်းတမျိုး

ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးဆပ်ရာတွင် ညီတော်နန္ဒသည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ နောင်တော်မြတ် အပါး ချဉ်းကပ်သည် မဟုတ်ပါ။ ခပ်ကွာကွာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာနေယင်း ကျေးဇူးဆပ်သည်သာဖြစ်၏။ နောင်တော်မြတ်ကပေးသနားခဲ့သော ဖိုလ်ချမ်းသာကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ခံစားနေခြင်းသည်ပင် သူ၏ အကောင်းဆုံး ကျေးဇူးဆပ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤသို့ ကျေးဇူး ဆပ်ခြင်းကို ကျေနပ်သောကြောင့် သူ့နောင်တော်မြတ်ကလည်း ခွင့်လွှတ်ထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သကျသားတော်၏ ဘဝနိဂုံး

ယခင်က ကောင်းပေ့ ဆိုသော သက်န်းမျိုးကိုမှ ရွေးချယ်၍ ဝတ်ခဲ့သော ညီတော်နန္ဒသည် ယခုတော့ အစပ်တရာ အဖာတရာ ပံ့သကူ သင်္ကန်းများနှင့် ကျေနပ် နေပါပြီ။ ယခင်က တိုက်ကြီး တာကြီးနှင့် အိမ်ကြီးရခိုင်များကိုမှရွေး၍ ဆွမ်းခံခဲ့သော ညီတော်နန္ဒသည် ယခုတော့ သူနေထိုင်ရာ တောရွာကလေးမှ ရတတ် သမျှသော ဆွမ်း၊ဆွမ်းဟင်းများဖြင့် မျှတ၍ နေပါပြီ။ ယခင်က ခန့်ပေ့ သန့်ပေ့ ဆိုသော နေရာမျိုးမှာမှ နေထိုင်ခဲ့သော ညီတော် နန္ဒသည် သူနေထိုင်ရာ အင်ဖက်မိုးသော ကျောင်းကလေးမှာပင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်သွားပါပြီ။

မိုးလုံသော်လည်း လေမလုံတတ်သော တဲကျောင်းကလေး။ ထိုတဲကျောင်းကလေး ခေါင်းရင်းပိုင်းတွင် လူသေ ပစ်ရာမှာ အသုံးပြုခဲ့သော ညောင်စောင်းအို တခု။ ညောင်စောင်းအို ထက်တွင် ဖြန့်ခင်း ထားသော ရေသနုတ် သင်္ကန်း ဟောင်း တထည်။ သူ့နံဘေးက ကျောက်တုံး ပေါ်မှာ သောက်ရေ ထည့်ထားသော မြေသပိတ် တလုံး။ သူ့ခေါင်း အောက်က ဝါးဆစ် ခေါင်းအုံး။ သူ့ကိုယ်ပေါ် လွှမ်းခြုံ ထားသည်မှာ ပံ့သကူ သင်္ကန်း သုံးထည်။ သုဒ္ဓေါဒန သကျ သားတော်၏ ပိုင်ဆိုင်လေသမျှ ပစ္စည်းများပါတကား။

ငြိမ်းအေးမှုချင်းတူညီသည်

မယ်တော်ကြီး ဂေါတမီတို့နှင့်တကွ သားတော်နန္ဒတို့၏ ဘဝ နိဂုံးအဆုံးသတ်ပုံသည် တမျိုးစီဖြစ်နေကြ၏။ မယ်တော်ကြီးတို့ တုန်းကတော့ တကျောင်းလုံး တမြို့လုံး အုံးအုံး ကျက်ကျက် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သားတော် နန္ဒမှာကား လူသူ မနီးသော တော ကျောင်းကလေးတွင် တိတ်ဆိတ်စွာကွယ်လွန်ခဲ့ရ၏။ မယ်တော် ကြီးတုန်းက အုတ်အော် သောင်းတင်း ဖြစ်ခဲ့ရလေ သမျှကို သံဝေဂယူကာ မိမိပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့မည်အကြောင်း မည်သူ့ ကိုမျှ မပြောကြားပဲ ထားခဲ့ဟန် တူပါသည်။

အုံးအုံးကျက်ကျက် ကွယ်လွန်သည် ဖြစ်စေ၊ တိတ်တဆိတ် ကွယ်လွန်သည်ဖြစ်စေ မယ်တော်၊ သားတော် နှစ်ပါးလုံး၏ ကွယ်လွန်ခြင်းကား အတူတူသာ ဖြစ်ပေသည်။ နှစ်ပါးလုံးပင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ငြိမ်းလေသော ဆီမီးတောက်

ပရိနိဗ္ဗာန် ဟူသည်မှာ ဆီမီးတောက်တခု ငြိမ်းသွား သကဲ့သို့ ငြိမ်းသွားခြင်း ဖြစ်၏။ မီးစာလည်း ကုန်၍ ဆီလည်းခန်း၍ ငြိမ်းသွားလေသော ထိုမီးတောက်သည် အရှေ့နှင့် အနောက် တောင်နှင့် မြောက်မှစ၍ မည်သည့် အရပ်မှ ရောက်မသွားပေ။ မည်သည့်နေရာသို့မှ ပြောင်းရွှေ့မသွားပေ။ ဤနေရာ ဤအရပ် မှာပင် လောင်စာမရှိတော့၍ ငြိမ်းသွားခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့အတူပင် လွန်လေပြီးသော အချိန်များက အရှင်မကြီး တို့ သားအမိတို့ ပြုခဲ့ကြသော ကောင်းကံ မကောင်းကံ တို့ သည် ကိလေသာ အဖော် မရှိတော့သဖြင့် အရှိန်အဟုန် ကုန် သွားကြပေပြီ။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်ဖြင့် ပြုစုကြိုးပမ်းခဲ့သော ကောင်းမှုများမှာလည်း ကံ ဟူ၍ မဆိုထိုက်တော့ပြီ။

ကံ ဟူသည်မှာ ကိလေသာ အနှောင်အဖွဲ့နှင့်တကွ ပြုခဲ့ကြ သော အမှုများ ဖြစ်၏။ အရှင်မကြီးတို့ သားအမိမှာ ကိလေ သာ အနှောင် အဖွဲ့ ဟူ ၍ တစိုး တစိမျှ မရှိကြတော့ပေ။ ကိလေသာ အနှောင်အဖွဲ့ မရှိ၊ ပကတိ စင်ကြယ်သော စိတ် နှလုံးဖြင့် ပြုစုကြိုးပမ်းခဲ့သော ကောင်းမှုများသည် သာသနာ တော်ကြီးအား ကျေးဇူး ဆပ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သာသနာ တော်ကြီး၏ အသီးအပွင့်ကို မိမိတို့စားသုံးကြရသကဲ့သို့ အခြား သူများလည်း စားသုံးကြပါစေ ဟူသော စေတနာ သန့်သန့်

ဖြင့် အကျိုးဆောင်ခဲ့ ကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အရှင်မကြီးတို့ သားအမိအဖို့ နောင်ဘဝ သံသရာ ဟူသော အယူအစွဲ မရှိတော့သဖြင့် ဘဝ သံသရာ ကောင်းစားရေးကိုလည်း အလေးထားဖွယ် မရှိတော့ပေ။ မည်သူ့အတွက်မျှလည်း ကြောင့်ကြဖွယ် မရှိ။ တောင့်တဖွယ်မရှိ။ မိမိတို့ သယ်ပိုး ထားရသော ဝဋ္ဋခန္ဓာကြီးကို စိတ်နှလုံး အေးချမ်းစွာဖြင့် စွန့်ပစ် လိုက်ကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အရှင်မကြီးတို့ သားအမိ၏ ဘဝနိဂုံးကို ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည် ခေါ်ဝေါ်ကြရပေသည်။ ငြိမ်းလေသော ဆီမီးတောက်နှင့် ဥပမာပြုကြရပေသည်။

တရားရလျက် တရားလက်လွှတ်သူ

ဤသို့သော တရားသဘောများ ပါဝင်သော ရတနာ သုတ်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ရွတ်ဖတ်ခဲ့ဘူးပါ၏။ အရှင်မကြီးတို့ ခေါင်းချသွားရာ ဤဝေသာလီမြို့တော်ကြီး၏ တံတိုင်းသုံးထပ် ကြားဝယ် လူးလာခေါက်ပြန် စင်္ကြံလျှောက် ယင်း ရွတ်ဖတ်ခဲ့ဘူးပါ၏။ ဤဒေသနာတော်ကို နှုတ်တက်ရွရွ ရရှိခဲ့သော ကျွန်ုပ်သည် တခါတရံမှာကား တရား လက်လွှတ် ငှက်တောင်ကျွတ် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် မယ်တော်ကြီး ဂေါတမီတို့ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုစဉ်က ကျူကျူ ပါအောင် ငိုခဲ့ရ၏။ သားတော်ရင်းချာ နန္ဒက ကျွန်ုပ်ကိုဖျောင်းဖျခဲ့ရ၏။ ဖျောင်းဖျသူ ကိုယ်တိုင် တိတ်တိတ်ကလေး ပရိနိဗ္ဗာန် စံပြန်တော့လည်း ကျွန်ုပ် မျက်ရည်မဆည်နိုင်ပါ။ ယသော်ဓရာတို့၏ ညီအစ်မတွေ

ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကြပြန်တော့လည်း သားတော်ရင်းချာ ရာဟုလာက မငိုရပဲ မောင်ဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်မှာသာ ငိုပွဲကြီး ဆင်ခဲ့ရ၏။

တွယ်တာတတ်သော သမုဒယကြောင့် ကျွန်ုပ် ငိုခဲ့ရလေသမျှသည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းရုံသာ ဖြစ်၏။ ရှိုက်ငင်လိုက်ဖို့ ကျွန်ုပ်ငိုနေဆဲမှာပင် ကျွန်ုပ် တွယ်တာ ခဲ့ရသူများက ကျွန်ုပ်ကို မျက်နှာလွှဲ၍ သွားကြချေပြီ။ တွယ်တာခြင်း မရှိပကတိ အေးချမ်းသော စိတ်မနောဖြင့် ခန္ဓာဝန်ကို ပစ်ချ၍ သွားကြချေပြီ။

ကျွန်ုပ်တူ ရာဟုလာ

ကျွန်ုပ် ငိုယိုနေသည့် အခါတိုင်းမှာပင် တူဖြစ်သူ ရာဟုလာသည် ကျွန်ုပ်ကို စူးစူး စိုက်စိုက် ကြည့်နေ တတ်ပါ၏။ သူ့နှုတ်မှာကား စကားတခွန်းမျှ ထွက်မလာပါ။ အကယ်၍ ထွက်လာလျှင် မည်သို့များ ဖြစ်ပါမည်နည်း။ နှုတ်ဖျားမှာ တရားတွေ သီးနေပါလျက် တရားနှင့် မဖြေနိုင်ရန်ကောဟု အပြစ်တင်ချိမ့်မည်လော။ သို့မဟုတ် သူမတူအောင် တွယ်တာလွန်းသဖြင့် သူမတူအောင် စိတ်ထိခိုက်ရမှာပေသည်ဟုကရုဏာ ပွားနေလိမ့်မည်လော။ ရာဟုလာ၏ စိတ်သဘောကို ရာဟုလာကိုယ်တိုင်သာ အသိဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ခမည်းတော်ဘုရား၏ ဆုံးမစကားတည်းဟူသော နေရောင်ခြည်နှင့် ထိတွေ့ရသဖြင့် ကြာဖူး၊ကြာငုံသည် ငွားငွားစွင့်စွင့် ပွင့်လာခဲ့၏။ အမြင့်ဆုံးအဆင့်ထိ အပွင့်ကြီး ပွင့်လာခဲ့သော

ရာဟုလာသည် လာခြင်းကောင်းသောမိမိ၏အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ကြိမ်ဖန်များစွာ ဥဒါန်းကျူးရင့်ခဲ့၏။ ခမည်းတော်ဘုရား၏ ကျေးဇူးကို ထပ်ကာထပ်ကာ ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ ဘုရားရှင်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ်ကြီးကား မနေပါ။ သူ့ ခမည်းတော်ဘုရားထံမှ မတောင်းရပဲ ရရှိထားသော ရတနာရွှေအိုးများကိုသာ အချိန်ရတိုင်း သုံးဆောင်ခံစား၍ နေ၏။ အခြားသော ရဟန္တာမထေရ်ကြီးများကဲ့သို့ တပည့် ပရိသတ်လည်း မထားသဖြင့် ကိုယ့်တရားနှင့်ကိုယ် လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေနိုင်ပါပေသည်။

ကရုဏာရှင် ရာဟုလာ

အထက် မဂ်များ၏ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ရာဟုလာ၏ စိတ်သန္တာန်ဝယ် စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးလိုသော စိတ်သဘောတို့ မရှိနိုင်တော့ပါ။ ရာဟုလာ၏မျက်လုံးထဲဝယ် မျက်ရည်စများ မတွေ့ရတော့ပါ။ သို့သော် ခက်ထန် တင်းမာခြင်းလည်း မရှိပါ။ တခု ထူးခြားသည်မှာ ကျွန်ုပ် ငိုနေမိသော အချိန်များတွင် ခါတိုင်းထက်ပို၍ ကျွန်ုပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေတတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အပြစ်ကင်းစင် ကြည်လင်သော သူ့ မျက်နှာမှာလည်း တစုံတရာ ပြောင်းလဲမှု မရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ အတွေ့အကြုံအရ ကျွန်ုပ်၏ တူဖြစ်သူသည် ကျွန်ုပ် အပေါ် အပြစ်တင်လိမ့်မည် မထင်ပါ။ သည်အသက်၊ သည်အရွယ်ထိအောင် မျက်ရည်မသိမ်းနိုင်သေးသော သူ့ ဘထွေးတော်အတွက် ကရုဏာ သက်ရုံသာ ရှိပါလိမ့်မည်။

အဘိုး အဘွားတို့၏ ရာဟုလာ

ရာဟုလာမှာ ခုနစ်နှစ်သားရှိခါမှ သူ့ ခမည်းတော်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့် ရခဲ့၏။ သူ့ ခမည်းတော်သည် သားတော်လေး ဖွားမြင် လာခြင်းကိုပင် ရာဟု အဖမ်းခံရသကဲ့သို့ မသက်မသာ ခံစားကာ ထိုညမှာပင် အနော်မာသောင်သို့ထွက်ပြေးသွားခဲ့၏။ ဤလောက လူ့ရွာတွင် ခမည်းတော်ဟူ၍ အထင်အရှား ရှိနေပါလျက် ရာဟုလာလေးခမျာ ဖတဆိုး ဖြစ်ရရှာ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့မယ်တော်က သူ့ကို မေတ္တာ၊ ကရုဏာ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ယုယုယယ ထွေးပိုက်ခဲ့ရ၏။ ဖတဆိုးလေးပါကလား ဟူသော ကရုဏာ စေတသိက်က နှိုးဆော်ပေးသဖြင့် ဘိုးအေဘွားအေကြီးများ၏ မေတ္တာဓာတ်များ ပိုမို၍ ထက်သန်လာခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ရာဟုလာလေးကို ရှင်ပြုပေးလိုက်တုန်းက မြေးကိုချစ်သောမေတ္တာဓာတ်သည် အသွေးအသားကို ကျော်လွန်ကာ ရိုးတွင်းခြင်ဆီထိစူးနေပါသည်ဟု သူ့ ဘိုးအေကြီးက လျှောက်ထားခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မေတ္တာရှင် ရာဟုလာ

တနန်းတော်လုံး၊ တဆွေလုံး တမျိုးလုံးက ရာဟုလာလေး အပေါ် ချစ်အားပိုခဲ့ကြရာတွင် ကျွန်ုပ်ပါဝင်ကြောင်းကိုကား အထူး တင်ပြရန် လိုမည်မထင်ပါ။ လူ့ဘဝမှာ ရှိကြစဉ်တုန်း

ကလည်း သည်တူကလေးကို ကျွန်ုပ် မကြာခဏ ချီခဲ့ရ ပိုးခဲ့ရ၏။ သာသနာ့ဘောင်မှာ ဆုံမိကြတော့လည်း သူ့အတွက် လိုအပ်ရာရာကို ကျွန်ုပ်ကြောင့်ကြစိုက်ကာ စောင့်ရှောက်ခဲ့ရ၏။ ထို့အတူပင် ရာဟုလာ ဘက်ကလည်း ကျွန်ုပ်၏ မေတ္တာ၊ စေတနာကို တန်ဖိုးထားခဲ့ပါ၏။ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တပါး ဖြစ်လာသည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်အပေါ် လေးလေးမြတ်မြတ် ရှိခဲ့ပါ၏။ ယခုနောက်ပိုင်းမှာ ဘုရားရှင်၏ အလုပ်အကျွေး တာဝန် ထမ်းဆောင်လာရသည့်တွင်ကား ကျွန်ုပ်ကို ပို၍ အရေးကယူ ရှိလာပေသည်။ ဘုရားရှင်အား ပြုစုလုပ်ကျွေးရာတွင် ပါဝင်ခွင့်မရသော်လည်း ကျွန်ုပ်အတွက် သက်တောင့်သက်သာ ရှိရေးကိုကား ဂရုတစိုက်ရှိပါပေသည်။

သားတော်မြတ်၏ ပရိနိဗ္ဗာန်

ကျွန်ုပ် သက်တောင့် သက်သာ ရှိရေးကို ရှေးရှု ခဲ့သော ရာဟုလာသည် နောက်ဆုံး ခန္ဓာဝန်ချသည့် အခါမှာပင် ကျွန်ုပ်အတွက် သက်ညှာစွာ ပြုခဲ့ပါသေးသည်။

မယ်တော်ကြီးဂေါတမီနှင့် ယသော်ဓရာတို့ ညီအစ်မတွေ ပရိနိဗ္ဗာန် စံကြသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့မှောက်မှာပင် ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးအချိန်တွင် ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့တတွေကို ကန်တော့၍ သွားကြသေး၏။ သားတော်မြတ် ရာဟုလာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံရာကား ကျွန်ုပ်တို့ မျက်ကွယ်ရာ တာဝတိံသာ နတ်တို့ရွာမှာဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့ကိုလည်း လုံးဝနှုတ်ဆက် မသွားခဲ့ပါ။ သူ့ဝရီးတော်နည်းတူ မည်သူ့ကိုမျှ ကာယကံ

မြောက် နှုတ်ဆက်မသွားပါ။ သို့သော် သူ့ ခမည်းတော်ဘုရားကိုကား မနောကံအားဖြင့် ကန်တော့၍ သွားခဲ့ပါလိမ့်မည်။ တာဝတိံသာ နတ်တို့ရွာတွင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလိုပါကြောင်း မြင့်မြတ်သော စိတ်မနောဖြင့် လျှောက်ထားခဲ့ပါလိမ့်မည်။ သားတော်မြတ်အား မဟာကရုဏာတော်ဖြင့် ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်တော် မူလာခဲ့သော ဘုရားရှင်ကလည်း သားတော်ရာဟုလာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံပုံကို ဥပေက္ခာ ဘာဝနာဖြင့် အကြည်အသာ ကြည့်ရှု၍ နေတော်မူခဲ့ပါလိမ့်မည်။

ရွှေလောင်းကလေး ပျောက်သွားပြီ

တကြိမ်သောအခါက ကျွန်ုပ်သည် ရာဟုလာတို့ သားအဖကို ရွှေလောင်းကြီးနှင့်ရွှေလောင်းငယ်အဖြစ် တင်စားခဲ့ဘူးပါ၏။ ရွှေလောင်းကြီးနောက်မှ ရွှေလောင်းငယ်က အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါသွားပုံကို ဖော်ကျူးခဲ့ပါ၏။ ယခုတော့ ရဟန်းရှင်လူ ဟူသမျှ ဖူးမြင်၍မဝနိုင်သော ရွှေလောင်းငယ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ကွင်းမှ ပထမဦးစွာ ပျောက်ကွယ်သွားပါချေပြီ။

ချစ်ခင်မြတ်နိုးသူများ၏ နောက်ဆုံး ကန်တော့ပွဲများ၌ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုပွဲဆင်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်သည် ယခု ရာဟုလာ၏ နောက်ဆုံးအချိန်မှာကား မျက်ရည်ဖြင့်နှုတ်မဆက်လိုက်ရတော့ပါ။ ဤသို့ ကျွန်ုပ်အပေါ် သက်ညှာခဲ့သော တူဖြစ်သူသည် ကွယ်ရာမှာ မျက်ရည်ကျမည့် ဘထွေးတော်၏ ဖြစ်အင်ကို တွေးမှ တွေးခဲ့မိပါလေစ။

(မဟာဝဂ်၊ သတိပဋ္ဌာနသံယုတ်၊ စုန္ဒသုတ်အဋ္ဌကထာ)

ယာလက်ရုံးကြီး ပြုတ်ချိန်တန်

ဖွားမြင်ရာနှင့် ကွယ်လွန်ရာ

ဘူဖြစ်သူ ရာဟုလာက ကရုဏာဖြင့် သက်ညှာခဲ့သဖြင့် ပွဲတိုင်းကျော် မျက်ရည်သည်ကြီး သက်သာခွင့် ရခဲ့ပါ၏။ အကင်းကြီး အရှင်းကြီး မဟုတ်စေကာမူ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုပွဲကြီးဆင်ရသော အဖြစ်သို့ကား မရောက်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ထိုနေ့က သက်သာမှုသည် နောက်တခါ ပူပန်မှုအတွက် နေရာပေးထားခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ရာဟုလာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာသည် ကျွန်ုပ်မျက်ကွယ်ရာမှာ ဖြစ်၍။ တာဝတိံသာ နတ်တို့ရွာ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကြောင်း ဈာန်

အဘိညာဉ်ရ ပုဂ္ဂိုလ်များ ပြောပြကြ၏။ အရှင်မဟာ သာရိပုတ္တရာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာ အရပ်မှာလည်း ကျွန်ုပ်မျက်ကွယ်ရာပင် ဖြစ်၏။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်နှင့် ဝေးကွာလှသော သူတို့ ဇာတိရပ်ရွာမှာ ဖြစ်၏။

မဂဓတိုင်းအတွင်းရှိ နာလကရွာကြီးသည် အရှင်မြတ်ကြီး၏ ဇာတိချက်မြှုပ်ဖြစ်၏။ ထိုရွာကြီးတွင် သူ၏မယ်တော် သာရီပုဏ္ဏေးမကြီးသည် မြေးကလေး ဥပရေဝတနှင့်အတူ ရှိနေ၏။ ထိုမယ်တော်ကြီး၏ တိုက်ခန်းသည် အရှင်မဟာသာရိပုတ္တရာ၏ ဖွားမြင်ရာ ဌာနလည်းဖြစ်၍ ကွယ်လွန်ရာ ဌာနလည်း ဖြစ်ပေသည်။

သားကောင်း သမီးကောင်းတို့ မိခင်

မယ်တော်ကြီးသည် ကုသိုလ်ကံ အင်မတန်ထူးလှ၏။ ထေရီ ထေရာရဟန္တာကြီး ခုနစ်ပါး၏ မယ်တော်ကြီးဖြစ်၏။ စာလာ၊ ဥပစာလာ၊ သိသူပစာလာ ဟူသော သမီး သုံးယောက်လုံးသည် ထင်ရှားသော ရဟန္တာ အရှင်မကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။ အရှင်မဟာ သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်ဥပသေန၊ အရှင်စုန္ဒနှင့် ညီအထွေးဆုံး ရေဝတတို့လည်း ဂုဏ်သတင်း ကြီးမားသော ရဟန္တာအရှင်မြတ်များ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုအထဲက အရှင်မြတ်သုံးပါးတို့သည် ဧတဒဂ်ဂုဏ်ထူးများကို ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့ကြ၏။

တပည့်အမွေးစေသူ

ဟောကျောင်းနေ တေဒင်ဂုဏ်ထူးရ ရေဝတအကြောင်းကို သာမဏေကျော်များ အခန်းမှာ တင်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ ယခုစကား စပ်လာသည့်အလိုက် သမန္တပါသာဒိက တေဒင်ဂုဏ်ထူးရ အရှင် ဥပသေနအကြောင်းကို အမြွက်မျှ တင်ပြချင်ပါသေးသည်။

နောင်တော်ကြီးကို အတုယူကာ ရဟန်းပြု၍ တဝါအရ ဘွင် အရှင်ဥပသေနသည် သာသနာကြီးပွားစေရန် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် တပည့်တဦးကို ရဟန်းခံ၍ပေးခဲ့၏။ ဆရာက နှစ်ဝါ၊ တပည့်ကတဝါအရတွင် ဘုရားရှင် ရှေ့တော်သို့ ဝင်ကြရာ—

"အို အချည်းနှီးသောယောကျ်ား၊ သင်၏ ကိုယ်တိုင်မှာ သူတပါးထံမှ အဆုံးအမ ခံယူရဦးမည် ဖြစ်ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် သူတပါးကိုဆုံးမရန် စိတ်ကူးရဘိသနည်း။ အသင်း အပင်းဖွဲ့၍ ပရိသတ် ကြီးပွားအောင် လုပ်ဆောင်ခြင်းသည် စောလွန်းစွတကား"

တပည့်မွေး စောနေသော အရှင်ဥပသေနအား ဘုရားရှင်က ဤသို့ရှုတ်ချတော်မူကာ မိမိက ၁၀ ဝါမပြည့်သေးလျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ရဟန်းခံ မပေးရ ဟု သိက္ခာပုဒ်ပညတ်တော် မူခဲ့ရ၏။

(ဝိနည်းမဟာဝဂ်၊ မဟာခန္ဓက၊ အာစရိယဝတ္တကထာ)

တပည့်အတွက် ဂုဏ်တက်သည်

ထိုစဉ်တုန်းက အရှုတ်ချခံလိုက်ရခြင်းသည် အရှင်ဥပသေနအဖို့ အားသစ် လောင်းပေးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ တေဒဂ်ဂုဏ်ထူး ဆွတ်ခူးနိုင်ရန် လမ်းစဖော်ပေးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်၏ ရှုတ်ချစကားကြောင့် အရှင်ဥပသေနသည် သတိသံဝေဂ ရမိသော်လည်း စိတ်ပျက်အားငယ်မှုကား ဖြစ်ပွားမလာပါ။ 'ဘုရားရှင်က ပရိသတ်ကို အကြောင်းပြုပြီး ငါ့ကို ရှုတ်ချခဲ့ပြီ။ လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ ကျက်သရေမင်္ဂလာ ပြည့်စုံစွာသော ထိုနှုတ်တော်ဖျားမှပင် ငါ့ကို ချီးမွမ်းလာအောင် ငါဆောင်ရွက်အံ့။ ပရိသတ်ကို အကြောင်းပြု၍ပင် ချီးမွမ်းစကားကို ငါခံယူအံ့' ဟုသာ အားတင်းထားခဲ့၏။

အားတင်းထားခဲ့သည့်အတိုင်း ၁၀ နှစ်အကြာတွင် ခုတင်ဆောင်တပည့် ပရိသတ်ငါးရာ ခြံရံလျက် ဘုရားရှင်ရှေ့တော်မှောက်သို့ ပြန်ရောက်လာပေသည်။

ယခင်တခေါက်တုန်းက အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ရှုတ်ချတော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင်သည် ဤတခေါက်မှာတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုတော်မူပေါ၏။ ဆရာကောင်းတပည့် ပီသစွာ ခုတင်ဆောက်တည်နေကြသော ရဟန်းများကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်တော်မူကာ "ဥပသေန၊ သင့်ပရိသတ်သည်ကြည်ညိုဖွယ်ရှိပေစွ" ဟု ရွှေနှုတ်တော်မှ ထုတ်ဖော်ချီးမွမ်းတော် မူပေါ၏။ ဘုရားရှင် ရှုတ်ချခံထားရသော ရဟန်းတပါးအဖို့ ထိုအဖြစ်မှ လွတ်

မြောက်ရန်နည်းလမ်းမှာ ကျင့်ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံရေးသာ ဖြစ်ပေသည်။ အရှင်ဥပသေနမှာကား မိမိကိုယ်တိုင် ကျင့်ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံရုံမက တပည့်အားလုံးကိုပါ ကြည်ညိုဖွယ် ဖြစ်အောင် ဆုံးမသွန်သင်နိုင်သဖြင့် သမန္တပါသာဒိကဓုတင် ဂုဏ်ထူးကို ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့ပါပေသည်။ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ရှိသူအဖို့ မိမိအပေါ် ပြောလေသမျှ ဆိုလေသမျှ အကျိုးရအောင် ကြံဆောင်နိုင်ကြသည်သာတည်း။

ကျွန်ုပ်၏ တသက်တာမှတ်တမ်း ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီးကို ဤအရှင်မြတ်၏ ဥဒါန်းစကားဖြင့် နိဂုံးချုပ်ရမည် ဖြစ်၍ ဤနေရာမှ အမှတ်တရ တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(ပါရာဇိက ကဏ္ဍ၊ နိဿဂ္ဂိပါစိတ်၊ နိသီဒနသန္ထတ သိက္ခာပုဒ်ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ၊ အင်္ဂုတ္တရ၊ ဧက ကနိပါတ် အဋ္ဌကထာ၊ ဥပသေန ဝင်္ဂန္တပုတ္တတ္ထေရ ဝတ္ထု)

မမြင်ရသော ဗြဟ္မာကြီးများ

ဤမျှလောက် အရှိန်အဝါ ကြီးမားလှသော သားသမီးများကို မွေးထုတ်ခဲ့ရသော မယ်တော်ကြီးသည် တဘက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း ကံဆိုးသည်ဟုဆိုရန် ရှိနေ၏။ ထေရီထေရာ ရဟန္တာကြီး ခုနစ်ပါး၏ မယ်တော်ကြီး ဖြစ်ပါလျက် သူ့ခမျာ ယခုထက်ထိ ရတနာသုံးပါးနှင့် မထိတွေ့ရရှာသေးချေ။ အယူအစွဲ ပြင်းထန်လှသော ဗြာဟ္မဏတို့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း စိုက်လိုက်မတ်တပ် လိုက်နေဆဲသာ ဖြစ်၏။

လူမှုန်း သိတတ်ကတည်းက ဤ လမ်းကြောင်း အတိုင်း လိုက်လာခဲ့ရာ ယခု အသက် ၇၀- ကျော်၍ ၉၀ ဘက် နီးလာခဲ့ပြီ။ သို့သော် သူတို့တတွေ ကိုးစား မျှော်လင့်ခဲ့သော ဗြဟ္မာကြီးများကိုကား တကြိမ် တခါမျှ မဖူးကြရ၊ မမြင်ကြရချေ။

မြင်နိုင်သော ဗြဟ္မာကြီးများ

ဗြဟ္မာဟူသည်မှာ မြင့်မြတ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးပင်ဖြစ်ရာ ထို ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သရုပ်ခွဲကြည့်လျှင် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာနှင့် ဥပေက္ခာဟူ၍ လေးမျိုးလေးစား ရှိပေသည်။ ရှိရှိသမျှ သတ္တဝါ အနန္တတို့အား မိမိကိုယ်နှင့် မခြား ချစ်ခင်ခြင်း၊ ဒုက္ခိတသတ္တဝါတို့အား သနားခြင်း၊ သုခိတသတ္တဝါတို့အတွက် ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ မိမိ ဖြစ်စေချင်တိုင်း မဖြစ်နိုင်သော သဘောကို သိ၍ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ မဖက်၊ တည့်မတ်စွာ နေထိုင်ကျင့်သုံးခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ဤ တရားလေးမျိုးတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာတော်က ဗြဟ္မဝိဟာရဟု ခေါ်ဝေါ် သမုတ်ထား၏။ တစုံတယောက်သောသူသည် ဤလေးပါးလုံး ဖြစ်စေ၊ တပါးပါးကိုဖြစ်စေ ထိထိမိမိ ပွားများနိုင်ပါလျှင် မိမိကိုယ်တိုင် ဗြဟ္မဝိဟာရ= မြင့်မြတ်သောနေခြင်းဖြင့် နေပြီးသား ဖြစ်တော့၏။ ထက်ကောင်းကင်မှ ဗြဟ္မာကြီးများကို မျက်မှန်းရေမ်းဆ တမ်းတနေမည့်အစား ဤသို့ မိမိကိုယ်တိုင် နေထိုင်ကျင့်သုံးမှုက ပိုမို၍ အကျိုးရှိပေသည်။

အပြန်မရှိသော ခရီး

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ မယ်တော်ကြီးကား ကိုယ်တိုင်ကျင့်သုံးရမည့်အစား ထက်ကောင်းကင်က ဗြဟ္မာကြီးများကို လှမ်းမျှော်နေသည်ဟုဆိုကြ၏။ ထိုသို့ အစွဲအလမ်း ကြီးလွန်းလှသဖြင့် သူ့ သားတော် သမီးတော်များသည် ဝေးဝေးက ခွာနေခဲ့ကြဟန် တူပါသည်။ ခုတော့ သားကြီးသြရသက သူ့ရှိရာသို့ ကြွချီပါတော့မည်။ ဤသို့ ကြွချီသွားခြင်းမှာ မယ်တော်ကြီးအား ခြွေချွတ်ရန်သက်သက်သာဖြစ်လျှင် ကောင်းလေစွ။ မယ်တော်ကြီးကို ခြွေချွတ်ပြီးနောက် နောက်ပါ တပည့်ရဟန်းများနှင့်အတူ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွလာလျှင် ကောင်းလေစွ။ သို့သော် အရှင်မြတ်ကြီး၏ ကြွချီခြင်းကား နောက်ထပ်တဖန် ပြန်ကြွလာရန် မရှိတော့သော ကြွချီခြင်းပါတကား။

တောင်းပန်ခြင်းနှင့် ခွင့်လွှတ်ခြင်း

"ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ ရှင်တော်မြတ်၏ ခြေတော်အစုံ ကြာပဒုံကို ဦးခိုက် ရှိခိုးခွင့် ရသဖြင့် တပည့်တော်၏ လိုအင်ဆန္ဒများ ပြည့်ဝခဲ့ပါပြီ။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရှင်နှင့် တပည့်တော်တို့မှာ နောက်ထပ်တဖန် ဆုံတွေ့ရန် အကြောင်းမရှိတော့ပါ။ အရှင်ဘုရားနှင့် တပည့်တော်တို့၏

အကျွမ်းတဝင် ချစ်ကြည်မှုသည် ဤနေရာမှာပင် ပြီးပြတ်ခဲ့ပါပြီ။ တပည့်တော်သည် ခပ်သိမ်းသော ဘုရားရှင်တို့ထံးကို နှလုံးထား၍ အေးချမ်းသော စိတ်မနောဖြင့် ခန္ဓာဝန်ကိုချပါတော့မည်။ မယ်တော်ကြီး၏တိုက်ခန်းသို့ တပည့်တော် သွားပါတော့မည်။ တပည့်တော်၏ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ တို့တွင် မနှစ်သက်ဖွယ်ကို အကယ်၍ တွေ့ရှိပါလျှင် ဘုရားရှင် ခွင့်လွှတ်တော် မူပါဘုရား''

''သာရိပုတ္တရာ၊ သင်၏ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့တွင် ငါဘုရား မနှစ်သက်ဖွယ်ဟူ၍ လုံးဝ မရှိပါ။ သာရိပုတ္တရာ၊ သင်ရည်မှန်းရာဌာနသို့ သွားလိုက သွားနိုင်ပါပြီ''

နောင်တော်ကြီးကို လိုက်ပို့ကြ

အရှင်မြတ်ကြီး နှစ်ပါးတို့က နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြင့် နှုတ်ဆက်၍ ပြီးကြပါပြီ။ အရှင်မြတ်ကြီး၏ ညီလတ် အရှင်စုန္ဒသည် သူ့ နောင်တော်ကြီး၏ သပိတ်၊ သင်္ကန်းများကို အသင့်ဆောင်ယူ၍ ထားပါပြီ။ အရှင်မြတ်ကြီး၏ အတူနေ တပည့် ရဟန်း ငါးရာကလည်း ဆရာအရှင်နှင့် အတူလိုက်ရန် အသင့် ပြင်ဆင်၍ ထားကြပါပြီ။

''ရဟန်းတို့၊ သင်တို့၏ အကြီးဆုံး နောင်ဘော်ကြီးကို လိုက်ပို့ကြကုန်လော့''

မယ်တော်ကြီး ဂေါတမီ ထွက်ခွာစဉ်တုန်းက ခပ်မဆိတ် နေတော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင်သည် အရှင်မြတ်ကြီး အလှည့်တွင်

ကား ရွှေနှုတ်တော်မှ ထုတ်ဖော်၍ တိုက်တွန်းတော် မူပေသည်။ နဂိုကပင် လိုက်ပို့ရန်ပြင်ဆင်နေကြသော ကျွန်ုပ်တို့မှာ အမိန့်တော်ထွက်လာသည်နှင့် အရံသင့် ဖြစ်သွားကြပေသည်။

အရှင်မြတ်ကြီး၏နောက်ပါးမှ ရဟန်းငါးရာနှင့်အတူ ရှိရှိသမျှ ရဟန်းများလည်း လိုက်ပါသွားကြ၏။ ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်ကြီး တခုလုံးတွင် လိုက်မပို့သူဟူ၍ ဘုရားရှင်တပါးတည်းသာ ရှိပေသည်။ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များမှလွဲလျှင် အားလုံး မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ဖြစ်ကြ၏။ ထိုအထဲမှာ ကျွန်ုပ်ပါဝင်ကြောင်းကိုကား အထူးဖော်ပြရန် လိုမည်မထင်ပါ။

တရားပြ၍ ဖျောင်းဖျခဲ့သည်

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်မှ ထွက်၍ သာဝတ္ထိ မြို့တော်ကိုဖြတ်သွားရပြန်တော့လည်း သတင်းကြားပြီးသော ဒကာဒကာမများက ကြိုဆိုလျက် ရှိကြ၏။ မြို့တံခါးဟူသမျှ ပြည့်ကျပ်၍ နေကြ၏။ သူတို့၏လက်ထဲမှာ ပန်းနံ့သာစသော ပူဇော်ဖွယ်များရှိနေသကဲ့သို့ပင်မျက်နှာအားလုံးမှာလည်းကျမျက်ရည်စိုစို ရွှဲ၍ နေကြပေသည်။

"အို–တပည့်တို့၊ အို–ဒကာ ဒကာမတို့၊ သည်လမ်းခရီးကား မည်သူမျှ ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်ပေ။ သင်္ခါရတရားတို့သည် ဤသို့ ဖြစ်လေ့ရှိကြ၏။ မိမိ ရရှိထားသော တရားကို မမေ့မလျော့ ကျင့်သုံးပွားများကြကုန်လော့"

တမ်းတင့်ယိုနေကြသော ပရိသတ်အပေါင်းကို အရှင်မြတ်ကြီးက စိတ်ပြေရာ ပြေကြောင်း ဟော ကြား ရပေသည်။ ထို့နောက်မှ ကျွန်ုပ်တို့ထံလှည့်ကာ—

"ငါ့ရှင်တို့၊ ဤမျှဖြင့် ရပ်ကြကုန်လော့။ ဆက်လက်၍ မလိုက်ပါကြကုန်လင့်။ ဘုရားရှင်အား ပြုစု လုပ်ကျွေးရန် တာဝန်ကို မမေ့မလျော့ကြစေနှင့်"

မေတ္တာရှင်၏ မိန့်ကြားချက်

အထိရောက်ဆုံးသော အကြောင်း ပြချက်ဖြင့် တားမြစ်လိုက်ပါတော့သည်။ အရှင်မြတ်ကြီး မိန့်ကြားရာတွင် ဗဟုဝုစ်စကားကို အသုံးပြုထားပါ၏။ သို့သော် ထိုအကြောင်း ပြချက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို အထူးပြုလိုက်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သဘော ပေါက်ပါသည်။ အရှင်မြတ်ကြီးထံ တွင်လျှောက်လုံး ဆည်းကပ်ခွင့် ရခဲ့ပြီမို့ ဉာဏ်ပညာနှင့် ထပ်တူ ကြီးမား ဖွံ့ဖြိုးစင်လှသော မေတ္တာဓာတ်ကို ကျွန်ုပ်ခံယူခဲ့ရပြီဖြစ်၏။ ဘုရားရှင့် အပေါ် မှာမူကား ထိုမေတ္တာဓာတ်သည် ပို၍ပင် လေးနက်မည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမေတ္တာရှင် စေတနာရှင်၏ မိန့်ကြားချက်ကို တသွေမတိမ်း လိုက်နာရပါသည်။ မိန့်ကြားသံ နာခံရသော အရပ်မှာပင် ခြေစုံရပ်ကာ လက်အုပ်ချီ၍ ထားလိုက်ရပါတော့သည်။

(သတိပဋ္ဌာနသံယုတ်၊ စုန္ဒသုတ် အဋ္ဌကထာ)

ကျေးဇူးဂုဏ်ကို အာရုံပြု၍

ကျွန်ုပ်တို့လက်အုပ်ရှေ့မှ အဂ္ဂသာဝက အရှင်မြတ်ကြီးထွက်ခွာသွားပါပြီ။ သူ၏ နောက်မှာလည်း တပည့်ရဟန်းငါးရာတို့က တသီတတန်းကြီး လိုက်ပါသွားကြပါပြီ။ သူတို့က ခြားကွယ်လိုက်သဖြင့် အရှင်မြတ်ကြီး၏ရုပ်သွင်သည် ကျွန်ုပ်တို့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပါ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲမှာကား ဆက်လက်၍ ဖူးနေရဆဲသာ ဖြစ်၏။ အရှင်မြတ်ကြီး၏ ရုပ်ပုံလွှာသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ထိ ပါလာခဲ့၏။ ဘုရားရှင်ကို ပူဇော် လုပ်ကျွေး နေစဉ်မှာလည်း ကျွန်ုပ်အနားမှာပင် အရှင်မြတ်ကြီး ရှိနေပေသည်။

ရှေ့အခန်းများမှာတုန်းကလည်း ဆရာ သခင် ကျေးဇူးရှင်ကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးများကို ကျွန်ုပ်ဖော်ကျူးခဲ့ပါပြီ။ ကြိမ်ဖန်များစွာ နေရာအနှံ့အပြား၌ အားပါးတရ ချီးကျူး ခဲ့ဘူးပါပြီ။ ယခုအကြောင်းတဖန် ဆိုလာပြန်ရာ၌လည်း လက်ယာရံအဂ္ဂသာဝကကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးများကို ထပ်မံဖော်ကျူးရပါဦးမည်။ အမှန်ဆိုသော် ယခုဖော်ကျူးအံ့သော ဂုဏ်ကျေးဇူးများသည် ထိုစဉ်အခါတုန်းက ကျွန်ုပ်၏ အာရုံကို လွှမ်းခြုံလျက် ရှိခဲ့၏။ ထိုဂုဏ်ကျေးဇူးများကို အောက်မေ့နေရသဖြင့် ကြွသွားလေသူ အရှင်မြတ်ကြီး အတွက် လွမ်းဆွတ် တသ ပူဆွေးရသော စိတ်ဝေဒနာများမှာ အတန်အသင့် သက်သာခွင့်ရခဲ့ပေသည်။

တရားပွဲမှာ နှောင့်ယှက်လာသူ

ပညာအရာ ဧတဒဂ်ရ အရှင်မြတ်ကြီး၏ အထူး ခြား ဆုံး ဂုဏ်ကျေးဇူးတခုကား တည်ကြည် ငြိမ်သက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ငြိမ်သက်ခြင်းကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်မှာ ဘုရားရှင်၏ အကြိမ်း အမောင်းကို ခံလိုက်ရပါချေသည်။

ထိုနေ့က တရား သဘင်ဝယ် အရှင်မဟာသာရိပုတ္တရာသည် နိရောဓသမာပတ်နှင့် ပတ်သက်သော တရားများ ဟောကြား ၏။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သိက္ခာသုံးရပ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ထိုသမာပတ်သို့ ဆိုက်ရောက် နိုင်ကြောင်းဖြင့် တရားပွဲ စတင်လိုက်၏။ ဤသို့ စတင်လိုက်ရုံဖြင့်ပင် နှောင့်ယှက် သူက ပေါ်လာတော့သည်။ ထိုသူကား-လာဠုဒါယီပါတည်း။

နေရာတကာ ကန့်လန့် ကန့်လန့်နှင့် ပါလာ တတ်သော လာဠုဒါယီသည် ဤလို ဓမ္မသဘင်မျိုးမှာလည်း အလွတ်မပေး ပါချေ။ အလွတ်မပေးသဖြင့် တကယ်တမ်း တရား သဘော သက်ဝင်လျှင် ကောင်းလေစွ။ မရှင်းလင်းသည်ကို အကျိုး သင့် အကြောင်းသင့် မေးလျှင် ကောင်းလေစွ။ သို့သော် လာဠုဒါယီကား ဤလိုတောင့်တ၍ရစကောင်းသူ မဟုတ်ပါ။ မရှင်းလင်းတာကို မေးမြန်းဖို့ထက် အတိုက်အခံ လုပ်ဖို့ကိုသာ အားသန်သူဖြစ်၏။

နှောင့်ယှက်သူနှင့် တည်ငြိမ်သူ

ယခင်တခါကလည်း ဤသို့ အတိုက်အခံ လုပ်ခဲ့မိ၍ ပရိသတ် အလယ်မှာအရှက်ကွဲခဲ့ရပြီဖြစ်၏။ သို့ပါသော်လည်း လာဠုဒါယီ မှာ အမှတ် သည်းခြေ မရှိချေ။ ဆင်ခြင် တိုင်းထွာ နိုင်စွမ်း လည်း မရှိချေ။ မိမိကို တရားနာ ပရိသတ်က အထင်ကြီးလိမ့် မည် ဟူ၍ ဇွတ်ဝင်လာခြင်းသာ ဖြစ်၏။

မလိမ္မာသူက ဇွတ်တရွတ်ဝင်၍ အနှောင့်အယှက် ပြုသော် လည်း အရှင်မြတ်ကြီးက စိတ်မပျက်ပါ။ သုံးကြိမ် တိုင်တိုင် ဤအကြောင်း အရာကိုသာ ထပ်၍ ဟော၏။ လာဠုဒါယီ ကလည်း ဟောသမျှလိုက်၍သာ နှောင့်ယှက်၏။ မအပ်မရာ နှောင့်ယှက်မှန်း သိပါသော်လည်း ကျန်ရဟန်းတို့မှာ သည်းခံ၍သာ ကြည့်နေမိကြ၏။ လာဠုဒါယီကို တားမြစ်ရန်သော် လည်း ကောင်း၊ အရှင်မြတ်ကြီး၏ တရားကို ထောက်ခံရန်သော် လည်းကောင်း မည်သူမျှ သတိမထားမိကြ။ အဆုံးကျလျှင် လာဠုဒါယီကို အရှင်မြတ်ကြီး နှိမ်နင်းနိုင်မည်ဟူသောယုံကြည် ချက်ဖြင့် ခပ်မဆိတ် နေခဲ့ကြပေသည်။

ယခင် တခါတုန်းက နိဗ္ဗာန်နှင့်ပတ်သက်၍ လာဠုဒါယီ၏ စောဒနာမှုကို အရှင်မြတ်ကြီးက ချက်ကျ လက်ကျ ဖြေရှင်း ခဲ့၏။ ယခုတော့ အကြောင်းပြ၍ စောဒနာဝင်ခြင်း မဟုတ် ပါ။ သက်သက် အတိုက်အခံ လုပ်ခြင်း ဖြစ်၍ တရားပွဲကို ရုပ် သိမ်း၍ ဘုရားရှင်ရှေ့တော်မှောက်သို့ ကြွသွားရ၏။

နှောင့်ယှက်သူမှ ကျွန်ုပ်ထံသို့

ဘုရားရှင် ရှေတော်မှောက်မှာလည်း အရှင်မဟာသာရိပုတ္တရာ သည် ဤတရားကိုပင် ထပ်၍ဟော၏။ အတင့်ရဲလွန်းလှသော လာဠုဒါယီကလည်း ရှေတော်မှောက်ထိလိုက်၍ အတိုက်အခံ လုပ်၏။ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်ဟော၍ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အတိုက် အခံလုပ်ပြီးချိန်မှာကားအရှင်မြတ်ကြီးနှုတ်ဆိတ်သွားတော့၏။ ဤတွင်မှ ဘုရားရှင်က လာဠုဒါယီအား ကိုယ့်အရာမဟုတ် ရာ၌ ဝင်မရှုပ်ရန် သတိပေးတော်မူကာ ကျွန်ုပ်ထံ မျက်နှာ တော်မူလာပြီးလျှင်–

"အာနန္ဒာ၊ ဖြစ်မှုဖြစ်ရလေခြင်း။ မထေရ်ကြီးကို နှိပ်စက် နေမှန်းသိပါလျက် သင်တို့ လျစ်လျူရှုနိုင်ကြပါဘိ၏။ အနှိပ်စက် ခံနေရသော မထေရ်ကြီးတပါးကို သင်တို့ မသနားကြလေကုန်သလော"

ကျွန်ုပ်ကိုအမည်တပ်၍ ကြိမ်းမောင်းတော် မူလိုက်ပါသည်။

အရှင်မြတ်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်

အစီအရီထိုင်နေကြသော ရဟန်းများစွာရှိနေပါလျက် ကျွန်ုပ် ကိုမှ ရွေးကောက်၍ ကြိမ်းမောင်းတော် မူလိုက်သဖြင့် ရုတ်တ ရက် ကျွန်ုပ် အတွေးရခက်သွား၏။ ခေါင်းအေးအေးထား ပြီး စဉ်းစားလိုက်ပါမှ အဖြေမှန်ကပေါ်လာပေသည်။ အရှင်

မဟာသာရိပုတ္တရာသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်သူ မဟုတ်ပါလော။ ချစ်ကျွမ်းဝင်သော မထေရ်ကြီးတပါး အနှိပ်စက်ခံနေရလျှင် ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍ ကူညီဖေးမရမည် မဟုတ်ပါလော။ ဤသို့သော တာဝန်မကျေပွန်သဖြင့် အကြိမ်းမောင်းခံရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အရှင်မြတ်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ချစ်ကျွမ်းဝင်မှုကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က အသိအမှတ်ပြုတော်မူသဖြင့် ကျွန်ုပ်တွေးမိတိုင်း ကျေနပ်မိပါသည်။

(အင်္ဂုတ္တရ၊ စတုက္ကနိပါတ်၊ အာဃာတဝဂ်၊ နိရောဓသုတ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

ယာလက်ရုံးကြီး ပြုတ်လေပြီ

မရှက်တတ်သူနှင့် ရှက်တတ်သူ

အရှင်မြတ်ကြီးကို မခန့်လေးစားပြုမိ၍ လာဠုဒါယီဒဏ်ခတ် ခံရသည်မှာ နှစ်ခါရှိပေပြီ။ သို့သော် သူလို ရဟန်းမျိုးကား အရှက်ရှိတတ်သူ မဟုတ်ပေ။ မကောင်းမှုမှ ရှက်တတ်သော သဘောမှာ သင့်မသင့်၊ တော်မတော် ချင့်ချိန်တတ်သူများ အတွက်သာဖြစ်ရာ လာဠုဒါယီမှာ ထိုအရည်အချင်းမျိုး လုံး၀ မရှိပေ။ ထို့ထက်ပို၍ ဆိုးဆိုးရွားရွား ဒဏ်ခတ် ခံရသည့်တိုင် အောင် လာဠုဒါယီ ရှက်တတ်မည် မဟုတ်ပါ။

ဤသာသနာတော်ဝယ် ဘုရားရှင်ပြီးလျှင် အရှင် မဟာသာရိပုတ္တရာသည်ဉာဏ်ပညာအကြီးမားဆုံးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မကောင်းမှုဟူသမျှကို ရှက်ရွံ့စွာ ဝေးဝေးက ရှောင်ခွာ၏။ အပြစ်ရှိသော အမှုများကို မဆိုထားနှင့်၊ သတိမေ့၍ ပျက်ကွက်သွားသော ဝတ္တရားတခုအတွက်ပင် အရှက်ကြီးစွာ ရခဲ့ပေသည်။

တံမြက်လှည်းခြင်းဖြင့် သာသနာပြုပါ

ဘခါတုန်းက အရှင်မဟာသာရိပုတ္တရာသည် လူသူကင်းရှင်းရာ အရပ်သို့ တပါးတည်းကြွကာ နံရေခသမာပတ် ဝင်စားနေခဲ့သည် ဆိုပါ၏။ သံဃာအများနှင့်ကျောင်းမှာနေလျှင် အရှင်မြတ်ကြီးသည် နေ့စဉ် တံမြက်လှည်းနေကျဖြစ်၏။ ကျောင်းကန်တိုက်တာမှာ တံမြက်လှည်းထားခြင်းဖြင့် မိမိနှင့်ထပ်တူ အခြားသူများလည်း စိတ်နှလုံး ကြည်လင်၏။ တံမြက်လှည်းခြင်းကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် မကြာခဏ ချီးမွမ်းတော်မူရာ တံမြက်လှည်းသူတိုင်းသည် ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမကို လိုက်နာပြီးသား ဖြစ်ကြပေသည်။

တသက်တာမှာ တရက်သာ

ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမကို တသွေမတိမ်း လိုက်နာခဲ့သော အရှင်မဟာသာရိပုတ္တရာသည် ထိုနေ့မှာကား တံမြက်လှည်း

ဝတ်ပျက်ကွက်သွားခဲ့၏။ တောင်ကြိုချုံကြား၌ တပါးတည်း ရှိနေသည် ဟူ၍လည်း လျစ်လျူရှုခဲ့မိခြင်းဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် သူရှိရာအရပ်သို့ ဘုရားရှင်က ရောက်ဖြစ်အောင် ရောက်တော်မူလာ၏။ ရောက်လာတော် မူတုန်းကတော့ အရှင်မဟာသာရိပုတ္တရာ လုံးဝမသိခဲ့။ နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားနေသဖြင့် အသိဟူသမျှ၊ ခံစားမှုဟူသမျှ ချုပ်ငြိမ်းနေကြ၏။ နိရောဓသမာပတ်မှထခါမှ အဖြစ်မှန်ကို သိရပေတော့သည်။ အမှိုက်သရိုက်များ ပြန့်ကြဲနေသော မြေပြင်ထက်ဝယ် ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရာ အစုံ ရှိနေရစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ပြုနေကျဝတ္တရားတခု ပျက်ကွက်မိသဖြင့် အရှက်ကြီးစွာ ရခဲ့သော အရှင်မြတ်ကြီးသည် ထို့နောက်မှာကား ထိုဝတ္တရားကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မပျက်တမ်း မကွက်တမ်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါပေသည်။

(ပရိဝါအဋ္ဌကထာ၊ ကေုတ္တရိကနယ၊ ပဥ္စကဝါရအဖွင့်)

ငါမပါသော သမာပတ်

ထို့နောက်တွင်ကား အရှင်မြတ်ကြီး တောထဲမှ ပြန်လာတိုင်း ရွှင်ရွှင်ပျပျ သပ္ပာယ်လှသော မျက်နှာကို ကျွန်ုပ် ဖူးမြင်ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်မေးလျှောက်ကြည့်သော အခါတိုင်း ဈာန်သမာပတ်တမျိုးမျိုး ဝင်စားလာခဲ့ကြောင်းကို အရှင်မြတ်ကြီးက ရှင်လန်းစွာဖြေကြားပါ၏။ ဤသို့ဖြေကြားရာမှ ဆက်လက်၍—

"အာနန္ဒာ၊ ဤသို့ ဈာန်သမာပတ် ဝင်စားသောအခါ ငါဈာန်သမာပတ်ဝင်စားသည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ငါဈာန်သမာပတ်မှ ထခဲ့ပြီဟူ၍လည်းကောင်း ငါတွေးတောခြင်း မပြုခဲ့ပါ"

"မှန်ပါသည် အရှင်ဘုရား၊ အရှင်မြတ်ကြီး၏ စိတ်သန္တာန်ဝယ် ငါတည်းဟူသော မာန်မာနနှင့် ငါ့ဟာဟူသော အယူအစွဲများကို ပယ်နုတ်ထားသည်မှာ ကြာလှပါပြီ။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုသို့သော တွေးတောမှု မရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဘုရား"

လေးနက် လှသော မိန့်ကြားချက်နှင့် အံဝင် ခွင်ကျ ဖြစ်အောင် ကျွန်ုပ်က လျှောက်လိုက်ရ၏။ အရှင်မြတ်ကြီးသည် သူကရခတ လိုဏ်ဂူ တံခါးဝ၌ တူဖြစ်သူ ဒီဃနခပရိဗိုဇ်အား ဝေဒနာပရိဂ္ဂဟ သုတ္တန်ကို ဟောကြားစဉ် ကိလေသာစင်ကြယ်သော ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ရာ၊ ထိုနေ့ကို ရည်ညွှန်း၍ ကြာလှပါပြီဟု ကျွန်ုပ် လျှောက်ထားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ လက်ယာရံ သာဝကကြီးသည် မိမိကိုယ်တိုင် ဈာန် သမာပတ်အဆင့်ဆင့် ဝင်စားခဲ့၏။ သတ်မှတ်ထားသော အချိန်စေ့လျှင် ဈာန်သမာပတ်မှ ထလာခဲ့၏။ သို့ပါလျက် အထက်ပါအတိုင်း မိန့်ကြားပုံမှာ အခြေခံမရှိလျှင် နားထွေး၍ သွားလောက်ပေသည်။ အရှင်မြတ်ကြီး၏ တရားများကို ကြိမ်ဖန် များစွာနာကြားခဲ့ကြရပြီမို့ ကျွန်ုပ်၏ ပရိသတ်များကား နားထွေးလိမ့်မည် မထင်ပါ။

(ခန္ဓဝဂ်၊ သာရိပုတ္တသံယုတ်၊ ဝိဝေကဇ စသောသုတ်များ)

ပူစရာ ဆွေးစရာ မရှိပြီ

ဗျာန်သမာပတ်နှင့် ပတ်သက်၍ အစွဲအလမ်း ကင်းရှင်းသော အရှင်မြတ်ကြီးသည် တခါတုန်းကလည်း ဤသို့ မိန့်ကြားခဲ့ပါ သေး၏။

"ငါ့ရှင့်တို့၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌ တပါးတည်းကိန်းအောင်း စဉ် ငါသည် ဤသို့ စဉ်းစားခဲ့၏။ 'ဤလောက၌ တစုံတရာ ဖောက်ပြန် ပျက်စီးသွားသဖြင့် ငါ့မှာ စိုးရိမ် ပူဆွေး ငိုကြွေး စရာရှိမည်လော' ဟု ကိုယ့်စိတ်ကို မေးမြန်းကြည့်ခဲ့၏။ ဤတွင် အဖြေထွက်လာသည်မှာ 'ဤလောက၌ တစုံတရာ ဖောက်ပြန် ပျက်စီးသွားသဖြင့် ငါ့မှာ စိုးရိမ် ပူဆွေး ငိုကြွေးစရာ မရှိ' ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်"

အစွဲကင်းပြီးသော အဂ္ဂသာဝကကြီး၏ အစွဲ ကင်းရေး တရားတပုဒ် ဖြစ်ပါ၏။ သူကဲ့သို့ အစွဲကင်းစွာ နေတတ်ကြရန်၊ သူကဲ့သို့ပင် ချမ်းချမ်းသာသာ နေနိုင်ကြရန် တိုက်တွန်းလိုက် ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။

သံဝေဂ ပွားရုံမျှသာ

ကျောက်ထီးတန္တုအလေးပြုအပ်သော ဆရာသမား၏မိန့်ကြား ချက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ စောဒကတက်ရန် မရှိပါ။ လက်မခံနိုင်စရာ လည်း လုံးဝမရှိပါ။ သို့သော် ဤ မိန့်ကြားချက် မည်မျှ

လောကထိ ခိုင်မာနေသနည်း ဟူ၍ကား ကျွန်ုပ်စမ်းသပ်ချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ထို့ကြောင့်–

"အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ပျက်စီးရွေ့လျောသွားလျှင်ကော စိုးရိမ် ပူဆွေး ငိုကြွေးမှု မပြုတော့ပါပြီလော"

"အာနန္ဒာ၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ပျက်စီးရွေ့လျောသွားလျှင် ငါ့မှာ စိုးရိမ် ပူဆွေး ငိုကြွေးရာမရှိပါ။ သို့ရာတွင် တရားနှင့် ယှဉ်သော သံဝေဂ တရားကိုကား ပွားများပါလိမ့်မည်။ 'ဘုန်းတန်ခိုး အရှိန်အဝါ ကြီးမားတော် မူသော ဘုရားရှင် သည်ပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရချေပြီ တကား၊ အကယ်၍ ဘုရားရှင်သည် ကာလ တာရှည် တည်နေ တော် မူပါလျှင် လူအပေါင်းတို့ အကျိုးများကြ ပါလိမ့်မည်။ ချမ်းသာ သုခ ပွားကြပါလိမ့်မည်' ဤသို့ကား- တွေးမိပါလိမ့်မည်"

ငါတည်းဟူသော မာန်မာနနှင့် ငါ့ဟာ ဟူသော အယူအစွဲများကို ပယ်စွန့်ပြီးပြီမို့ ဤသို့ မိန့်ကြားနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

(နိဒါနဝဂ်၊ ဘိက္ခုသံယုတ်၊ ဥပတိဿသုတ်)

အစွဲကင်းသူ၏ ခေတ်တော်များ

တရားအမြင်ဖြင့် ဤသို့ မိန့်ကြားခဲ့သော အရှင်မြတ်ကြီးသည် ယခု မရှိတော့ပါပြီ။ မိမိ ဖွားမြင်ခဲ့ရာ တိုက်ခန်း သာဝယ်စမ်းသွေးသွန်သောရောဂါဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခဲ့ပါပြီ။ ပရိနိဗ္ဗာန်

မစံမီတွင် မယ်တော်ကြီးအား သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ် အဆင့်သို့ ပို့ဆောင်ကာ မွေးကျေးဇူးဆပ်နိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ပညာဂုဏ်ရောင် ထွန်းပြောင်ခဲ့သော အရှင်မြတ်ကြီးသည် ယခုတော့ ဓာတ်တော်မျှသာ ကြွင်းရစ်ပါတော့သည်။ သူ၏ ညီဖြစ်သူ စုန္ဒက ကြွင်းကျန်ရစ်သော သပိတ်၊ သင်္ကန်းများနှင့် တကွ ဓာတ်တော်များကို ရေစစ်ဖြင့်ထုပ်၍ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်သို့ ယူဆောင်လာခဲ့ပေပြီတကား။

ဓာတ်တော်များကို အကြောင်းပြု၍

အရှင်မဟာ သာရိပုတ္တရာ၏ ညီဖြစ်သူ စုန္ဒသည် ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ရင်းချာလည်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ သူ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စုန္ဒသည် ဘုရားရှင်ထံ ဝင်ရောက်ရန်ကိစ္စ တွင် ကျွန်ုပ်၏ အထောက်အကူကို ယူလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားရှင်၏ အမြဲတမ်း အလုပ်အကျွေးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့တော်မှောက်သို့ အချိန်မရွေး ဝင်ရောက်ခွင့် ရှိပါ၏။ သို့သော် တစုံတရာလျှောက်ထားရန်မရှိပဲနှင့်ကား မဝင်ရပါ။ လျှောက်ထားစရာ မပါလျှင် မဝင်လာပါနှင့်ဟု မိန့်ကြား၍ မထားခဲ့သော်လည်း နောင်တော်မြတ်၏ အရှိန်အဝါက ကျွန်ုပ် ကို ဟန့်တား၍ ထားပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် စုန္ဒထံမှကြား ရသော သတင်းကို အကြောင်းပြုကာ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ဝင် ရောက်လာကြရ၏။ လက်ယာရံ သာဝကကြီး၏ နောက်ဆုံး

သတင်းကို ကြားသိကြရပြီးမို့ ရှိရှိသမျှ ရဟန်း များကလည်း ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ပါးနှင့်အတူ လိုက်ပါလာကြပေသည်။

ဘုရားရှင်သည် စုန္ဒထံမှ ခတ်တော်များကို လက်တော်ဖြင့် ခံယူကာ ယာလက်ရုံးကြီး၏ စွမ်းပကား မျိုးစုံကို ချီးကျူး တော်မူ၏။ မိမိကိုယ်စား မြွက်စားခံခဲ့ရသော တပည့်ကြီး အား နောက်ဆုံးပိတ် ချီးမြွက် ခြင်းဖြင့် ချီးမြွက် တော်မူ၏။ ရွှေနှုတ်တော်မှ ထုတ်ဖော်ချီးကျူးခဲ့သော စကား စုမှာ ဂါထာ ငါးရာခန့်အထိ ရှိပါပေသည်။

ငိုစရာမရှိသူအတွက် ငိုရသည်

ဘုရားရှင်ကတော့ ချီးမြွက် သင့်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ထိုက် ထိုက် တန် တန် ချီးမြွက်တော် မူခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ကြားနာရသော ရဟန်းအပေါင်းအား ဉာဏ်ပညာ ရရာရ ကြောင်း ကောင်းမွန်စွာ ကြိုးစားကြရန် တိုက်တွန်းတော် မူခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ယခု လောလောဆယ်မှာကား ကျွန်ုပ်မှာ ဉာဏ်ပညာ တိုးတက်မလာသေးပါ။ ထို့ကြောင့်—

"အရှင်ဘုရား၊ အရှင်မဟာသာရိပုတ္တရာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုပြီဟု ကြားလိုက်ရသဖြင့် တပည့်တော်တကိုယ်လုံး လေးလံထိုင်းမှိုင်း သွားပါတော့သည်။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ နွမ်းနယ်လွန်းသဖြင့် အရပ်မျက်နှာကိုမှ မခွဲခြားနိုင်တော့ပါ။ တရားဒေသနာတော် များ သင်ယူလိုစိတ်၊ ရွတ်ဖတ် ဟောကြားလိုစိတ်များလည်း မရှိတော့ပါဘုရား"

ကျွန်ုပ် ခံစားနေရသော သောကပရိဒေဝ တို့ကို မျိုသိပ် မထားနိုင်တော့သဖြင့် ဤသို့ထုတ်ဖော်လျှောက်ထားလိုက်ရ၏။ အရှင်မြတ်ကြီးကတော့ ဘုရားရှင် ကွယ်လွန်သော်လည်း စိုးရိမ် ပူဆွေး ငိုကြွေးရန် မရှိ။ သံဝေဂပွားရုံမျှသာဟု မိန့်ဆိုခဲ့၏။ ယခု ဤ အရှင်မြတ်ကြီး ကွယ်လွန်သည်တွင်ကား ကျွန်ုပ် သံဝေဂ ယူ၍ မရနိုင်ပါ။ ငိုချင်စိတ်ကို ဆို့ပိတ်၍ မရနိုင် တော့ပါ။

ကရုဏာ မိန့်ခွန်းတော်များ

ဤတွင် ဘုရားရှင်က ကရုဏာမျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်တော်မူကာ—

"အာနန္ဒာ၊ သာရိပုတ္တရာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုရာတွင် သင်၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တို့ ပါသွားကြပါသ လော"

"ဤဂုဏ်များ ပါမသွားကြပါဘုရား။ သို့ရာတွင် အရှင် မဟာသာရိပုတ္တရာသည် တပည့်တော်အား တရားပြသဆိုဆုံးမ သူ ဖြစ်ပါသည်။ တရားသဘော အချက်အလက်များကို မသိ သိအောင်၊ မမြင် မြင်အောင် နည်းမျိုးစုံဖြင့် သင်ပြသူ ဖြစ်ပါ သည်။ တရားဟောရန် စိတ်ထက်သန်ပါသည်။ သီတင်းသုံး ဖော်များကို ချီးမြှောက်ပါသည်။ အရှင်မြတ်ကြီး၏ ဂုဏ် ကျေးဇူးများကို မမေ့နိုင်အောင် ဖြစ်ရပါသည်ဘုရား"

"အာနန္ဒာ၊ သင့်ကို ငါဘုရား စောစောကတည်းက ဟော ထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ချစ်ခင်အပ်၊ မြတ်နိုးအပ်သော သူများနှင့် ရှင်ကွဲသော်လည်းကောင်း၊ သေကွဲသော် လည်း ကောင်း ကွဲရမည်၊ ဖောက်လွဲဖောက်ပြန် ဖြစ်ရတတ်သည်ဟု သတိပေးထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ဖြစ်သဘောရှိ၍ ပျက် တတ်သော တရားအစုကို မပျက်ပါစေနှင့်ဟု တောင့်တ၍ မရ စကောင်းပေ။

"အာနန္ဒာ၊ ထိုသို့ဖြစ်သောကြောင့် သင်တို့သည် မိမိကိုယ် ကိုသာ အားကိုးကြကုန်လော့။ မိမိ ရရှိထားသော တရားကို သာ အားကိုးကြကုန်လော့"

ဘုရားရှင်က ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဒုက္ခများမှ သက်သာခွင့်ရစေရန် ဟောကြားတော် မူပါ၏။ ကျွန်ုပ်အပေါ် ကြီးမြတ်သော ကရုဏာ ထားရှိတော်မူပါ၏။ သို့သော် လောကဓံ တရားကြီး ကတော့ ကျွန်ုပ်ကို လုံးဝ မသက်ညှာပါ။ သနားခြင်းကရုဏာ လုံးဝမထားပါ။ ဤကိစ္စအတွက် သက်သာခွင့်လေး ရမည့်ဆဲဆဲ မှာပင် သည့်ထက်တိုး၍ ခံစားရစေရန် စီမံလိုက်ပါတော့သည်။ (မဟာဝဂ်၊ သတိပဋ္ဌာနသံယုတ်၊ ဥက္ကသုတ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

လက်ရုံးနှစ်ဆူလုံး ဆုံးလေပြီ

မွေးမိခင်နှင့် ကျွေးမိခင်

“ရဟန်းတို့၊ သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန် တို့ကို မှီဝဲကြကုန်လော့။ သူတို့သည် ပညာရှိသော ရဟန်းများ ဖြစ်ကြ၏။ သီတင်းသုံးဖော်များအား အာမိသနှင့် ဓမ္မအားဖြင့် နှစ်ပါးသော ချီးမြှောက်ခြင်းဖြင့် ချီးမြှောက်ကြကုန်၏။ ဥပမာအားဖြင့် သာရိပုတ္တရာသည် မွေးမိခင်နှင့်တူ၏။ မောဂ္ဂလာန်သည် ကျွေးမိခင်နှင့်တူ၏။ သာရိပုတ္တရာသည် သောတာပတ္တိဖိုလ် ရရှိရန် သွန်သင်ပြသ၏။ မောဂ္ဂလာန်သည် အထက်မဂ်ဖိုလ်များ ရရှိရန် သွန်သင်ပြသ၏”

ယာဘက်၊ ဝဲဘက် လက်ရုံးကြီး နှစ်ဆူကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က ဤသို့ ချီးကျူးတော်မူခဲ့၏။ ရှေ့နှုတ်တော်မှ ထုတ်ဖော်၍ ချီးကျူးရလောက်အောင်ပင် လက်ရုံးကြီးနှစ်ဆူကလည်း သန့်စွမ်းကြပါဘိ၏။ သာသနာ့တာဝန် ကျေပွန်ကြပါဘိ၏။

ပွေးမိခင်၏ စေတနာ

အရှင်မဟာသာရိပုတ္တရာသည် မိမိထံမှာ ရဟန်း ပြုလာသူများကို ဖြစ်စေ၊ တခြား မထေရ်များထံ ရဟန်းပြုလာသူများကို ဖြစ်စေ ချီးမြှောက်တတ်၏။ သင်္ကန်းပရိက္ခရာ နည်းပါးသူများကို ပြည့်စုံအောင်ဖန်တီးပေး၏။ ပစ္စည်းရော သဒ္ဓါပါ ပြည့်စုံကုံလုံသော တပည့်၊ ဒကာ ဒကာမများတွေ့ ပေါ်များသဖြင့် အရှင်မြတ်ကြီး ဖန်တီးပေးသမျှ ပြည့်ဝကြသည်သာ ဖြစ်၏။ လိုအပ်သော ပရိက္ခရာများ ပြည့်စုံပြီးနောက် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တရားကျင့်သုံးရန် ညွှန်ပြရသေး၏။ ဖျားနာသော ရဟန်းများကို ပြုစုရသေး၏။ ဤသို့သော အစောင့်အရှောက်ဖြင့် ထိုရဟန်းသစ်များ သောတာပန် ဘဏ်အလင်းကို ရသွားကြလျှင်ကား အရှင်မဟာသာရိပုတ္တရာက မျက်နှာ လွှဲလိုက်ပေပြီ။ ဤမျှလောက် အခြေခံဖြင့် အထက်မဂ်ဖိုလ်ကို တနေ့နေ့တွင် သူတို့ဘာသာ ရနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟုဆိုကာ အခြား ရဟန်းသစ်များကို ဆက်လက်၍ ချီးမြှောက်ပေသည်။

ကျွေးမိခင်၏ စေတနာ

အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန် မှာလည်း ထို့အတူ ကူညီ စောင့်ရှောက်ပါ၏။ သို့သော် ဤအရှင်မြတ်ကြီးကား သောတာပန် လောက် ရောက်ရုံမျှဖြင့် မျက်နှာမလွှဲပါ။ သကဒါဂါမိ၊ အနာဂါမ် ဖြစ်သည့်တိုင်အောင်ပင် ဥပေက္ခာ မပြုသေးပါ။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က 'ဝဋ္ဋဘဝ ဝဋ္ဋဒုက္ခာကို လက်ဖြစ် တထွက်လေးမျှပင် ဖြစ်ပါစေ၊ငါဘုရား မချီးမွမ်းပေ၊ အနည်းငယ်မျှသော မစင်သည် အနံ့ဆိုးသကဲ့သို့ အနည်းငယ်မျှကြာသောထိုဒုက္ခသည်လည်း အခံရဆိုးသည်သာတည်း' ဟုမိန့်ကြားတော်မူခဲ့၍ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် ဝဋ္ဋဘဝ ဝဋ္ဋဒုက္ခာဟူသမျှ ရုပ်သိမ်းရာ၊ ချုပ်ငြိမ်းရာ အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်ခါမှ မျက်နှာ လွှဲပေတော့သည်။

(ဥပရိပဏ္ဏာသ၊ သစ္စဝိဘင်္ဂသုတ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

အနိမိတ္တစေတောသမာဓိ

သီတင်းသုံးဖော် ရဟန်းများအား အရဟတ္တဖိုလ် အရောက်ပို့ဆောင်ရာတွင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် မိမိ၏အတွေ့အကြုံဖြင့် သင်ခန်းစာပေး၍ ဟောကြားလေ့ရှိ၏။ ခရီးတဆစ်၌ မိမိကိုယ်တိုင် အဟန့်အတားခံခဲ့ရသည်ကို ဖော်ပြကာ တရားနာသော ရဟန်းများအား ထိုအဟန့်အတားနှင့် မကြုံတွေ့စေရန် သတိပေးလေ့ရှိ၏။

"ငါ့ရှင်တို့၊ အနိမိတ္တစေတောသမာဓိ၊ အနိမိတ္တစေတောသမာဓိဟူ၍ဟောပြောလျက်ရှိကြ၏။ အနိမိတ္တစေတောသမာဓိဟူသည် အဘယ်နည်း။ ဤသို့ ငါကိုယ်တိုင် မေးခွန်း ထုတ်ကြည့်ပြီးလျှင် ငါကိုယ်တိုင်ပင် အဖြေကို တွေ့မြင် လာခဲ့၏။ ဤသာသနာတော်၌ ဘာဝနာစီးဖြန်းသော ရဟန်းသည် နိစ္စသုခစသော အရိပ်နိမိတ်၊ အတွေးအကြံတို့ကို မတွေးမကြံမဖန်တီးမူ၍ ထိုအရိပ်နိမိတ်တို့မှ လွတ်မြောက်ရာ ဝိပဿနာသမာဓိကို ပွားများ၍နေ၏။ ဤသို့နေခြင်းသည်ပင်လျှင် အနိမိတ္တစေတော သမာဓိဖြစ်၏။ ဤသို့ အဖြေတွေ့လာသည့်အတိုင်း ငါသည် နိစ္စသုခစသောအရိပ်နိမိတ် အတွေးအကြံတို့ကို မတွေးမကြံမဖန်တီးမူ၍ ထိုအရိပ်နိမိတ်တို့မှ လွတ်မြောက်ရာ ဝိပဿနာသမာဓိကို ပွားများ၍ နေခဲ့၏။

အပြင်က အရိပ်နိမိတ်များ ကင်းသော်လည်း

"ငါ့ရှင်တို့၊ ဤကဲ့သို့ပွားများ၍ နေခဲ့သော်လည်း ငါ၏စိတ်သည် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်မပြုနိုင်ခဲ့ပေ။ အရိပ်နိမိတ်တခုက တားဆီးနေ၏။ အပြင်အပက အရိပ်နိမိတ်များကို မတွေးမကြံ၊ မဖန်တီးပဲ နေနိုင်ခဲ့သော်လည်း မိမိအတွင်းက အရိပ်နိမိတ်ကိုကား တွေးမိလျက်သား၊ ကြံမိလျက်သား ဖြစ်နေ၏။ အပြင်အပက အရိပ်နိမိတ်များကို မတွေးမကြံ၊ မဖန်တီးပဲ့ အနိမိတ္တဝိပဿနာကို မိမိစိတ်က ပြန်လည်တွယ်တာမှု ဖြစ်ပွားလာတော့သည်။ အပြင်အပက သုခအရိပ်နိမိတ်ကို ပယ်ခွာနိုင်ပါလျက်

မိမိအတွင်းက ဝိပဿနာစိတ်ကိုကား ဒုက္ခထဲမထည့်နိုင်၊ မထည့်ရက်ပဲ သုခဟု ယူစွဲမိ၍ ဖြစ်ပေသည်။

မတွေး မကြံ မဖန်တီးသောဘာဝနာ

"ငါ့ရှင်တို့၊ ဤအခြေအနေတွင် ဘုရားရှင်သည် ငါ့ထံပါး၌ ဘွားကနဲ ကြွတော်မူလာကာ လမ်းမှန်ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးတော်မူပါသည်၊ 'အို မောဂ္ဂလာန်၊ အို သူတော်ကောင်း၊ အနိမိတ္တစေတောသမာဓိကို မမေ့နှင့်။ မိမိစိတ်ကို ဟိုဟိုသည်သည် မပြေးသွားစေပဲ အနိမိတ္တစေတောသမာဓိမှာသာ ထားလိုက်ပါ။ အရိပ်နိမိတ်ဟူသမျှကို မတွေးမကြံ၊ မဖန်တီးမူ၍ တည်ငြိမ်နေသည့်အတိုင်းသာ စိတ်ကို ထားလိုက်ပါ။ တည့်တည့်မတ်မတ်ထားလိုက်ပါ။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထားလိုက်ပါ' ဟု သေချာဂဏ ညွှန်ပြတော် မူပါသည်။

"ငါ့ရှင်တို့၊ ဘုရားရှင် ပြန်ကြွသွားပြီးသည့်နောက် ငါသည် အရိပ်နိမိတ်ဟူသမျှ အပြင်ကရော အတွင်းကပါ ဘာဆိုဘာကိုမျှ မတွေးမကြံ၊ မဖန်တီးဘော့ပဲ တည်ငြိမ်နေသောသဘောအတိုင်း စိတ်ကိုထား၍ ပွားများလိုက်ရာ အရိပ်နိမိတ်ဟူ၍ မြူမျှမရှိ ပကတိသန့်ရှင်းသော နိဗ္ဗာန် တရားတော်ကြီးကို မျက်မှောက်ပြုရပေတော့သည်။ သောတာပန်အဆင့်မှ တက်၍ အရဟတ္တဖိုလ်ထိ ဆိုက်ရောက်လာပေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်၏ ချီးမြှောက်မှုကိုခံယူ၍ ဘုရားတပည့် သားတဦး

သည် တန်ခိုးကြီးသောအဖြစ်သို့ရောက်၏ဟု ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆိုပါလျှင် ငါ့ကိုသာ ဆိုရန်သာ ရှိပေသည်”

ဝုဋ္ဌာနဂါမိနီဝိပဿနာ

တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်တို့၏အခြေခံ ဈာန်သမာပတ်များကို အားပါး တရ ဟောကြားလေ့ရှိသော အဂ္ဂသာဝကကြီးသည် ဝိပဿနာ တရားကိုလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဟောကြားပါပေသည်။ ဤသို့ လောကုတ္တရာသမာဓိနှင့် ယှဉ်လာသဖြင့် တန်ခိုးကြီး သောအရာဝယ် တေဒဂ်ဂုဏ်ထူး ဆွတ်ခူးနိုင်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ တန်ခိုးကြီးသော သာဝကကြီးဟောကြားသော ဝိပဿနာမှာ အခြေခံမျှမကပေ။ အခြေခံမှတဆင့် မဂ်ဖိုလ်စခန်းသို့ တက် လှမ်းနိုင်သော ဝုဋ္ဌာနဂါမိနီဝိပဿနာ ဖြစ်ပေသည်။ (သဠာယတနဝဂ်၊ မောဂ္ဂလာနသံယုတ်၊ ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

မမေ့သင့်သော ကျေးဇူးများ

ကျွန်ုပ်တို့ မဇ္ဈိမဒေသ၌ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီး ဤမျှလောက် ပွင့်ထွန်း လာခြင်းမှာ ဤသို့သော အရှင် မြတ်ကြီးတို့၏ အထောက်အကူကြောင့်ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ရှေ့ဆုံးမှလမ်းပြ လျက် ကြွသွားတော် မူခဲ့၏။ အဂ္ဂသာဝက အရှင်မြတ်ကြီး များက ဖဝါးခြေဆပ်လိုက်ပါကာ နောက်ပါရဟန်းအပေါင်း ကို ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုကြ၏။ ပစ္စည်းရေး၊ တရားရေး နှစ်မျိုး

လုံးဖြင့် ကူညီစောင့်ရှောက်ကြ၏။ ဤကျေးဇူးများကို ကျွန်ုပ် တသက်တာ မေ့နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ သာသနာတော်ကို ကြည်ညို သူမှန်သမျှလည်း ဤသို့ပင် ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ဤကမ္ဘာမြေ၌ ဤကျေးဇူးကို မတင်နိုင်ကြသူ များလည်း ရှိနေသေး၏တကား။ တကယ်တော့ သူတို့သည် သာမန်လူစားများ မဟုတ်ကြပေ။ ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ သမဏ အမည်ခံကာ တရားကျင့်သုံးနေသူများ ဖြစ်၏။

ကြည်ညိုဖွယ်ရှိပါစေ

သူတို့အထဲက တချို့မှာ တကယ့်ဇွဲနဘဲနှင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြီး ကျင့်သုံးနေကြ၏။ သို့ပါလျက် အကျင့်ရှေ့မှာ အသိ ပါမလာသဖြင့် သူတို့ကျင့်လေသမျှ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားရရုံမျှ သာ။ အပြင်းအထန် ကျင့်သုံးမှုများမှာလည်း အလွန်အကျွံ ကိုမှ နှစ်ခြိုက်တတ်သူများကိုသာ ဆွဲဆောင်နိုင်၏။ အသိ အလိမ္မာ မကြွယ်ဝသူများကိုသာ သိမ်းသွင်းနိုင်၏။ အသိ အလိမ္မာကြွယ်ဝသူတို့ကား ကြည်ညိုဖွယ်ရာဂုဏ်ေသိက္ခာ ရှိသူ များကိုမှ ကြည်ညိုကြ၏။ ပစ္စည်းလေးပါး ထောက်ပံ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သီတင်းသုံးဖော်များ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖြစ်ကြသည် မှာ တရားအသိနှင့် ယှဉ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆောင်နိုင်ကြသဖြင့် ကျွန်ုပ် တို့ သာသနာတော်ကြီး အင်နှင့်အားနှင့် တိုးတက်လာခဲ့၏။ သာသနာ့ဝန်ထမ်း အားလုံးအတွက် လိုအပ်သမျှ ဝတ္ထုပစ္စည်း

များ ပြည့်လျှံနေကြ၏။ အပြင်အပက ရဟန်းဆိုသူများမှာ ကား စားရနိုးနိုး၊ သောက်ရနိုးနိုး ဖြစ်နေကြရ၏။ ဤသည်မှာ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုသာ ဖြစ်ကြ၏။ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဂုဏ်သိက္ခာကို မဆောင်နိုင်ကြ၍သာ ဖြစ်၏။ သူတို့အဖို့ ကျွန်ုပ်တို့လို ပြည့်စုံချင်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့လို ကျင့်သုံးကြရုံသာ ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာတော်တွင်း ဝင်မလာနိုင်လျှင် နေပါ။ လူမသတိစရာ ကျင့်ကြံ နေထိုင်ပုံများကို ပြုပြင်နိုင်လျှင်ပင် အတန်အသင့် နေသာထိုင်သာ ရှိလာကြပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သူတို့ကတော့ ပြုပြင်ရန် စိတ်ကူးကြမည် မဟုတ်ပါ။ သူတို့ထက်မျက်နှာပန်း လှနေသူများကို ချိုးနှိမ်နိုင်ရန်သာ လုံးပန်းခဲ့ကြ၏။

မပြည့်စုံသူတို့၏ လုပ်ကြံမှုများ

သုန္ဒရီအမိုက်မလေးကို ခေါ်စားခံထား၍ သူတို့ လုပ်ကြံခဲ့ပုံကို ရှေးနားမှာ တင်ပြခဲ့ပါပြီ။ သူတို့၏လုပ်ကြံမှုမှာ ထိုမျှဖြင့် ရပ်စဲမသွားပါ။ ဂုဏ်သိက္ခာ ချိုးနှိမ်နိုင်ရေးမှတဆင့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးလုပ်ကြံမှုအထိ ပြင်းထန်လာ၏။ အသိဉာဏ်မရကြသမျှ ကြံစည်တိုင်း လွဲရသော သာဓကများ ဖြစ်ပေသည်။

ခုနက တင်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာတော်ကြီး သိုက်မြိုက်စည်ကားနေသည်မှာ ကြည်ညိုဖွယ်ရာဆောင်နိုင်ကြ၍ဖြစ်၏။ အသိဉာဏ်ယှဉ်၍ မှန်ကန်စွာ ကျင့်သုံးကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကျင့်သုံးနိုင်ကြရန် အရှင်မဟာ

သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် စသော ဦးစီးခေါင်းဆောင် အရှင်မြတ်ကြီးများက နည်းမှန်လမ်းမှန် ပြသကြ၏။ လမ်းမှန်ပေါ်မှ ဖဲ့ဆင်းမသွားရန် ဆိုဆုံးမကြ၏။ သာသနာပက ရဟန်းများသည် ဤသို့သော အကြောင်းရင်းကိုကား မမြင် မြင်အောင် မကြည့်ကြပေ။ သူတို့ အထင်၊ သူတို့ အတွေးဖြင့်သာ အကဲဖြတ်ကြ၏။ ဤ သာသနာတော်ကြီး ဤမျှလောက်ထွန်းကားနေသည်မှာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က တန်ခိုးပြ၍ စည်းရုံးသောကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု တဘက်ဘတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတော့သည်။

သေဘေးမှမလွတ်သော တန်ခိုးရှင်

မျက်မှန်းရမ်းဆ၍ တဘက်သတ် ဆုံးဖြတ်မှု၊ မနာလိုဝန်တိုမှု၊ ဘုန်းကံ ကြီးမား လာဘ်လာဘ ပေါများလိုမှုများကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ဆရာမြတ်ကြီးတဆူ ဆုံးပါးရပါတော့သည်။ ဣသိဂိလိတောင်နံပါးရှိ ကာဠသီလာ ကျောက်ဖျာထက်ဝယ် ခန္ဓာကိုယ်ခုတလုံး စိစိညက်ညက်ကျေကာ ပရိနိဗ္ဗာန် စံရပါတော့သည်။

အကယ်၍ မိမိအသက်ကို ငဲ့ကွက်ပါလျှင် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် မိမိ တန်ခိုးဖြင့် ရှောင်ထွက်နိုင်သည်သာဖြစ်၏။ နောက်လိုက်နောက်လိုက်ပါများနှင့်သက္ခ ကြေးစားလူသတ်သမားကြီး သမဏဂုတ္တိက လာနေသည်ကို ကြိုတင်သိထားသဖြင့် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရှောင်ထွက်ခဲ့သေးသည် ဆိုပါ၏။ သုံးကြိမ်မြောက်တွင်ကား ရှောင်မထွက်တော့ပါ။

ရှောင်ထွက်သော်လည်း တနည်းနည်းဖြင့် သေရမည်သာဟု စိတ်နှလုံး ဒုန်းဒုန်းချလိုက်ဟန် တူပါသည်။

သာသနဒါယကာ အဇာတသတ်မင်းက စုံထောက်များ စေလွှတ်ကာ စုံစမ်းသဖြင့် ဤအမှုကြီး၏ တရားခံများကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပါ၏။ အမှုနှင့်ထိုက်တန်စွာ အပြစ်ဒဏ် ပေးနိုင်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ဘုရားရှင်၏ လက်ဝဲရံသာဝကကြီးကိုတော့ အစားပြန်မရနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ကျောက်ထီးတန္တုအလေး ပြုရသော ဆရာကြီးတဆူထံ ဆည်းကပ်ခွင့် မရနိုင်တော့ပါ။

ဆရာမြတ်ကြီးအဖို့မှာတော့ ဘယ်နည်းနှင့် အသက်ဆုံးဆုံး အကြောင်းမထူးဟု ဆိုပါလိမ့်မည်။ ထမ်းထားရသော ခန္ဓာဝန်ကြီးကို ပစ်ချနိုင်ရေးသာ အဓိကဟု နှလုံးသွင်းခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ခံရသူက သတိသမ္ပဇဉ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ခဲ့သည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာတော့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို မတားဆီးနိုင်ပါ။ ကြွင်းကျန်ရစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာကို ဖုတ်ကျည်းသဂြိုဟ်ယင်း မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျခဲ့ရပါသည်။ တကယ်အရေးကျလျှင် မကယ်တင်နိုင်သော ဈာန်တန်ခိုးများ အတွက် သံဝေဂကြီးစွာ ရခဲ့ရပါသည်။

(စတ္တာလီသန်ပါတ်၊ သရဘင်္ဂဇာတ်၏ ငွေပြုန် ဝတ္ထု)

တိတ်ဆိတ်သော အစည်းအဝေး

မဂဓတိုင်း၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်အနီးရှိ ကာဠသိလာ ကျောက်ဖျာထက်တွင် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို သဂြိုဟ်

ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝဇ္ဇီတိုင်း ဥက္ကစေလမြို့သို့ ဒေသစာရီ လှည့်လာကြ၏။ ခါတိုင်းလိုပင် ဘုရားရှင်၏ နောက်တော်မှ ရဟန်းများစွာ လိုက်ပါလာကြ၏။ ယခင်အခေါက်များထက် ပိုလျှင်သာ ပိုပါလိမ့်မည်။ ယုတ်လျော့သွားခြင်းကား မရှိပါ။ သို့သော် ဤတခေါက် ခရီးထွက်ရာတွင် ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှာ ဟာတိဟာတာကြီး ဖြစ်နေရ၏။ ရှေ့ဆုံးမှ ဘုရားရှင်သာ မားမားမတ်မတ် ပါမလာလျှင် ကျွန်ုပ် ခရီးထွက်နိုင်မည် မထင်ပါ။

အရိယာဉာဏ်အရာတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် အဆင့်တူသောသီတင်းသုံးဖော်များလည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ မျက်နှာညှိုးလျက် ရှိကြ၏။ ယခင်က ကျွန်ုပ်တို့ စည်းဝေးမိကြလျှင် တရားဆွေးနွေးပွဲလျှင်လည်း ဖြစ်တတ်၏။ သို့မဟုတ်လျှင် အချင်းချင်း၏ သာရေးနာရေး မေးမြန်းပြောဆိုတတ်ကြ၏။ ယခုအစည်းအဝေးတွင်ကား ဘာစကားတခွန်းမျှ မဟကြပေ။ ရဟန်းအားလုံး ရေငုံနှုတ်ပိတ် ဖြစ်နေကြ၏။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုခဲ့ကြသော အရှင်မြတ်ကြီးများကို နှမြောတသနေကြရ၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တူသူသာရှိ သာသူမရှိ

ကျွန်ုပ်တို့တတွေ စကားမဆိုနိုင်ပဲ ထိုင်နေကြစဉ် ဘုရားရှင်ကြွလာတော်မူ၍ အားတက်သွားကြရပါသည်။ ဘုရားရှင်သည် စကားတိတ်ဆိတ်နှုတ်သံပိတ်နေသော ရဟန်းပရိသတ်ကြီး တခုလုံးကို ခြုံငုံ၍ ကြည့်တော်မူကာ—

"ရဟန်းတို့၊ သာရိပုတ္တရာနှင့် မောဂ္ဂလာန်တို့ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုကြသောကြောင့် ဤပရိသတ်သည် ဟာလာ ဟင်းလင်း ဖြစ်သွားသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့သာ ရှိလျှင် သူတို့ရှိရာအရပ်ဝယ် တရားသံ မဆိတ်ပေ။ သူတို့သာရှိ နေလျှင် ငါဘုရား ကြောင့်ကြစိုက်ဖွယ် မရှိပေ။ ရှေးရှေးက ပွင့်တော်မူကြသော ဘုရားရှင်တို့မှာ လည်းကောင်း၊ နောက် နောင်မှာ ပွင့်တော်မူကြမည့် ဘုရားရှင်တို့မှာ လည်းကောင်း အမြတ်ဆုံး တပည့်သည် နှစ်ပါး သာလျှင် ရှိလတ္တံ့။ ယခု ငါဘုရား လက်ထက်တော်မှ သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့ နည်းတူသာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့။

အမြတ်ဆုံး သုံးဆူ

"ရဟန်းတို့၊ သာဝကနှစ်ပါးတို့သည် အံ့ဩဖွယ် ရှိကြပေစွ။ မဖြစ်ဘူးမြဲ ထူးကဲကြပေစွ။ သူတို့သည့် ငါဘုရား၏ အဆုံး အမ ဩဝါဒကိုလည်း တသွေမတိမ်း လိုက်နာ ကြပါပေ၏။ သိတင်းသုံးဖော်တို့၏ ချစ်ခင်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ လေးစား ခြင်းကိုလည်း ခံယူနိုင်ကြပါပေ၏။

"ရဟန်းတို့၊ ငါဘုရား သည်လည်း အံ့ဩဖွယ် ရှိပေစွ။ မဖြစ်ဘူးမြဲ ထူးကဲပေစွ။ လက်ရုံး နှစ်ဆူကဲ့သို့ အားထားရ သော သာဝကကြီး နှစ်ပါးလုံး ပရိနိဗ္ဗာန် စံခဲ့ကြပါလျက် ငါဘုရားမှာ စိုးရိမ် ပူဆွေး ငိုကြွေးခြင်း မရှိပါချေ။ ဤသို့ မရှိခြင်းမှာ ဤသို့သော အသိတရားကြောင့် ဖြစ်၏။ 'ဖြစ်ပေါ်

လာသော တရားမှန်လျှင်၊ အကြောင်းမကင်းသော တရားမှန် လျှင်၊ ပျက်စီးရတတ်သော တရားမှန်လျှင် ကေန်ပျက်စီးရမည် သာ ဖြစ်၏။ မပျက်ပါစေနှင့်ဟု တောင့်တ၍ မရစကောင်း ချေတကား”

ကောင်းဆိုးနှစ်တန် လောကဓံကြောင့် ယိမ်းယိုင်တုန်လှုပ် ခြင်း မရှိသော တာဒိဂုဏ်တော်ကို ထုတ်ဖော်တော် မူလိုက် ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤသို့ ထုတ်ဖော်ယင်း ကျွန်ုပ်တို့ကိုလည်း တရား ပြသ၍ ဆုံးမတော် မူပေသည်။ နောက်နောင်တွင် သည့်ထက် ပို၍ စိတ်ထိခိုက်စရာ ကောင်းသော ကိစ္စကြီးများ ပေါ်ပေါက် လာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ဖြေသာအောင် ကြိုကြို တင်တင် သတိပေးထားခြင်းလည်းဖြစ်ပေသည်။

(မဟာဝဂ်၊ သတိပဋ္ဌာနသံယုတ်၊ ဥက္ကစေလသုတ်)

ကောသလမင်းကြီး၏ နောက်ဆုံး နေ့

ယုံလွယ်တတ်သော မင်းကေရာင်

ကျွန်ုပ်တို့ ဆွေတော် မျိုးတော် များသည် သကျနယ်မြေမှာ နေထိုင်ကြ၏။ ပသေနဒီ ကောသလ မင်းကြီးသည် ကာသိ၊ ကောသလ ဟူသော တိုင်းကြီး နှစ်တိုင်းကို တနိုင်ငံတည်းပြု၍ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်၏။ ကောသလနှင့် သကျနယ်မြေချင်း ဆက်စပ် နေကြသကဲ့သို့ ကောသလမင်းကြီးနှင့် ဆွေတော် မျိုးတော် များ၏ ကံကြမ္မာချင်းလည်း ဆက်စပ်၍ နေကြပေသည်။

ဤသို့သော ကံကြမ္မာဖန်လာစေရန် ကောသလမင်းကြီးက စတင်ပြုလုပ်ခဲ့သဖြင့် ကောသလမင်းကြီး၏ ကံကြမ္မာကို ဦးစွာ တင်ပြလိုပါသည်။

ကောသလ မင်းကြီး၏ ဘ၀နိဂုံးကို မလှမပ အဆုံးသတ်စေသော ကံကြမ္မာကား— ဂုံးသမားတို့၏ စကားကို ယုံလွယ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ယုံလွယ်သည့်အလျောက် အဆောတလျင် မဆင်မခြင် ပြုတတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ပရိသတ်များသည် သုန္ဒရီ ပရိဗိုဇ် မကလေး၏ ဇာတ်ရုပ်ကို သတိရကြပါလိမ့်ဦးမည်။ အကြံ ပက်စက်သော ပရိဗိုဇ်များက သုန္ဒရီကို ဘုရားရှင်နှင့် ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်အောင် ခိုင်းစေကာ သူတို့ တပည့်မကို သူတို့ဘာသာ သတ်ခဲ့ကြ၏။ ဇေတ၀န်ကျောင်းတော်ဘေးက ပန်းအမှိုက်ပုံအောက်မှာ သူတို့ဘာသာ မြှုပ်နှံထားကြပြီးမှ နန်းတော်သို့ သွား၍ အကြောင်းကြားကြ၏။ သုန္ဒရီပျောက်ဆုံးနေမှုတွင် ဇေတ၀န်ကျောင်းတော်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များကို မသင်္ကာပါသဖြင့် ဇေတ၀န်ကျောင်းတော်ဘေးမှာ ရှာလိုပါကြောင်း ခွင့်တောင်းကြ၏။

သဒ္ဓါတွင် ပညာဦးမစီး၍

စောစောပိုင်းမှာ ကြိမ်ဖန်များစွာ တင်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း ကောသလမင်းကြီးသည် ရတနာ သုံးပါးကို ကြည်ညို သဒ္ဓါ ထက်သန်လှသူ ဖြစ်ပါ၏။ သာသနာ့ ၀န်ထမ်း ရဟန်းတော်များနှင့် အကျွမ်းတ၀င် ဖြစ်ချင် လွန်းလှ၍ သကျမင်းသမီး တပါးကိုပင် တောင်းယူထားခဲ့သေး၏။ သို့သော် သူ၏ သဒ္ဓါ တရားတွင် အသိပညာက ဦးမစီးနိုင်သဖြင့် ဤလိုကိစ္စမျိုးများ နှင့်ကြုံသောအခါ ပါမိပါရာ ပါသွားခဲ့ပေသည်။ ပရိဗိုဇ်

များ၏ အလိုကျ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်အေးမှာ ရှာဖွေကြ ရန် အခွင့်အာဏာ ပေးခဲ့မိပေသည်။ ဘုရားနှင့် တကွ သူ၏ တပည့် ရဟန်းများသည် ဤလို ယုတ်ညံ့သော အမှုမျိုးကို မပြု တန်ရာ ဟူ၍မျှ မတွေးမိခဲ့၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကောသလမင်းကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်

ထိုကိစ္စ ဖြစ်ပွားပြီး၍ မကြာမီ ကျွန်ုပ်သည် ကောသလမင်းကြီး နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်က သူ့နန်းတော်သို့ ရောက်သွား၍ မဟုတ်ပါ။ သုန္ဒရီသေဆုံးမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သာဝတ္ထိမြို့တော် တွင်းမှာ စကားအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေသကဲ့သို့ပင် နန်းတော် ထဲမှာလည်း နှစ်ဘက်နှစ်တန် ငြင်းခုံလျက်သာ ရှိကြ၏။ ဤလို အခြေအနေမျိုးတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် နန်းတော်ကို ခပ်ခွာခွာ နေကြရမြဲ ဖြစ်၏။ သာဝတ္ထိမြို့တော်တွင်းက ဒကာ ဒကာမ များထံသို့မှာသာ ဆွမ်းခံ၍ စားသောက် နေကြ၏။ ဤသို့ ကျွန်ုပ်တို့က ရှောင်ထားကြသော်လည်း ကောသလ မင်းကြီး က ကျွန်ုပ်ထံ ချဉ်းကပ်လာပေသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်သည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်မှ ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းတော်ဆီသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ ဆွမ်းစားပြီးချိန်တွင် ဘုရားရှင်သည် တပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူမြဲ ဖြစ်ရာ၊ ထို နေ့လယ်ပိုင်းအချိန်တွင် တစုံတရာပြုစုလုပ်ကျွေးရန် တာဝန် မရှိတတ်သဖြင့် ဤသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းတော်မှ သီတင်းသုံးဖော်များနှင့် တွေ့ဆုံ၍ စကား စမြည် ပြောဆိုရန်

ရည်ရွယ်လာခဲ့၏။ တွေ့လို ဆုံလိုသော သီတင်းသုံးဖော်များနှင့် မတွေ့ရ မဆုံရမီမှာပင် သီရိဝဍ္ဎအမတ်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရပေတော့သည်။

"အရှင်အာနန္ဒာဘုရား၊ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် အရှင်ဘုရား၏ ခြေတော်အစုံ၌ ဦးခိုက်လိုက်ပါသည်။ အရှင်ဘုရားမှာ အရေးတကြီးကိစ္စ မရှိလျှင် ခေတ္တခဏ ဆိုင်းငံ့တော်မူရန်လည်း လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်ဘုရား"

သီရိဝဍ္ဎအမတ်ကြီး၏ လျှောက်ထားချက်အရ သစ်ပင်ရိပ်တနေရာမှ ကျွန်ုပ်ရပ်၍ စောင့်နေခဲ့၏။ နေ့လယ်ခင်းမှာထွက်လာခဲ့သော ကောသလမင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် တော်တော်ကွာလှမ်းသော နေရာမှပင် ပုဏ္ဍရိကဆင်တော်မှဆင်းကာ ခြေလျင် လျှောက်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မှောက် အရောက်တွင် ရှိသေစွာ ရှိခိုးဦးချပြီးလျှင်—

"အရှင်အာနန္ဒာဘုရား၊ အရှင်ဘုရားမှာ အရေးတကြီးကိစ္စမရှိပါလျှင် တပည့်တော်အား သနားသောအားဖြင့် အစိရဝတီ မြစ်ကမ်းပါးသို့ ကြွတော်မူစေချင်ပါသည်ဘုရား" ဟု လျှောက်၏။

ကိုယ့်နေရာနှင့်ကိုယ်

ကောသလမင်းကြီး၏ လျှောက်ထားချက်ကို ကျွန်ုပ်က ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံကာ အစိရဝတီမြစ်ကမ်းပါးရှိ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်အောက်သို့ သျှောက်လာခဲ့၏။ ကြွေကျ

ထားသော သစ်ရွက်များကို စုပုံကာ ထိုအပေါ်မှာ နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကို လေးခေါက် ခေါက်ထားခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်အတွက် ထိုင်စရာနေရာ ရရှိလာ၏။ ထို့ကြောင့် ကောသလမင်းကြီးက—

"အရှင်ဘုရား၊ ဤဆင်တင်ကော်ဇောကြီးပေါ်မှာ ထိုင်တော်မူပါဘုရား" ဟု ဖိတ်ကြားသည်ကို ငြင်းပယ်လိုက်ရ၏။

မင်းမှုထမ်းများ ခင်းပေးသော ဆင်တင်ကော်ဇောကြီးသည် ကောသလမင်းကြီးအတွက်သာ ဖြစ်ရပေတော့သည်။

ယုံလွယ်မိသူ၏ အမြင်မှန်

ကိုယ့်နေရာနှင့်ကိုယ် အသီးသီးထိုင်မိကြပြီးနောက် ကောသလမင်းကြီးက –

"အရှင်အာနန္ဒာဘုရား၊ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့ အပြစ်တင်ထိုက်သော ကာယကံမကောင်းမှုများကို ဘုရားရှင် ပြုကျင့်တော်မူပါသလော"

"မင်းကြီး၊ မကောင်းမှုဟူသမျှကို ဘုရားရှင် ပြုကျင့်တော်မမူပါ"

သုန္ဒရီ အရုပ်တော်ပုံကို ရည်ညွှန်း၍ မေးမှန်း သိသော်လည်း ကျွန်ုပ်က မေးသမျှကိုသာ ဖြေကြားလိုက်ပါ၏။ ဤသို့မေးမြန်းပုံကို ထောက်သောအားဖြင့် မလိုသူတို့ လုပ်ကြံပြောကြားသော စကားကို နားယောင် ခဲ့မိကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

"အရှင်အာနန္ဒာဘုရား၊ ဤအကြောင်း ကိစ္စကို တပည့်တော် မေးမြန်းခဲ့ပေါင်း များလှပါပြီ။ ဖြေကြားသူတိုင်းက မရှင်းမလင်းသာ ဖြေကြားခဲ့ကြပါသည်။ ယခုအရှင်အာနန္ဒာ ဖြေရှင်းလိုက်မှ တပည့်တော် သိချင်သမျှ ပြည့်ဝသွားပါတော့သည်။ မသိမလိမ္မာသူတို့က မစူးစမ်းမဆင်ခြင်ပဲ ချီးမွမ်းသော စကားကိုလည်းကောင်း၊ ကဲ့ရဲ့သော စကားကိုလည်းကောင်း တပည့်တော် စိတ်ချယုံကြည်မှု မပြုတော့ပါ။ တတ်သိ နားလည်သူများက အသေအချာ စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြောဆိုကြသော ချီးမွမ်းစကား၊ ကဲ့ရဲ့စကားများကိုမှ တပည့်တော် စိတ်ချ ယုံကြည်ပါတော့သည်ဘုရား"

မလိုသူတို့၏ စကားကို ရုတ်တရက် နားယောင်ခဲ့မိသော ကောသလမင်းကြီးက မိမိ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ပြန်၍ ဆယ်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မိမိအမှားကို မိမိဘာသာရှုမြင်၍ ပြင်ဆင်ဖော်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်တဦးအား ကျွန်ုပ်က ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့ရန် မလိုပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာတော်ကြီးအား ထောက်ပံ့ ကူညီခဲ့သော သာသနာ့ဒါယကာကြီး တယောက် အမြင်မှန်ရလာသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာပင် ဖြစ်ခဲ့ပါသေးသည်။

(မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသ၊ ဗာဟိတိကသုတ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

ဗန္ဓုလ နှင့် မလ္လိကာ

ထိုစဉ်တုန်းက အမြင်မှန် ရလာသော ကောသလ မင်းကြီး အတွက် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်သည်

မကြာမီ ထိုမင်းကြီးအတွက်ပင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ပသေနဒီကောသလ မင်းကြီးသည် နယ်ပယ်ဒေသ ကျယ်ဝန်းသည်နှင့်အမျှ လူဦးရေများပြားလှသော နိုင်ငံကြီး တခုလုံးကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ရ၏။ ထိုသို့ စိုးမိုး အုပ်ချုပ်နိုင်ခြင်းမှာ စစ်သူကြီး ဗန္ဓုလ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဖြစ်၏။ စစ်သူကြီး ဗန္ဓုလသည် စင်စစ်တော့ ကောသလ တိုင်းရင်းသား မဟုတ်ပေ။ မလ္လတိုင်းမှာ မွေးဖွားခဲ့သော မလ္လအမျိုးသားတယောက် ဖြစ်၏။ စစ်သူကြီးကတော်မှာလည်း သူ့နည်းတူ မလ္လအမျိုးသမီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကောသလ နန်းတော် တခုလုံးက မျိုးရိုးကို အမှမ်းတင်သော သဘောဖြင့် မလ္လိကာဟု ခေါ်ခေါ်ခဲ့ကြပေသည်။

မလ္လိကာ ဟူသော အမည်သည် ငယ်နာမည် မဟုတ်သကဲ့သို့ ဗန္ဓုလ ဟူသော အမည်သည်လည်း ဖခင်ဘဝရောက်ခါမှ ရရှိသော အမည် ဖြစ်၏။ စိတ်သဘောထား ထူးခြားလှသော မလ္လိကာသည် သားဖွားရာ၌လည်း ထူးခြား လှပါ၏။ ၁၆ ကြိမ်တိုင်တိုင် သားဖွားကာ အကြိမ်တိုင်းမှာလည်း နှစ်မွှာပူးချည့် မွေးဖွား၏။ ထိုသား ၃၂ ယောက်ကို အကြောင်းပြုကာ သူတို့ဖခင် စစ်သူကြီးသည် ဗန္ဓုလဟု အမည်တွင်လာ၏။ ဗန္ဓုလ ဟူသည်မှာ မွေးချင်းပေါက်ဖော် များသူဟု အဓိပ္ပာယ် ရပေသည်။

စစ်သူကြီး ဗန္ဓုလ၏သားများသည်လည်း ဖအေတူသားများ ဖြစ်ကြ၏။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အရွယ်ရောက်လာကြပြီးလျှင် ဖခင်နည်းတူ လက်ရုံးစွမ်းပကား ပြသနိုင်ကြ၏။ ၃၂

ယောက်စလုံး စစ်မှုထမ်းချည့် ဖြစ်လာကြ၏။ ဖခင်စစ်သူကြီး မှာ လက်အောက် ငယ်သားများ ပေါသကဲ့သို့ သူတို့ဆီမှာ လည်း အခြွေအရံ ပေါများကြ၏။ နန်းတော်မှာ ညီလာခံဝင် ကြစုံဆိုလျှင် ဗန္ဓုလတို့၏ ပရိသတ်က အားလုံးကို လွှမ်းမိုးနေ သည်ဟု ဆိုပါ၏။

စစ်သူကြီးမှ တရားသူကြီးသို့

တနေ့မှာတော့စစ်သူကြီးဗန္ဓုလသည် တရားသူကြီးရာထူးကိုပါ ထမ်းဆောင်ခွင့်ကြုံလာ၏။ ဤရာထူးကို ကောသလမင်းကြီးက ခန့်ထားသည် မဟုတ်ပါ။ လက်ရှိတရားသူကြီး၏ အဆုံးအဖြတ် ကို မကျေနပ်၍ ဝင်လုပ်လိုက်ရခြင်းသာဖြစ်၏။ လက်ရှိ တရား သူကြီးသည် မျက်မြင် နားကြား သက်သေများ၏ ထွက်ဆို ချက်ကို လျစ်လျူရှုကာ တံစိုး လက်ဆောင် ပေးနိုင်သူကိုသာ အနိုင်ပေးခဲ့၏။ ဤတွင် စစ်သူကြီး ဗန္ဓုလက မဟုတ်မခံ၊ မှန် ကန်ရာ ဖြစ်စေရမည်ဟုဆိုကာ သူကိုယ်တိုင်တရားသူကြီးနေရာ ဝင်ယူပြီး အမှုကို စေ့စပ် သေချာစွာ စစ်ဆေး၏။ မျက်မြင် နားကြား သက်သေများ ထွက်ဆိုချက်အရ ဥစ္စာရှင် ဖြစ်ထိုက် သူကိုသာ အနိုင်ပေးလိုက်၏။ ဤတွင် တရားခွင် တခုလုံးက ကောင်းချီး ဩဘာပေးကြရာ၊ ကောသလမင်းကြီးကပါ ဤ ရာထူးကို တရားဝင် လွှဲအပ်လိုက်ပေသည်။

ဆွမ်းအမကြီး မလ္လိကာ

ရာ ထူး နှစ် ခု ဖြစ်လာပြီးနောက် လများစွာ မကြာမီတွင် ဗန္ဓုလတို့အိမ်မှ ဆွမ်းစားပင့်လာ၏။ ထိုနေ့က အိမ်မှာ စစ်သူကြီး ဗန္ဓုလ မရှိပါ။ တိုင်းစွန်ပြည်ဖျားတွင် သူပုန် ထကြွနေသည်ဟူသော သတင်းစကားကြောင့် သားများနှင့်တကွ စစ်ချီသွားခိုက် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့ကို မလ္လိကာ ဒကာမကြီးက ကြီးမှူး၍ ဆွမ်းဆက်ကပ်ရ၏။ ထောင့်စေ့အောင် စီမံနိုင်သော ဒကာမကြီးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆွမ်းပွဲများမှာ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံပါ၏။ တင့်တင့် တယ်တယ် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ရှိပါ၏။

ဆွမ်းဘောဇဉ်ကို မြိန်ယှက်စွာ စားသောက်ယင်း ကျွန်ုပ်သည် ဆွမ်းအမကြီးကို အကဲခတ်နေမိ၏။ ယခုဆိုလျှင် ဒကာမကြီးသည် အသက် ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်နီးပါး ရှိနေလောက်ပြီ။ အသက်က စကား ပြောလာ၍ ဇရာ လက္ခဏာများ ထင်ရှားလာပေပြီ။ သို့သော်လည်း ခန့်ညားသောအသွင်ကား ရှိနေဆဲ ဖြစ်၏။ သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ကလည်း ကြံ့ခိုင်လှသေး၏။ သုံးဆယ့် နှစ်ယောက်သော သားများကို လူလားမြောက်အောင် ပြုစုနိုင်ရန်မှာ သူလို မိခင်မျိုးမှ ဖြစ်ပေမည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့ခိုင်သော်လည်း သူ့လှုပ်ရှားဟန်က ငြင်သာလှ၏။ ထို့အတူပင် သူ့နှုတ်ထွက် စကားတို့ကလည်း သာယာညင်းပျောင်းရှိပါဘိ၏။ တည်ကြည် အေးချမ်းသော မျက်နှာဖြင့် အစစ မလစ်ဟင်းရအောင် စီစဉ်ညွှန်ကြား၍ နေပေသည်။

ကြွခိုင်လှသော ဆွမ်းအမကြီး

အစစ အရာရာ အဆင်ပြေနေသော ဆွမ်းကျွေးပွဲသည် ပြီးခါနီးမှ အရုပ်ဆိုး သလို ဖြစ်သွားရ၏။ သို့သော်လည်း ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်တော့ မဟုတ်ပါ။ သံဃာတော်များ ဆက်ကပ်ရန် ထောပတ်အိုးယူဆောင်လာစဉ် ကျကွဲသွားခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

"မလ္လိကာ၊ ထောပတ်အိုး ကျကွဲသွားခြင်းကို အကြောင်းပြုပြီး စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်လေနှင့်"

ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စ ပြီးစီးသောအခါ ဘုရားရှင်က ထိုကိစ္စနှင့်ဆက်စပ်၍ မိန့်ကြားတော်မူ၏။ မမှုလောက်သော ကိစ္စကလေးငင် ဖြစ်သော်လည်း ဆွမ်းအမကြီးထံမှ စကားစထွက်လာစေရန် စကားခင်းပေးတော် မူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤတွင် ဆွမ်းအမကြီးသည် အဝတ်ကြားမှာ ထုပ်ထားသော သဝဏ်လွှာတစောင်ကို ဘုရားရှင်ရှေ့တော်မှာ ဖြန့်ပြကာ—

"အရှင်ဘုရား၊ စစ်သူကြီး ဗန္ဓုလနှင့်တကွ သားသုံးဆယ့်နှစ်ယောက်လုံးကိုပါ တောစခန်းတနေရာတွင် လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရပါပြီ။ ဤသဝဏ်လွှာကို ဆွမ်းမကပ်ခင်ကလေးကမှ တပည့်တော်မ ရခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ဆွမ်းကျွေးပွဲမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်စိုး၍ မည်သူ့မျှမပြပဲ တပည့်တော်မ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ပါသည်ဘုရား"

အဆိုးတကာ့အဆိုးဆုံး လောကဓံကြီးကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်သော ဒကာမကြီးကို ချီးကျူးမိသည်နှင့်အမျှ ကောသလ မင်းကြီး

အတွက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရပြန်ပါပြီ။ နားယောင်အောင် သွေးဆောင်သူမှာ တခြားလူ မဟုတ်နိုင်ပါ။ ယခင် တရားသူကြီးဟောင်းပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ တပည့်လက်သား အခြွေအရံများလှသော ဗန္ဓုလပရိသတ်ကိုပြကာ ထီးနန်း စည်းစိမ်အတွက် အစိုးရိမ်ပိုလာအောင် သွေးဆောင်၍သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထို့နောက် မလ္လိကာ ဒကာမကြီးသည် ချွေးမအားလုံးအား အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြ၍ တရားပြသဆုံးမကာ ဆွေမျိုးများရှိရာ ကုသိနာရုံသို့ ပြန်သွားပေတော့သည်။

အပူပေါ် အပူဆင့်၍

စစ်သူကြီးကတော် မလ္လိကာ မွေးရပ်မြေ ပြန်သွားချိန်တွင် မိဖုရားကြီးမလ္လိကာ ရှိနေသေးလျှင် ကောသလ မင်းကြီးအား ဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်ပေးနိုင်လောက်ပါသည်။ သို့သော် မလ္လိကာ မိဖုရားကြီးကား ကွယ်လွန်ခဲ့ပါချေပြီ။ ချစ်မြတ်နိုးလှစွာသော မိဖုရားကြီး ကွယ်လွန်ကြောင်း သိရသည်နှင့် ထောက်တည်ရာမရ၊ သောကဖိစီး ခံခဲ့ရသော ကောသလမင်းကြီးအား ဘုရားရှင်က တရားချခဲ့ရပါသေးသည်။ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ ကုန်ခန်းခြင်းနှင့် ပျက်စီးခြင်းဟူသော သဘောတရားငါးမျိုးကို မည်သူမျှ တားဆီး၍ မရနိုင်ကြောင်း ဟောကြားတော်မူခဲ့ရ၏။

ထိုအပူငြိမ်းသွား၍ မကြာသေးမီမှာပင် ယခု အပူနှင့်တွေ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မလ္လိကာ မိဖုရားကြီးအတွက် လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲရသော်လည်း သူ့ဘာသာ ကံကုန်၍ သေဆုံးရသဖြင့် ဖြေသာပါသေး၏။ စစ်သူကြီး ဗန္ဓုလမှာကား သူ့ဘာသာ ကံကုန်၍ သေဆုံးရခြင်း မဟုတ်ပေ။ ကုန်းစကားကို နားယောင်ကာ မင်းကြီးကိုယ်တိုင်က အသတ်ခိုင်းခဲ့မိ၏။ မင်းကြီး၏အမိန့်ဖြင့်ပင် သားအဖ သုံးဆယ့်သုံးယောက်လုံး တနေရာထဲမှာ တချိန်ထဲမှာ သေခဲ့ကြရ၏။

ပြည်ထောင်ထိန်းဖက် သူငယ်ချင်းကောင်းကို ပြစ်မှားမိသော အချိန်မှစ၍ ကောသလမင်းကြီးမှာ မည်သည့် ပွဲလမ်းသဘင်ကိုမှ အရသာခံ၍ မရတော့ပေ။ မည်သည့် စည်းစိမ်ကိုမှ မြိန်မြိန်ယှက်ယှက် မရှိတော့ပေ။ နှစ်ပေါင်းများစွာစံစားလာခဲ့သော နန်းတော်ထဲမှာပင် မပျော်မွေ့ နိုင်တော့သဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် ခရီးထွက်၍ချည့် နေ၏။ ရှစ်ဆယ်ဟူသော သူ့အသက်အရွယ်ကိုမျှ မငဲ့နိုင်အောင် ဖြစ်နေရှာ၏။

နောက်ဆုံး တွေ့ဆုံရခြင်း

ဘ၀မခြားပဲ အမှားဒဏ်ခံနေရသော ကောသလ မင်းကြီးနှင့်နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံရသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတိနယ်မြေမှာဖြစ်၏။ မေဒါဠုပရွာကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရှိကြစဉ် ဘုရားဖူးရန် ဆိုက်ရောက်လာ၍ ဖြစ်၏။ နဂရကရွာကြီးမှတဆင့် ခရီးဆက်လာရသည်ဟု ဆိုပါ၏။ ကောသလမင်းကြီး၏ လုံခြုံရေးအတွက်

ဘပ်ချီ၍ လိုက်ပါရသူမှာ ဒီဃကာရာယန စစ်သူကြီး ဖြစ်၏။ ဝါသဘ ခတ္တိယာမှ ဖွားမြင်သော ဝိဋူဍူဘ မင်းသားလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီ ဖြစ်၍ တပ်တော်ကြီးနှင့်အတူ လိုက်ပါလာ၏။

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်တွင် ဘုရားရှင် တပါးတည်း သီတင်းသုံးတော်မူရန် ဂန္ဓကုဋိတိုက်ကျောင်းရှိ၏။ ဤရွာမှာကား ကျွန်ုပ်တို့အမြဲနေသော ကျောင်းတိုက်တာဟူ၍ မရှိပါ။ ခေတ္တခဏတည်းခိုရန် ဆောက်လုပ်ထားသော တဲကျောင်းများသာရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သပ်ယပ်ကောင်းမွန်သော တဲကျောင်းတခုကို ဘုရားရှင့်အတွက် ဂန္ဓကုဋိကျောင်း ပြုလုပ်ထားကြ၏။ ထိုကျောင်းသို့ ဝင်ခါနီးတွင် ကောသလ မင်းကြီးသည် မင်းမြောက်တန်ဆာငါးပါးကို ဒီဃကာရာယနစစ်သူကြီးထံ အပ်နှံထားခဲ့၏။ ဤသို့ အပ်နှံခြင်းသည် ကာသိ၊ ကောသလဟူသော တိုင်းကြီးနှစ်တိုင်းလုံး၏ အချုပ်အခြာအာဏာကို လွှဲအပ်လိုက်ခြင်းနှင့် မခြားပါချေ။ သံလျက်၊ မကိုဋ်၊ သားမြီးယပ်၊ ထီးဖြူနှင့် ဖိနပ်တို့သည် အချုပ်အခြာအာဏာ ပိုင်စိုးခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ် မဟုတ်ပါလော။

မင်းပြောင်းမင်းလွှဲ ဖြစ်သွားပြီ

ကောသလမင်းကြီး အနေနှင့်ကတော့ ဤသဘောကို တွေးမိမည်မထင်ပါ။ တွေးမိလျှင်လည်း အပ်နှံဖြစ်မည် မဟုတ်ပါ။ သူ့အလွန်တရာ လေးစားကြည်ညိုသော ဘုရားရှင့် ရှေ့တော်

မှောက်သို့ ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွားကြီး မဝင်လို၍ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုသို့ မဟုတ်လျှင်လည်း ဘုရားရှင် ရှေ့တော်မှောက်သို့ သူတဦးတည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝင်ရောက်လို၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မင်းမြှောက်တန်ဆာ ငါးပါးတို့ ရပ်တန့်ရာဌာနမှာပင် မှူးမတ်ဗိုလ်ပါအပေါင်းတို့ ရပ်တန့်နေကြရသော ထုံးတမ်းစဉ်လာရှိပေသည်။

ဒီဃကာရာယန စစ်သူကြီးသည် ကွယ်လွန်သူ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး၏ တူအရင်းအချာဖြစ်၏။ ကောသလ မင်းကြီးက မင်းမြှောက်တန်ဆာငါးပါးကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ အပ်နှံခြင်း ခံရသော်လည်း သူ့မျက်နှာမှာ ဝမ်းမြောက် ဂုဏ်ယူသော အမူအရာမရှိပါ။ တစုံတခုသော အတွေးအာရုံဖြင့် သုန်သုန်မှုန်မှုန်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ အပြစ်တစုံတရာမရှိပါပဲလျက် သူ့ဦးရီးတော်လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံရသည့်အတွက် မင်းကြီးအပေါ် အခဲမကျေ ဖြစ်နေသလားမဆိုနိုင်ပါ။ကျွန်ုပ် အကဲခတ်နေဆဲမှာပင် ဒီဃကာရာယန စစ်သူကြီးသည် ဝိဋူဍဘမင်းသား ရှိရာသို့ လျှောက်သွား ပါတော့သည်။ ကာသိကောသလ တိုင်းကြီးများ၏ အချုပ်အခြာအာဏာသည် ခမည်းတော် ကောသလမင်းကြီးထံမှ သားတော် ဝိဋူဍဘထံသို့ ရွေးရှသွားချေပြီတကား။

တိုင်းပြည်မရှိတော့သောမင်းကြီး

ထိုအချိန်မှာပင် ကောသလမင်းကြီးကတော့ ဘုရားရှင့် ခြေတော်အစုံကို နဖူးပြင်ဖြင့် ပွတ်သပ်လျက်ရှိ၏။ ခြေချောင်း

များကို အမြတ်တနိုး နမ်းစုပ်လျက်ရှိ၏။ ခြေတော်နှစ်ဘက်လုံးကို လက်ဖျားဖြင့် ပွတ်သပ်ဆုပ်နယ်လျက်ရှိ၏။ "အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် ပသေနဒီကောသလမင်းပါဘုရား" ဟုလည်း ထပ်ကာထပ်ကာ လျှောက်ထား၏။ သူ့ကိုယ်သူ အာဏာလက်လွှတ် ဖြစ်နေကြောင်း မရိပ်မိရှာသေးပါ။

"မင်းကြီး၊ မည်သို့သော အကျိုးကျေးဇူးကို ရှုမြင်ရ၍ ဤကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှာ ဤမျှလောက် အလေးဂရုပြုနေရပါသနည်း၊ အမြတ်တနိုး ဖြစ်နေရပါသနည်း"

အကြောင်းမှန်ကို ကေန် သိမည်ဖြစ်သော ဘုရားရှင်ကလည်း ခေါ်မြတ်ုင်းသာခေါ်၍ မေးတော်မူပါ၏။ ကောသလမင်းကြီးကလည်း သူရှုမြင်ထားရသော အကျိုးကျေးဇူးများကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံလျှောက်ထား၏။ ဘုရားတပည့်သားရဟန်းတော်များသည် သာသနာ့တာဝန်ကို ရာသက်ပန် ဆောင်ရွက်သွားကြပုံ၊ ရဟန်းအချင်းချင်း သင့်သင့်မြတ်မြတ် နေသွားကြပုံ၊ သာသနာ့ဘောင်မှာ မွေ့လျော်ကြသည့်အတွက် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း တက်တက်ကြွကြွ ရှိကြပုံ၊ သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်ကို မင်းမှုထမ်းများ လေးစားသည်ထက် ဘုရားရှင့်အပေါ် လေးစားကြပုံ၊ ပညာဂုဏ်မောက်သူ လူတန်းစား ပေါင်းစုံက ဘုရားရှင့် ရှေ့တော်မှောက်မှာ ဝပ်စင်းလာရပုံမှစ၍ ရှုမြင်သုံးသပ်ထားမိသမျှကို စိကာပတ်ကုံး လျှောက်ထားပေသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ စေတနာ သဒ္ဓါတရားများ ကွန့်မြူးနေကြသည့်အလျောက် လျှောက်ထားနေခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ယခင်တုန်းကသာ ဤမျှလောက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကြားနာရလျှင်

အင်မတန်မှ နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်မိပါလိမ့်မည်။ ယခုတော့ ကောသလမင်းကြီး၏ အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်ုပ် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်မဖြောင့်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရပါသည်။

ဇရပ်မှာသေရသော မင်းကောရာဇ်

ထိုညနေက တွေ့ဆုံခဲ့ရခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဆွမ်းဒကာကြီး တဦးအား နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကောသလ မင်းကြီးဂန္ဓကုဋီထဲမှ ပြန်ထွက်လာချိန်တွင် နောက်လိုက်ဗိုလ်ပါ တယောက်မျှမရှိတော့ပါ။ ဒီဃကာရာယန စစ်သူကြီးက ထားခဲ့သော မိန်းမတယောက်သာ ရှိပါတော့သည်။

အာဏာလက်လွှတ် ဖြစ်ရသော ကောသလမင်းကြီးသည် ထိုမိန်းမကို အဖော်ပြုကာ မဂဓတိုင်းဆီသို့ ရှေးရှု ထွက်ခွာ သွားပါ၏။ မဂဓတိုင်းနှင့် ကောသလတိုင်းသည် နယ်နိမိတ်ချင်းဆက်စပ်နေသဖြင့် သူနှင့် အဇာတသတ်မင်းတို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ စစ်တိုက်ခဲ့ကြဘူး၏။ သို့သော် ယခုလို အရေးကြီးလာပြန်တော့လည်း သွေးနီးရာသို့သာ ပြေးရပေသည်။ အဇာတသတ်မင်း၏ မယ်တော် ဝေဒေဟီသည် သူ၏နှမ မဟုတ်ပါလော။

သို့သော်၊ တူတော်မောင်ကို အားကိုးပြု၍ သူ့ထီးနန်းကို ပြန်မယူနိုင်တော့ပါ။လမ်းရေးမှာ စားရသည်က ဆန်ကွဲထမင်း၊

ပုန်းရေပဟင်း။ သောက်ရသည့်ရေက ရွှံ့နှစ်ရေ။ နေကပူလိုက်၊ လေကတိုက်။ ဤသို့သော လောကဓံများကို ခံစားရသဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်တံခါးအနီးက ဇရပ်ကြီးမှာပင် ကွယ်လွန်သွားပြီဟု ကြားသိရပါ၏။

(မဇ္ဈိမ ပဏ္ဏာသ၊ ဓမ္မစေတီယသုတ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ၊ ဒွါဒသနိပါတ်၊ ဘဒ္ဒသာလဇာတ်၏ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ အင်္ဂုတ္တရ၊ ပဉ္စကနိပါတ်၊ မုဏ္ဍရာဇဝဂ်၊ ကောသလသုတ်)

သကျတို့၏ နေဝင်ချိန်

ဝိဋူဋဘ ယေ်စဉ်တုန်းက

ကောသလမင်းကြီး၏ နောက်ဆုံးနေ့သည် သကျမျိုးနွယ်တို့၏ နေဝင်ချိန် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ဒီဃကာရာယန စစ်သူကြီးက မင်းမြှောက်တန်ဆာ ငါးပါးကိုယူ၍ ဝိဋူဋဘ မင်းသားထံ သွားကတည်းက ဤသဘောကို ကျွန်ုပ်တွေးခဲ့မိပါ၏။ သို့သော် ရှင်ဘုရင်သစ် ဝိဋူဋဘသည် ဘုရားရှင့် ကျေးဇူးတော်ကို ထောက်ထားကာ ဆွေတော် မျိုးတော်တို့အား သက်ညှာလာလေမလားဟု တဘက်ကလည်း ဖော့၍ တွေးခဲ့မိပြန်ပါသည်။

ဝါသဘခတ္တိယာကို ကောသလမင်းကြီးက ချစ်မြတ်နိုးသည်နှင့်အမျှ ဝိဋဋူဘ မင်းသားလေးမှာလည်း ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်စွာ ကြီးပြင်းခဲ့ပါ၏။ ဘာမဆို လိုတာရခဲ့သူ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ခုနစ်နှစ်သားအရွယ် လူမှန်းသူမှန်း သိတတ်လာသည်တွင်မူ သူ့မှာ ချို့တဲ့ချက်တခု ရှိနေသည်ကို သူ့ဘာသာတွေ့သွားသည်ဆို၏။ အခြားအခြားသော မင်းသားလေးများမှာ သူတို့မယ်တော်ဘက်က ဘိုးအေ ဘွားအေများထံမှ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ရရှိကြ၏။ သူ့ဆီကိုကား ဘာလက်ဆောင်တခုမျှရောက်မလာချေ။ အစားအသောက် အဝတ်အဆင်သူလိုချင်သမျှ ရနေပါလျက် ဤချို့တဲ့ချက်ကြောင့် သူ့ခမျာအနေခက်ခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် မယ်တော့်ထံမှာ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းရာ-

''သားတော်၊ သားတော်၏ အဘိုးအဘွားများက ကပိလဝတ်မြို့မှာ နေကြသည်။ ဤသာဝတ္ထိ မြို့တော်ကြီးနှင့် ခရီးအလှမ်းကွာဝေးလှသည်။ ထို့ကြောင့် သားတော်ထံ လက်ဆောင် မပို့နိုင်ကြသည်ကို ဝမ်းမနည်းပါနှင့်''

အဖြေမှန်ကို ပြောပြရန် ခက်လှ၍ ဤမျှဖြင့် နှစ်သိမ့်ပေးရပေသည်။

ငယ်စဉ်ကနှင့်မတူပြီ

ငယ်ရွယ်စဉ်က ဤမျှဖြင့် ကျေနပ်ခဲ့သော ဝိဋဋူဘသည် တဆယ့်ခြောက်နှစ်သား ရှိလာလျှင်ကား တဆင့်တက်လာပါ

တော့သည်။ "ဘိုးအေ ဘွားအေများက လက်ဆောင် မပို့နိုင်လည်း ရှိပါစေတော့။ ဘိုးအေ ဘွားအေများထံသို့ သားတော်က သွား၍ ကန်တော့ပါရစေ" ဟု ဆိုလာပါတော့သည်။ ဝါသဘခတ္တိယာ မည့်သို့ ပြုရပါမည်နည်း။

အသက်ကလေး ရလာသည်နှင့် အမျှ သားတော်၏ စိတ်ဓာတ်ကလည်း ခက်ထန်၍လာ၏။ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည် ဖြစ်စေ တစုံ တခုကို ဦးတန်းမိလျှင် မဖြစ် ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှ ကျေနပ်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤတကြိမ်မှာကား ခါတိုင်းလို ဖျောင်းဖျ၍ ရနိုင်ဖွယ် မရှိပြီ။ မဖျောင်းဖျနိုင်၍ လွှတ်လိုက်ကြစို့ဆိုတော့လည်းအခက်သား။ ဟိုတဘက်ကလည်း သူတို့၏ မာန်မာနကို ဘယ်တော့မှ ချိုးနှိမ်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

နှစ်ဘက်ပြဿနာကြားမှာ ဗျာများ နေရသော ဝါသဘခတ္တိယာသည် နောက်ဆုံးမှာကား သားတော်၏ တောင်းဆိုချက်ကို ခွင့်ပြုလိုက်ရပါတော့သည်။ ဘိုးအေ ဘွားအေများနှင့်တကွ ဆွေတော်မျိုးတော်များထံ ပေးဆက်ရန်လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ စီရင်ပေးရပါတော့သည်။ နောက်ကွယ်မှလည်း အထောက်တော် တယောက်ကို ကပိလဝတ်သို့ ကြိုတင်၍လွှတ်ထားရပါသေးသည်။ သားတော်လေး ဝိဍူဍဘရှေ့မှာ အဖြစ်မှန် မပြောလိုက်ကြရန် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစဉ်တုန်းက ရွှေပန်းခိုင်၊ ငွေပန်းခိုင်များဖြင့် သွားခဲ့သော ဝိဍူဍဘသည် ယခုတော့ စစ်တပ်ကြီးစွာဖြင့် ချီတက်၍ သွားပေပြီ။ ဤစစ်တပ်ကြီးများဖြင့် နင်းချေပါက ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတိနယ်မြေတခုလုံး ထောင်းထောင်း ကြေရပေတော့မည်။

သို့သော် ဤကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ် မည်သို့ တတ်နိုင် ပါမည်နည်း။ ဝိဋ္ဋူဘမင်းသား ဘဝက ကယ်ဆယ် ခဲ့ဘူးသော ဘုရားရှင် သည်ပင် သည်အတိုင်းကြည့်နေတော်မူရသည် မဟုတ်ပါလော။

ဘုရားရှင့်ကျေးဇူးတော်ကြောင့်

ကပိလဝတ်က ပြန်လာချိန်တွင် ဝိဋ္ဋူဘမှာ ကျွန်မသားဖြစ် ကြောင်း အများက သိလာကြ၏။ ကောသလ မင်းကြီးမှာ အညာခံလိုက်ရ၍ ရှက်လည်း ရှက်၏။ မတော်မလျော် ပြုရက် ကြသော သကျမျိုးနွယ်များကိုလည်း စိတ်နာလှ၏။ သို့သော် ဘုရားရှင့် မျက်နှာတော်ကို ထောက်ထားကာ ဆွေတော် မျိုးတော်များကို စစ်ချီချေမှုန်းခြင်း မပြုခဲ့ပါ။ သူ့လက်ထဲက သားအမိကိုသာ ဖိရှဲမဲ့ခဲ့၏။ မင်းညီ မင်းသား၊ မင်းမိဖုရား တို့၏ အဆောင်အယောင် ဟူသမျှကို ဖယ်နုတ်ကာ ကျွန်များ ကြားသို့ ပို့ဆောင်လိုက်၏။ ဤတွင် ဘုရားရှင်က အမိဘက်က မျိုးရိုးထက် ဖခင်ဘက်က မျိုးရိုးသာ အဓိက ဖြစ်ကြောင်း ထုံးဟောင်း သာဓကနှင့်တကွ ဟောပြတော်မူသဖြင့် ဝိဋ္ဋူဘ သားအမိ နဂိုအတိုင်း ပြန်၍ စံစားခဲ့ကြရပေသည်။

ဤသို့သော ကျေးဇူးကို ထောက်ထား၍ ဆွေတော် မျိုးတော်များအား သက်ညှာမည့်အရေးကား ကျွန်ုပ်၏မျှော် လင့်ချက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ တောင့်တချက်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

အစကတည်းက မှားခဲ့သည်

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏ တောင့်တချက်ဟူ၍ တခုမျှ မပြည့်ဝခဲ့ပါ။ ပထမဦးစွာ သကျမင်းသမီးတပါး တောင်းလာတုန်းက နောင်တော်ကြီးမဟာနာမ်သည်ရာဇပရိယာယ်ကြွယ်ဝစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်လျှင် ကောင်းလေစွ။ နောက်ကြောင်းအေးစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်မည့်နည်းလမ်းကို မိမိဘာသာ မရှာဖွေနိုင်လျှင် ဘုရားရှင်ထံ လူလွှတ်၍လျှောက်ထားလျှင် ကောင်းလေစွဟု တောင့်တခဲ့မိ၏။ အကယ်၍ အချိန်မီသာ လျှောက်ထားခဲ့ပါလျှင် ဘုရားရှင်ကလည်း ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်တော် မူမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ရောဟိဏီ အရေးတော် ပေါ်ပေါက်တုန်းက ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ မရှုမလှုသေဆုံးကြမည့်ဘေးမှ အချိန်မီ ကယ်တင်တော်မူခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ သို့သော် သည်တုန်းကလည်း ကျွန်ုပ်၏ တောင့်တချက် မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ ဝါသဘခတ္တိယာကျွန်မကို တကယ့်သကျမင်းသမီးတပါးဟု လည်ဆယ်၍ ပေးခဲ့ကြ၏။ ကောသလမင်းကြီး၏ သံတမန်များ ယုံကြည်စေရန် နည်းပရိယာယ်ဆင်ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ နောင်တော်ကြီးကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခဲ့မိ၏။ ဆွေအား မျိုးအားကို မလွန်ဆန် နိုင်၍ဟု အကြောင်းပြမည်ဆိုလျှင် ပြနိုင်ပါ၏။ သို့သော် အမှားကား အမှန်ဖြစ်မလာနိုင်တော့ပါ။

အမှားနောက်က အမှားများ

နောက်တခါ ဝိဋူဍဘ ဖွားမြင်လာတော့လည်း ကောသလ မင်းကြီးက နောင်တော်ကြီးမဟာနာမ်ထံသို့ အမတ်တယောက် စေလွှတ်လိုက်ပါသေး၏။ မိမိ၏ မျိုးရိုးအမည်ပေးမည့် အစား မယ်တော့်ဘက်က မျိုးရိုးအမည်ပေးနိုင်ရန် ဖြစ်၏။ ဝါသဘ ခတ္တိယာအပေါ် လောသလမင်းကြီးက ဤမျှလောက်ချစ်မြတ် နိုးမှုကို ကျွန်ုပ်တို့ ဆွေတော်မျိုးတော်များ ထောက်ထားနိုင် ခဲ့ကြလျှင်ကောင်းလေစွ။ တကြိမ်တခါ မှားခဲ့သည်ကို အသာ ထားကာ နောင်တခါ မမှားအောင်ရှောင်နိုင်ကြလျှင် ကောင်း လေစွ။ သို့သော် ဆွေတော် မျိုးတော် များနှင့် ပတ်သက် လာလျှင် ကျွန်ုပ်၏ တောင့်တချက် ပြည့်လာရိုး မရှိပါ။ နောင် တော်ကြီး မဟာနာမ်သည် တလေးတစား စေလွှတ် လိုက် သော ကောသလတိုင်းက အမတ်ကိုပင် တော်စွ လျော်စွ ပြောလွှတ်လိုက်၏။ ရောက်လာသော အမတ်က အတန်ငယ် နားလေးနေရှာသာ တော်တော့သည်။

ကိုယ့်ပေါင် ကိုယ်လှန် မထောင်းလိုပါ

နားလေးလေးနှင့် မှတ်ယူလာခဲ့သော စကားလုံးသည်ပင် ဝိဋူဍဘဟူသော အမည်နာမ ဖြစ်လာရ၏။ ဘုရင်မွေးသည့် မင်းသေွး ဖြစ်ပါလျက် ဝိဋူဍဘမှာ ခမည်းတော်၏ မျိုးရိုး

အမည်လည်း မခံယူခဲ့ရ။ မယ်တော်ဘက်မှ မျိုးရိုးအမည်လည်း မခံယူခဲ့ရ။ တော်စွလျော်စွ ပြောလိုက်သော စကားတခွန်းကို တလွဲတချော် မှတ်ယူလာခဲ့သည့်အတိုင်း ရာသက်ပန် အမည်တွင်သွားရပေတော့သည်။ သူ့ဘက်က ကြည့်လျှင် မည်မျှလောက် အသည်းနာစရာကောင်းပါမည်နည်း။

ဖြစ်မျှားဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ပရိသတ်များရှေ့မှာ ဤ အကြောင်းခြင်းရာကိုမတင်ပြလိုပါ။ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်းရသော အလုပ်မျိုးကို မလုပ်လိုပါ။ သို့သော်ကျွန်ုပ်၏ တသက်တာ မှတ်တမ်းကြီးတွင် ဤ အကြောင်းခြင်းရာများ ချန်လှပ်ထားခဲ့လျှင် ဟာကွက်တခု ဖြစ်နေရစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်၏ တသက်တာ အတွေ့အကြုံများကို တင်ပြရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ဆွေတော်မျိုးတော်များလည်း မလွဲသာ မရှောင်သာ ပါလာကြပါလိမ့်မည်။ ဤအကြောင်းခြင်းရာများကို ကြားနာကြရသောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ပရိသတ်များသည် မသင့်လျော်သော မာန်မာနတရားများကို အချိန်မီ ပယ်ဖျောက်နိုင်ကြမည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

အမှားတထောင့် အမှားကြီး

အချိန်မီဟူသောစကားကို ကျွန်ုပ်က အမှတ်ထင်ထင် ထည့်၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆွေတော်မျိုးတော်များသည် အထက်ပါ အမှားအယွင်းများလောက်ဖြင့် ရပ်တန့်သွားကြလျှင် မာနကို စွန့်ပယ်ရန် အချိန်မီကြပါသေးသည်။ လက်လွန်

ခဲ့ပြီးသော အမှားများကို အဖတ်ဆည်၍ ရနိုင်ကြပါသေးသည်။ သို့ပါလျက် ကျွန်ုပ်၏ ဆွေတော်မျိုးတော်များသည် မီလိုက်သေးသော အချိန်ကို အသုံးမပြုနိုင်ခဲ့ကြပါ။ ပြုပြင်၍ မရနိုင်တော့သော အမှားကြီးကိုမှ ကျူးလွန်ခဲ့ကြပါချေပြီ။

ဝိဋ္ဋူဘမင်းသား ကန်တော့လာစဉ်တုန်းက သူ့ထက်ငယ်သော မင်းညီမင်းသား ကလေးသူငယ်မှန်သမျှကို လွတ်ရာသို့ ပို့ထားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ယဉ်ကျေးမှု ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ဝိဋ္ဋူဘကသာ သကျမျိုးနွယ်များကို ရှိခိုးခဲ့ရ၏။ ဝိဋ္ဋူဘကို ရှိခိုးသူဟူ၍ တယောက်မျှ မတွေ့ခဲ့ရ။ ဤမျှနှင့်ဆိုလျှင် တော်ပါသေးသည်။ စိတ်ဖြေ၍ရနိုင်စရာ ရှိပါသေးသည်။ ဝိဋ္ဋူဘအဖို့ တသက်တာအတွက် စိတ်အနာကျည်းဆုံး ဖြစ်ရသည်မှာကား သကျတို့၏ လူ့တ်တော်ဆောင်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပြီးမှ ဖြစ်ပါသည်။

'ကျွန်မသား' ထိုင်ခဲ့သောနေရာ

ဝိဋ္ဋူဘမင်းသား ပြန်ဆင်းသွားလျှင် သွားချင်း ဆွေတော်မျိုးတော်များသည် ဝိဋ္ဋူဘ ထိုင်သွားသောနေရာကို နွားနို့ဖြင့် ဆေးကြောကြတော့သည် ဆိုပါ၏။ သူတို နှုတ်မှလည်း ကျွန်မသားထိုင်သွားသောနေရာ ဘာဖြစ်သည် ညာဖြစ်သည် စသည်ဖြင့် ဆဲဆို ရေရွတ်ကြသေးသည် ဆိုပါ၏။ ကျွန်မသားကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဆဲဆိုနေစဉ်တွင်ကျွန်မသား၏ ကိုယ်ရံတော် တယောက် ရောက်လာမည့် အရေးကိုကား သူတို့

မမျှော်လင့်ခဲ့ကြပေ။ လက်နက်တခု မေ့ကျန်ခဲ့သော ကိုယ်ရံ တော်က လွှတ်တော်ထဲသို့ ရုတ်တရက် ဝင်လာခါမှ သူတို့ အားလုံး အံ့အားသင့်နေကြရတော့၏။ အမှားကို မြင်၍ ပြင်ကြမည်ပြုသော်လည်း နောက်ကျသွားချေပြီ။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်သော်မှ သူတို့ ကံကြမ္မာဆိုးကို မျက်နှာလွှဲ၍ ထားတော်မူရပေပြီ။

ဟိုတချိန်က သကျတို့သည် ဝိဋူဍဘကို ကျွန်မသားဟူ၍ ရှုတ်ချစကား ဆိုခဲ့ကြ၏။ 'ကျွန်မသား' ထိုင်ခဲ့သော နေရာကို နွားနို့များဖြင့် ဆေးကြောခဲ့ကြ၏။ ယခု သူတို့နယ်မြေဆီသို့ 'ကျွန်မသား'၏ စစ်တပ်ကြီးများ ချီတက်သွားချေပြီ၊ သကျ အရှင်သခင်များက နွားနို့ဖြင့်ဆေးကြောခဲ့သော ထိုနေရာကို ယခုတော့ ကျွန်မသားက သူတို့၏လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ဆေး တော့မည်ပါတကား။

(ဒွါဒသကနိပါတ်၊ ဘဒ္ဒသာလဇာတ်၏ပစ္စုပ္ပန် ဝတ္ထု)

နောင်တော်ကြီးသို့ အမှတ်တရ

ကပိလဝတ်မြို့ပျက်ကြီး

ယခုအချိန်မှာတော့ ကပိလဝတ်မြို့တော်ကြီးမှာ အမည်မျှသာ ရှိပါတော့သည်။ မြို့တော်ဟူသည်ထက် မြို့ပျက်ကြီးဟုဆိုမှ ပို၍ ဆီလျော်ပါလိမ့်မည်။

ဝိဍူဍဘ စစ်တပ်ကြီးများက မြေလှန်စနစ်ဖြင့် ဖျက်ဆီးခဲ့ကြသဖြင့် အိမ်ရာတိုက်တာဟူသမျှ ထောင်းထောင်းကြေလျက် ရှိကြသည် ဆိုပါသည်။ ပြေးနိုင်လွှားနိုင် ပုန်းအောင်းနိုင်၍ ကျန်ရစ်သူများမှာလည်း မသေသော် မလှုတမဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြရ၏။ တိုက်ပျက် အိမ်ပျက်များ ကြားဝယ် ဖြစ်သလို

နေကြရ၏။ ဝိဋူဋဘစစ်တပ်ကြီး ပြန်ဆုတ်သွားသော်လည်း သူတို့ခမျာ အန္တရာယ်မကင်းသေးပါ။ တောမီးလောင်လျှင် တောကြောင်လက်ခမောင်းခတ် ဆိုသကဲ့သို့ ဤလိုအခြေအနေမျိုးတွင် လူဆိုးသူခိုးများ၏ရန်ကလည်း ရှိနေပါသေးသည်။ ထို့ထက်ပို၍ဆိုးသည်ကား လူလူချင်း သတ်ဖြတ်နှိပ်စက်သော သတ္ထန္တရကပ်ကြီးနောက်ဝယ် ဒုဗ္ဘိက္ခန္တရကပ်နှင့် ရောဂန္တရကပ်ကြီးများ လိုက်ပါလာခြင်းပါတည်း။

ယခုလောလောဆယ်တွင် သကျတို့နယ်မြေ၌ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်သော ရာဇာဟူ၍ မရှိတော့ပါ။ အစာရေစာငတ်မွတ်ခြင်းနှင့် ရောဂါ ထူပြောခြင်းတို့ကသာ အပြိုင်အဆိုင် မင်းမူလျက် ရှိကြ၏။ သတ်ကြဖြတ်ကြသည့်ဘေးမှ ကျန်ကောင်း ကျန်ရာ ကျန်ရစ်သူများသည် ထိုဘေးကြီးများကြောင့် တဖြုတ်ဖြုတ် သေကြရပြန်ပေသည်။

အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်းနှင့် စခဲ့သည်

လူကြီးသူမများ အဆင့်ဆင့်ပြောကြားလာခဲ့သော စကားအရ ဤမြို့တော်သည် ကပိလ ရသေ့ကြီး၏ ကျောင်းသခ်မ်းရာမှာ တည်ထောင်ခဲ့၏။ ကပိလရသေ့ကြီး၏အဆိုအရ ခြသေ့်များ၊ ကျားများရန်ကြောင့် အသက်ဆံဖျားပြေးလာခဲ့ရသော သမင်များ၊ ဝက်များသည် ဤနေရာ ရောက်လျှင် ခြသေ့်များ၊ ကျားများကိုပြန်၍ မာန်ဖီနိုင်ကြ၏။ မြွေကြီးများ၊ ကြောင်များလိုက်၍ အမောတကော ပြေးလာခဲ့ကြရသော ဖားများ

ကြွက်များသည် ဤမြေပေါ်ရောက်လျှင် မြေကြီးများကို ပြန်၍ ခြိမ်းခြောက်နိုင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မြေတို့၏ အထွတ်အမြတ် ဖြစ်သော မြေနေရာတွင် မြို့တော်တည်ရန် ရသေ့ကြီးက ညွှန် ကြားခဲ့ရပေသည်။ ကပိလရသေ့ကြီး၏ သင်္ခမ်းကျောင်းရာ တွင် တည်ထောင်ခဲ့သဖြင့် ကပိလဝတ္ထုဟု မော်ကွန်းထိုးခဲ့ကြ ရပေသည်။ ကပိလဝတ်မြို့တော်ကြီး ဤသို့ နိဂုံးချုပ်ရမည့် ဖြစ်အင်ကို ကပိလရသေ့ကြီး မြင်မှ မြင်ခဲ့ပါလေစ။

ကျွန်ုပ်တို့ဘေးဘော် ဩက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးမှစ၍ အစဉ် မပျက် ဆက်လက် အုပ်ချုပ်လာခဲ့သော မြို့တော်ကြီးသည် နောင်တော်ကြီး မဟာနာမ် လက်ထက်တွင် ပြာပုံအတိ ဖြစ် သွားရပါချေပြီ။ အမျိုးဇာတ်မပျက်အောင် သားစဉ် မြေး ဆက် ကြိုးစားခဲ့ကြသော ဆွေတော်မျိုးတော်များသည် ယခု တော့ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ် မမောက်နိုင်ကြတော့ပြီ။ ဆွေဂုဏ် မျိုးဂုဏ်မောက်မိလေသမျှ ယခုမှအတိုးချ၍ ဒဏ်ခတ်ခံနေရ ပါချေပြီ။

(သီလက္ခန္ဓဝဂ်၊ အမ္ဗဋ္ဌသုတ်အဋ္ဌကထာ)

နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကယ်တင်တော် မူခဲ့သည်

ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ ပျက်စီးခန်းကို ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် မြင်ခွင့်ရလျှင် မည်သို့ရှိမည်မသိပါ။ သတင်းစကား ကြားရရုံ နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ရပါသည်။ ယူကြုံးမရ

ပင်ပန်းလှပါသည်။ နောင်တော်မြတ် ကွယ်ရာတွင် မျက်ရည် ဖြိုင်ဖြိုင် ကျခဲ့ရပါသည်။

ဟိုစဉ်ခါများတုန်းက တစုံတရာ ထူးထူးခြားခြား တွေ့ကြုံလာရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်မြတ်ထံ ချဉ်းကပ်ခဲ့ပါ၏။ တွေ့ကြုံရသော ဖြစ်ရပ်၏ အကြောင်းအကျိုးကို မေးမြန်းခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ယခုအတွေ့အကြုံနှင့်ပတ်သက်၍ကား နောင်တော်မြတ်ထံ ကျွန်ုပ် ဘာတခုမျှ မလျှောက်ထားလိုတော့ပါ။

ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ အသက်ဘေးကို ကယ်တင်နိုင်ရန် ဘုရားရှင်သည် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကြိုးစားတော် မူခဲ့ပါ၏။ ဝိဍူဍဘတို့ စစ်တပ်ကြီး ချီတက်သွားချိန်တွင် ဘုရားရှင်သည် နှစ်နိုင်ငံနယ်စပ်သို့ ရောက်တော်မူနေနှင့်၏။ နယ်နိမိတ်ကျော်တိုင်၏ တဘက်တချက်တွင် သစ်ပင်တပင်စီ ရှိနေရာ သကျတို့ဘက်မှ သစ်ပင်အောက်တွင် ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော်မူလျက်ရှိ၏။ ဤတွင် ဝိဍူဍဘမင်းသည် တိုက်ဆင်ကြီးပေါ်မှ ဆင်း၍ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးဦးချကာ–

“အရှင်ဘုရား၊ ဤမှာဘက်က သစ်ပင်သည် အခက်အရွက် သိပ်သည်းပါ၏။ အရိပ်အာဝါသ ကောင်းလှပါ၏။ အရှင်ဘုရား၏ သစ်ပင်ကား အခက်အရွက် ကျဲလွန်းလှပါ၏။ အရိပ်အာဝါသ မကောင်းပါ။ သို့ပါလျက် ဘုရားရှင်သည် အရိပ်အာဝါသမကောင်းသော သစ်ပင်အောက်မှာ နေတော်မူဘိသည်တကား”

“မင်းကြီး၊ ဆွေမျိုးတို့ အရိပ်သည် အေးချမ်းလှပါပေသည်”

ဝိဋူဍဘမင်း၏ မေးလျှောက်ချက်ကို ဘုရားရှင်က တိုတို တုတ်တုတ်သာ ဖြေကြားတော် မူခဲ့၏။ တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြေကြားချက်တွင် အဓိပ္ပာယ်ကအပြည့်အဝပါနေ၏။ ထိုအဓိပ္ပာယ်ကို ဝိဋူဍဘမင်းကလည်း ရိပ်မိသဖြင့် စစ်တပ်ကြီးများ ပြန်ဆုတ်ခဲ့ရသော်လည်း သကျတို့အပေါ်မှာကား ရန်ငြိုးမပြေနိုင်သေးပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် တကြိမ်မှနှစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်မှသုံးကြိမ်ထိ စစ်ချီခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဆွေတော် မျိုးတော်များအတွက် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဇစ်ဦးမှ ရပ်ပေးတော် မူခဲ့သောဘုရားရှင်သည် သုံးကြိမ်မြောက်မှာကား လျစ်လျူရှုတော်မူခဲ့ရပါတော့သည်။ ဆွေတော်မျိုးတော်များ၏ ဆိုးရွားလှသော ကံကြမ္မာကို တားဆီးကာကွယ်၍ မရနိုင်တော့ကြောင်း မိန့်ကြားတော် မူခဲ့ပါသည်။

ကံကြမ္မာ၏ ကျေးကျွန်၊ ကံကြမ္မာ၏ အရှင်သခင်

ဤအဖြစ်ဆိုးနှင့် တိုးမိစေသော အကြောင်းတရားများအနက် အတိတ်ကံကို ကျွန်ုပ်မပစ်ပယ်ပါ။ ပယ်လည်း မပယ်ထိုက်ပါ။ သို့သော် အတိတ်ကံသည် ပစ္စုပ္ပန်ကံ၏ အထောက်အကူမပါပဲနှင့်ကား ဤမျှလောက် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ဆိုးကျိုးမပေးနိုင်ပါ။ အကယ်၍ လူ့ဘောင်လောကမှာ ကြုံလာလေသမျှ အတိတ်ကံကြောင့်ချည်းဟု တရားသေစွဲမှတ်ထားလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရားရှင့် တပည့်သား ပီသမည် မဟုတ်တော့ပါ။ ပုဗ္ဗေကတ ဟေတုဒိဋ္ဌိ၏ အစေအပါးသာလျှင် ဖြစ်ကြရပါတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အတိတ်ကံအကြောင်းများကို ပယ်လည်းပယ်မနေပဲ၊ တွယ်လည်းတွယ်မနေပဲ ပစ္စုပ္ပန် ဘဝတွင် ကောင်းသောကံများကို အစွမ်းနိုင်ဆုံး စုဆောင်းကြရမည်ဖြစ်၏။ မိမိ–သူတပါး နှစ်ပါးလုံးအတွက် ကောင်းကျိုးဆောင်ကြရမည် ဖြစ်၏။ ကံကြမ္မာ၏ ဖန်တီးမှုကို အာသာငမ်းငမ်း တမ်းတနေမည့်အစား၊ ကံကြမ္မာ၏ ဒဏ်ခတ်မှုကို ခေါင်းငုံ့ခံနေမည့်အစား ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ကံကြမ္မာကိုဖန်တီးကြရမည်ဖြစ်၏။ သို့မှသာ ကံကြမ္မာ၏ ကျေးကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ကံကြမ္မာ၏ အရှင်သခင်များ ဖြစ်လာကြပါလိမ့်မည်။

ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ ကံ

ထို့ကြောင့် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ ရှေးအတိတ်ကံကို ကျွန်ုပ်တို့ဉာဏ်စွမ်းသက်သက်ဖြင့် မသိနိုင်မမြင်နိုင်သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ အထောက်အကူပြုသော ပစ္စုပ္ပန် ကံများကိုကား ကျွန်ုပ်တို့ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်နိုင်ကြပေသည်။ သားစဉ်မြေးဆက် လက်ဆင့်ကမ်းလာခဲ့ကြသော မာန်မာနဖြင့် ပြောခဲ့မိ၊ ပြုခဲ့မိသော အမှုများသည်ပင် သူတို့၏ ပစ္စုပ္ပန်ကံတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။

နောင်တော်ကြီး မဟာနာမ်သည် လွှမ်းမိုးစွာ မာနထားနေကြသော ဆွေတော်မျိုးတော်များအား ဖိဖိစီးစီးထိန်းနိုင်ခဲ့ပါလျှင် ယခုလို အဖြစ်ဆိုးနှင့် တွေ့ရမည်မထင်ပါ။ ယခု

တော့ ဆွေတော် မျိုးတော်များကို လမ်းမှန် ကျအောင် ဦးဆောင်မှု မပေးနိုင်သဖြင့် သူပါရောရှုပ်ပါသွားရရှာချေပြီ။

ဤသို့ ဆိုလိုက်သဖြင့် သွားလေသူ နောင်တော်ကြီးအား ကျွန်ုပ်က ရှုတ်ချနေသည်ဟု မရှုမြင်ကြစေချင်ပါ။ ဆွေတော် မျိုးတော်များအပြစ်ကို နောင်တော်ကြီး ပေါ်မှာချည့် စုပုံပေးနေသည်ဟု မထင်ကြ စေချင်ပါ။ နောင်တော်ကြီးတို့ တတွေ၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းမှ ကျွန်ုပ်၏ ပရိသတ်များ သင်ခန်းစာ ထုတ်နိုင်ကြရန် အမှတ်တရ တင်ပြနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

နောင်တော်ကြီးအတွက် တေဒဂ်

နိုင်ငံရေးရာမှာ မကျွမ်းကျင်၍ အမှားတွေ့ခဲ့ရသော နောင်တော်ကြီး မဟာနာမ်သည် ရတနာသုံးပါး ကြည်ညိုသည့် နေရာမှာကား ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က ချီးမွမ်းရသူ ဖြစ်ပါ၏။

နောင်တော်ကြီး မဟာနာမ်မှာ အုပ်ချုပ်ရေး တာဝန်ကို တဘက်က ထမ်းဆောင်ယင်း မိသားစု စီးပွားရေး ကိုလည်း တဘက်က ဦးဆောင်ရသေး၏။ ကိုယ်ပိုင် လယ်ယာ မြေကွက်များစွာတွင် ခိုင်းနွားရော နို့စားနွားမများပါ မွေးမြူထား၏။ ခြံထွက် နွားနို့များကို ထောပတ်ဆီဦး ချက်လုပ်သဖြင့် ဝင်ငွေကောင်းလှ၏။ ရဟန်း သံဃာတော်များကို အလှူပယ်လှူဒါန်းနိုင်၏။ ရဟန်းတော်များ စိတ်ချ လက်ချ အလှူခံနိုင်အောင်

ဘုရားရှင်ထံ လေးလပတ်လုံး ဆေးပစ္စည်း လှူဒါန်းနိုင်ရန် ခွင့်တောင်းထား၏။

ဘုရားရှင် ခွင့်ပြုတော်မူသဖြင့် ရဟန်းများလည်း ထောပတ်ဆီဦး အလှူခံ၍ စားသုံး ကြပါ၏။ သို့သော် ရဟန်းများမှာ မျှတရုံ စားသုံးကြသဖြင့် ရဟန်းများ အတွက် သီးသန့်ထားသော ထောပတ် ဆီဦးများမှာ အရာမယွင်းလှသေးချေ။ ထို့ကြောင့် လေးလမျှမက လှူဒါန်းခွင့်ကို တောင်းရ ပြန်ပေသည်။ ဤသို့ စေတနာထက်သန်စွာ လှူဒါန်း ခဲ့ခြင်းကြောင့် မွန်မြတ်သော အလှူဝတ္ထုများ လှူဒါန်းသောအရာဝယ် အထူးမြတ်ဆုံး ဧတဒဂ်ဂုဏ်ထူးကို ဆွတ်ခူးနိုင်ပေသည်။

(သုဒ္ဓပါစိတ်၊ မဟာနာမ သိက္ခာပုဒ်၊ ဧကကနိပါတ်၊ အင်္ဂုတ္တရအဋ္ဌကထာ၊ ဧတဒဂ္ဂဝဂ်၊ မဟာနာမသက္ကဝတ္ထု)

နောင်တော်ကြီး၏ပြဿနာ

ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များအား စေတနာထက်သန်စွာ လှူဒါန်းခဲ့သော နောင်တော်ကြီးသည် သူ့စိတ်ထဲမှာ သံသယတခုခု ဝင်လာလျှင်လည်း ညီတော်မြတ်ထံ ချဉ်းကပ်ရန် ဦးမလေးပါ။ ဤသို့ ဦးမလေးခဲ့၍ပင် ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်က သူ့ကို လက်မောင်းမှ ဆွဲထုတ် ခဲ့ရဘူးပါသည်။ ဘုရားရှင် နာလန်ထခါစလေးတွင်မှ အလိုက်မသိ ပြဿနာ လာမေးနေ၍ ဖြစ်ပါသည်။

သူမေးခဲ့သော ပြဿနာများထဲမှ သူ့အတွက် အဓိကအကျဆုံးမှာ သူ၏နောင်ရေး ဖြစ်၏။ နောင်ရေး ဆိုသော်လည်း သာမန် နောင်ရေး မဟုတ်။ ဤဘဝက သေဆုံးပြီးနောက် ရောက်လာမည့် အရေး ဖြစ်၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကြိမ်ဖန်များစွာ ခံစားခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံများ အရ ဤပြဿနာများကို မေးလျှောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သတိလက်လွတ်သေခဲ့ရသော်

"အရှင် ဘုရား၊ ဤ ကပိလဝတ်မြို့တော်သည် စားရေရိက္ခာ ပြည့်စုံလှပါ၏။ အဆင်တန်ဆာ၊ အဝတ်အထည်မှစ၍ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများ ကြွယ်ဝလှပါ၏။ လူဦးရေ ထူထပ်လှပါ၏။ လမ်းသေး လမ်းမွှားကလေးများက ပင့်ကူအိမ်ကဲ့သို့ယှက်သန်းနေကြပါ၏။ ဤနိဂြောဓာရုံကျောင်းတော်ကား မြို့နှင့် မနီးမဝေးမှာဖြစ်၍ မျက်စိရှင်းလှပါပေသည်။ နားအေးပါးအေး ရှိပါပေသည်။ ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ရဟန်းတော်များကို ဖူးမြင်ရ၍ တပည့်တော်၏ နှလုံးစိတ်အား ပွားများ ရပါသည်။ သို့သော် ညနေချမ်းရောက်လျှင်ကား တပည့်တော်မှာ မြို့တော်တွင်းသို့ ပြန်ရပါတော့သည်။ မြို့တော်လမ်းမသို့ ခြေချမိသည်နှင့် တပြိုင်နက် မျက်စိနောက်စရာ၊ နားငြီးစရာများနှင့် တွေ့ရပါတော့သည်။ ဆင်များ၊ မြင်းများ၊ ရထားများနှင့် လူညီးများသည် လမ်းသေး လမ်းမွှား ကလေးများမှ အရှိန်အဟုန်နှင့် ထွက်လာတတ်ကြပါသည်။ ကိုယ့်အရေးနှင့်ကိုယ် ဒုံးစိုင်း၍

ပြေးလာသူများလည်း ရှိပါသည်။ ထိုအရာများနှင့် ဖြုံးကနဲ တွေ့လိုက်ရသောအခါ တပည့်တော် သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွား ရပါတော့သည်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာ သုံးပါးကို မေ့လျော့သွားပါတော့သည်။ ထိုအခိုက်မှာများ တပည့်တော် သေဆုံးခဲ့ပါလျှင် ဘယ်လို ဂတိမျိုးသို့ ရောက်ပါ လိမ့်မည် နည်း ဟု တွေးတောခဲ့မိပါသည်ဘုရား''

သူတွေးတောခဲ့သည်ကို လျှောက်ထားခြင်းဖြင့် မေးမြန်း ပြီး ဖြစ်ပေသည်။ သကျတို့၏ 'ရာဇာ' တာဝန် ထမ်းဆောင် နေရသော နောင်တော်ကြီးသည် ကျောင်းတော်သို့ လာရာ တွင်ကား မည်သည့် ရထားယာဉ်ကိုမျှ မစီးပါ။ မည်သည့် အဆောင်အယောင်မျှမခြံရံခဲ့ပါ။သာမန်အရပ်သားတယောက် အဖြစ်သာ လာနေကျ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း လမ်းခရီး တွင် အန္တရာယ် အယှက်များနှင့် တွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

နိဗ္ဗာန်သို့ ကိုင်းနေသည်

နောင်တော်ကြီး၏ အမေးကို ညီတော်မြတ်က ဖြေကြားယင်း အားပေးနှစ်သိမ့်တော်မူလို၍—

''မဟာနာမ် မကြောက်ပါနှင့်။ မဟာနာမ် မကြောက်ပါ နှင့်။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာ သင် သေဆုံးရသည့် တိုင်အောင် ယုတ်ညံ့သော သေဆုံးခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ မြင့်မြတ်သော သေ ဆုံးခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့၏ ဂုဏ် တော်၊ ကျေးဇူးတော်များ၌ သက်ဝင် ယုံကြည်၍ ကိုယ်ကျင့်

သီလ ပြည့်ဝ ဖြူစင်သော အရိယာ သာဝကသည် နိဗ္ဗာန်သို့ ညွတ်လျက်သာ ရှိ၏။ နိဗ္ဗာန်သို့ ကိုင်းလျက်သာ ရှိ၏။ နိဗ္ဗာန်သို့ ရှိုင်းလျက်သာ ရှိ၏။

"မဟာနာမ်၊ ဥပမာ အားဖြင့် အရှေ့အရပ်သို့ ညွတ်နေသော၊ အရှေ့အရပ်သို့ ကိုင်းနေသော၊ အရှေ့အရပ်သို့ရှိုင်းနေသောသစ်ပင်သည် အမြစ်ပြတ်၍လဲခဲ့သော် မည်သည့်အရပ်သို့ လဲမည်နည်း"

"အရှေ့အရပ်သို့သာ လဲပါလိမ့်မည် အရှင်ဘုရား"

"မဟာနာမ်၊ ဤဥပမာအတိုင်းသာဖြစ်ပေသည်။ သောတာပန်တို့၏ ဂုဏ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အရိယာသာဝကသည် နိဗ္ဗာန်သို့ညွတ်လျက်ရှိပေသည်။ နိဗ္ဗာန်သို့ကိုင်းလျက်သာရှိပေသည်။ နိဗ္ဗာန်သို့ ရှိုင်းလျက်သာ ရှိပေသည်"

နောင်တော်ကြီးက သူ့အတွေ့အကြုံအရ မေးမြန်းသော်လည်း ညီတော်မြတ်ကတော့ အရိယာ သာဝက အားလုံးကို သိမ်းကျုံး၍ ဖြေတော်မူလိုက်ပေသည်။

ကိုးကွယ်ရာ ရှိထားကြပြီ

မှန်ပါသည်။ သောတာပန်စသော အောက်ဆင့် အရိယာသာဝကများသည် သာမန်အချိန်များ၌ မေ့မေ့လျော့လျော့ နေကောင်း နေကြပါလိမ့်မည်။ မေ့လျော့ခြင်း အကြောင်းကြောင့် မကောင်းမှုများကိုလည်း အတန်အသင့် ပြုမိကြပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်သည် နိဗ္ဗာန်တရား

တော်မြတ်ကြီးနှင့် ထိတွေ့ ဆက်ဆံခဲ့ရဘူးပြီဖြစ်ရာ တမျိုးလုံး တဆွေလုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းမည့် ဘေးဆိုးကြီးနှင့် တွေ့ရသော အခါ စောစောက မေ့လျော့ထားခဲ့သော ထို နိဗ္ဗာန်တရား ဆီသို့ ချဉ်းကပ်ကြရတော့မည် ဖြစ်၏။ ဤလိုအချိန်မျိုးတွင် နိဗ္ဗာန်တရားမှတပါး သူတို့အားကိုးရာ ဘာမျှမရှိတော့သည်ကို သူတို့ သတိရလာကြမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဝဋ်နှင့်ကြမ္မာ မလွတ်သာ၍ သေကြရသော်လည်း သူတို့၏ သေဆုံးခြင်းကို မြင့်မြတ်သည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။

မွန်မြတ်သော လူ့ဖွယ်ဝတ္ထု လူ့ဒါန်းရာတွင် တေဒဂ်ဂုဏ်ထူး ဆွတ်ခူးခဲ့သော နောင်တော်ကြီးသည်လည်း အရိယာစာရင်းဝင် ဖြစ်၍ မြင့်မြတ်သောသေခြင်းဖြင့် သေဆုံး၍ သွားခဲ့ပေပြီ။ သွားလေသူ နောင်တော်ကြီးတယောက်အတွက် ကျွန်ုပ်က ဤသို့ပင် အလွမ်းဖြေခဲ့ရပါလိမ့်မည်။

(မဟာဝဂ်၊ သောတာပတ္တိ သံယုတ်၊ သရဏာနိဝဂ်၊
ဒုတိယ မဟာနာမသုတ်)

စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး

ကာသိရှားကြီး အတွက်

အင်အားကြီးနိုင်ငံတခုကြောင့် သကျတို့၏ ဂဏ အုပ်ချုပ်ရေးနိုင်ငံကလေး ကြေပျက်၍ သွားခဲ့ပါပြီ။ သည်အချိန်မှာပင် အခြား အင်အားကြီးနိုင်ငံတခုကလည်း ဂဏအုပ်ချုပ်ရေးနိုင်ငံကလေးတခုကို စစ်ပြုရန် စိမ်နေချေပြီ။

ယခင်တုန်းကတော့ မဂဓနှင့်ကောသလနိုင်ငံကြီးများသည် သူတို့အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ၏။ ပြင်းထန်လှသော တိုက်ပွဲကြီးများ ကြိမ်ဖန်များစွာ ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ ရံဖန်ရံခါ ကောသလမင်းကြီးက အောင်နိုင်၏။ ရံဖန်ရံခါ အဇာတသတ်မင်းက

အသာရ၏။ သို့သော် တနိုင်ငံက တနိုင်ငံကို အပြတ်အသတ် ချေမှုန်းနိုင်ခြင်းကား မရှိပါ။ အင်အားချင်းမျှနေကြ၍ ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်နိုင်ငံ စပ်ကြားမှာ စစ်မက် ဖြစ်ပွား ခဲ့ရသော်လည်း ကောသလမင်းကြီးနှင့် အဇာတသတ်မင်းတို့မှာ တူဝရီးအရင်းအချာ ဖြစ်ကြ၏။ အဇာတသတ်မင်း၏မယ်တော် ဝေဒေဟီ မိဖုရားကြီးသည် ကောသလမင်းကြီး၏ နှမအရင်း ဖြစ်၏။ ခမည်းတော် မဟာကောသလမင်းမင်းကြီးရှိစဉ်က သမီးတော် ဝေဒေဟီနှင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းတို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာတွင် အခွန်တသိန်းထွက်သော ကာသိရွာကြီးကို လက်ဖွဲ့ခဲ့၏။ နှစ်နိုင်ငံ နယ်စပ်အနီးက ရွာကြီးဖြစ်၏။ ဟိုတချိန်က အဇာတသတ်သည် ထီးနန်းစည်းစိမ်အတွက် ခမည်းတော်ကြီးကို ရက်စက်စွာသတ်ခဲ့၏။ ခမည်းတော်ကြီးနှင့် ကွေကွင်းရသော ဒဏ်ချက်ဖြင့် မယ်တော်ကြီး ဝေဒေဟီမှာလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့၏။ ဤတွင် ကောသလမင်းကြီးက “အဇာတသတ်သည် ခမည်းတော်ရော မယ်တော်ကိုပါ သတ်ခဲ့၏။ မယ်တော် မရှိတော့သဖြင့် သူ့အတွက် လက်ဖွဲ့လိုက်သော ကာသိရွာကြီးသည် အဇာတသတ်နှင့် မဆိုင်တော့။ ငါ့ခမည်းတော်၏ရွာသည် ငါ့ရွာပင် ဖြစ်တော့သည်” ဟု အရေးဆို၏။ အဇာတသတ်မင်းကလည်း ဦးရီးတော်စကားကို လက်မခံပါ။ သည်ရွာကြီးကို လက်ဝယ်ပိုင်ထားနိုင်ရေးအတွက် စစ်ပွဲကြီး ဆင်နွှဲပါတော့သည်။

(သဂါထာဝဂ်၊ ကောသလသံယုတ်၊ ပထမသံဂါမသုတ်၊ အဋ္ဌကထာ)

မဂဓနှင့် ဝဇ္ဇီ

ကောသလမင်းကြီး ကွယ်လွန်သွားပြီမို့ ယခုတော့ စစ်ပွဲကြီးများ ပြီးသွားကြပါပြီ။ ဤသို့ ကောသလဘက်က စစ်ရှိန်လျော့သွားချိန်တွင် မဂဓဘက်ကတော့ စစ်သံတွေ တညံညံထွက်လာကြပါပြီ။

မဂဓတိုင်းကြီး၏အရှင် ဘုရင်အဇာတသတ် မျက်မုန်းကျိုးနေသည်ကား လိစ္ဆဝီအမျိုးသားများ ဖြစ်၏။ ဝေသာလီမြို့တော်ကို ဗဟိုပြုထားသော ဝဇ္ဇီတနိုင်ငံလုံး ဖြစ်၏။ အဇာတသတ်မင်းဘက်က ကြည့်မည်ဆိုပါက ဝဇ္ဇီတို့မှာ မျက်မုန်းကျိုးစရာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်၊ မိမိတို့နိုင်ငံထက် အဆမတန် ကျယ်ဝန်းသောနိုင်ငံ၊ အဆများစွာသာလွန်သော စစ်တပ်ကြီးများကိုပင် ဝဇ္ဇီတို့က မထီလေးစား ပြုခဲ့ကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

စွာကျယ်ကျယ် ဝဇ္ဇီများ

ဝဇ္ဇီဟူသည်မှာ လိစ္ဆဝီအမျိုးသားများပင် ဖြစ်၏။ သူတို့၏ဘိုး ဘေး ဘီ ဘင် များ လက်ထက်မှစ၍ ဤအမည် တွင်လာခဲ့၏။ သူတို့ကိုတော့ ဝေးဝေးက ကြဉ်ကြ ရှောင်ကြတော့ဟု အဓိပ္ပာယ် ရ၏။ သူငယ်တို့ဘာဝ အတူတကွ ကစားကြရာတွင် ထိုသူငယ်များက အင်မတန် စွာကျယ်ကျယ် နိုင်လှ၏။ ထိကနဲ ရှိလျှင် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် သူတို့ကချည်း

လက်ချက်ဦးခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အခြားကလေးများ၏မိဘတို့က ထိုကလေးများကို ဝေးဝေးက ကြဉ်ကြ ရှောင်ကြဟု မိမိကလေးများကို ပြောဆိုထားကြရသော ဟူ၏။

ဘိုး ဘေး ဘီ ဘင် အစဉ်မပျက် အမွေ ဆက်ခံလာခဲ့ကြသော ဝဇ္ဇီတို့သည် ယခုအချိန်မှာလည်း စွာကျယ်ကျယ် နိုင်ကြတုန်း ဖြစ်၏။ သူတို့ ဦးစီးခေါင်းဆောင်များမှလွဲ၍ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိမထင်ကြတုန်းဖြစ်၏။ သူတို့၏အားကိုးရာကား ရေဝယ်သား၍ အခြားမထင်သကဲ့သို့သော စည်းလုံး ညီညွတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ညီညာထကြွ လုံ့လရှိခြင်း ဖြစ်၏။

လက်ရဦးသော ဝဇ္ဇီများ

ဤသို့သော အရည်အချင်းများဖြင့် အဇာတသတ်၏ စစ်တပ်ကြီးများအပေါ် အသာစီးယူနိုင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရှိခဲ့ပါပြီ။ ဂင်္ဂါမြစ် ဆိပ်ကမ်းတနေရာတွင် ရွာကြီးတရွာရှိ၏။ ရွာနယ်မြေ အကျယ်အဝန်းမှာ တယူဇနာမျှရှိရာ တဝက်မှာ ဝဇ္ဇီတို့ပိုင်နက်ဖြစ်၍ ကျန်တဝက်ကား မဂဓနယ်ထဲမှာပါဝင်၏။ ယခင်နှစ်တုန်းက ဤရွာခြေသို့ တောင်ကျချောင်းကလေးမှ အဖိုး မဖြတ် နိုင်သော ကျောက်မျက် ရတနာများ မျောပါလာကြ၏။ ရေ မြေ ပိုင်စိုးသော မင်းတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သဖြင့် ကျေးရွာ အကြီးအကဲများမှာ ထိုရတနာတို့ကို တွေ့ရှိသော နေရာမှာပင် အခြေမပျက် စောင့်ရှောက်ထားကြရ၏။ နှစ်ဘက်သော ပြည့်ရှင်မင်းတို့လာ၍ ခွဲဝေယူကြရန် စောင့်မျှော် နေ

ကြ၏။ သို့သော် မဂဓဘက်က မလာခင် ဝဇ္ဇီတို့က တပ်ချီ၍ ရောက်လာကြ၏။ တွေ့ရှိသော ရတနာများကို တခုမကျန် သိမ်းကျုံး၍ ယူသွားကြ၏။ အဇာတသတ်မင်း ရောက်လာ ချိန်မှာကား နေရာမျှသာ ပြစရာရှိပါတော့သည်။ ကြီးမား လှသော စစ်တပ်ကြီးများကိုစုစည်းယင်း နေ့ရွှေ့ရက်ရွှေ့ ရွှေ့ ခဲ့ရပြန်ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဝရှိ၍ ဝိလုပ်ကြသူများ

အလာ ကောင်းပါလျက် အရောက် နှောင်းခဲ့သော အဇာ တသတ်မင်းသည် မိမိ၏ ချွတ်ချော်ချက်ကို အချိန်မီ ပြုပြင်ရမည့် အစား လက်ဦးသွားသူများကိုသာ မျက်မာန်ပွားနေဟန် ရှိ ပါသည်။ ထိုကြောင့်ပင် ယခုနှစ် ရတနာများ မျှော်ပါလာ တော့လည်း လက်လွှတ်ခဲ့ရပြန်ပါပြီ။ အဇာတသတ် မင်း၏ ဒေါသဇောများ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွား ကြပါလိမ့် မည်။ဖြစ်များ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုပါလျှင် ဝိဍူဍဘ၏ လမ်းကြောင်း အတိုင်း နေ့မဆိုင်း ညမဆိုင်း လိုက်မိပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ဝဇ္ဇီတို့ကား သကျတို့လို မဟုတ်ချေတကား။

အားမနာတမ်း ပြောကြစို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ဆွေတော် မျိုးတော်များသည် ဝမရှိပဲ ဝိလုပ်ကြသူများ ဖြစ်၏။ နိုင်ငံ ကြီးများကို အံတုနိုင်သော စစ်အင်အားသည်လည်းကောင်း၊ အဆက်မပြတ် စစ်ရေးလေ့ကျင့်ခြင်းသည်လည်းကောင်း သူတို့ မှာ မရှိပါ။ ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်သော နိုင်ငံရေး နည်းပရိယာယ်

ကိုလည်း မကျင့်သုံးတတ်ကြပါ။ သားစဉ် မြေးဆက် မရော နှောခဲ့သော မျိုးရိုးနှင့်ပတ်သက်၍ အခြောက်တိုက်ဂုဏ်မောက် နေသူများသာ ဖြစ်ကြ၏။ ဝဇ္ဇီတို့မှာကား သူတို့လိုမဟုတ်ပေ။ ဝရှိ၍ ဝိလုပ်ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ဆင်၊ မြင်း၊ ရထားမှစ၍ စစ်ဆင်ရေးအတတ်မျိုးစုံကို ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် တတ်မြောက်ထား ကြ၏။ နိုင်ငံကြီးများလောက်စစ်အင်အား မများသော်လည်း သူတို့၏ တိုက်ရည် ခိုက်ရည်ကို နိုင်ငံကြီးများက အလေးမူကြ ရ၏။ အဆက်မပြတ် စစ်ရေး လေ့ကျင့် နေကြသဖြင့် သူတို့၏ အရည် အသွေးက တရှိန်ရှိန် တက်လျက် ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ပင် အဇာတသတ်မင်းက သူတို့ကို စစ်ချီတိုက်ခိုက်ရန် အချိန်ဆိုင်း နေရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စစ်ရေးကိစ္စဆောင်ရွက်ကြရာတွင်

တချိန်သော အခါမှာကား ဝဇ္ဇီတို့သည်လည်း ဆွေတော် မျိုးတော်များ၏ ကံကြမ္မာမျိုးနှင့် တိုးကြရမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ဝဇ္ဇီအမျိုးသား အများစုမှာလည်း သာသနာ့ ဆွေတော် မျိုး တော်များသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဆွေသိုက်မျိုးသိုက် နှစ်ခုလုံးပင် ကံတူအကျိုးပေးများ ဖြစ်ကြရ၏။ သို့သော် ဝိဍူဍဘတုန်းက စစ်ရေးကို စစ်ရေးသန့်သန့် အဖြစ်ဖြင့်သာ ပြုလုပ်ခဲ့၏။ စိတ် မာန်ကြီးစွာဖြင့် စစ်ချီသွားသည့် ကြားကပင် ဘုရားရှင်ကို မြင်သော် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ပြန်၍ဆုတ်ခဲ့သေး၏။ သူ၏စစ်ရေး စစ်ရာ ကိစ္စအတွက် ဘုရားရှင့် အင်္ဂါထောက် အကူကို မယူခဲ့ပါ။

မဂဓတိုင်းကြီးသခင် ဘုရင်အဇာတသတ်ကား- သူ့လို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မပြုခဲ့ပါ။ သူ၏စစ်ရေးကိစ္စအတွက် ဘုရားရှင်၏ အထောက်အကူကို ရအောင် ယူခဲ့၏။ သူ သိလိုသော အချက်အလက်များကို သူ၏ သံအမတ်ကြီးမှ တဆင့် အရယူခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်သို့ သာသနာရေးကိစ္စဖြင့် လာသည်မဟုတ်။ စစ်ရေး ရည်ရွယ်ချက် တခုဖြင့် လာခဲ့၍ သံအမတ်ကြီးဟု ကျွန်ုပ်က ဆိုလိုက်ရပါသည်။ ထို သံအမတ်ကြီးကား အခြားမဟုတ်ပါ။ အရှင်မဟိယ၏ သစ်မှုကြီးကို ပေါ်ပေါက်အောင် စစ်ဆေးခဲ့သော ဝဿကာရ အမတ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ မဂဓ၏ ပြိုင်ဘက်ကင်းသော နိုင်ငံရေး သုခမိန် ဗြာဟ္မဏကြီး ဖြစ်ပါသည်။

လောကီရေးရာ လူတော်လူကောင်း

ဝဿကာရ အမတ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာတော်ကြီးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူ မဟုတ်ပါ။ ယဇ်ပူဇော်ခြင်း၊ ရေချိုးခြင်း စသော ကျင့်ဝတ်များဖြင့် သူတို့ ကိုးကွယ်သောဗြဟ္မာကြီးများထံ အရောက် သွားနိုင်ရေးကိုသာ ရှေးရှုနေသူ ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုသော အဇာတသတ်မင်းကြီး ညာလက်ရုံးကြီး ဖြစ်နေသဖြင့် သာသနာတော်နှင့် လုံးလုံးကြီးကင်းကွာ၍လည်းမနေနိုင်ပါ။ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လာတတ်ပါသည်။ ဘုရားရှင်နှင့် စကားမြည် ပြောဆို တတ်ပါသည်။

"အရှင်ဂေါတမ၊ ဤလောက၌ အကြားအမြင်များခြင်း၊ စကားအမျိုးမျိုးတို့၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ခြင်း၊ ပြောခဲ့လေသမျှ ပြုခဲ့လေသမျှအမှုဟောင်းများကိုကြာညောင်းသော်လည်း သတိရခြင်း၊ ပြုဖွယ်ကိစ္စ ဟူသမျှ၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာခြင်းဟူ၍ ဤသို့သော ဂုဏ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသောသူကို ယောကျ်ားမြတ်ဟူ၍ တပည့်တော်တို့ သတ်မှတ်ထားကြပါသည် ဘုရား။ ဤစကားကို အရှင်ဂေါတမက ထောက်ခံသင့်လျှင် ထောက်ခံလိုက်ပါ။ ကန့်ကွက်သင့်လျှင်လည်း ကန့်ကွက်လိုက်ပါဘုရား"

အခေါ်အဝေါ်ခြင်း ကွာခြားသည်

ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လာခိုက် ဝဿကာရ အမတ်ကြီး လျှောက်ထားခဲ့ဘူးသော စကားများ ဖြစ်၏။ သူ၏ အာလုပ်စကားလုံးကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် ဘုရားရှင်ကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သော သာဝကတဦး မဟုတ်မှန်း သိသာနေပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့တတွေက ဘုရားရှင်ကို ခေါ်ဝေါ်လိုပါလျှင် အရှင်ဘုရားဟူ၍ ရိုသေ လေးစားစွာ ခေါ်ဝေါ် ကြရ၏။ ဝဿကာရ အမတ်ကြီးကမူ ပြည်သူလူထုနှင့်တကွ ပြည့်ရှင်မင်းကိုယ်တိုင်က လေးစားရသော ဘုရားရှင်ကို လေးစားပါသော်လည်း သူ၏ ဆရာသခင်ကျေးဇူးရှင်ဟု မသတ်မှတ်နိုင်သဖြင့် အရှင်ဂေါတမဟု အမျိုးအမည်ပါတပ်၍ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ပေသည်။

ဘုရားရှင်၏ ပြန်ကြားချက်

"ဗြာဟ္မဏ၊ သင့်စကားကို ငါဘုရားက ထောက်ခံခြင်းလည်း မပြုလိုပါ၊ ကန့်ကွက်ခြင်းလည်း မပြုလိုပါ"

မိမိအား မဆည်းကပ် မကိုးကွယ်သူ၏ စကားကိုလည်း ဘုရားရှင်က ဂရုတစိုက် ဖြေကြားတော်မူပါ၏။ ဘုရားရှင်တို့ ထောက်ခံတော်မူသည်မှာ လောကုတ္တရာ အကျိုးစီးပွားနှင့်စပ်သော စကားများသာဖြစ်၏။ ယခု ဝဿကာရအမတ်ကြီး၏ စကားမှာ လောကုတ္တရာ အကျိုးစီးပွားနှင့်မစပ်ဆိုင်။ လောကီ အကျိုးစီးပွားအတွက်သာဖြစ်၍ ဘုရားရှင် ထောက်ခံတော်မမူပါ။ ထို့အတူပင် လောကီအကျိုးစီးပွားအတွက် ပြောဆိုသောစကားကို လောကုတ္တရာမျက်စိဖြင့် ကြည့်ရှု၍ ကန့်ကွက်ရန်လည်း မသင့်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်က နှစ်ဘက်စလုံးမှ ရှောင်ကြဉ်ကာ သာသနာတော်ဘက်က သတ်မှတ်ချက်ကိုသာ မိန့်ကြားတော် မူရပေသည်။

သာသနာတော်တွင်း လူတော်လူကောင်း

"ဗြာဟ္မဏ၊ လူအမြောက်အမြားအား အရိယာဉာဏ် အမြင် သန့်လာအောင် ဟောပြောဆုံးမခြင်းဖြင့် လူအများ၏အကျိုး စီးပွားများ ပွားများစိမ့်သောငှာ၊ ချမ်းသာသုခရစိမ့်သောငှာ ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ မကောင်းသော စိတ်အကြံအစည်များကို

လက်မခံပဲ ကောင်းမြတ်သော စိတ်အကြံအစည် များကိုသာ ပွားများခြင်း၊ ဈာန်လေးပါးတို့ကို မပင်မပန်း ချမ်းသာစွာ ရရှိခြင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုနိုင်ခြင်း၊ ဤသို့သော ဂုဏ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသောသူကို ယောကျ်ားမြတ်ဟူ၍ ငါဘုရား သတ်မှတ်ပေသည်”

ဤစကားကို ထောက်ခံရန်သော်လည်းကောင်း၊ ကန့်ကွက်ရန်သော်လည်းကောင်း ဘုရားရှင် မဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ဝဿကာရ အမတ်ကြီးကတော့ အားပါးတရ ထောက်ခံခဲ့ပေ၏။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဤ ဂုဏ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ယောကျ်ားမြတ်ဖြစ်ကြောင်း ချီးကျူး၍ သွားခဲ့ပေသည်။

(အင်္ဂုတ္တရ၊ စတုက္ကနိပါတ်၊ ပထမပဏ္ဏာသက၊ စက္ကဝဂ်၊
ဝဿကာရသုတ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

ကျောက်ဆောင်ကြားသို့ လိုက်လာသည်

ယခုတခေါက် သူရောက်ရသည်ကား ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော် မဟုတ်ပါ။ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်လာရပါသည်။ သကျမျိုးပြုတ် စစ်ပွဲကြီး ပြီးကတည်းက ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့တတွေ ရာဇဂြိုဟ်သို့လာခဲ့ကြ၏။ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်မှာဆိုလျှင် ရဟန်းပရိသတ်၊ လူပရိသတ်များ ပေါများလွန်းသဖြင့် ဤ တောင်၏ ကျောက်ဆောင်ရိပ်များသို့ မကြာ

မကြာ လာခဲ့ရ၏။ ဝဿကာလ အမတ်ကြီးသည် အခြေအရံ များနှင့် ယာဉ်များကို တောင်ခြေမှာ ထားခဲ့ကာ ကျွန်ုပ်တို့ ထံသို့ တယောက်တည်း တက်လာပေသည်။ သည်ကတည်းက အရေးကြီးသော ကိစ္စတခုခု ပါလာပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ရိပ်မိထားပါပြီ။

စစ်လိုလားသူ၏ ကြုံးဝါးသံ

"အရှင်ဂေါတမ၊ မဂဓတိုင်းကြီးသခင် ဘုရင်အဇာတသတ်က အရှင်ဂေါတမ၏ ခြေတော်ကို ဦးခိုက်လိုက်ပါသည်။ အရှင် ဂေါတမ၏ ကျန်းမာကြောင်း၊ ချမ်းသာကြောင်းကိုလည်း မေးမြန်းလိုက်ပါသည်။ ထို့ပြင် အထူးလျှောက်ထားလိုသည် မှာ ဘုရင် အဇာတသတ်သည် ဝဇ္ဇီတို့ကို စစ်တိုက်ရန် လိုလား နေပါသည်။ ညီလာခံသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပတိုင်း 'ဤမျှ လောက် စွမ်းပကားကြီးမားသော ဝဇ္ဇီတို့ကို ငါ မျိုးဖြုတ်ပစ် လိုက်မည်၊ အတုံးအရုံး သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်မည်' ဟု ကြုံးဝါးနေ ပါသည်ဘုရား"

ရှေ့ပိုင်းက အစချီလာသော စကားအရ သူ့သခင် ကိုယ် တိုင်က စေလွှတ်၍ လျှောက်ထားခိုင်းကြောင်း ပေါ်လွင် နေပါသည်။

ဘုရားရှင့် ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် စစ်တိုက်လိုသည်

သူ့သခင် ဘုရင်အဇာတသတ်သည် ဝဇ္ဇီတို့ကို စစ်တိုက်ချင်နေ၏။ သူတို့၏ရန်ကြွေးကို သွေးနှင့် ဆပ်ချင်နေ၏။ သို့သော် စစ်ရေးစွမ်းပကား ကြီးမားရုံမက ကျစ်လျစ်ခိုင်မာစွာ ရပ်တည်နေကြသော ဝဇ္ဇီတို့ကို ဖြိုခွင်းရန်ကလည်း ခပ်ခက်ခက်။ အရေအတွက်အရာတွင် သူ့ဘက်က အဆမတန် သာလွန်ပါသော်လည်း လက်လွတ်စပယ်လုပ်ရဲမည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဤပြဿနာ၏အဖြေကို ဘုရားရှင်ထံတော်မှာ ရှာဖွေရန် စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဘုရားရှင်၏ မိန့်တော်သံကို နာခံပြီးမှ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်ရာကို လုပ်နိုင်ရန် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ စစ်တိုက်ရေး မတိုက်ရေးကိစ္စကိုပင် ဘုရားရှင်၏ ညွှန်ကြားချက်ကို ရယူလိုကြသေးသည်တကား။ ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသမျှ တရားတော်များဝယ် ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်ရေးဟူ၍ တလုံးတပါဒမျှ မပါဝင်ပါချေ။ အကယ်၍ သူတပါးအား သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲမှုကို လုံးဝ မပြုပါနှင့် မိန့်ကြားလျှင်ကော လိုက်နာပါမည်လော။

"အာနန္ဒာ"

ဝဿကာရအမတ်ကြီး၏ လျှောက်ထားချက်နှင့် ဆက်စပ်၍ စိတ်ထဲမှာ အမျှင်တန်းနေဆဲတွင် ဘုရားရှင်က ခေါ်တော်မူလိုက်သဖြင့် "အရှင်ဘုရား" ဟု ထူးလိုက်ရပေသည်။ ဗြာဟ္မဏအမတ်ကြီး၏ လျှောက်ထားချက်နှင့် ပတ်သက်၍ အမတ်ကြီး

နှင့် မဆွေးနွေးပဲ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆွေးနွေးတော်မူလို၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဝဇ္ဇီတို့၏ ဂုဏ်အင်္ဂါ ခုနစ်ပါး

"အာနန္ဒာ ဝဇ္ဇီတို့သည် နိုင်ငံတော်နှင့် ပတ်သက်သော လုပ်ငန်း ဆောင်တာများအတွက် မကြာခဏ စည်းဝေးကြ၏ဟု သင်ကြားဘူးပါသလော"

"ကြားဘူးပါသည် အရှင်ဘုရား"

"အာနန္ဒာ၊ ဝဇ္ဇီတို့သည် ရှေးက မပြုလုပ် ခဲ့သေးသော အခွန်ကောက်ခြင်း၊ ဒဏ်ပေးခြင်းကို မပြုလုပ်ကြ။ အမှုအခင်း တခုခု ပေါ်ပေါက်လာလျှင် ရှေးသူဟောင်းတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဥပဒေအရသာ ဆုံးဖြတ်စီရင်ကြကုန်၏ဟု သင်ကြားဘူးပါသလော"

"ကြားဘူးပါသည် အရှင်ဘုရား"

"အာနန္ဒာ၊ ဝဇ္ဇီတို့သည် လူကြီးသူမများကို လေးမြတ်ကြည်ညို ရိုသေကုန်၏။ လူကြီးသူမများ၏ စကားကို နာခံကြကုန်၏ဟု သင်ကြားဘူးပါသလော"

"ကြားဘူးပါသည် အရှင်ဘုရား"

"အာနန္ဒာ၊ ဝဇ္ဇီတို့သည်အမျိုးသမီးများကို နိုင်ထက်ကလူ သိမ်းယူခြင်း မပြုကြကုန်ဟု သင်ကြားဘူးပါသလော"

"ကြားဘူးပါသည် အရှင်ဘုရား"

''အာနန္ဒာ၊ ဝဇ္ဇီတို့သည် လူများစွာတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေသော ဘာသာရေး အဆောက် အအုံ များကို ရိုသေစွာ စောင့်ရှောက်ပေးကြ၏ဟု သင်ကြားဘူးပါသလော''

''ကြားဘူးပါသည် အရှင်ဘုရား''

''အာနန္ဒာ၊ ဝဇ္ဇီတို့သည် မိမိတို့ နိုင်ငံသို့ ရောက်လာကြသော သာသနာပြု သူတော်စင်များကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုကြ၏။ ရောက်နှင့်ပြီးသော သူတော်စင် များကိုလည်း တနားဥပဒေနှင့် လျော်ညီသောအစောင့်အရှောက်ကို ပေးကြကုန်၏ဟု သင်ကြားဘူးပါသလော''

''ကြားဘူးပါသည် အရှင်ဘုရား''

''အာနန္ဒာ၊ ဝဇ္ဇီတို့သည် ဤသို့သော ကြီးပွားကြောင်းတရား ခုနစ်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံနေသမျှ ကာလပတ်လုံး သူတို့အတွက် ထိုးတက် ကြီးပွားခြင်းသာ ဖြစ်လတ္တံ့။ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးခြင်း ဟူ၍ မရှိနိုင်ပေ''

ဘုရားရှင်၏ စေတနာ မေတ္တာ

ဤစကားများကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ဝဇ္ဇီတို့အပေါ်ထားရှိသော ဘုရားရှင်၏ စေတနာ မေတ္တာဓာတ်ကို သိသာနိုင်ပေသည်။ ဂဏအုပ်ချုပ်ရေး နိုင်ငံငယ် တခုမှာ ဖွားမြင် ခဲ့သော ဘုရားရှင်က ဂဏအုပ်ချုပ်ရေး နိုင်ငံငယ် တခုအပေါ် ဤသို့ စေတနာ မေတ္တာထားခြင်းမှာ သဘာဝကျပါပေသည်။

အထက်ပါ စကားများ၌ စစ်တိုက်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ နည်းပရိယာယ်နှင့် ဖျက်ဆီးရန်သော် လည်းကောင်း ညွှန်ပြသောစကား လုံးဝမပါဝင်ပါ။ စစ်သွေး စစ်မာန် တက်ကြွနေသော ကေရာဇ်မင်းအား စစ်မတိုက်ရန် သွယ်ဝိုက်၍ မိန့်ကြားတော်မူလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

အဖြောင့်မှ အကောက်သို့

မိန့်ကြားတော်မူလိုက်သော ဘုရားရှင်၏ စိတ်သဘောထားက မည်မျှပင် ဖြောင့်မှန်ပါသော်လည်း ဝဿကာရ အမတ်ကြီးက တော့ သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူ ကောက်ယူလိုက်ပါ၏။ သူကောက်ယူပုံကို ထုတ်ဖော်လိုက်ခါမှ ကျွန်ုပ်ကျောချမ်း၍ သွားရပါ၏။

"အရှင်ဂေါတမ၊ ကြီးပွားကြောင်း တရား တပါးပါးဖြင့်ပင် ဝဇ္ဇီတို့အတွက် ကြီးပွားခြင်းသာဖြစ်ရာ၏။ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးမှုဟူ၍ မဖြစ်နိုင်ရာ။ ကြီးပွားကြောင်းတရား ခုနစ်ပါးလုံးနှင့် ပြည့်စုံသော်ကား အဘယ် ဆိုဖွယ်ရာ ရှိချိမ့်မည်နည်း။ အရှင်ဂေါတမ၏ မိန့်ကြားချက်အရ တပည့်တော် သဘောပေါက်သွားပါပြီ။ အဇာတသတ်မင်းသည် ဝဇ္ဇီတို့ကို စစ်ရေးဖြင့် မချေမှုန်းသင့်ပါ။ ဖျားယောင်း သွေးဆောင်ခြင်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ သူတို့အချင်းချင်း သင်းခွဲပေးခြင်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း သူတို့ကို ချေမှုန်းရပါတော့မည် ဘုရား"

ဖြောင့်မှန်စွာမိန့်ကြားသောဘုရားစကားတော်ကို ဗြာဟ္မဏအမတ်ကြီးက သူလိုရာဆွဲ၍ အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူလိုက်ပါပြီ။

သူ့သဘောနှင့်သူ ကောက်ယူ ထားသည်ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်ကလည်း မကန့်ကွက်သာ။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း မည်သို့မျှမဆိုသာ။ တိုင်းရေးပြည်ရေး ပေါက်နှင့်ကျေး ဟူသော ဆိုရိုးစကားအတိုင်း ဝေခွဲရ ခက်လှသော တိုင်းရေး ပြည်ရေးများကို သံဝေဂရနေမိပါသည်။

(သုတ်မဟာဝဂ်၊ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

ပါဠိလိနယ်ခြားမှု

သာသနာ့အခြေခံတရားများ

ဝင်္ဂီတို့၏ ဂုဏ်အင်္ဂါ ခုနစ်ပါးသည် နိုင်ငံအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်လိုသူ အားလုံးအတွက် လမ်းညွှန်ချက်များ ဖြစ်၏။ နိုင်ငံကြီး တခုလုံးကို အုပ်ချုပ်ရသော မင်းကောင်များမှစ၍ ရပ်ကွက် ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရသူများအထိ ဤဂုဏ်အင်္ဂါများ ပြည့်စုံဖို့ အရေးကြီး၏။ ထို့ကြောင့် ထိုဂုဏ်အင်္ဂါခုနစ်ပါးကို မင်းတို့၏ ကြီးပွားကြောင်းတရားဟုလည်း ခေါ်နိုင်ပေသည်။

မင်းတို့၏ ကြီးပွားကြောင်းတရား ဟောကြားရာမှ စကား ဆက်စပ်၍ ရဟန်းတို့၏ ကြီးပွားကြောင်း တရားတို့ကိုလည်း

ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူ၏။ အနည်းနည်း အဖုံဖုံ ဝေဖန်၍ ဟောကြားတော်မူ၏။ ကြိမ်ဖန်များစွာ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအရာများကို သေသေချာချာစိစစ် ကြည့်လျှင် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်၏။ သာသနာ့ အခြေခံတရားကြီးများ ဖြစ်ရှိလည်း ဘုရားရှင်က ဤမျှလောက် အလေးထား၍ ဟောကြားနေရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အရေးကြီးသော တရားများမို့ ထပ်မနားဟောကြား နေရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ သဘောပေါက်ခြင်းမှာ နောက်ပိုင်းကျမှ ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်တုန်းကတော့ ဟောကြားပုံ ထူးခြား လှပါတကားဟု အကဲခတ်မိရုံမျှသာ ဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ဟောကြား ရသည်ဟု ခြေခြေ မြစ်မြစ် မသိခဲ့ပါ။ ဘုရားရှင် ကိုလည်း မလျှောက်ထားခဲ့မိပါ။ တရားဘဏ္ဍာထိန်းပီပီ ဟောကြားခဲ့ သော တရားများကို မမေ့မပျောက်အောင် ထိန်းသိမ်းရုံနှင့်သာ လမ်းဆုံးခဲ့ပါသည်။

ရာဇဂြိုဟ်မှ ပါဋလိသို့

ရာဇဂြိုဟ်မြို့ တဝိုက်မှ ရဟန်း အပေါင်းအား ဤတရား သုံးပါးကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဟောကြားတော်မူပြီးနောက် ဘုရားရှင်က—

"အာနန္ဒာ၊ သွားကြစို့။ အမ္ဗလဋ္ဌိကာဥယျာဉ်သို့ ချဉ်းကပ် ကြစို့"

"ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား"

ပေးလာသော အမိန့်တော်ကို နာခံယင်း ဘုရားရှင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ သက်န်း၊ သပိတ်၊ ပရိက္ခရာများကို အသင့်ပြင်ဆင်ထားလိုက်ရ၏။ ရှိရှိသမျှ ရဟန်း အပေါင်းအားလည်း မိမိတို့ ပရိက္ခရာများဖြင့် အသင့် ဖြစ်နေကြရန် ကျွန်ုပ်က တဆင့် နှိုးဆော်လိုက်ရပေသည်။

အမ္ဗလဋ္ဌိကာဥယျာဉ်ရှိ မင်းကွန်းတဲကျောင်း ရောက်သောအခါမှာလည်း ဘုရားရှင်က သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ တရားသုံးပါးကိုသာ အဓိကထား၍ ဟောကြားတော်မူပေသည်။

အမ္ဗလဋ္ဌိကာ ဥယျာဉ်မှတဆင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် နာဠန္ဒာမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ဥပါလိ သူကြွယ်စသော တပည့်ဒကာများ၏ ပြုစုလုပ်ကျွေးမှုကို ခံယူကာ ပါဝါရိက သဌေး၏ သရက်ဥယျာဉ်ကျောင်းမှာ ရက်အတန်ကြာ နေခဲ့ကြ၏။ ထိုမှ တဆင့် ပါဋလိရွာသို့ ရှေးဆက်ခဲ့ကြပေသည်။

ဝေးနှစ်လက်ကြားမှ ရွာသားများ

ပါဋလိရွာသည် ဂင်္ဂါမြစ်၏တောင်ဘက်ကမ်းပါးမှာ တည်ရှိ၏။ အဇာတသတ်မင်း ပိုင်စိုးသော မဂဓတိုင်းကြီး၏ မြောက်ဘက်အစွန်ဆုံး နယ်နိမိတ် ဖြစ်၏။ သို့သော် ဤရွာတွင် အဇာတသတ်မင်း၏ အာဏာတခုတည်း သက်ရောက်ရာ မဟုတ်ပါ။ ဝဇ္ဇီမင်းတို့၏အာဏာကလည်း ဤရွာထိ သက်ရောက်လျက်သာ ရှိ၏။ အဇာတသတ်မင်း၏ အမှုထမ်းများကဲ့သို့ ဝဇ္ဇီသစ္စာခံ အမှုထမ်းများလည်း ဤရွာသို့ ရောက်ကြသည်သာ။ သူတို့

ရောက်လာလျှင် အိမ်ကောင်းကောင်းရှိသူများ ဒုက္ခ ရောက်ကြရတော့၏။ ရောက်လာသော အမှုထမ်းများသည် အိမ်ရှင်များကို အတင်းနှင်ထုတ်ကြ၏။ အိမ်ရှင်များ ကသီလင်တဖြစ်နေကြချိန်တွင် သူတို့ကတော့ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများတွင် အခန့်သားနေထိုင်ကြ၏။ တခါတခါ ရောက်လာလျှင် ဆယ့်ငါးရက်မှ တလအထိ ကြာတတ်၏။ ထို့ပြင် တခေါက်နှင့် တခေါက်ကလည်း ကွာခြားလှသည်မဟုတ်ပေ။

တည်းခိုစခန်းသစ် ဖွင့်ပွဲ

အမြဲလိုလို နှောင့်ယှက်ခံနေရသော ရွာသူရွာသားများသည် နောက်ပိုင်းတွင် အကြံတခုရလာကြ၏။ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်မှာ စိတ်ချလက်ချနေနိုင်ရေးအတွက် ရွာလယ်ခေါင်မှာ တည်းခိုစခန်းကြီးတခုဆောက်လုပ်ကြရ၏။ ပစ္စည်းထားရန် လုံခြုံသော အခန်းများနှင့် လူနေစရာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်စီမံထားကြရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သွားချိန်တွင် ထိုတည်းခိုစခန်းကြီး ဆောက်လုပ် ပြီးစီးစဖြစ်ရာ ပါဋ္ဌလိရွာ ဒကာဒကာမများက ဘုရားရှင်အား ထိုတည်းခိုစခန်းကြီးသို့ ပင့်ဆောင်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားသည်မှာ နေဝင်ဖြိုးဖြ ဖြစ်၍ တည်းခိုစခန်းကြီး တခုလုံးကို ဆီမီးထိန်ထိန် ထွန်းထားကြ၏။ ဖျာ–သင်ဖြူးနှင့် ကော်ဇောများ အပြည့်ခင်းထားကြ၏။ သောက်ရေ သုံးရေ အိုးများကိုလည်း အစီအရီတည်ထားကြ၏။ ဆောက်လုပ်ပြီးစ တည်းခိုစခန်းကြီးတွင် ဘုရားရှင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တည်းခို နေထိုင်

ခြင်း၊ တရားဓမ္မ ဟောကြားခြင်းဖြင့် မင်္ဂလာကျက်သရေ တိုးတက်စေရန် ရည်သန်ထားကြ၍ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဒကာ ဒကာမများအတွက် သီလတရား

ဘုရားရှင်သည် ခြေတော်ကိုခါလျက် ပထမဦးစွာ တက်ရောက်တော်မူ၏။ အလယ်ဗဟိုတိုင်ကိုမှီကာ အရှေ့ကို မျက်နှာမူလျက် ထိုင်နေတော်မူ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကလည်း အနောက်ဘက် အုတ်နံရံကို ကျောပေးကာ အစီအရီ ထိုင်နေကြ၏။ ပါဋလိရွာ ဒကာ ဒကာမများကလည်း အရှေ့ဘက် အုတ်နံရံကို ကျောပေးကာ ဘုရားရှင်ထံ လက်အုပ်ချီလျက် ထိုင်နေကြ၏။

''ဒကာတို့''

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နားစွင့်နေကြသော ပရိသတ်ကြီးကို ဘုရားရှင်က ဤသို့ နှုတ်ခွန်းတော်စလိုက်ပြီးလျှင်—

''သီလမရှိသူ၊ သီလကျိုးပေါက်သူသည် မေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေထိုင်တတ်၊ လုပ်ကိုင်တတ်သဖြင့် စီးပွားဥစ္စာ အမြောက်အမြား ဆုံးရှုံးပျက်စီးတတ်၏။

''သီလမရှိသူ၊ သီလကျိုးပေါက်သူ၏ မကောင်းသတင်းသည် အကျော်တစော ထွက်ပေါ်လာတတ်၏။

''သီလမရှိသူ၊ သီလကျိုးပေါက်သူသည် ပရိသတ် ဗိုလ်ပုံအလယ်သို့ ဝင်ရောက်သောအခါ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်မလုံသဖြင့် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်ရ၏။

"သီလမရှိသူ၊ သီလကျိုးပေါက်သူသည် တွေ့ဝေ မိန်းမော ယျက် သေဆုံးရ၏။

"သီလမရှိသူ၊သီလကျိုးပေါက်သူသည် သေလွန်ပြီးနောက် အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ဘတ်၏။ ဒကာတို့၊ ဤသို့အားဖြင့် သီလမရှိသူ၊ သီလကျိုးပေါက်သူအတွက် အပြစ်ငါးမျိုး ရှိနေပေသည်"

သီလကျိုးပေါက်မှုအတွက် အပြစ်ငါးမျိုးကို ဟောကြားတော်မူပြီးနောက် သီလစင်ကြယ်သူများအတွက် အကျိုးတရားငါးမျိုးကို ဆက်လက်၍ ဟောကြားတော်မူ၏။ အပြစ်ငါးမျိုး ဆန့်ကျင်ဘက် ယူသောအားဖြင့် အကျိုးငါးမျိုး ဖြစ်လာပေသည်။

ရဟန်းများအတွက်လည်း ပါဝင်သည်

သီလကထာ ဤဒေသနာတော်ကို ပါဋ္ဌလိ ရွာသား ဒကာ ဒကာမများအား ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ သို့သော် ဒကာ ဒကာမများအတွက်ချည့် သီးသန့်ထား၍ ဟောကြားခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရှင်ရဟန်းများနှင့်လည်း ဆိုင်ပေသည်။ ရဟန်းများနှင့် ဆီလျော်အောင် အတန်အသင့် ပြုပြင်ရန်ကား လိုပေသည်။

ဥပမာအားဖြင့် လူအများသည် ကုန်သွယ်၊ လယ်လုပ် စသည်ဖြင့် စီးပွားရှာကြရာတွင် မေ့မေ့လျော့လျော့ ပြုသဖြင့် စီးပွားဥစ္စာ ပျက်စီးရ၏။ ရဟန်းတို့မှာကား စီးပွားဥစ္စာ

မရှိသဖြင့် သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာ၊ ဟိရိ၊ ဩတ္တပ္ပ ဟူသော သူတော်ကောင်းဥစ္စာများ ပျက်စီးကြရပေသည်။ အကျိုးတရားဘက် ကျတော့လည်း ဤ အချက်ကို ပြောင်းပြန်ထား၍ ကြည့်ကြရန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျန်သော အပြစ်နှင့် အကျိုး တို့ကိုလည်း ဤသို့ပင် ဆီလျော်အောင် အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သီလကထာ ဒေသနာတော်များ ဟောကြားပြီးနောက် ဘုရားရှင်သည် ဆိတ်ငြိမ်သော နေရာသို့ ကြွဝင်တော်မူ၏။ ဆိတ်ငြိမ်သောနေရာ ဆိုသော်လည်း ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်ထဲက ဂန္ဓကုဋိ တိုက်ခန်းကဲ့သို့ သီးသီးသန့်သန့်ကား မရှိပါ။ အထွတ်အမြတ်ထားသောနေရာတွင် တင်းတိမ်များ ကာရန်၍ ဘုရားရှင်အတွက် သီးသန့်ထားသော နေရာမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။

မြို့သစ်တည်ရာသို့

တည်းခိုစခန်းကြီးမှာ တညတာ ကျိန်းစက်ကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပါဋလိမြို့သစ်ပိုင်းသို့ ရောက်ကြရပြန်၏။ ပါဋလိရွာ၏ အနီးတွင် ဘည်ထောင်သည်ဖြစ်၍ ထိုမြို့သစ်ကိုလည်း ပါဋလိ ဟုပင် ခေါ်တွင်ပေသည်။ ပါဋလိမြို့သစ်ကား ဝဇ္ဇီတို့ ကျူးကျော် မလာနိုင်စေရန် ခုခံရမည့် နယ်ခြားမြို့ပါတည်း။ ဝဇ္ဇီတို့ကို မျိုးဖြုတ်ပစ်လိုက်မည်ဟု ကြုံးဝါးခဲ့သော အဇာတသတ်မင်းသည် ယခုတော့ ဝဇ္ဇီတို့ရန်ကို ပထမဦးစွာ ခုခံနေရချေပြီကော။

အဇာတသတ်မင်း၏ အမိန့်ဖြင့် မြို့သစ် တည်နေရသူများ ကား ဝဿကာရနှင့် သုနိဓအမတ်ကြီးတို့ ဖြစ်၏။ ဝဿကာရ ဗြာဟ္မဏ အမတ်ကြီးအကြောင်းကို စောစောက တင်ပြခဲ့ပြီ။ သုနိဓအမတ်ကြီးမှာလည်း သူ့လိုဗြာဟ္မဏမျိုးနွယ်ဖြစ်၏။မျက် မြင်ထင်ရှားရှိနေသော ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ကျော်လွန်ကာ အထက်ကောင်းကင်က ဗြဟ္မာကြီးများကို မှန်းကာ ရမ်းကာ ပူဇော်နေသူ ဖြစ်၏။

ဂေါတမတံခါးနှင့် ဂေါတမရေဆိပ်

အမတ်ကြီးနှစ်ယောက်လုံးသည် သူတို့သဘော သက်သက်ဖြင့် ကား ပင့်ချင်မှပင့်ပါလိမ့်မည်။သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုလေး စားသော အဇာတသတ်မင်းကမေးလျှင် မျက်နှာပန်းလှလှ ဖြေကြားနိုင်ရန် ပင့်ဆောင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ပင့်သူက မည်သို့ပင် သဘောထားပါစေ၊ သတ္တဝါ ဝေနေယျတွေ အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ထွန်းမည်ဆိုလျှင် ဘုရားရှင်ကလည်း ငြင်း ပယ်ရိုးမရှိပါ။ ပင့်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါတော်မူသည်သာ ဖြစ်၏။

သုနိဓ၊ ဝဿကာရ အမှူးရှိသော ဆွမ်းဒကာ၊ ဆွမ်းအမ များ၏ ဆွမ်းဘောဇဉ်ကို ဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးလျှင် ဘုရားရှင် က ဆွမ်းအနုမောဒနာတရား ချီးမြှင့်တော်မူ၏။ ထို့နောက် ပါဋလိမြို့သစ်ထဲမှဖြတ်၍ ကြွတော်မူ၏။ ဘုရားရှင် နောက် တော်ပါးမှ အမတ်ကြီးနှစ်ယောက်ကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ

ပါလာကြ၏။ ဘုရားရှင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြည်ညိုရ၍ကား မဟုတ်ပါ။ တံခါးအမည်၊ ရေဆိပ်အမည် တပ်လို၍သာ ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် ဘုရားရှင် ထွက်တော်မူခဲ့သော တံခါးသည် ဂေါတမတံခါး ဖြစ်သွား၏။ ဘုရားရှင် အသုံးပြုတော်မူခဲ့သော ရေဆိပ်သည်လည်း ဂေါတမရေဆိပ်ဟု အမည်တွင်လာရပေသည်။

(သုတ်မဟာဝဂ်၊ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

ဘုရားပေးသည့် တရားကြေးမုံ

ပြာသာဒ်အစွန်အဖျား ကျရောက်ရာ

ဂေါတမဆိပ်ကမ်းမှ ဂင်္ဂါမြစ်ကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကောဋိရွာသို့ ရောက်လာကြ၏။ ကောဋိဟူသည် အစွန်အဖျားဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ရှေးသူဟောင်းတို့၏ စကားအရ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးမားလှသော မဟာပနာဒမင်းသည် ကြီးကျယ်စွာသော နန်းပြာသာဒ်ကြီးနှင့်နေခဲ့သည်ဟူ၏။ ထိုနန်းပြာသာဒ်ကြီး ပြိုလဲသောအခါ ပြာသာဒ်၏အစွန်အဖျားသည် ဤရွာနေရာသို့ ကျရောက်သဖြင့် ကောဋိရွာဟု အမည်တွင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

၄.

ကောင်ရှိရွာတွင်လည်း ဘုရားရှင်က သီလ သမာဓိ ပညာ ဆိုင်ရာ တရားများနှင့်တကွ သစ္စာလေးပါး တရားတော်ကို ဟောကြား၏။ သစ္စာလေးပါးတရားတော် သဘောအဓိပ္ပာယ် အကျယ် ဝေဖန်ချက်များကို ရှေ့ပိုင်းမှာတုန်းက ကျွန်ုပ်၏ ပရိသတ်များ ကြားနာခဲ့ကြရပါပြီ။ ဓမ္မစကြာသုတ်ကို ဖွင့်ဆို စဉ်တုန်းက ဖြစ်ပါသည်။

ဆွေမျိုး သားချင်းများ၏ ရွာ

ကောင်ရှိရွာမှာ တထောက် နားပြီးနောက် ကျွန်ုပ် တို့သည် နာတိကာရွာသို့ ဆိုက်ရောက်ကြရပြန်၏။ နာတိကာဟူသော အမည်မှာညာတိကာဟူသောစကားမှရွေ့လျောလာသည်ဖြစ်၍ ဆွေမျိုးသားချင်းများ၏ရွာဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ တဘက်ဆည် ကန်ကြီးတခုကို အမှီပြုကာ တဝမ်းကွဲ ညီအစ်ကို နှစ်စုသည် တရွာစီတည်ခဲ့ရာမှ တစတစ ကြီးထွားလာသော ရွာများဖြစ် ၏။ နှစ်ရွာလုံးပေါင်း၍ နာတိကာဟု ခေါ်ကြရ၏။

နာတိကာရွာတွင် အချိန်ကြာကြာ နေကြမည် မဟုတ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုရွာနှစ်ရွာကြားရှိ တည်းခိုစခန်းမှာပင် နေ ကြ၏။ တည်းခိုစခန်းမှာ အုတ်နံရံကာထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အတွက် မိုးဒဏ်လေဒဏ်မှ အကာအကွယ် ရပေသည်။

နာတိကာ ရွာသူရွာသားချင်း ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းကြ သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့သီတင်းသုံးဖော်များသည် ဤရွာမှာ ပျော် ပျော်ကြီး နေခဲ့ကြ၏။ ဒကာဒကာမများဘက်ကလည်း သဒ္ဓါ

လက်ကိုင် ခိုင်မြဲကြ၏။ ကိုယ်ကျင့် သီလ စင်ကြယ်ကြ၏။ ဘာဝနာတရားပွားများကြ၏။ သစ္စာဉာဏ်ရောင် ထွန်းပြောင်ကြ၏။ သည်တခေါက် ရောက်လာသည့် အခိုက်တွင် သူတို့ အထဲမှတော်တော်များများသည်ကျွန်ုပ်နှင့်တရင်းတနှီး နေလာခဲ့ရသည့်မို့ သူတို့မရှိကြောင်းကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှာ ဟာ၍သွားတော့၏။

အပယ်ရခက်သော သံယောဇဉ်

သိတင်းသုံးဖော် များထဲမှ အရှင်သာဠှနှင့် အရှင်မ နန္ဒာတို့ ကွယ်လွန် ခဲ့သည်မှာ တော်တော် ကြာသွားပြီ ဟူပါ၏။ ထို့နောက် ဇေဘဝန်ကျောင်းဒကာကြီး ယနေ့မည်နှင့် တူညီသော ဒကာကြီး သုဒတ္တလည်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ။ ဆွမ်းကောင်းဟင်းကောင်းချက်၍ သောင်းတတ်သော သုဇာတာ ဒကာမကြီးလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ ကုက္ကဋ၊ ကာဠိမ္ဗ၊ နိကဋ၊ ကဋိဿဟ၊ တုဋ္ဌ၊ သန္တုဋ္ဌ၊ ဘဒ္ဒနှင့် သုဘဒ္ဒတို့လည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြချေပြီ။

သူတို့တတွေသည် ကျွန်ုပ်အပေါ် မေတ္တာရှေ့ထားခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။ ထို့အတူပင် ကျွန်ုပ်၏မေတ္တာကလည်း သူတို့အပေါ် ဖြန့်ကျက်လျက်သာရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ နောင်တော်မြတ်နှင့်ထပ်တူ ရာနှုန်းပြည့် ဖြူစင်သောမေတ္တာဘာဝနာ ပွားနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ ဖြူစင်သောမေတ္တာနောက်ဝယ် သံယောဇဉ် အမျှင်ကလေးက ကပ်၍ပါသွားခဲ့၏။ ဤသံယောဇဉ်မှာ

ကာမဂုဏ်နယ်မှ လူသားများကဲ့သို့ ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းသည် မဟုတ်ပါ။ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေးသာ ဖြစ်ပါ၏။ ဤသို့သိမ်မွေ့ နေ၍လည်း အငယ်ရ အနုတ်ရ ခက်နေဟန် ရှိပါသည်။

သံယောဇဉ်ကို ခင်တွယ်သည်

အမှန်ဆိုရသော် ထိုစဉ်တုန်းက ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့သော သံယောဇဉ်ကို ပယ်နုတ်လိုစိတ် မရှိပါ။ ဤသို့သောသံယောဇဉ် ကြောင့် ဘဝတသက်တာတွင် မျက်ရည်ကြီးငယ်ကျခဲ့ရပေါင်း များလှပါပြီ။ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုပွဲဆင်ခဲ့ရပေါင်း များလှပါပြီ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ ဤအကြွေးများကို ပြေငြိမ်းခြင်း မရှိသေးပါ။ ငြိမ်းအေးစေရာဟူ၍ အသိအမြင် မပေါ်လာသေးပါ။ သံယောဇဉ် ဟူသမျှ အနုအရင့်မချန်၊ အားလုံးကုန် ပယ်စွန့်ရေးအတွက် ဟောကြားထားသော ဒေသနာတော်များကို ကျွန်ုပ် ကြိမ်ဖန် များစွာ ကြားနာခဲ့ရ၏။ အကြောင်းသင့်သော အခါတိုင်း ကျွန်ုပ်ကလည်း ဤဒေသနာတော်များကို တဆင့်ဟောပြရ၏။ ကျွန်ုပ်ထံမှ ကြားနာရ၍ သံယောဇဉ်ဟူသမျှ တစမကျန် ပြတ် တောက်သွားသူတွေ များလှပါပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာတော့ ရောက် လေရာရာတွင် သံယောဇဉ်အမျှင်ကလေးတွေက တိုးလို့ တန်း လန်း ရှိနေဆဲ ဖြစ်၏။

ကွယ်လွန်သူများ၏ ရှေ့ခရီး

သံယောဇဉ်ကြောင့် စိတ်နှလုံးနာကျင်နေရသော ကျွန်ုပ်သည် ဤဝေဒနာတို့မှ သက်သာခွင့်ရနိုင်ရန် ဘုရားရှင့်ထံ ဝင်ရောက်

ခဲ့၏။ နာတိကာရွာမှာ ကွယ်လွန်ခဲ့သူများ၏ အမည်များကို ထုတ်ဖော်လျှောက်ထားကာ ထိုသူတို့ လားရောက်ရာဘဝကို မေးလျှောက်ရ၏။ ဤတွင် ဘုရားရှင်က ကွယ်လွန်သူအားလုံး တွင် ရဟန္တာဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားသော အရှင်သာဠှနှင့် တကွ အရိယာဉာဏ်အဆင့်ဆင့်ရ၍ အဆင့်အားလျော်စွာ ပရိ နိဗ္ဗာန်ပြုကြမည့် အကြောင်းကို တဦးချင်း မိန့်ကြားတော် မူပါ၏။

အကျွမ်းတဝင် ချစ်ခင်သူများ၏ ကြောင်းခြင်းရာကို ကြား နာရသဖြင့် ကျွန်ုပ် စိတ်သက်သာရာ ရလာပါ၏။ ကွယ်လွန်သူ များအတွက် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ရာမှ သူတို့ရရှိထားသော လောကုတ္တရာတရားအတွက် ဝမ်းမြောက်မိပါ၏။ ထို့ထက်ပို၍ ဝမ်းမြောက်ရသည်ကား ဘုရားပေးသည့် တရားကြေးမုံကို ရှုမြင်ခွင့် ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ့်တရား ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ကြ

“အာနန္ဒာ၊ လူတဦးတယောက် ကွယ်လွန်သောအခါ ငါဘုရား ထံ ချဉ်းကပ်၍ ထိုသူ လားရောက်ရာဘဝကို မေးတတ်ကြသည် မှာ အဆန်းမဟုတ်ပေ။ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ဤသို့ မေးလာသမျှ ဖြေကြားရသဖြင့် ငါဘုရား၏ကိုယ်ခန္ဓာ ပင်ပန်း၏။ ထို့ကြောင့် သင်တို့ အားလုံးအတွက် တရားကြေးမုံကို ငါဘုရား ပေးထားလိုက်မည်။တရားကြေးမုံမှာ ထင်လာသည့် အတိုင်း မိမိဘာသာကြည့်ရှု၍ မိမိအခြေအနေကို မိမိဘာသာ

ဆုံးဖြတ်ကြရန် ဖြစ်ပေသည်။ မိမိကိုယ်ကို အပါယ်တံခါး ပိတ်ပြီ၊ သောတာပန်တည်ပြီဟု ပြောလိုက ပြောနိုင်ကြရန် ဖြစ်ပေသည်။

"အာနန္ဒာ၊ ထိုတရားကြေးမုံသည်ကား ဤသို့ ဖြစ်၏။ ဤသာသနာတော်တွင်းရှိ အရိယာ၏ တပည့်သည် ဘုရားဂုဏ်တော်များ၌ မတုန်မလှုပ် သက်ဝင်ယုံကြည်၏။ တရားဂုဏ်တော်များ၌ မတုန်မလှုပ် သက်ဝင်ယုံကြည်၏။ သံဃာ့ဂုဏ်တော်များ၌ မတုန်မလှုပ် သက်ဝင်ယုံကြည်၏။ အရိယာတို့နှစ်သက်မြတ်နိုးသော ငါးပါးသီလကိုမကျိုးမပေါက်ရအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်၏။ ဤသည်လျှင် ငါဘုရားပေးသော တရားကြေးမုံပါပေတည်း"

ဤဒေသနာတော်ဝယ် သောတာပန်ကို အစဦးထား၍ ဟောကြားထား၏။ အထက်တန်း အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များလည်း အလိုရှိလျှင် မိမိအဆင့်အတန်းကို ပြောပြနိုင်သည်သာဖြစ်၏။ ရဟန်း၊ ရဟန်းမများအတွက်လည်း သိက္ခာပုဒ်နှင့် မဆန့်ကျင်သော အရာဌာနများတွင် ပြောကြားခွင့်ရှိပေသည်။

ဘုရားဂုဏ်တော် ပွားများရာတွင်

ဘုရားရှင်၏ဂုဏ်တော်များ၌ မတုန်မလှုပ် သက်ဝင်ယုံကြည်ခြင်းဟူရာ၌ ဘုရားရှင့် ဂုဏ်တော် အားလုံးကို တခုမကျန် လိုက်လံကြည်ညိုနိုင်မှမဟုတ်ပါ။ ဘုရားရှင်၏ဂုဏ်တော်များကို ဘုရားရှင် ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ ကသာ အပြည့်အစုံ

ကြည်ညိုနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သာဝကများအဖို့ မိမိ စိတ်ဓာတ်နှင့်ဟပ်မိရာ၊ မိမိဉာဏ်နှင့် လက်လှမ်းမီရာ ဂုဏ်တော်များကို ယုံကြည်စွာ ပွားများကြရပါလိမ့်မည်။

ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်မှ တဆင့်

ဘုရားရှင်၏ဂုဏ်တော်အနန္တတွင် အရိယာ သာဝကတိုင်းနှင့် လက်လှမ်းမီနိုင်သော ဂုဏ်တော်တခုကား ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဟူသည်မှာ သစ္စာလေးတန် တရားမှန်ကို သိမြင်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒုက္ခ၊ သမုဒယ၊ နိရောဓနှင့် မဂ္ဂဟူ၍ သစ္စာလေးပါးရှိရာတွင် မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုရသော သစ္စာကား နိရောဓသစ္စာ ဖြစ်၏။ နိရောဓ သစ္စာကို မျက်မှောက် ပြုသော အားဖြင့် ကျန်သောသစ္စာတို့ကိုလည်းတပါတည်းသိပြီးသားဖြစ်သွား၏။ ဤသို့ နိရောဓသစ္စာကို မျက်မှောက်ပြုပြီးသော အရိယာ သာဝကသည် ဘုရားရှင်ကို မမီလိုက်သော်လည်း မိမိဉာဏ်အား ဖြင့် ဖူးမြင်၍ ရနိုင်ပေသည်။ မိမိ မျက်မှောက်ပြုလိုက်ရသော အငြိမ်းဓာတ်၊အအေးဓာတ် နိဗ္ဗာန်တရားကြီးသည် လွန်ခဲ့သော တချိန်က သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်မျက်မှောက်ပြုခဲ့ သော တရားကြီးပါတကား။ ဤတရားကြီးကြောင့် မိမိ၏ နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းရသကဲ့သို့ပင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ကြီး၏ စိတ်အစဉ် မှာလည်း သည့်ထက်ပို၍ ငြိမ်းချမ်းခဲ့လိမ့် မည်တကား။ ဤသို့ သဘောပေါက် ဉာဏ်ရောက်ကာ ဗုဒ္ဓ ဂုဏ်တော်ကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် သက်ဝင်ကြည်ညိုနိုင်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်ကို ကြည်ညိုရမှတဆင့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သိမြင်ရသော သန္ဒိဋ္ဌိကမေ့ ဂုဏ်တော်၊ ကောင်းစွာ ကျင့်သုံးခြင်းဟူသော သုပ္ပဋိပန္န သံဃာ့ဂုဏ်တော်များကိုလည်း ဆက်လက်၍ ကြည်ညိုနိုင်ပေသည်။ အခြားအခြားသော ဂုဏ်တော်များကိုလည်း လက်လှမ်းမီသမျှ ကြည်ညို၍ ရနိုင်ကြပါလိမ့်မည်။

(သုတ်မဟာဝဂ်၊ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

မဂ္ဂင်ထိုက်သော သီလ

အရိယာတို့ ချစ်မြတ်နိုးသော ငါးပါးသီလ စောင့်ထိန်းရာတွင် မဂ္ဂင်သီလဖြစ်နိုင်ကြရန် ဗြဟ္မဏသစ္စသုတ်က ဤသို့လမ်းညွှန်ထားပေသည်။

"အို ပရိဗိုဇ်တို့၊ ဤသာသနာတော်၌ သူတော်သူမြတ်တဦးသည် သတ္တဝါဟူသမျှကို မသတ်ထိုက်ဟုဆို၏။ ဤသို့ ဆိုခြင်းသည် မှန်ကန်သည်သာဖြစ်၏။ မှားယွင်းချွတ်ချော်ခြင်း မရှိပါပေ။ ထိုသို့ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း သတ္တဝါများကို သတ်ဖြတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းဖြင့် ငါ ရဟန်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ငါ သူတော်သူမြတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း မာန်မူခြင်းမရှိပေ။ သူများသီလထက် ငါ့သီလက သာသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သူများသီလနှင့် ငါ့သီလက ယုတ်ညံ့သည် ဟူ၍လည်းကောင်း မာန်မူခြင်းမရှိပေ။ သူတပါးအသက်ကို မသတ်သဖြင့် အသတ်လွတ်နေသည့်အတိုင်း မှန်ကန်သော နိရာမိသစ္စာကို ကိုယ်ပိုင်

ကိုယ်တိုင် သိသောအားဖြင့် သတ္တဝါတို့အား သနားသဖြင့် သတ်ဖြတ်ခြင်းမှရှောင်ကြဉ်သောအကျင့်ကိုသာ ကျင့်ပေသည်။

အရိယာပုဂ္ဂိုလ် အားလုံးအတွက်

ဤဒေသနာတော်သည် ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ကျင့်သုံးမှုကို ဟောကြားထား၏။ သို့ရာတွင် ထိုက်သင့်သည့်အားလျော်စွာ ယူလျှင် သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ရနိုင်သည်သာ။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များသည် တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ ဟူသော မာန်မူခြင်း တရားသုံးပါးမှ လွတ်မြောက်ပြီး ဖြစ်ကြ၏။ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်များမှာလည်း ဒိဋ္ဌိဟူသောမာန်မူခြင်းမှ လွတ်မြောက်ပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါးပါးသီလ စောင့်ထိန်းရာတွင် 'ငါ သောတာပန်မို့ ရှောင်ကြဉ်လိုက်သည်' စသည်ဖြင့် ငါစွဲများ မပါနိုင်ပေ။ ငါကို အရှိထား၍ ငါ့အတွက် အကျိုးများ ရန် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ငါ့အတွက် အပါယ်လေးပါးက လွတ်မြောက်ရန်ဟူ၍လည်းကောင်း စွဲလမ်းကပ်ငြိမှုမရှိနိုင်ပေ။ မိမိက သီလချိုးဖောက်လိုက်လျှင် ထိခိုက် နစ်နာ ရှာကြမည့် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါများကို သနားသဖြင့် ရှောင်ကြဉ်ရုံမျှသာ ရှိနိုင်ပေသည်။

အပါယ်တံခါး ပိတ်ခြင်း

ထို့ပြင် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်များ အပါယ်ဘံခါးပိတ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သတိထားကြရန် ရှိနေ၏။ တချို့က သောတာပန်

ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လာလျှင် ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် အပါယ်မကျတော့ဘူး ဟု ဆိုတတ်ကြ၏။ ဤသို့သော မကောင်းမှုကြောင့် ငါအပါယ် ကျမည်ဟု ယူစွဲထားလျှင် ကေန် အပါယ် ကျလိမ့်မည်ဟု အသိဗန္ဓကပုတ္တ ရှာသူကြီးအား ဘုရားရှင် ဟောကြား ခဲ့ဘူး၏။ 'ဘာပဲလုပ်လုပ် အပါယ်မကျ' ဟု ဆိုသော သူသည်လည်း ယူစွဲမှုတမျိုးသာလျှင်ဖြစ်၏။ လိုရင်းမှာ ကျလိမ့် မည်ဟု စွဲစွဲ၊ မကျနိုင်ဟုစွဲစွဲ ငါတည်းဟူသော အစွဲပါနေလျှင် ဒိဋ္ဌိ ယှဉ်လာတော့သည်သာ ဖြင်၏။

ထို့ကြောင့် အစစ်အမှန် သိကြရန်မှာ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ် များ အပါယ်မကျခြင်းမှာ ငါတည်းဟူသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ကင်း ကွာခဲ့ပြီးမို့ အပါယ်ရောက်စေကြောင်း မကောင်းသော အမှု များကို မပြုသောကြောင့်သာ အပါယ်တံခါးပိတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဤသို့ အတ္တမခံသော အနတ္တဉာဏ်ဖြင့် စောင့်ထိန်းသော သီလ သည်ပင်လျှင် အရိယာတို့ ချစ်မြတ်နိုးသော သီလဖြစ်ပေသည်။

(အင်္ဂုတ္တရ၊ စတုက္ကနိပါတ် ဗြာဟ္မဏဝဂ်၊ ဗြာဟ္မဏသစ္စသုတ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

အောင်နိုင်သူတို့၏ အောင်နိုင်သူ

အစဉ်စိမ်းလန်းစိုပြေသော ဉယျာဉ်

နာတိကာရွာတွင် ဒကာဒကာမများ ကျေနပ်ရုံမျှ နေခဲ့ကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝေသာလီမြို့တော်သို့ ခရီး ဆက်ခဲ့ကြရပြန်၏။ ဝေသာလီမြို့တော်နားသို့ ညနေစောင်းမှ ရောက်သွားကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ မြို့ထဲထိ ဆက်သွားရန် မလိုတော့ပါ။ ကူဋာဂါရကျောင်းတော် ထိအောင်လည်း မသွားဖြစ်တော့ပါ။ စိမ်းလန်းစိုပြေ နေချင်စရာကောင်းလှသော ဉယျာဉ်ကလမ်းဘေးမှ ကြိုဆိုလျက် ရှိနေပါပြီ။ ဤ ဉယျာဉ်နားသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ ရောက်ခဲ့ဘူး၏။ ရောက်သည့်

အခေါက်တိုင်းမှာလည်း စိမ်းလန်းစိုပြေလျက်သာရှိခဲ့၏။ ရာသီအလိုက် ဖူးပွင့်သောအပင်များသာ ပြောင်း၏။ အသီးအနှံများသာ ကွာခြား၏။ ရေနှင့် မြေနှင့် ပန်တင့်သဖြင့် စိုက်လေသမျှ သစ်ပင်ပန်းမာလ်များ ဖြစ်ထွန်းသည်သာ။ ယခုလို ဝါဆိုလဆန်းပိုင်းနှင့် ကြုံပါလျှင်ကား ရေအလုံအလောက်သောက်သားရသဖြင့် ပိုမို၍ စိမ်းစိုနေပေသည်။

အာဥ်ကျော်ကြားသော အမျိုးသမီး

ဤဥယျာဥ်ကို အမ္ဗပါလီ ဥယျာဥ်ဟူ၍ ပိုင်ရှင်၏ အမည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။ အမ္ဗပါလီကား ဝေသာလီ မြို့တော်တွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာတတည်းက ကျော်ကြားလာခဲ့သော အမျိုးသမီးဖြစ်၏။ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါလှပ၏။ ချောမွေ့၏။ သူ့အသံသည် နားဝင်ချိုလှ၏။ ဤသို့သော အခြေခံတွင် အချိုးအဆစ်ပြေပြစ်စွာ ကပြတတ်သဖြင့် သူ့ကိုယ်အလှသည် ပိုမို၍ တောက်ပလာ၏။ ဂီတသံစဥ်ဖြင့် နားဝင်ချိအောင် သီဆိုတတ်သဖြင့် ပင်ကိုက ချိုလွင်နေသော သူ့အသံသည် ပိုမို၍ မြူးကြွလာ၏။ သူ့အလှသူ့အကကို မြင်ရသူတိုင်း ယစ်မူးကြရ၏။ သူ့သီချင်းသံ ကြားရသူတိုင်း ဂီတလှိုင်းမှာ မျောပါသွားကြရ၏။ အရွယ် တော်တော် ထောက်လာသည့် တိုင်အောင်ပင် သူ့အရှိန်က မကျသေးချေ။

စန်းပွင့်လွန်းသူ၏ ပြဿနာ

မိန်းမပျိုတယောက်အဖို့ ဤသို့သောဂုဏ်ထူးများ ရှိနေသဖြင့် ကောင်းသည့်ဘက်ကလည်း ရှိပါ၏။ ဆိုးသည့်ဘက်ကလည်း ရှိပါ၏။ ကောင်းသည့်ဘက်က ကြည့်သော် အကကောင်း၊ အဆိုကောင်းသဖြင့် လူအပေါင်း၏ ချစ်ခင်မှုကို ခံယူရ၏။ စားဝတ်နေရေး ပြည့်စုံ၏။ တဘက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း ဤလိုစန်းပွင့်နေသောကြောင့်ပင် ရန်များလှ၏။ ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်ထဲတွင် ဘဝတူအမျိုးသမီးများအတွက်ကား ပြဿနာ မဖြစ်လှပါ။ သူတို့အဖို့ အမ္ဗပါလီ၏ အလှအပကို ငေးမောရုံမျှ၊ တေးဂီတအရသာကို ကြည်နူးရုံမျှနှင့် ကိစ္စ ပြီးနိုင်၏။ သည့်ထက်ပိုလာလျှင်လည်း သူ့ကိုအားကျရုံမျှ၊ တချို့မှာတော့ မနာလိုဝန်တို ဖြစ်ရုံမျှသာ။ ရွှေပွဲလာ မင်းပရိသတ်များမှာကား ဤမျှဖြင့် မပြီးနိုင်ပါချေ။ သူတို့သည် အမ္ဗပါလီ၏ အလှအကကို ငေးမောရုံမျှနှင့် မကျေနပ်နိုင်ပေ။ ဂီတသံကို ကြည်နူးရုံနှင့် အားမရနိုင်ပေ။ ထိုအလှ၊ ထိုအသံတို့၏ ပိုင်ရှင်ကိုပါ အပိုင်လိုချင်လာကြ၏။ ဝေသာလီရှိ မင်းပျိုမင်းလွင် မှန်သမျှ အမ္ဗပါလီကို ရလိုသူများချည့် ဖြစ်ကြကုန်၏။ အမ္ဗပါလီထံ လက်ဆောင်အမျိုးမျိုးဖြင့် ချဉ်းကပ်ကြ၏။ သူ့ထက်ငါ ကြိုးစားကြ၏။

မစိတ်မွန်သူများကို တားဆီးရန်

ဓားရေး၊ လှံရေး၊ မြားရေးမှစ၍ ယောကျ်ားတို့ တတ်အပ်သော ပညာရပ်များကို သင်ယူကြစဉ်ကလည်း သူတို့သည်

ဆရာကောင်းများထံ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြရ၏။ အနိုင်မခံ၊ အရှုံး မပေးသောစိတ်ဖြင့် သူ့ထက်ငါသာအောင် ကြိုးစားခဲ့ကြ၏။ ထိုစဉ်က သူတို့ချဉ်းကပ်ခဲ့လေသမျှသည် အတတ်ပညာရရှိရေး အတွက်သာ ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က သူတို့ကြိုးစားခဲ့လေသမျှသည် ကိုယ့်တိုင်းကိုယ့်ပြည် ကာကွယ်နိုင်ရေးသာဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က သူတို့ငဲ့ကောင်းခဲ့လေသမျှ တိုင်းပြည် ကောင်းစားရေးအတွက် ဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့ တိုင်းပြည်နစ်နာစေရန် ဖန်လာ ပေပြီ။ ဟို ယခင်က တယောက်နှင့် တယောက် ရေဝယ် သား၍ အခြားမထင်ခဲ့သူများသည် မစိတ်မွန်ကာ စိတ်ဝမ်း ကွဲလာကြပေပြီ။ တယောက်နှင့်တယောက် ခုတ်မည်ထစ်မည် တကဲကဲ ဖြစ်လာကြပေပြီ။ဤတွင် နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များက လွှတ်တော်အစည်းအဝေး ကျင်းပ၍ အမိန့်တခုကို ချမှတ်ရ ပေတော့သည်။

''အမ္ဗပါလီကို မည်သူမျှ လက်ထပ်သိမ်းပိုက်ခြင်း မပြုရ။ အမ္ဗပါလီသည် ဝဇ္ဇီ မင်းညီမင်းသား အားလုံးပိုင်သော ပြည့် တန်ဆာမ ဖြစ်ရမည်''

နိုင်ငံ့အတွက် အနစ်နာခံရသူ

အမိန့်သံနာခံရစဉ်က ချုံးချုံးချ၍ ငိုခဲ့ရသော အမ္ဗပါလီသည် နောက်ပိုင်းမှာတော့ နေသားကျ၍ လာပါပြီ။ မိမိစိတ်ဆန္ဒ အတိုင်း ဖြစ်နိုင်ခွင့်မရှိသော ဘဝဝယ် ဖြစ်သလို နေတတ်လာ ပါပြီ။ မိမိချစ်မြတ်နိုးသူကို လက်ထပ်ယူခွင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော

အမ္ဗပါလီအား နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များက အခြားတဘက်မှ သက်ညှာထားကြ၏။ အမ္ဗပါလီနှင့် တညတာ ပေါင်းဖက်လို လျှင် အသပြာငါးဆယ်ပေးရန် သတ်မှတ်၍ ပေးကြပေသည်။ ငွေတကျပ်ဖြင့် မိသားစု တရက်စာ ရနိုင်သောအခါတွင် ငွေ ငါးဆယ် သတ်မှတ်ပေးခြင်းဖြင့် အမ္ဗပါလီကို ချီးမြှောက်ထား ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားတပည့်မ အမ္ဗပါလီ

အထက်အမိန့်အရ မိမိ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ရင်းနှီး၍ အသက်မွေးရ သော်လည်း အမ္ဗပါလီသည် ထိုအလုပ်မှရသောငွေကို အကျိုး ရှိရှိ သုံးခဲ့ပါ၏။ ဝေသာလီသို့ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်တိုင်း သူ့တိုက် သို့ပင့်၍ ဆွမ်းကပ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် သင်္ကန်း၊ သပိတ်၊ ပရိက္ခရာမှစ၍ လိုအပ်သမျှ ပစ္စည်းများ လှူဒါန်းခဲ့၏။ ဘုရား ရှင်၏တပည့်မ ပီသစွာ သာသနာတော်ကို အလုပ်အကျွေးပြု သကဲ့သို့ မြို့သူမြို့သားများအတွက်လည်း အကျိုးပြုခဲ့၏။ ယခု ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိနေကြသော ဥယျာဉ်ကြီးမှာ မြို့သူ မြို့သား များ အပန်းဖြေနိုင်ရန် ဝယ်ယူထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မိခင်ကောင်း အမ္ဗပါလီ

သာသနာ့ အသိ၊ လူမှုရေး အသိ နှစ်ဘက်လုံး ပြည့်စုံသော အမ္ဗပါလီသည် မိခင်ကောင်းတယောက်လည်းဖြစ်ပါ၏။ ဤလို

အလုပ်မျိုးကို လုပ်ရသော အမျိုးသမီးများသည် သားသမီး မွေးဖွားရန် မလိုလားကြပေ။ တတ်နိုင်သမျှ သားသမီးကို ရှောင်တတ်ကြ၏။ မလွဲသာ၍ မွေးဖွား လာရသော်လည်း မွေးကင်းစမှာပင် စွန့်ပစ်တတ်ကြ၏။ ယောကျ်ားသားတို့ စိတ်ဝင်စားမှု လျော့မသွားစေရန် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆေးဆရာ အကျော်အမော် ဇီဝကမှာ ဤကဲ့သို့ စွန့်ပစ်ခံရသူ ဖြစ်ပေသည်။

အမ္ဗပါလီမှာကား စကတည်းက မိမိသဘောနှင့် ပြုလုပ်ရခြင်းမဟုတ်သဖြင့်ယောကျ်ားတို့အလိုကိုစဉ်းစားမနေပဲ သားတယောက် ဖွားမြင်ခဲ့၏။ဖွားမြင်ပြီးနောက်မှာလည်း မိမိကိုယ်တိုင် လူလား မြောက်အောင် ကျွေးမွေးခဲ့၏။ ယခု ထို သားရတနာသည် အရှင်ဝိမလကောဏ္ဍည ဟူသော ဘွဲ့မည်ဖြင့် ရဟန်းတပါး ဖြစ်နေပေပြီ။

ဝိမလကောဏ္ဍညသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူ ပါမလာပါ။ ဘာဝနာစခန်း လမ်းမဆုံးသေးသဖြင့် တောကျောင်းတခုမှာ နေရစ်ခဲ့၏။ ဘာဝနာစခန်း လမ်းဆုံးထိရောက်ခါမှ သူ့မယ်တော်ကို သာသနာတွင်းသို့ အပါခေါ်မည်ဟု ဆိုပါ၏။ သူ့ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ပါစေဟု ကျွန်ုပ်တို့ကအားပေးစကား ပြောကြားခဲ့ရပေသည်။

(အမ္ဗပါလီထေရီဂါထာ ပါဠိတော်နှင့်အဋ္ဌကထာ၊
ဝိနည်းမဟာဝဂ်၊ စီဝရက္ခန္ဓက)

အမ္ဗပါလီ ရောက်လာပြီ

စိမ်းစိုသော ဥယျာဉ်ထဲမှာ နေရာယူပြီးကြလျှင် ဘုရားရှင်က သတိလက်ကိုင် ခိုင်မြဲရေးတရားကို ဟောကြားတော်မူပါ၏။ ကာယ၊ ဝေဒနာ၊ စိတ္တ၊ ဓမ္မ အားဖြင့် လေးဌာနတို့ အပေါ်ဝယ် သတိခိုင်ခိုင်ထား၍ ပွားများကြရန် ဖြစ်ပေသည်။

ဤဒေသနာတော်ဟောကြားပြီး၍ မကြာမီမှာပင် ဥယျာဉ်ပိုင်ရှင် အမ္ဗပါလီရောက်လာခဲ့၏။ သူစီးလာသော ရထားသည် တင့်တယ် ထည်ဝါလှပါ၏။ နောက်ပါ အခြွေအရံတို့၏ ရထားများလည်း ခမ်းနားလှပါ၏။ ခရီးသွားများမှတဆင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိနေကြောင်းကိုသိ၍ အဆောတလျင် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အသက်အရွယ်ကြောင့် ရုပ်ပြောင်းလဲမှုရှိလာသော်လည်း မိန်းမလှတို့၏ အသရေကို ထိန်းထားနိုင်ဆဲ ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားတပည့်မ အမ္ဗပါလီသည် ဥယျာဉ်ဝမှာပင် ရထားကို ရပ်စေကာ နုနယ်လှသော ခြေဖဝါးများဖြင့် လျှောက်လာခဲ့၏။ လုပဆန်းကြယ်စွာ ကပြခဲ့သော လက်အစုံဖြင့် ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရင်းဝယ် ရှိခိုး ဝတ်ပြု၏။ ခြေတော်ရင်းမှာ ဝပ်စင်းလာသော တပည့်မ တယောက်အား ဘုရားရှင်က တရားပြသ ဆုံးမတော်မူ၏။ ကြောက်သင့်သော ဒုစရိုက် အမှုများကို ကြောက်တတ်ရန် ဟောကြားကာ ပြုသင့် ပြုထိုက်၍ ပြုခဲ့ရသော ကောင်းမှု ကုသိုလ် အတွက်လည်း ဝမ်းမြောက် ရွှင်လန်းစေရန် ဟောကြားတော်မူပေသည်။

တရားတော်ကို ရိုသေစွာ နာယူပြီးလျှင် အမ္ဗပါလီသည်-

"အရှင်ဘုရား၊ နက်ဖြန်နံနက် တပည့်တော်မ၏ နေအိမ်သို့ သံဃာတော်များနှင့်တကွ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြွတော်မူပါဘုရား" ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်က ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော် မူလိုက်၏။

အမ္ဗပါလီကို အရှုံးပေးလိုက်ရသူများ

အမ္ဗပါလီတို့ရထားများ ဥယျာဉ်ဝမှထွက်သွား၍ မကြာမီတွင် နောက်ထပ်ရထားများ ရောက်လာကြပြန်၏။ သည်တခါရောက်လာသူတို့ကား- ဝဇ္ဇီ မင်းသားတို့ ဖြစ်၏။ နှစ်ပြည်ထောင် နယ်စပ်က ရတနာကို အဇာတသတ်မင်းထက် လက်ဦးအောင် ယူနိုင်ခဲ့ကြသူများသည် ယခုတော့ အမ္ဗပါလီထက်နောက်ကျ နေကြပါပြီကော။

နောက်ကျမှရောက်လာသူများသည် "အချင်းတို့-ငါတို့ကို မိန်းမသား တယောက်ကအနိုင်ယူပေစွ။ အချင်းတို့-ငါတို့ကို မိန်းမသား တယောက်က အနိုင်ယူပေစွ" ဟု မကျေနိုင် မချမ်းနိုင် ရေရွတ်လာကြ၏။ သူတို့ကို အနိုင်ယူခဲ့သော မိန်းမသားမှာ အမ္ဗပါလီကလွဲ၍ တခြားသူ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဝဇ္ဇီမင်းသား အပေါင်းအား ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံး ပုံအပ် ထားခဲ့ရသော အမ္ဗပါလီသည် သူ၏အရှင်သခင်တို့အပေါ် မည်သို့များအနိုင် ယူခဲ့ပါသနည်း။

မြေပြင်ပေါ်က နှတ်သားများ

''ရဟန်းတို့၊ တာဝတိံသာနတ်တို့ကို မမြင်ဘူးကြလျှင် လိစ္ဆဝီပရိသတ်ကို ကြည့်ကြကုန်လော့။ လိစ္ဆဝီပရိသတ်ကို ထပ်ကာထပ်ကာ ကြည့်ကြကုန်လော့။ လိစ္ဆဝီပရိသတ်ကို တာဝတိံသာနတ်တို့နှင့် ထပ်တူ သဘောထားကြကုန်လော့''

ဘုရားရှင်က မိန့်ကြားလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဆန့်တန်းမည့်ဆဲဆဲ အတွေးမျှင် ပြတ်တောက်သွားရ၏။ ကိုယ်ရည်အဆင်းလှပခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဝဇ္ဇီတို့ကို လိစ္ဆဝီဟုလည်း ခေါ်ဝေါ်ကြပေသည်။

ပင်ကိုရုပ်ရည် လှပပြီးဖြစ်သော လိစ္ဆဝီတို့သည် သည်နေ့ပို၍ လှလာသည်ဟု ထင်ရ၏။ အချို့သော လိစ္ဆဝီတို့သည် အသားရောင်အညို၊ အဝတ်အညို၊ အဆင်တန်ဆာ အညိုတို့ဖြင့်။ အချို့သော လိစ္ဆဝီတို့သည် အသားရောင်အဝါ၊ အဝတ်အဝါ၊ အဆင်းတန်ဆာ အဝါတို့ဖြင့်။ အချို့သော လိစ္ဆဝီတို့သည် အသားရောင်အနီ၊ အဝတ်အနီ၊ အဆင်တန်ဆာ အနီတို့ဖြင့်။ အချို့သော လိစ္ဆဝီတို့သည် အသားရောင်အဖြူ၊ အဝတ်အဖြူ၊ အဆင်တန်ဆာ အဖြူတို့ဖြင့် အလှပြင်၍ လာကြ၏။ ပကတိအသားရောင်ပေါ်မှာ မိမိနှစ်သက်ရာ အလိမ်းအခြယ်တို့ဖြင့် ပြုပြင်လာကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သာယာမှုအတွက် မဟုတ်ပါ

ယခင်အချိန်များတုန်းက ဘုရားရှင်သည် မြင်ခြင်း၊ ကြားခြင်း စသည်တို့၌ သာယာဖွယ်၊ နှစ်သက်ဖွယ် အရိပ်နိမိတ် များကို မယူစွဲကြရန် ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ ယနေ့ ရောက်လာသော လိစ္ဆဝီမင်းသားများကိုကား ထပ်ကာထပ်ကာ ကြည့်ကြလော့ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။ တာဝတိံသာ နတ်တို့နှင့် တူသည် ဟူ၍လည်း ချီးမြှောက်တော်မူခဲ့၏။ ဤသို့ မိန့်ကြားခြင်း၊ ချီးမြှောက်ခြင်းသည် သူတို့တတွေ ယနေ့ ထူးထူးခြားခြား လှပနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသလော။

ဤသို့ တစုံတယောက်က မေးလာပါလျှင် ကျွန်ုပ်က မဟုတ်ပါ ဟု၍ ဖြေရပါလိမ့်မည်။ လိစ္ဆဝီတို့၏လှပခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဘုရားရှင်သည် ယခင်ဟောခဲ့သော ဒေသနာတော်များကို ပယ်ဖျက်မည်မဟုတ်ပါ။ အခြား အကြောင်းတခုရှိ၍သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထိုအကြောင်းကို နောက်ပိုင်းကျခါမှ ကျွန်ုပ် ဘာသာ သဘောပေါက်လာပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ် အရှုံးပေးကြရခြင်း

ဘုရားရှင်ထံတော်မှ တရားနာကြပြီးနောက် လိစ္ဆဝီတို့ကလည်း နက်ဖြန်နံနက်တွင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြွရန် လျှောက်ကြပြန်၏။ ဤတွင် ဘုရားက—

''လိစ္ဆဝီတို့၊ ပြည့်တန်ဆာမ အမ္ဗပါလီက နက်ဖြန်နံနက် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပင့်ထားသည်ကို ငါဘုရား လက်ခံထားလိုက်ပြီ''

''အချင်းတို့၊ ငါတို့ကို မိန်းမသားတယောက်က အနိုင်ယူပေစွ''

ဘုရားရှင့် အမိန့်သံ နာခံရသဖြင့် လိစ္ဆဝီပရိသတ်အားလုံးက ရေရွတ်ကြပြန်ပေသည်။ ကျောင်းတော်ရောက်လာစဉ်တုန်းကလည်း ဤသို့ပင် ရေရွတ် လာခဲ့ကြ၏။ လာစဉ်တုန်းက မိန်းမသားတယောက်ကို အရှုံးပေးခဲ့ရသကဲ့သို့ ယခုလည်း အရှုံးပေးကြရ ပြန်ပေပြီ။ မဂဓ စစ်တပ်ကြီးများ အပေါ် အောင်ပွဲလှလှ ရခဲ့ကြသော လိစ္ဆဝီ တို့သည် ယခုတော့ မိန်းမသားတယောက် ရှေ့မှာ အညံ့ခံလိုက်ကြရပါပြီ။ ဘဝတလျှောက်လုံး သူတို့ပြုသမျှ နုခဲ့ရသော အမ္ဗပါလီသည် ယနေ့ ညနေမှာတော့ သူတို့၏ ရထားဝန်ရိုးစွန်းကို သူ့ ရထားဝန်ရိုးစွန်းဖြင့် တိုက်ခဲ့သေးသည် ဟူပါ၏။

အမ္ဗပါလီ၏ ဥယျာဉ်အလှူ

နောက်တနေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အမ္ဗပါလီ၏ နေအိမ်သို့ ဆွမ်းစားကြွကြရ၏။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ရှေ့ဆုံးမှ မားမားမတ်မတ် ကြွချီတော်မူ၏။ အောင်နိုင်သူတို့၏ အောင်နိုင်သူ အမ္ဗပါလီသည် ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ရဟန်းအားလုံးအား ရိုသေစွာ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပြီးလျှင်–

"အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မ၏ ဤဥယျာဉ်ကို ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား လှူဒါန်းပါ၏ ဘုရား"

အမြတ်တနိုးဝယ်ယူထားသော ဥယျာဉ်ကို ရွှေကရားဖြင့် ရေစက်သွန်းချ၍ လှူဒါန်းလိုက်ပေသည်။ ဤသတင်းကို သားဖြစ်သူ ဝိမလကောဏ္ဍညကြားလျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အနုမောဒနာ ပြုပါလိမ့်မည်။

(သုတ်မဟာဝဂ်၊ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၊ အမ္ဗပါလီဂဏိကာ ဝတ္ထုပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

ဝေဠုဝရွာမှာ နောက်ဆုံးဝါ

သံဝေဂ ပွားရုံမျှသာ

ကျွန်ုပ်၏စိတ်နှလုံးကို ရွှင်ပြုံးစေတတ်၊ နှစ်သိမ့်တတ်သော အို–သူတော် သူမြတ် အပေါင်းတို့၊ လာခြင်းကောင်းသော ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးနှင့် တကွ သာဝက ကြီးငယ်တို့၏ ကောင်းသောလာခြင်း၊ ကောင်းသတင်းအဖုံဖုံတို့ကို ဇာတ်စုံခင်း၍လာခဲ့ရာ ထင်ရှားကျော်ကြားသော သာဝကကြီးများ၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းများ ပါဝင်ခဲ့ပါပြီ။ ယခုတဖန် ကျွန်ုပ်၏ အသက်မကာ ချစ်ခင် လေးစားရသော နောင်တော်မြတ်၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို တင်ပြရပါတော့မည်။

ဤ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို တင်ပြရသော ကျွန်ုပ်နှင့် တကွ ကြားနာရသော ပရိသတ်များ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်စရာ မရှိပါ။ ထို့အတူပင် ဝမ်းနည်းစရာလည်း မရှိပါ။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မြတ်ကြီး မိန့်ကြားသကဲ့သို့ သံဝေဂ ရရုံမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ "ဘုန်းတန်ခိုးအရှိန်အဝါ ကြီးမားတော်မူသော ဘုရားရှင်သည်ပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရချေပြီတကား" ဟု တရားချရုံသာ ရှိပါသည်။

ဘုရားနှင့်နီးလျက် တရားဝေးသူ

သို့ရာတွင် ထိုစဉ်တုန်းကတော့ ကျွန်ုပ်မှာ ဤသို့ တရားချနိုင်စွမ်း မရှိသေးပါ။ ပျော်ခင်လေးစားရသော နောင်တော်မြတ်ကို အနီးကပ်ပြုစုလုပ်ကျွေးရန်ကလွဲ၍ ဘာကိုမျှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ နောင်တော်မြတ်၏ မျက်နှာတော်ကို ထာဝစဉ်ဖူးမြင်ခွင့် ရနေလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်အတွက် အားလုံးကုန်ပြည့်စုံနေပါပြီ။

ဘုရားရှင့် ထံတော်ပါးမှာ နေပါလျက် ဤမျှလောက်တရားနှင့်ဝေးရသလောဟု ပြောလျှင်လည်း ခံရပါလိမ့်မည်။ ဘုရားရှင့်အပေါ် တွယ်တာမှုဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ တကယ်ပင်တရားဝေးခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဤအကြောင်းခြင်းရာ ထင်ရှားစေရန် အနည်းငယ်မျှ နောက်ကြောင်းပြန်ရပါဦးမည်။

သူတို့လို လျှောက်စမ်းချင်ပါဘိ

အခြားအခြားသော ရဟန်းများသည် ခန္ဓာငါးပါး တရားတို့၏ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ လက္ခဏာများကို ဝိပဿနာခွင်

တင်၍ သုံးသပ်ကာ အရဟတ္တဖိုလ်ထိ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့ရရှိထားသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဘုရားရှင့် ရှေတော်မှောက်မှာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ လျှောက်ထား ကြ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို အားကျကာ ကျွန်ုပ်လည်း ဘုရားရှင့်ထံ တရားတောင်းပါ၏။ ဘုရားရှင်ကလည်း ခန္ဓာငါးပါးကို အခြေပြုကာ အနိစ္စအချက်၊ ဒုက္ခအချက်၊ အနတ္တအချက်တို့ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်လောက်အောင် ဟောကြားတော် မူပါ၏။ ဤတရားကို အခြေပြု၍ နောက်အခါတွင် ကျွန်ုပ်၏ အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ် ရင့်သန်လာခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်တုန်းမှာတော့ အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်ကို မရခဲ့ပါ။ ဤသို့ မရခြင်းမှာ ဟောကြားသောတရားက အဆင့်အတန်း နိမ့်နေသောကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ဘုရားရှင်က တရားအားမထုတ်ရန် ကန့်ကွက်ထားသောကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါ။ တရားတော်နှင့် ပတ်သက်လျှင် ဘုရားရှင်သည် မိမိကိုယ်ရေးကိစ္စထက်ပင် အလေးထားတော် မူပေသည်။

သူတို့လို ကြာကြာမနေနိုင်၍

ဘုရားရှင်က တရားရေး အလေးထားပါလျက် ကျွန်ုပ်တရားမရသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ တွယ်တာစိတ်ကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်လောက်သော တရားကို ကြားနာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် သူများနည်းတူ သစ်တပင်ရင်း၊ ဝါးတရုံ

အောက်သွားရောက်၍ တရားအားထုတ်ပါ၏။ နှလုံးသွင်းပါ၏။ သို့သော် တရားက ကျွန်ုပ်၏နှလုံးထဲမှာ ကြာကြာမနေပါချေ။ တကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ပေါ်လာပြီး ပျောက်ဆုံး သွား၏။ ဘုရားရှင်ကို ပြုစု လုပ်ကျွေး ရဦးပါကလား ဟူသော ကြောင့်ကြစိတ်က နှင်ထုတ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

(ခန္ဓသံယုတ်၊ ဒိဋ္ဌိဝဂ်၊ အာနန္ဒသုတ်ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

အိုလာသော်လည်း အကြည်ညိုမပျက်ပါ

အနီးကပ်ပြုစုလုပ်ကျွေးလာရသဖြင့် ရှင်တော်မြတ်၏ရုပ်ခန္ဓာ၌ ဇရာလက္ခဏာများ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ရှားလာသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိပါ၏။ အလှမ်းအကြွ၊ အထအထိုင်တို့၌ နှေးကွေး လေးလံလာသည်ကို တွေ့လာရပါ၏။ သက်တော် ရှစ်ဆယ် အရွယ်ပိုင်းတွင် ဤသို့ ဖြစ်လာရမည်သာ။ သူများတွေ ဆိုလျှင် ဆံဖြူသွားကျိုး၊ အိုမင်းရွတ်တွကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ ပါပြီ။ ဘုရားရှင်မှာကား သက်တော် ရလာသောကြောင့်သာ အိုလာသည် ဆိုရ၏။ အိုလာသော်လည်း ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ် လုံးဝမရှိပါ။ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာ လုံးဝ မချွတ် ယွင်းသေးပါ။ အိုသော်လည်း အအိုလှသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ အရွယ်တော် အိုမင်းလာလျက်ကပင် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ၊ မြတ်နိုးဖွယ်ရာ ဖြစ်နေပါသေးသည်။

ကိုယ်ခန္ဓာ ကြံ့ခိုင်ခြင်းကြောင့်

ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ အကြောင်းနှစ်မျိုးကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ပထမ အကြောင်းမှာ ကိုယ်တော်မြတ်၏ ရုပ်ခန္ဓာ ထူးထူးခြားခြား ကြီးမား ကြံ့ခိုင်မှုဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ခြင်္သေ့ကြီးများ၊ နွားလားဥသဘ ကြီးများနှင့် ပမာပြုကာ နရသီဟ၊ နရပုင်္ဂဝဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြ၏။ ကျားကျားယားယား ထွားကျိုင်းသန်မာမှုကိုဂုဏ်ပြုကြခြင်းဖြစ်၏။ ယောကျ်ား မြတ် အာဇာနည် ပီသပုံကို ဖော်ကျူးကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ သာသနာတော်ကြီး ဤမျှလောက် ပြန့်ပွားလာရာတွင် ဤသို့သော ရုပ်လက္ခဏာကလည်း အရေးပါသော အကြောင်းတခု ဖြစ်ပါပေသည်။ ဖူးရမြင်ရရုံနှင့် လေးလေးစားစား အားကိုးရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှန်းသိ၍ လူတန်းစားပေါင်းစုံ ခိုဝင်လာကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အလေ့အကျင့် ကောင်းသောကြောင့်

ဤသို့သော အခြေခံတွင် အစားအသောက် အနေအထိုင် သင့်တင့်မျှတမှု၊ ဖလသမာပတ် ဝင်စားမှု များကလည်း အထောက်အကူ ပြုကြပါသေး၏၊ ထို့ကြောင့်ပင် ဘုရားရှင်မှာ အနာရောဂါနည်း၏။ အိပ်ရာထဲ လဲနေလောက်အောင် ဖျားနာခဲ့ဘူးသည်ပင် မရှိ။ တခါတခါ လေနာထတတ်ခြင်း၊

အထိုင်များလျှင် ခါးနာတတ်ခြင်း တို့လောက်သာရှိ၏။ ဤသို့သော အခြေအနေဖြင့် အသက်တရာ အနာမရှိ ပကတိကျန်းမာစွာဖြင့် ဖူးမြင်ခွင့် ရနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအချိန်အထိ ပြုစုနိုင်စွမ်း ရှိပါလိမ့်ဦးမည်။

ဆိုးရွားလှသောရောဂါ

သို့ရာတွင် နောင်တော်မြတ်၏ ရုပ်ခန္ဓာသည် ကျွန်ုပ်တောင့်တချက်ကို မဖြည့်ဆည်းတော့ပါ။ မိမိ၏ဆန္ဒနှင်းပြည့် လွတ်မြောက်ရေးကို အနှောင့်နှေးခံကာ ဤမျှလောက် တွယ်တာ နေရပါလျက် အတွယ်တာ မခံတော့ပါ။

အမ္ဗပါလီ၏ သရက် ဥယျာဉ်မှ တဆင့် ဝေဠုဝ ရွာသို့ အရောက်တွင်ဝါဆိုရက်ကျရောက်လာ၏။ ဤရွာငယ်ကလေးက တဲကျောင်း ကလေးမှာ ဘုရားရှင်နှင့် ကျွန်ုပ် နှစ်ပါးတည်း ဝါဆိုရ၏။ ထိုဝါတွင်းက ထိုကျောင်းကလေးမှာပင် နှလုံးကြေကွဲ ဝမ်းနည်းစရာ ကိစ္စကြီးနှင့် ကြုံရပါတော့သည်။

ထွားကျိုင်း သန်မာ၍ အာဇာနည်ပီသလှသော ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဝမ်းသက်သောရောဂါကြောင့် ချုံးချုံးကျ၍ သွား၏။ ရှိရှိသမျှ အသွေးအသားများသည် ဝမ်းအဖြစ်ဖြင့် ဒလဟော သက်ဆင်းသွားကြ၏။ ကောင်းနိုးရာရာ ဆက်ကပ်သော အစာအာဟာရတို့သည်လည်းကောင်း၊ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ကုသသော ဆေးဝါးများသည် လည်းကောင်း ချောင်းရေထဲမှာ သွန်ချလိုက်ရသကဲ့သို့သာ ဖြစ်နေ၏။

ကျောင်းကလေးမှာ နှစ်ပါးတည်း

ရာဇဂြိုဟ်မှ ထွက်လာစဉ်က အတူလိုက်ပါလာသော ရဟန်းများသည် ဝေသာလီပတ်ပတ်လည်ရှိ ကျောင်းများမှာ သွား၍ ဝါဆိုကြရ၏။ မိမိနှင့် အသိအကျွမ်းရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ကြရ၏။ ဤဝေဠုဝ ရွာကလေး၌ ကျောင်းကန် တိုက်တာ ကြီးကြီး မားမား မရှိပေ။ ရဟန်း အားလုံး အတွက် ဆွမ်းဘောဇဉ် မျှတအောင် မရနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် အစစ အရာရာပြည့်စုံရာသို့ ဘုရားရှင်က စေလွှတ် ထားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် အခြားသော မြို့ရွာများထိအောင်ကား အဘယ့်ကြောင့်မလွှတ်ပါသနည်း။ မလွှတ်ထိုက်သော အကြောင်း ရှိ၍သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သည်တုန်းက ဤဝါသည် နောက်ဆုံးဝါ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် သဘောမပေါက်ခဲ့သေးပါ။

ခြေတော်ရင်းမှာ တကုပ်ကုပ်

ဆွမ်းကိစ္စ ဆေးကိစ္စများဖြစ်နေ၍သာ ကျွန်ုပ်သည် ရွာထဲသို့ သွားနေရ၏။ သင်္ကန်းများ ဖွပ်လျှော်ရန် ရှိနေ၍သာ ကျွန်ုပ်သည် ရေတွင်းရှိရာသို့သွားခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်စိတ်ကတော့ ဘုရားရှင့်ဆီမှာသာ ရှိနေပေသည်။ တခြားမှာ သွားစရာ မရှိပါက ဘုရားရှင့် ခြေတော်ရင်း နားမှာ ထိုင်ယင်း သင်္ကန်းများကို ချုပ်နေမိ၏။

ကျွန်ုပ် သင်္ကန်းများကိုချုပ်ရာတွင် တဘက်အစကို ခြေမှာနင်း၍ တင်းတင်းပါအောင် ဒူးနှင့် တဲထားကာ မိမိဘာသာချုပ်နေကျဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့၏ သင်္ကန်းကို မဂ္ဂဇ လယ်ကွင်းများကို နမူနာထား၍ ချုပ်နိုင်ရန် ကျွန်ုပ်ပင် စီမံပေးခဲ့ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် အချုပ် အလုပ် ဝါသနာ ပါပါသည်။ လုပ်နေကျမို့ ကျွမ်းကျင်နေပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ သင်္ကန်းများကို ချုပ်ကြစို့ဆိုလျှင်ကား ကျွန်ုပ်၏ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ လက်စွမ်းရှိသမျှ အလှပဆုံး၊ အသေသပ်ဆုံး ဖြစ်အောင် ချုပ်လုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

တသက်တာမှာ ဤတခါ

ဘုရားရှင်၏ သင်္ကန်းများကို ချုပ်ရာတွင် ရိုသေလေးစားသောအားဖြင့် တဘက်အစကို ခြေထောက်ဖြင့် နင်းထားပြီး မချုပ်ခဲ့ပါ။ ရဟန်းတပါးပါး၊ သို့မဟုတ် သာမဏေ တပါးပါးကို အကိုင်ခိုင်း၍ဖြစ်စေ၊ တိုင်တခုခုမှာ တွယ်ချိတ်၍ဖြစ်စေ ချုပ်လုပ်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဝါတွင်းမှာတုန်းက တကြိမ်တခါမျှ မပြုခဲ့ဘူးသော အမှုကို ပြုခဲ့ရပါသည်။ အဖော်ရဟန်းကလည်း မရှိ။ ရွာထဲက ဒကာ ဒကာမ များကိုလည်း အကူအညီ မခေါ်လို။ တွယ်စရာ ချိတ်စရာကလည်း ကာရန်တသင့်မရှိသဖြင့် ဘုရားရှင်၏ မိုးရေခံ သင်္ကန်းကို ချုပ်ရာတွင် တဘက်အနားကို ခြေထောက်ဖြင့် နင်းဖိ ထားခဲ့ရပါသည်။

တသက်နှင့် တကိုယ် ဤတကြိမ်သာ ပြုခဲ့မိသော အမှုကို ကျူးလွန်ပ်သည် အမှတ်တမဲ့သာ ပြုခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဘုရားရှင်၏ ဝမ်းကိစ္စပေါ်ပေါက်လာလျှင် အရံသင့် ဖြစ်နေစေရန် စိတ်စောနေမိ၍သာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဤကိစ္စကို တဘက်သော အဖို့မှ ရှုမြင်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး များလည်း ရှိနေသဖြင့် ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကျူးလွန်ပ် အကျပ် အတည်း တွေ့ခဲ့ရပုံကို သက်ဆိုင်ရာ အခန်းကျမှ ဆက်လက်၍ တင်ပြပါဦးမည်။

ဝေဒနာဆိုးသော်လည်း စိတ်မဆိုးပါ

ခြေတော်ရင်းမှာထိုင်ရင်း သက်သာလာနိုးလာနိုးနှင့် မျှော်ကိုးခဲ့ရသော်လည်း မျှော်ရကျိုးကား မနပ်ပါချေ။ ဖြစ်လာသည့် အချိန်မှစ၍ ရောဂါဝေဒနာများက သက်သာသည် ဟူ၍ မရှိပါ။ တိုးမြဲတိုင်းသာ တိုးနေ၏။ တော်ရုံတန်ရုံ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဆိုလျှင် ဤရောဂါနှင့် အသက်ပါသွားနိုင်၏။ ဘုရားရှင်ကတော့ ဆိုးရွားလှသော ဝေဒနာများအတွက် တချက်လေးမျှ မတွန့်ပါချေ။ ညည်းတွားခြင်းလည်း မရှိပါချေ။ မလွတ်သာဇာတ်ခွါ၍ မရနိုင်သော ဝိပါကဝဋ်တရားကြီးကို တည်စွာ ငြိမ်သက်စွာ သည်းခံလျက်သာ ရှိပေသည်။

ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်သာယူမည်

ဤသို့ ပြုစုလုပ်ကျွေးယင်း ရက်ပေါင်း မည်မျှ ကြာလာသည် မမှတ်မိပါ။ ရက်ကိုအသာထား၍ တခါတရံ အရပ်မျက်နှာ

သော်မှ မခွဲခြားမိပါ။ တရား ဒေသနာတော် များကိုလည်း သင်ယူလိုစိတ်၊ ရွတ်ဖတ်လိုစိတ် မရှိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အစဉ်ဝယ် ဘုရားရှင်၏ ရောဂါဝေဒနာများက ဖိစီးလျက် ရှိ၏။ ရောဂါဒဏ်ကို ဘုရားရှင်က ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် ခံစား၍ ကျွန်ုပ်က စိတ်ဖြင့် ခံစားနေရသည်ဟု ဆိုရပါတော့မည်။

မသက်သာသော ရောဂါဝေဒနာများ အတွက် မသက်မသာ ခံစားရစဉ်တွင် သက်သာရာလေး တကွက်ကား ရှိနေပါ၏။ ထိုတကွက်ကား အခြားမဟုတ်ပါ။ "ရဟန်း သံဃာများအတွက် နောက်ဆုံးစကား မမှာမကြားရသေးပဲ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူဦးမည်မဟုတ်" ဟူသည်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဖလသမာပတ် စွမ်းရည်

ကျွန်ုပ် တွေးမိသည့် အတိုင်းပင် ဘုရားရှင်သည် တစတစနှင့် နာလန်ထတော် မူလာ၏။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့မှာလို သမားတော် ဇီဝကလည်း မရှိ။ ထူးထူးခြားခြား အစွမ်းထက်သော ဆေးဝါးများလည်း မပါပဲလျက် နာလန်ထလာနိုင်ခြင်းကို ကျွန်ုပ် အံ့ဩမိပါ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အတွေ့အကြုံအရ ဤမျှလောက်အခြေအနေဆိုးနေသော လူနာမှန်လျှင် နာလန်မထနိုင်ကြတော့ပါ။ ယခု ထူးထူးခြားခြား ဘုရားရှင် နာလန်ထလာတော် မူခြင်းမှာ ဖလသမာပတ်စွမ်းရည်ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သည်ခန္ဓာကြီးကို အသုံးချရန်ကိစ္စ ရှိနေသေး၍ အသက်ခေတ်

ပြုတ်မသွားစေရန် ဖလသမာပတ် ဝင်စားထား၍သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ရာသီဥတု မျှတသာယာသော တညနေတွင် ဘုရားရှင်သည် ကျောင်းအပြင်သို့ ထွက်တော်မူခဲ့၏။ ဤရွာမှာ ဝါဆိုပြီးကတည်းက ပထမဦးစွာ ကျောင်းထဲမှ ထွက်တော်မူခြင်းပင် ဖြစ်၏။ အားနည်းနေသေးသော ခြေထောက် များကို တလှမ်းချင်း၊ တရွေ့ချင်းလှမ်းလျက် ထွက်တော်မူကာ ခင်းထားသော နေရာမှာ ထိုင်တော်မူ၏။ ကျောင်းရိပ်က ညိုညာသောကျောက်ဖျာထက်တွင် ဘုရားရှင်ထိုင်ရန် ကျွန်ုပ်က အရံသင့် ခင်းပေးထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ယခုမှ ဝမ်းသာရပေတော့သည်

ထနိုင် ထိုင်နိုင်ဖြစ်လာသော ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်ရသည့်အတွက် ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်လှပါသည်။ ဝမ်းမြောက်မှုကို တိုင်းတာရန်ပင် ခက်လှပါသည်။ ရောဂါပြင်းထန်စဉ်က ဝမ်းနည်းရသည်နှင့်အမျှ ဝမ်းသာရသည်ဟုသာ ဆိုရပါတော့မည်။

''အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်သည် ကိုယ်တော်မြတ်၏ ချမ်းသာခြင်းကို ဖူးမြင်ရပါပြီ။ ကျန်းမာခြင်းကို ဖူးမြင်ရပါပြီ။ သို့သော် ကိုယ်တော် လေးလံနေသေးသလိုလို ရှိနေပါသေးသည်။ ဘုရားရှင် နာမကျန်း ရှိနေသည့်အတွက် တပည့်တော်မှာ တရားဘာဝနာတို့ကို မရှုမြင်နိုင်တော့ပါ။ အရပ်မျက်နှာတို့ကိုသော်မှ မခွဲခြားနိုင်တော့ပါ။ တပည့်တော် စိတ်သက်သာ

ခွင့်ကလေး ရနေသည်မှာ 'ရဟန်းသံဃာများအတွက် နောက်ဆုံးစကား မမှာကြားရသေးပဲ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုဦးမည်မဟုတ်' ဟူသော အတွေးပင် ဖြစ်ပါသည်ဘုရား"

ဘုရားရှင်ကိုညာတာသောအားဖြင့် စောစောကမလျှောက်ထားခဲ့ရလေသမျှ ယခုမှ အတိုးချ၍ အားပါးတရ လျှောက်ထားရပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ဘက်က အားပါးတရ ရှိပါသော်လည်း ဘုရားရှင်ကတော့ ပုံမှန်အတိုင်းသာ ရှိပေသည်။

ဆရာစား ချန်ထားခြင်းမရှိပါ

"အာနန္ဒာ၊ ရဟန်းသံဃာသည် အဘယ့်ကြောင့် ငါ့ဘုရားကို တောင့်တနေရပါသနည်း။ ငါဘုရားသည် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း အတွင်းအပြင် မထားပဲ၊ တရားကိုလည်း အတွင်းအပြင်မထားပဲ သိစရာ တရားဟူသမျှ ဟောပြခဲ့ပြီ။ ငါဘုရားမှာ ဆရာစား ချန်ထားသော တရားဟူ၍ မရှိပေ"

ကျွန်ုပ်နှင့်မှ နှစ်ပါးတည်း ရှိသော်လည်း ရဟန်းအားလုံးအတွက် ရည်ညွှန်း၍ မိန့်တော်မူလိုက်ပါ၏။ ရှိရှိသမျှ ရဟန်းအားလုံးကလည်း ဘုရားရှင် အသက်တရာအနာမရှိပဲ တည်တံ့စေချင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ အပြင်အပက ဂိုဏ်းဆရာကြီးများသည် သူတို့ သတ်မှတ်ထားသော တရားများကို တသက်လုံး ဟောလာကြသော်လည်း အရေးကြီးဆုံး လျှို့ဝှက်ချက်ကိုကား ဆရာစား ချန်ထားကြ၏။ သေခါနီးကျကာမှ

အရင်းနှီးဆုံးတပည့်အား ပြောပြသွားကြ၏။ ဘုရားရှင်မှာကား ဤကဲ့သို့ လျှို့ဝှက်စွာ ခြွင်းချန်ထားသောတရားဟူ၍မရှိပါချေ။

ငါ့သံဃာ ငါ့ပရိသတ်ဟူ၍ မရှိပါ

''အာနန္ဒာ၊ ငါသာလျှင် ရဟန်းသံဃာကို ဦးဆောင်မည်၊ ငါ့ကိုသာလျှင် ရဟန်းသံဃာက ထာဝစဉ် အားကိုးနေရမည်ဟု အယူအစွဲ ရှိသောသူသည်သာ ရဟန်းသံဃာအတွက် တစုံတရာ မှာကြားနေရာ၏။ ငါဘုရားမှာကား ဤကဲ့သို့အစွဲအလမ်းလုံးဝမရှိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ထိုကဲ့သို့သော ငါဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့် ပတ်သက်၍ တစုံတရာ မှာကြားနေပါဦးတော့မည်လော''

တရားကိုသာ ကိုးကွယ်ကြ

စွဲမှတ်မှုမရှိတော့၍ တစုံတရာမှာကြားရန်မရှိကြောင်း မိန့်တော်မူရာမှ မိမိကိုယ်တော်တိုင် ချမ်းသာခဲ့ပုံကို ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူပါ၏။

''အာနန္ဒာ၊ ယခုအခါ ငါသည်ကား အိုမင်းမစွမ်း ရှိချေပြီ။ ခနော်ခနဲ့ လှည်းအိုကြီးကို ဟိုမှာ သည်မှာ ချည်တုပ်ပြီး အသုံးပြုနေရသည်နှင့် တူချေပြီ။ အသက်ရှစ်ဆယ် အရွယ်သို့ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

''အာနန္ဒာ၊ အကြင်အခါတွင် အလုံးစုံသော အရိပ်နိမိတ်တို့ကို နှလုံးမသွင်းမူ၍ လောကီဝေဒနာတို့ ချုပ်ငြိမ်းခြင်း

ကြောင့် ဖြစ်သော စိတ်၏ တည်ကြည်ခြင်းသို့ ကပ်ရောက်၏။ ထိုအခါ ငါဘုရား၏ကိုယ်တော်သည် အလွန်တရာ ချမ်းသာလှ၏။

“အာနန္ဒာ၊ ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်ကို ထောက်တည်ရာ ကျွန်းသဖွယ် ပြုကြ၊ ကိုးကွယ်ကြ။ တရားကို ထောက်တည်ရာ ကျွန်းသဖွယ် ပြုကြ၊ ကိုးကွယ်ကြ။ တခြားဘာကိုမျှ မကိုးကွယ်ကြကုန်လင့်”

ပုဂ္ဂိုလ် ကိုးကွယ်မှုထက် တရားရေးရာ ကိုးကွယ်ရေးကို အလေးထားရန် မိန့်ကြားတော်မူလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

နာလန်ထမှု ပိုတိုးသက်သာ ဟောကြားခဲ့သော ဤ အချက်သည် သာသနာတော်ကြီးတခုလုံးအတွက်အရေးပါဆုံး ပါပေတည်း။

(သုတ်မဟာဝဂ်၊ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၊ ဝေဠုဝရွာမှာ ဝါဆိုခန်း၊ ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

သိမ့်သိမ့်တုန်သော ထိုတနေ့

စိတ်ဘဝင်မှာ ထင်နေသော အရိပ်

ထိုတနေ့ကား မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၇ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်နေ့။ ကျွန်ုပ်၏တသက်တာတွင် စိတ်နှလုံးအတုန်လှုပ်ရဆုံး၊ အချောက်ချားရဆုံးနေ့။

ထိုတနေ့က အကြောင်းခြင်းရာ များကို ယခု ကျွန်ုပ်၏ ပရိသတ်များကို တင်ပြရာတွင် အစီအစဉ် ကျကောင်း ကျပါလိမ့်မည်။ ပီပီပြင်ပြင် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဘာကယ်တမ်း ကြုံတွေ့နေတုန်းကတော့ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲမှာ ဘာ အစီအစဉ်တွေမှ မရှိခဲ့ပါ။ ဘာတခုမျှလည်း ပီပီပြင်ပြင် မရှိခဲ့

ပါ။ အတွင်းအပြင် စိတ်ခံစားမှုဟူသမျှ ရောထွေး လှုပ်ရှား၍သာ နေကြပေသည်။

လှုပ်ရှားနေသော အာရုံ အားလုံးအပေါ် လွှမ်းခြုံနေသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏မျက်စိရှေ့မှာ ရှိနေသည်ဖြစ်စေ၊ မျက်ကွယ်မှာ ရှိနေသည်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ် ချစ်မြတ်နိုးသော နောင်တော်မြတ်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ နောင်တော်မြတ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် မကင်းကွာပါ။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ဘဝင်မှာ အရိပ်ထင်လျက်သာ ရှိပေသည်။

နောင်တော်မြတ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ရောဂါ ဝေဒနာတွေ နှိပ်စက်နေစဉ်တုန်းက ကျွန်ုပ်မှာ ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်ခဲ့ပါ။ ရောဂါဝေဒနာများမှ ထမြောက်လာပြန်တော့လည်း နောက်တခါ ဖြစ်လာဦးမည်လောဟု ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်။ သို့သော် ဝေဠုဝရွာတဲကျောင်းကလေးမှ ပြောင်းလာခဲ့သည်တိုင်အောင် ထို ရောဂါဝေဒနာ မပေါ်လာကြတော့ပါ။ ဖလသမာပတ် ဝင်စားထား၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဝမ်းသာစရာ ဝမ်းနည်းစရာ

သီတင်းဝါလကျွတ်၍ ခြေခင်းလက်ခင်း သာယာသည်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝေဠုဝရွာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။ ဝါတွင်းတုန်းက ခွဲခွာထားခဲ့သော ရဟန်းများနှင့် ပြန်လည်ပေါင်းဆုံမိကာ ခါတိုင်းနှစ်များကဲ့သို့ပင် နောင်တော်မြတ် နောက်တော်ပါးမှ တသီတတန်းကြီး လိုက်ပါကြပြန်၏။ ရောက်လေရာရာ အရပ်တိုင်းမှာပင် အရှင်ကောင်းများနှင့် ဘိက္ခုနီအရှင်မများ

ကွယ်လွန်သောသတင်းကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ ကြားခဲ့ရပေသည်။ သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း များနှင့် တကျော့တဖန်ပြန်လည် ဆုံဆည်းရ၍ဝမ်းသာရသည်ကတဘက်။ သွားလေသူများအတွက် ဝမ်းနည်းရသည်ကတဖုံ။ လူတိုင်းလိုလို တွေ့ကြုံရသော ဤလောကဓံသည် ချစ်ခင်တွယ်တာ တတ်လွန်းသော ကျွန်ုပ်အဖို့ ပိုမို၍ အလေးချိန်စီးနေပေသည်။

ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဝေဒနာနှစ်မျိုးကို တလှည့်စီခံစားယင်း အမြို့မြို့ အရွာရွာသို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။ ရက်လများစွာ ကျော်လွန်လာခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံး အချောက်ချားရဆုံးသောနေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စာပါလနတ်ကွန်းသို့

ထိုနေ့နံနက်က ဘုရားရှင်သည် ဝေသာလီ မြို့တော်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ တတွေလည်း နောက်တော်ပါးမှ လိုက်ပါကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အလာကို အရံသင့်စောင့်ကြိုနေကြသော ဒကာ ဒကာမများက မြိန်မြတ်သော ဆွမ်းဘောဇဉ်များ လောင်းလှူကြ၏။ ကျောင်းတော်၌ ဆွမ်းကိစ္စများ ပြီးစီးသောအခါ ဘုရားရှင်က—

"အာနန္ဒာ၊ သားရေနယ်ကို ယူခဲ့လော့။ နေ့လယ်ခင်းမှာ အပန်းဖြေနေထိုင်ရန် စာပါလနတ်ကွန်းသို့ သွားကြကုန်အံ့"

"ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား"

ချမှတ်လိုက်သော အမိန့်တော်မြတ်နှင့်အညီ ကျွန်ုပ်ကလည်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရပါသည်။

သာသနာတော် မပေါ်ထွန်းခင်က မိရိုးဘလာ ကိုးကွယ်လာခဲ့ကြသော နတ်ကွန်းများသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်ဝန်းကျင်မှာလည်း ရှိကြ၏။ ဤဝေသာလီမြို့တော် ဝန်းကျင်မှာလည်း ရှိကြ၏။ သူတို့ အလေးအမြတ် ပူဇော်ကြရသော နတ်များ ဖြစ်သဖြင့် နတ်ကွန်းများ တည်ဆောက်ရာတွင် နေရာ ကောင်းကောင်းကိုမှ ရွေးချယ်၍ ဆောက်ထားကြ၏။ နတ်ကွန်း ပတ်လည်တွင် ရေတွင်းသော်လည်းကောင်း၊ ရေကန်သော်လည်း ကောင်း ရှိနေတတ်၏။ စိမ်းလန်းစိုပြေသော ဥယျာဉ်များ ခြံရံထားတတ်၏။ သာသနာတော် ပေါ်ထွန်း လာပြီးနောက် နတ်ကိုးကွယ်မှုများ လျော့ပါးသွားသော်လည်း ဆောက်ထားခဲ့သော နတ်ကွန်းများကား အကျိုးမဲ့ မဖြစ်ကြပါ။ စိတ်နှလုံး မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းလှသော ဤနတ်ကွန်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျောင်းသင်ခန်းများ ဖြစ်လာကြပေသည်။ ပရိသတ် အမြောက်အမြားနှင့် အစဉ် ထာဝရနေ၍ မဖြစ်သော်လည်း တပါးကောင်း နှစ်ပါးကောင်းဖြင့် နေခိုရန်အတွက်ကား သင့်မြတ်လှပါပေသည်။

မွေ့လျော်ဖွယ်ရာဌာနများ

အေးချမ်းသာယာလှသော နတ်ကွန်းထက်တွင် အသင့်ဆောင်ယူလာသော သားရေနယ်ကို ခင်းပေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည်

အနိမ့်တနေရာမှာ ထိုင်လိုက်၏။ အချိန်ရှိသမျှ ဖူးမြင်လာခဲ့ရသော ကိုယ်တော်မြတ်ကို အမြတ် တနိုး ဖူးမြော်နေမိ၏။ ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် ရွှေနှုတ်တော်ကြွာကမုဒ်မှ "အာနန္ဒာ" ဟု ထုတ်ဟတော်မူလိုက်၏။ ဤသို့ ထုတ်ဟသံကြားလျှင် ကျွန်ုပ်ကလည်း "အရှင်ဘုရား" ဟု အလိုက်သင့် ပြန်ထူး နေကျဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ထိုနေ့က မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်နေသည် မသိပါ။ နှောင်တော်မြတ်၏ခေါ်သံကို နားကကြားပါလျက် ကျွန်ုပ်က ပြန်လည်၍ မထူးခဲ့မိပါ။ နှောင်တော်မြတ်၏မျက်နှာတော်ကိုသာ တငေးတမော ဖူးမြော်နေမိပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ထူးသံ ထွက်ပေါ်မလာသော်လည်း နှောင်တော်မြတ်ကတော့ ဆက်လက်၍ မိန့်ကြားတော် မူပေသည်။

"အာနန္ဒာ၊ ဝေသာလီ မြို့တော်သည် မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်း၏။ ဥဒေန နတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်း၏။ ဂေါတမက နတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်း၏။ သတ္တမ္ဗ နတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်း၏။ ဗဟုပုတ္တ နတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်း၏။ သာရန္ဒဒ နတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်း၏။ စာပါလနတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်း၏"

ဝေသာလီမြို့တော်တဝိုက်မှ အေးချမ်း သာယာ လှသော နတ်ကွန်းများဖြင့် စကားပျိုးတော်မူလိုက်ပါသည်။

ဣန္ဒြိယ ပါဒ်ပွားများခြင်းကြောင့်

ထိုနတ်ကန့်း များမှာလည်း အခါအားလျော်စွာ ကျွန်ုပ်တို့ နေခိုခဲ့ကြဘူးပါသည်။ နေခိုသည့် အခါတိုင်းမှာလည်း ဤသို့ စကားပျိုးတော်မူကာ တစုံတရာ မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ မိန့်ကြားလေသမျှကို ကျွန်ုပ်၏နားက ကြားပါ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ အသိဉာဏ်များက နိုးကြား၍ မလာကြပါ။ ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိများ ထွက်ပေါ်မလာကြပါ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မသိနိုင် မမြင်နိုင်သော စွမ်းအား တခုက ပိတ်ဆို့ထား၍ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"အာနန္ဒာ၊ တစုံတယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဣဒ္ဓိပါဒ် လေးပါးကို ကောင်းစွာ ပွားများလာခဲ့၏။ ကြိမ်ဖန်များစွာ အလေ့အလာ ပြုလာခဲ့၏။ အသင့်ပြုဆောင်ထားပြီးသော ယာဉ်ကဲ့သို့ ပြုလာခဲ့၏။ တည်ရာမြေကြီးကဲ့သို့ အားကိုးတခု ပြုလာခဲ့၏။ ဆောက်တည်လာခဲ့၏။ ထိုသူသည် အလိုရှိသော် သက်တမ်း ပြည့်အောင် သော်လည်းကောင်း၊ သက်တမ်းပြည့်ခါနီးအောင်သော်လည်းကောင်း နေနိုင်ပေရာ၏"

ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်ရှိသက်တမ်းမှာ နှစ်ပေါင်းတရာဟု ပညာရှင်များ သတ်မှတ်ထားကြ၏။ ထို့ထက် ပို၍ အသက်ရှည်သူများ၊ ထိုသက်တမ်းကို မမီသူများ ရှိကြသည်သာ။ သို့သော် အသက်ရှည်သူနှင့် အသက်တိုသူတို့ကို ပျမ်း၍ကြည့်လိုက်သော် လူတို့၏ သက်တမ်းမှာ အနှစ်တရာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေကြပေသည်။ ဆန္ဒ၊ စိတ္တ၊ ဝီရိယ၊ ဝိမံသ အားဖြင့် လေးပါး

သော ဣဒ္ဓိပါဒ်တို့ကို ကောင်းစွာ ပွားများပြီးသော သူသည် အကယ်၍ ရောဂါဝေဒနာ တစုံတခုကြောင့် သက်တမ်းပြည့် အောင် နေရကိန်းမရှိတော့သော်လည်း ပွားများလာခဲ့သော ဣဒ္ဓိပါဒ်တန်ခိုးကြောင့် သက်တမ်း ပြည့်အောင် နေနိုင်လာကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူလိုရင်း ဖြစ်၏။

ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး အပွားများဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်

ဤသို့ သဘော ပေါက်လာသည်မှာ နောက်ပိုင်းကျမှ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲမှာ သောက ပရိဒေဝတွေ ကင်းရှင်းသွားမှ ပြန်လည်စဉ်းစားယင်း အဖြေ ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ဖြင့် ဤကမ္ဘာ မြေပြင်ဝယ် ဣဒ္ဓိပါဒ် လေးပါးကို အကောင်းဆုံး ပွားများလာခဲ့သူသည် ဘုရားရှင် မဟုတ်ပါလော။ သည်တော့ သက်တမ်းတရာထိ နေထိုက်သူမှာ ဘုရားရှင်သာ ရှိတော့သည် မဟုတ်ပါလော။ သို့သော် ထိုတနေ့တုန်းကတော့ ကျွန်ုပ်မှာ ဉာဏ်မပွင့်လင်းခဲ့ပါ။ ဤသို့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ တွေး၍ အဓိပ္ပာယ် ဖော်ယူရန် မဆိုထားနှင့်။ သိသိသာသာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မိန့်ကြားတော် မူသည်ကို ပင် မရိပ်မိနိုင်ခဲ့ပါ။

တိုက်ရိုက်နီးပါး မိန့်ကြားပါသော်လည်း

"အာနန္ဒာ၊ ငါဘုရားသည် ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးကို ကောင်း စွာ ပွားများလာခဲ့၏။ ကြိမ်ဖန်များစွာ အလေ့အလာ ပြုလာ

ခဲ့၏။ အသင့် ပြင်ဆင်ထားသော ယာဉ်ကဲ့သို့ ပြုလာခဲ့၏။ တည်ရာမြေကြီးကဲ့သို့ အားကိုးတခု ပြုလာခဲ့၏။ ဆောက်တည်လာခဲ့၏။ ငါဘုရားသည် အလိုရှိသော် သက်တမ်းပြည့်အောင်သော်လည်းကောင်း၊ သက်တမ်း ပြည့်ခါနီး အောင်သော်လည်းကောင်း နေနိုင်ပေရာ၏''

မည်မျှ လောက် သိသာ ပေါ်လွင် လိုက်ပါသနည်း။ ''အာနန္ဒာ၊ ငါဘုရားကို သက်တမ်းတရာ ပြည့်အောင်နေဖို့ သင် တိုက်တွန်းပါလော့''ဟု မမိန့်ကြားရုံမျှရှိတော့၏။ သို့ပါလျက် ကျွန်ုပ်မှာ နည်းနည်းကလေးမျှ မရိပ်စားမိခဲ့။ ဒေသနာတော် အမြောက်အမြားကို နှုတ်တက်ရွရွ ရွတ်ဖတ်လာခဲ့သော၊ ဝေဖန်ပိုင်းခြား၍ ဟောကြားလာခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာသည် ခွဲခွာ၍ မရနိုင်သောင် ဖြစ်နေကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သန္တာန်မှာ ဘာတခုကိုမျှ တွေးခေါ် စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် တစုံ တခုက ဆို့ပိတ်ထား သကဲ့သို့ ခံစားနေရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ပတ်ဝန်းကျင် မြင်ကွင်းအားလုံးမှာလည်း နေဝန်းကြီးတခုလုံးကို ရာဟု ဖမ်းထား သကဲ့သို့သာ ထင်မြင်နေ၏။ ကြည့်လေရာရာတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် မှုန်တရီဝိုးတဝါးသာ ဖြစ်နေရ၏။

အနှင်ခံလိုက်ရသောနေ့

''အာနန္ဒာ၊ သင်သွားလိုရာ သွားပေတော့''

ကျွန်ုပ် တွေဝေငေးမောနေဆဲတွင် ဘုရားရှင်က ပြတ်သားစွာ မိန့်တော်မူလိုက်ပါချေပြီ။

ထိုတနေ့က ကြားလိုက်ရသော ဤ စကားတခွန်းသည် ကျွန်ုပ်၏အသည်းဆိုင်ကို ဆွဲကိုင် လှုပ်ရမ်းလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ပါ၏။ တသက်နှင့်တကိုယ် ဤတကြိမ်သာ ကြားရဘူးပါ၏။ ကိုယ်တော်မြတ်၏ စိတ်အလိုတော်သိ၍ လိုလေသေးမရှိ ပြုစုလုပ်ကျွေးလာရာတွင် ဤသို့ နှင်ထုတ်ခံရသည်ထိ ကျွန်ုပ် မနေခဲ့ဘူးပါ။ လိုအပ်သမျှသော ပြုစုဖွယ်ကိစ္စများပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ဘာသာ အလိုက်တသိ ထွက်လာခဲ့၍ ဖြစ်ပေသည်။ ယခုတော့ ဤလို သိတတ်မှုမျိုးတွေ သုဉ်းဆိတ်နေသဖြင့် ရွှေနှုတ်တော်မှ ထုတ်ဟ၍ နှင်တော်မူလိုက်ပါချေပြီ။

အားတကာတို့ထက် သာသောအား

ဤမိန့်ခွန်းတော်ကို ကျွန်ုပ် မည်သို့မျှ စောဒက မတက်ဝံ့ပါ။ ပြန်လည်လျှောက်ထား၍ အသနားခံရန်လည်း စိတ်မရဲပါ။ ရှင်တော်မြတ် နားမှာ ကျွန်ုပ် ခစားနေစဉ်တွင် စစ်တပ်အင်အား ကြီးမားလှသော မင်းဧကရာဇ်များလည်း ရောက်လာတတ်ကြပါ၏။ စုပေါင်းအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေကြသူများလည်း ရောက်လာတတ်ကြပါ၏။ အရှိန်အဝါ ကြီးမားလှသော ဗြာဟ္မဏ ပညာရှင်ကြီးများလည်း ရောက်လာတတ်ကြပါ၏။ ရွှေရောင် ငွေရောင် တောက်ပြောင် ဝင့်ကြွားသော သဌေးကြီးများလည်း ရောက်လာတတ်ကြပါ၏။ သူတို့ သူတို့တတွေ၏ အင်အားဟူသမျှ ပေါင်းစုထားသော်လည်း ကျွန်ုပ်ကို ထံတော်ပါးမှ ရွှေလျားအောင် စွမ်းနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

ယခုတော့ ရှင်တော်မြတ်၏ စကားတခွန်းဖြင့်ပင် ကျွန်ုပ်မှာ ထံတောင်ပါးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ရပါပြီ။ "ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား" ဟု လျှောက်ထားကာ လွတ်ရာကျွတ်ရာ ထွက်လာခဲ့ရပါတော့သည်။

အမိန့်တော်မြတ်ကို မလွန်ဆန်သာ၍ လွတ်ရာကျွတ်ရာ ထွက်ခွာလာခဲ့ရ သော်လည်း တကယ့် အဝေးအသံသို့ကား မသွားနိုင်ပါ။ နောင်တော်မြတ်အတွက် လိုအပ်ချက် တခုခု ရှိလာလျှင် အရံသင့် ရှိလောက်သော နေရာကိုသာ ရွေးချယ်ထားရပါသည်။

သည်တုန်းက ကျွန်ုပ်၏ လှုပ်ရှားသွားလာလေ သမျှမှာ ယန္တရားစက် တပ်ဆင်ပေးထားသော အရုပ်မျှသာ ဖြစ်၏။ ကိုယ်ရောနှုတ်ပါ လှုပ်ရှားနေရသော်လည်း စိတ်အသိကား မပါခဲ့ပါ။ အရိပ်အာဝါသကောင်းသော သစ်ပင်ရိပ်မှာထိုင်မိသည်အထိ တွေဝေငေးမောလျက်သာ ရှိနေမိ၏။

ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပါဘိ၏

တွေတွေဝေဝေ ငေးငေးမောမောဖြင့် မည်မျှ ကြာအောင် နေခဲ့မိသည် မသိပါ။ ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာသော တော်လဲသံကြီးကြောင့် ကျွန်ုပ် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားရပါတော့သည်။ တော်လဲသံကြီးနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် မဟာပထဝီမြေကြီးကလည်း သိမ့်သိမ့်ခါအောင် တုန်လှုပ်လာ၏။ အချိန်အခါမဟုတ် ပေါ်ပေါက်လာသော လျှပ်စီးကြောင်းများက

လည်း မျက်စိကျိန်းအောင် တောက်ပလွန်းလှ၏။ လျှပ်စီးကြောင်းများနောက်မှ ပေါ်ထွက်လာသော မိုးချုန်းသံများကလည်း နားကွဲမတတ် မြည်ဟိန်းလွန်းလှ၏။

ထိတ်လန့်တကြား ခံစားရသည်များနှင့် အတူ ကျွန်ုပ်၏ အသိစိတ်များ နိုးကြားလာကြပါသည်။ သတိသမ္ပဇဉ်တို့ ပြန်လည် ယှဉ်ကပ်လာကြပါသည်။

ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး မိန့်ခွန်းတော်

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ခါတိုင်းလိုပင် ရှင်တော်မြတ်ထံပါးသို့ ဝင်ရောက်ပြီးလျှင်—

"အရှင်ဘုရား၊ အံ့ဩဖွယ်ရှိပေစွ။ မဖြစ်ဖူးမြဲ ထူးကဲပေစွ။ မြေတပြင်လုံး တုန်လှုပ်ခြင်းသည် ပြင်းထန်လှပါဘိ၏။ အလွန့်အလွန် ပြင်းထန်လှပါဘိ၏။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါဘိ၏။ ကြက်သီးမွေးညင်း ထလောက်ပါဘိ၏။ အချိန်အခါမဟုတ်ပဲ ပေါ်ပေါက်လာသော လျှပ်စီးကြောင်းများကလည်း မျက်စိကျိန်းအောင် တောက်ပလွန်းလှ ပါဘိ၏။ လျှပ်စီးကြောင်းနောက်က ပေါ်ထွက်လာသော မိုးချုန်းသံကြီးများကလည်း နားကွဲမတတ် မြည်ဟိန်းလှပါဘိ၏။ ဤသို့ မြေကြီး တုန်လှုပ်ရခြင်း၏ အကြောင်းကို မိန့်ကြားတော်မူပါဘုရား"

ကျွန်ုပ်လျှောက်ထားသော စကားများ၌ အပိုအမို ချဲ့ထွင်ခြင်း မရှိပါ။ အဟုတ်တကယ် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်း

လှ၍ လျှောက်ထားခြင်းသာဖြစ်၏။ အဟုတ်တကယ် ကြက်သီးမွေးညင်းထခဲ့၍ လျှောက်ထားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ တောထဲတောင်ထဲမှာလည်း ဖြစ်နေပြန်၊ ရှင်တော်မြတ်၏ မျက်ကွယ်ရာမှာလည်း ဖြစ်နေပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ကြောက်စိတ်များ အလွန့်အလွန် ကြီးမားနေခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏တသက်တာတွင် မကြုံစဖူးထူးကဲစွာ စိတ်နှလုံးချောက်ချားခဲ့ရခြင်း၏အကြောင်းကို မေးလျှောက်သည်တွင်ကား ထို့ထက်ပို၍ ချောက်ချားရပါတော့သည်။

"အာနန္ဒာ၊ အချိန်များစွာမကြာမီ၊ ဤနေ့မှ နောက်သုံးလမြောက်လျှင် ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့မည်။ ဤ စာပါလနတ်ကွန်း၌ နေထိုင်စဉ်မှာပင် ငါဘုရားသည် သတိထင်စွာ ဉာဏ်သမ္ပဇဉ်ကြည်လင်လျက် အာယုသင်္ခါရကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပေပြီ"

ဆုံးသွားပြီး ရှုံးသွားပြီ

ဘုရားရှင်က ပြန်လည်မိန့်ကြားတော်မူရာတွင် ကြောင်းခြင်းရာတွေ တော်တော်ကြီး စုံလင်လှ၏။ ကြောင်းခြင်းရာတွေများပြားနေသဖြင့် တော်တော်ကြီး ရှည်လျားအောင် မိန့်ကြားတော်မူရ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးကို အထိခိုက်ဆုံးကား အထက်ပါစကားစုများသာဖြစ်ပေသည်။ ဤစကားစုများကြောင့် ဝေဠုဝရွာမှာတုန်းကခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာများ တကျော့တဖန်ပေါ်လာကြပြန်ပါသည်။ ထိုစဉ်တုန်းက

ရဟန်းသံဃာကို မပန်ကြားရသေးပဲ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုဦးမည်မဟုတ်ဟု ကိုယ့်စိတ်ကို ဖြေခွင့်ရသေး၏။ သက်သာခွင့်ကလေး ရှာနိုင်သေး၏။ ယခုတော့ ဤ အခွင့်အရေးကလေးပါ ဆုံးရှုံးသွားချေပြီ။ ဘုရားရှင်က ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည့်ရက်ကို အတိအကျ မိန့်ကြားလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။ အာယုသင်္ခါရကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား။

အာယုသင်္ခါရ စွန့်လွှတ်ခြင်း

အာယုသင်္ခါရဟူသည်မှာ ဖလသမာပတ်ဝင်စားခြင်းကို ဆိုလို၏။ အသက်ဇီဝိန်ပြတ်စဲမသွားစေရန် ပြုပြင်စီရင်နိုင်စွမ်းရှိသောသဘောကြောင့် ဤအမည်ကို ပေးထားရ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဝေဠုဝရွာမှာတုန်းက ခံစားရသော ရောဂါ ဝေဒနာသည် အသက် ပါသွားနိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်လှ၏။ သို့သော် ဘုရားရှင်က တစုံတခုသော ရည်မှန်း ချက်ဖြင့် ထိုရောဂါဝေဒနာကို ဖလသမာပတ်ဝင်စားခြင်းဖြင့် တွန်းလှန်ခဲ့၏။ ထို့နောက်လည်း ဆက်ကာဆက်ကာ ဖလသမာပတ်ဝင်စားခြင်းဖြင့် ရောဂါဝေဒနာကို ဟန့်တားထားခဲ့၏။ ဤသို့ ရောဂါကို ဟန့်တားနိုင်စွမ်းရှိသော ဖလသမာပတ်ကို ဤနေ့မှ နောက် သုံးလမြောက်အထိသာ ဝင်စားတော့မည်။ သည့်ထက်ပို၍ မဝင်စားတော့ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်တော် မူလိုက်၏။ ဤသည်ကို အာယုသင်္ခါရ စွန့်လွှတ်ခြင်းဟု ကျမ်းပိုဒ်တို့နားလည်ကြပေသည်။

လျှောက်ထားရန် မဟုတ်တော့ပြီ

ဤသို့သာ မစွန့်လွှတ်သေးပါလျှင် ဘုရားရှင်သည် သက်တမ်းတရာထိပြည့်မီအောင် နေတော်မူသွားနိုင်မည်ဖြစ်၏။ ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးကို အကောင်းဆုံးပွားများတော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင်အဖို့ ဖလသမာပတ်ဝင်စားရန်လည်း အခက်အခဲ လုံးဝ မရှိနိုင်ပါ။ ဤအကြောင်းကို စောစောဘာခဏကပင် မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သေး၏။ သည်တုန်းကသာ ဤသို့ သတိရလျှင်ကောင်းလေစွ။ သို့သော် ယခုလည်း အချိန်မနှောင်းသေးပါ။ လျှောက်ထားလျှင် ရနိုင်လောက်ပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့်—

"အရှင်ဘုရား၊ လူများစု၏ အစီးအပွားအလို့ငှာ၊ လူများစု၏ ချမ်းသာသုခအလို့ငှာ၊ လောကကို အစဉ်သနားခြင်းငှာ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရှင်သည် သက်တမ်းပြည့်အောင် တည်နေတော် မူပါလော့။ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော ဘုရားရှင်သည် သက်တမ်းပြည့်အောင် တည်နေတော် မူပါလော့"

"အာနန္ဒာ၊ ယခုမှ ငါဘုရားကို လာ၍ မလျှောက်ထားနှင့်လော့။ ယခု လျှောက်ထားရန် မဟုတ်တော့ပြီ"

ယတိပြတ် မိန့်တော်မူလိုက်ပြီ

မျှော်လင့်ချက် ကြီးမားစွာဖြင့် ကျွန်ုပ် လျှောက်ထားသည်ကို ဘုရားရှင်က ပြတ်ပြတ်တောက်တောက်ပင် ပယ်ချ လိုက်ပါ

တော့သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကာလည်း ဤမျှဖြင့် လက်လျှော့တတ်သူမဟုတ်ပါ။ အင်မတန်မှ ခက်ခဲလှသော ကိစ္စကြီးများကိုပင်မရရအောင် လျှောက်ထားလာခဲ့ဘူးပြီမို့ တကြိမ်မရလျှင် နှစ်ကြိမ်ထပ်၍ လျှောက်ရပါသည်။ နှစ်ကြိမ် တိုင်အောင် အရေးနိမ့်ပြန်တော့လည်း သုံးကြိမ်ထိအောင် လျှောက်ထားရပြန်ပါသည်။ ဤတကြိမ်မှာမူ ဘုရားရှင်က ယခင်လိုမိန့်ကြားတော်မမူတော့ပဲ–

"အာနန္ဒာ၊ သင်သည် မဂ်လေးတန်ကို ထိုးထွင်း သိမြင်သော ငါဘုရား၏ ဗောဓိဉာဏ်ကို ယုံကြည်ပါ၏လော" ဟု မေးခွန်းထုတ်တော်မူရာ–

"ယုံကြည်ပါသည် အရှင်ဘုရား"

"အာနန္ဒာ၊ ထိုသို့ ယုံကြည်လျက် သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ငါဘုရားကို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် နှိပ်စက်၍ နေရပါသနည်း"

တမျိုးလှည့်၍ မေးလာသဖြင့် အားတက်သရော ဖြေကြားလိုက်ရာတွင် ဘုရားရှင်၏ ယတိပြတ်စကားကြောင့် ကျွန်ုပ် အားငယ်၍ သွားရပါတော့သည်။

မိန့်ကြားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မည်သာ

"အရှင်ဘုရား၊ 'တစုံတယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဣဒ္ဓိပါဒ် လေးပါးကို ကောင်းစွာပွားများလာခဲ့၏။ ကြိမ်ဖန်များစွာ

အလေ့အလာ ပြုလာခဲ့၏။ အသင့် ပြင်ဆင် ထားပြီးသော ယာဉ်ကဲ့သို့ပြုလာခဲ့၏။ ရပ်တည်ရာ မြေကြီးကဲ့သို့ အားကိုး တခု ပြုလာခဲ့၏၊ ဆောက်တည်လာခဲ့၏။ ထိုသူသည် အကယ်၍ အလိုရှိခဲ့သော် သက်တမ်းပြည့်အောင် သော်လည်းကောင်း၊ သက်တမ်း ပြည့်ခါနီးအောင် သော်လည်းကောင်း နေနိုင် ပေရာ၏။

'ငါဘုရားသည် ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးကို ကောင်းစွာ ပွား များလာခဲ့၏။ ကြိမ်ဖန်များစွာ အလေ့အလာ ပြုလာခဲ့၏။ အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီးသောယာဉ်ကဲ့သို့ ပြုလာခဲ့၏။ ရပ်တည် ရာမြေကြီးကဲ့သို့ အားကိုးတခု ပြုလာခဲ့၏။ ဆောက်တည်လာ ခဲ့၏။ ငါဘုရားသည် အလိုရှိခဲ့သော် သက်တမ်း ပြည့်အောင် သော်လည်းကောင်း၊ သက်တမ်းပြည့်ခါနီးအောင်သော်လည်း ကောင်း နေနိုင်ပေရာ၏' ဤသို့ မိန့်ကြားတော် မူသည်ကို တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရား၏ထံတော်ပါးမှ ကြားနာခဲ့ရ ပါသည် အရှင်ဘုရား"

အားကိုးရာ မရှိတော့သည့်အဆုံးတွင် စောစောတခဏက မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သော စကားများကို အကိုးအကားပြုလိုက် ရပါ၏။ ဤတွင် ဘုရားရှင်က-

"အာနန္ဒာ၊ ဤသို့ မိန့်ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း မလွဲကေန် ဖြစ် မည်ဟူ၍ သင် ယုံကြည်ပါ၏လော"

"ယုံကြည်ပါသည် အရှင်ဘုရား"

ကျွန်ုပ်၏အပြစ်များချည့်

"အာနန္ဒာ၊ ဤမျှလောက် သိသိသာသာ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ကြီး အရိပ်နိမိတ် ပြပါလျက် သင် မရိပ်မိခဲ့။ ငါဘုရားကို တောင်းပန်စကား မလျှောက်ထားခဲ့။ အကယ်၍ သင်ယုံကြည် ထားသည့်အတိုင်း ထိုအချိန်ကလျှောက်ထားခဲ့ပါလျှင် နှစ်ကြိမ် မျှသာ ပယ်လှန်ရာ၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လျှင်ကား ငါဘုရား လက်ခံရပေတော့မည်။ ဤသို့ မလျှောက်ထားခဲ့ခြင်းသည်ပင် လျှင် သင့်အပြစ်၊ သင့်ချို့တဲ့ချက် ဖြစ်ပေတော့သည်။

"အာနန္ဒာ၊ ဤသို့သော အရိပ်နိမိတ်ပြစကားကို ဤနေ ရာ၌သာ ငါဘုရား မိန့်ကြားသည်မဟုတ်ပေ။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော် ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်းကောင်း၊ ဝေသာလီမြို့တော် ပတ်ဝန်း ကျင်မှာလည်းကောင်း ကြိမ်ဖန်များစွာ မိန့်ကြားခဲ့ဘူး၏။ ဤမျှ လောက် သိသိသာသာ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်ကြီး အရိပ်နိမိတ် ပြပါလျက် သင်မရိပ်မိခဲ့။ အကယ်၍ သင်ယုံကြည်ထားသည့် အတိုင်း ထိုအချိန်များက လျှောက်ထားခဲ့ပါလျှင် နှစ်ကြိမ်မျှ သာ ပယ်လှန်ရာ၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လျှင်ကား ငါဘုရား လက်ခံရပေတော့မည်။ ဤသို့ မလျှောက်ထားခဲ့ခြင်းသည်ပင် လျှင် သင့်အပြစ်၊ သင့်ချို့တဲ့ချက် ဖြစ်ပေတော့သည်"

အားလုံး ကျွန်ုပ်၏အပြစ်၊ ကျွန်ုပ်၏ ချို့တဲ့ချက်များချည်း ဖြစ်နေပါတော့သည်။

နောင်တော်မြတ်၏ မဟာကရုဏာ

ကျွန်ုပ်အပေါ် မေတ္တာကရုဏာ ကြီးမားတော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင်က ကျွန်ုပ်၏အပြစ်များကိုချည့် တသီတတန်းကြီး မိန့်ကြားတော်မူရာတွင် ကျွန်ုပ်အပေါ် ဖိစီးနှိပ်စက်လိုသော စိတ်သဘော လုံးဝမပါနိုင်ပါ။ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူတော့မည့် အရေးကြောင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးရသော စိတ်ဝေဒနာများမှ သက်သာခွင့်ရစေရန် တမျိုးလှည့်၍ ကုစားတော်မူခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"အာနန္ဒာ၊ သင့်ကို ငါဘုရား စောစောကတည်းက ဟောထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ချစ်ခင်အပ်၊ မြတ်နိုးအပ်သော သူများနှင့် ရှင်ကွဲသော်လည်းကောင်း၊ သေကွဲသော်လည်းကောင်း ကွဲရမည်။ ဖောက်လွဲဖောက်ပြန် ဖြစ်ရတတ်သည်ဟု သတိပေးထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ဖြစ်သဘောရှိ၍ ပျက်တတ်သော တရားအစုကို မပျက်ပါစေနှင့်ဟု တောင့်တ၍ မရစကောင်းပေ"

ဤသို့ တရားချ၍ ဖျောင်းဖျပုံများကလည်း ရှင်တော်မြတ်၏ မြင့်မြတ်သော ကရုဏာကို ဖော်ပြလျက်ရှိ ပေသည်။ အရှင်မဟာသာရိပုတ္တရာတို့ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတုန်းကလည်း ဤတရားကို ကြားနာခဲ့ရ၏။ ယခုလည်း ကြားနာရပြန်ချေပြီ။ ချစ်ခင်မြတ်နိုးရသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ခွဲခွာရလေတိုင်း ဤတရားကို သတိထားကြရန် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကေန်စကားမြွက်ကြားထားပြီ

"အာနန္ဒာ၊ ငါဘုရားသည် အာယုသင်္ခါရကို စွန့်လွှတ်ထားလိုက်ပြီ။ ဤနေ့မှ နောက် သုံးလမြောက်သောအခါတွင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့ဟု ကေန်စကားကိုမြွက်ကြားထားလိုက်ပြီ။ အသက်ရှင်လိုမှုကို အကြောင်းပြု၍ ငါဘုရားသည် ထိုစကားကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်မည် မဟုတ်တော့ပြီ။ ထွေးအံ စွန့်လွှတ်ထားပြီးသော အစာကို နောက်ထပ်တဖန် စားမျိုရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ"

ရှောင်လွှဲ၍မရနိုင်သော သဘောတရားကို အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းရန် ဟောကြားပြီးနောက် ကေန် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့မည့် အကြောင်းကို ထပ်လောင်း၍ အတည်ပြုတော် မူပေသည်။ ထိုမှ ဆက်လက်၍—

"အာနန္ဒာ၊ ကူဋာဂါရကျောင်းတော်သို့ သွားကြစို့"

"ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား"

သာသနာတည်ကြောင်း တရားများ

ကူဋာဂါရကျောင်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားရှင့်အမိန့်တော်ဖြင့် ဝေသာလီမြို့တော် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရဟန်း သံဃာအားလုံးကို ဆင့်ခေါ်လိုက်ရ၏။ ရဟန်းသံဃာ အားလုံးစုံလျှင် ဘုရားရှင်သည် ကျွန်ုပ်ခင်းထားသောနေရာထက်၌ ထိုင်တော်မူကာ—

"ရဟန်းတို့၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သိက္ခာ သုံးပါး စုပေါင်းထားသော ဤသာသနာတော် အဓွန့်ရှည်စွာ တည်နိုင်စေရန် ငါဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ထိုးထွင်းသိမြင်၍ ဟောကြားထားသော တရားများကို သင်တို့ ကောင်းမွန်စွာ သင်ကြားနာယူ၍ မှတ်ကြကုန်လော့။ ပွားများကြကုန်လော့။ အကြိမ်များစွာ အလေ့အလာပြုကြကုန်လော့။ ဤသို့ပြုသဖြင့် သာသနာတော်အဓွန့်ရှည်စွာ တည်နေလျှင် လူများစု၏အကျိုးစီးပွား ဖြစ်လတ္တံ့။ ချမ်းသာသုခ ဖြစ်လတ္တံ့။ လောကကို အစဉ်သနားခြင်းဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုတရားတို့သည်အဘယ်နည်းဟူမူကား- သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး၊ သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါး၊ ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး၊ ဣန္ဒြေငါးပါး၊ ဗိုလ်ငါးပါး၊ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အားဖြင့် သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါးသော ဗောဓိပက္ခိယတရားတို့ ဖြစ်ပေသည်။

ဤ သာသနာတော်ကြီး အဓွန့်ရှည်စွာ တည်တံ့နိုင်ရေးကို မိန့်ကြားတော်မူပြီးမှ 'ဆက်လက်၍-

အားလုံးကို အသိပေးလိုက်ပြီ

"ရဟန်းတို့၊ သတိပြု၍ နားဆင်ကြကုန်လော့။ ယခု သင်တို့အား အရေးကြီးသောစကားကို ငါဘုရား မိန့်ကြားတော့မည်။ ပြုပြင်မှုနှင့်မကင်းသော သင်္ခါရတရား ဟူသမျှတို့သည် ပျက်စီးခြင်းသဘော ရှိကုန်၏။ ဤသဘောကို မမေ့မလျော့သော သတိတရားနှင့် သင်တို့ ပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက်ကြ

ကုန်လော့။ အချိန်များစွာမကြာမီ ဤနေ့မှ နောက် သုံးလ မြောက်လျှင် ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့မည်တည်း''

တောအုပ်ထဲမှာတုန်းက မြေအပြင်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားရ သကဲ့သို့ စုဝေးလာကြသော ရဟန်း ပရိသတ်ကြီး မှာလည်း သိမ့်သိမ့်ခါအောင် တုန်လှုပ်၍ သွားရပေတော့သည်။

(သုတ်မဟာဝဂ်၊ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၊ နိမိတ္တောဘာသကထာ အာယုသင်္ခါရ ဩဿဇ္ဇန၊ အာနန္ဒယာစနာ ကထာ ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

ကျွန်ုပ်၏ ချို့တဲ့ချက်များ

နတ္ထိဒဝါ နတ္ထိရဝါ ဂုဏ်တော်

ကျွန်ုပ်ခံစားနေရသော သောကဝေဒနာများမှ သက်သာခွင့်ရစေရန် နောင်တော်မြတ်သည် ကျွန်ုပ်၏အပြစ်များကို တသီတတန်းကြီး မိန့်ကြားတော်မူခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ ချို့တဲ့ချက်များကို ထောက်ပြတော်မူခဲ့၏။ နောင်တော်မြတ်၏ ရည်မှန်းချက်အတိုင်းပင် မိမိ၏အပြစ်များကို မိမိဘာသာ ရှုမြင်ခြင်းဖြင့် သောကဝေဒနာတို့မှ အတန်အသင့် သက်သာခွင့်ရလာပါ၏။ နောင်တော်မြတ်အား ပြုစုလုပ်ကျွေးရန် တာဝန်များကို ပြောင့်ပြောင့်မှန်မှန် ထမ်းဆောင်လာနိုင်ပါ၏။ ဤသို့ ထမ်း

ဆောင်ယင်း အားလပ်ခွင့်ရသော အချိန်များတွင် ကျွန်ုပ်၏ ချီတဲ့ချက်များကို ဆက်လက်၍ သုံးသပ်မိပါသည်။

ရှင်တော်မြတ်၏ ဂုဏ်တော်အနန္တတွင် နတ္ထိဒဝါ၊ နတ္ထိရဝါ ဂုဏ်တော်နှစ်ပါးလည်း အပါအဝင်ဖြစ်၏။ ရယ်လို မြူးလို၍ အပြောင်အပြက် ပြောဆိုမှု မရှိခြင်း၊ သတိလက်လွတ်၍ အပြောအဆို ချွတ်ယွင်းမှုမရှိခြင်း ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ အပြော အဆို မှားယွင်းချွတ်ချော်မှု မကင်းသူများ အလယ်တွင် ထို ချွတ်ယွင်းမှုများ ကင်းစင်သော ဘုရားရှင်အား အထူးပြု၍ ဂုဏ်တင်ကြရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်မှလွဲလျှင် မည်သူမဆိုအပြောအဆို ချွတ်ယွင်းနိုင်သည်သာ ဖြစ်၏။ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက် ရာတွင်လည်း ထို့အတူ အမှားအယွင်း တွေ့နိုင်သည်သာဖြစ်၏။ ထို ပုဂ္ဂိုလ် အများစုတွင် ကျွန်ုပ်လည်း တပါး အပါအဝင် ဖြစ်ပေသည်။

သနားစရာ ရယ်စရာ

လူတို့၏ အိမ်ထောင်မှုကိစ္စ ဟူသမျှ စွန့်ပယ်ပစ်၍ မိမိဘာသာ တရားရှာနေကြသော ပရိဗိုဇ်ရဟန်းများသည် ရှေးပဝေသဏီ ကတည်းက ရှိနေကြ၏။ ပရိဗိုဇ် အမျိုးသမီးများလည်း ရှိကြ သည်သာ။ ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာ တော်ကြီး မပေါ်ထွန်းခင် တုန်းကတော့ သူတို့၏အရှိန်အဝါကြီးမားခဲ့ကြပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာတော် ပေါ်ထွန်း လာချိန်မှာကား သူတို့၏ အရှိန် အဝါ လျော့ကျသွားကြရ၏။ စားဝတ် နေရေး ချို့တဲ့သွား

ကြရ၏။ သို့သော် တခုခက်သည်မှာ ဤမျှလောက် ချို့တဲ့နေပါလျက်နှင့် သူတို့၏ အယူ အစွဲကို မစွန့်နိုင် သေးခြင်းပင်ဖြစ်၏။

စေ့စေ့တွေးကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ အဖြစ်က သနားစရာလိုလို၊ ရယ်စရာလိုလို။ သူတို့သည် အယူဝါဒအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အနတ္တဝါဒီများနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်လျက်ရှိကြ၏။ အယူဝါဒ မတူမျှသည်နှင့် အမျှ ကျွန်ုပ်တို့၏ အပြစ် အနာအဆာများကိုမှ ကြံဖန် ပြောဆို တတ်သူများ ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် သူတို့၏ ဝမ်းစာရေးအတွက်ကား ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းတော်ဝသို့ ရောက်လာကြရပေသည်။

ကျွန်ုပ်မုန့်ပေးမှားမိခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကုဋ္ဌာဂါရ ကျောင်းတော်မှာ ဆွမ်းစား ပြီးချိန်၌ စားစရာ တခုခုတော့ ပိုနေသည်သာ ဖြစ်၏။ ပိုနေသော စားစရာတို့ကို နောက်တနေ့စာအတွက် သိုမှီး သိမ်းဆည်းမထားပဲ အားလုံး စွန့်ပစ်နေကျ ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်တုန်းက ပိုလျှံသော စားစရာများ စွန့်ပစ်ရန်မှာ ကျွန်ုပ် တာဝန်ဖြစ်၍ စားသောက်၍ မကုန်သော မုယောမုန့်များကို ကုဋ္ဌာဂါရ ကျောင်းတော်ဝသို့ သယ်လာခဲ့၏။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း လာ၍ တန်းစီ စောင့်စားနေကြသော ပရိဗိုဇ်များအား မုန့်တခုစီဝေပေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ကတော့ ယောက်ျား၊ မိန်းမ မခွဲခြားပါ။ တန်းစီ နေကြသူများအားလုံး စေ့စေ့ငငရပါစေဟုသာ သဘော ထား၏။

သို့သော် မည်သို့မည်ပုံ သတိ ချွတ်ချော်သွားသည် မသိပါ။ တယောက်တခုစီ ဝေပေးနေသည့်ကြားမှ အရွယ် ကောင်း ကောင်း သနားကမား ပရိဗိုဇ်မကလေးကိုမှ မုန့်နှစ်ခု ပေးမိလျက်သား ဖြစ်သွားရ၏။ စောစောကမှ နှုတ်သရမ်းလှသော ပရိဗိုဇ်မများသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ပရိဗိုဇ်မ ကလေးကို မသမုတ်ပဲ နေကြပါမည်လော။ ဤအရေး အခင်းကို အကြောင်းပြု၍ အဝတ် မဆည်းသော တက္ကဒွန်း များအား လည်းကောင်း၊ ပရိဗိုဇ်များအားလည်းကောင်း စားစရာမပေးရဟူ၍ ဘုရားရှင်က သိက္ခာပုဒ် ပညတ်တော်မူခဲ့ရပေသည်။

(ပါစိတ်ပါဠိတော်၊ အစေလကသိက္ခာပုဒ်)

ကျွန်ုပ်သက်န်းမှားဝတ်မိခြင်း

ဆက်လက် တင်ပြရမည့် ချို့တဲ့ချက်မှာလည်း ဝိနည်းပိဋကမှာ မှတ်တမ်းဝင်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါ၏။ တခါတုန်းက ကျွန်ုပ်သည် သီတင်းသုံးဖော်များနှင့်အတူ ရေချိုးခန်းမှာ ရေချိုးခဲ့၏။ အမြဲတမ်း အလုပ်အကျွေးတာဝန်ရပြီးပြီမို့ ကျွန်ုပ်မှာ သူများလို စိတ်ရှိလက်ရှိ ရေမချိုး နိုင်ပါ။ ဥတုသပ္ပာယ မျှတရုံမျှ ရေချိုးပြီးနောက် ကပ္ပါကသီ အပြီးသတ်ကာ တန်းပေါ်ရှိ သင်္ကန်းများထဲမှ သင်္ကန်း တစုံကို ဝတ်၍ ထွက်လာခဲ့၏။ ယူဝတ်စဉ် တုန်းကတော့ မိမိသင်္ကန်း အမှတ်နှင့် ဝတ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ရေချိုးအိမ်ထဲမှ ထွက်လာခါမှ မိမိသင်္ကန်း မဟုတ်မှန်းသိရ၏။ သိလျှင် သိခြင်း ရေချိုးအိမ်သို့ ပြန်လာမည်ပြုစဉ် သင်္ကန်းရှင် ရဟန်းထွက်လာကာ—

"ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ၊ အဘယ်ကြောင့် ငါ့သက်န်းကို ဝတ်သွားပါသနည်း" ဟု မေး၏။

"အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်၏ သက်န်းမှတ်၍ ဝတ်ခဲ့မိပါသည်"

မိမိထက် သီတင်းကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်က ရိုသေစွာ ပြန်လျှောက်ရပါ၏။

ရွှေတော်မှောက်မှာ သက်သရှင်းရခြင်း

လျှောက်ထားသည့် အတိုင်း မိမိစိတ်မှာ မရိုးသားသော စိတ်သဘောမပါသည်ကို ရဲရဲကြီး အာမခံနိုင်ပါ၏။ သို့သော် သတိတချက် ချွတ်ယွင်းမိခဲ့သည့် အတွက်ကား အမဲစက် ထင်သွားချေပြီ။ ကျွန်ုပ်ရရှိထားသော ဧတဒဂ်ဂုဏ်ထူး ငါးမျိုးတို့တွင် သတိကောင်းခြင်း ဟူ၍ ပါဝင်ခဲ့ရာ၊ ယခုသတိကောင်းသူက မှားယွင်းလိုက်သဖြင့် ပြောစရာ ဆိုစရာ ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။ အထူးသဖြင့် သက်န်းရှင် ရဟန်း၏စိတ်ထဲမှာ သံသယရှင်းသွားဖို့ အရေးကြီးပေသည်။

ထို့ကြောင့် သက်န်းရှင်နှင့်တကွ အဖော်ရဟန်းများကိုပါခေါ်ယူကာ ဘုရားရှင့် ရွှေတော်မှောက် ဝင်ရောက်၍ အကြောင်းစုံကို လျှောက်ထားရ၏။ ဤတွင် ဘုရားရှင်က "ရဟန်းတို့-မိမိဥစ္စာဟုထင်မှတ်ရသော ရဟန်းအား အာပတ်မသင့်" ဟု အဆုံးအဖြတ် ပေးတော်မူပေသည်။

သဋေးကြီး၏အမွေခံ

သတိချွတ်ယွင်းမှုကြောင့် နောက်တမှု ပေါ်ခဲ့ရသည်မှာလည်း ဒုတိယ ပါရာဇိက သိက္ခာပုဒ်နှင့် သက်ဆိုင်နေပါ၏။ သည်တခါ မှာတော့ ကျွန်ုပ်မှာ အစွပ်စွဲခံရသူ မဟုတ်တော့ပဲ စွပ်စွဲသူ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စွပ်စွဲမှုကို ခံရသူကား အရှင်အဇ္ဇုကပါတည်း။

ဝေသာလီမြို့တော်မှ အရှင်အဇ္ဇုက၏ပစ္စည်းလေးပါးဒကာ သဋေးကြီးကွယ်လွန်ရာတွင် ကျန်ရှိရစ်သော ဥစ္စာအမွေများကို သားတယောက်လုံး အထင်အရှား ရှိနေပါလျက် လုံးဝ ခံစားခွင့် မရပေ။ သူဋ္ဌေးကြီး၏ အမွေအားလုံးကို တူဖြစ်သူက ခံစားရ၏။ ရလာသော အမွေပစ္စည်းများကို တူဖြစ်သူကလည်း အလွဲသုံးစား မပြုပါ။ ရရှိထားသော ဥစ္စာစုကို အရင်းပြု၍ အရောင်းအဝယ်လုပ်၏။ အရင်းအနှီးရော အရည်အချင်းပါ ပြည့်စုံသဖြင့် သူ့လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်၏။ တရှိန်ရှိန်တရိပ်ရိပ် ပစ္စည်းများ တိုးတက်လာ၏။ ပစ္စည်းဘက်က တိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ လူရေးတန်းရေး ဘက်လည်း စေတနာ ထက်သန်လှပါပေသည်။

သဋေးကြီး၏ သားမှာကား သူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏။ အမွေဥစ္စာ တပြားတချပ်မျှ မရသဖြင့် သူ့ခမျာ ဆင်းရဲလှ၏။ စကတည်းက ရတနာသုံးပါး ဆည်းကပ်ခဲ့သူ မဟုတ်သဖြင့် လူရေးတန်းရေးဘက်ကား ဝေဖန်စရာ မရှိပါချေ။

သို့ရာတွင် ထိုသဒ္ဒေးသားသည် ပစ္စည်းရေး အတွက်ကား ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လာခဲ့ပါ၏။ အမေ့ကြောင်းနှင့်စပ်သော စကားများ လျှောက်ထားလာပါ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ သားနှင့်တူ နှစ်ယောက် ရှိသည့်အနက် အဘယ်သူသည် ဖခင်၏ အမွေခံ ဖြစ်ပါသနည်း"

အသံကြားရုံနှင့်ပင် တဘက်လူအပေါ် မကျေနိုင် မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေသည်ကို သိနိုင်လောက်ပါသည်။ သို့သော် သူ့စိတ်သဘောက မည်သို့ပင် ရှိနေနေ အမွေခန်းအတွက်ကား ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ပြောကြားရမည်သာ ဖြစ်၏။ အမွေခန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် လက်ခံကျင့်သုံးလာခဲ့သော ဓလေ့ထုံးက ရှိနေသဖြင့်-

"ဒကာ၊ သားသည် ဖခင်၏ အမွေခံတည်း" ဟု ဖြေလိုက်ရ၏။

ရုတ်တရက် နှုတ်ထွက်သွားမိပြီ

"အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားက လောက ဓလေ့ထုံးနှင့်အညီ ဖြောင့်ဖြောင့်မှန်မှန် မိန့်ကြားပါသော်လည်း အရှင်အဋ္ဌကမှာကား တပည့်တော် ရသင့်ရထိုက်သော အမွေစုကို တူဖြစ်သူသာ ခံစားစေဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါပြီဘုရား"

ကျွန်ုပ်၏စကားတစကို အရအမိဆုပ်ကိုင်ကာ အရှင်အဋ္ဌကအား အစွမ်းကုန် ထိုးနှက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဤအမွေကိစ္စတွင် အရှင်အဋ္ဌကသည် အချက်အခြာ ဖြစ်နေလေရာ

အရှင်အဇ္ဈကကို နာလန်မထူနိုင်အောင် ထိုးနှက် လိုက်လျှင် အားလုံးကိစ္စ သူ့အလိုကျ ဖြစ်လာရပေမည်။

ဤနေရာမှာလည်း ကျွန်ုပ်က မျက်နှာကြီးငယ် မလိုက်လို ပါ။ အရင်းအဖျား မရှေးချယ်လိုပါ။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောကိစ္စ များပေါ်မှာ အခြေပြုလျက် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာသာလျှင် ပြော ကြားလိုပါသည်။ ထို့ကြောင့်—

"ဒကာ၊ ဤသို့ဆိုလျှင် အရှင်အဇ္ဈကက ရဟန်း မဟုတ် တော့ပြီ"

စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝသူ

ဒုတိယ ပါရာဇိက သိက္ခာပုဒ်ဖြင့် အဒိန္နဒါန်ကံ မြောက်ပြီဖြစ် ကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ရ၏။ ပြောပြီးခါမှ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲမှာ သံသယ ဝင်လာရပေသည်။

ကျွန်ုပ်လေ့လာမိသမျှ အရှင် အဇ္ဈကသည် ပစ္စည်းလာဘ် လာဘမျက်နှာကို ကြည့်တတ်သူမဟုတ်ပါ။ လူနိုင်တန်းနိုင်သူ တယောက်ယောက်ကို အသေကပ်၍ ပေါင်းသင်းတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ သို့ပါလျက် ဤအမှုကိစ္စတွင် အဘယ့်ကြောင့် တူဖြစ်သူဘက်က လုံးလုံးလျားလျား လိုက်ရပါသနည်း။

ကျွန်ုပ် အတွေးရခက်နေဆဲမှာပင် အရှင်အဇ္ဈကက ကျွန်ုပ် ထံရောက်လာပါတော့သည်။ သဌေးသားက အားပါးတရ သွားပြောသည့်အတွက် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"အရှင်အာနန္ဒာ၊ တပည့်တော်၏ အမှုကို အရှင်ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ဆုံးဖြတ်ပေးပါဘုရား"

စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝလှသော အရှင်အဋ္ဌုက က သူ၏ သေရေး ရှင်ရေးကိစ္စကြီးကို ကျွန်ုပ်လက်သို့ အပ်နှံလာပါ၏။ မိမိအား သာသနာ့ဘောင်မှ ရွေ့လျော သွားအောင် ပြောကြားထားသော ပုဂ္ဂိုလ်တဦးထံ ယုံယုံကြည်ကြည်အပ်နှံ ရဲသော စိတ်ဓာတ်မျိုးမှာ နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်နိုင်ပါ။

တပါးပါးတော့ မှားရပေမည်

စောစောက ကျွန်ုပ် ရုတ်တရက် ပြောကြားခဲ့သည်မှာ အရှင် အဋ္ဌုက မျက်ကွယ်မှာဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးချင်း ပြောကြား ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ဤစကားက သံဃာ့ပရိသတ်ကြားသို့ ပြန့်ပွားသွားပြီဖြစ်ရာ ဤစကားကို ဝိနည်းတော်နှင့်အညီ ပြန် လည်သုံးသပ်ရပါတော့မည်။ ခြေခြေမြစ်မြစ် စစ်ဆေးရပါ တော့မည်။ အကယ်၍ အရှင်အဋ္ဌုကသည် တူဖြစ်သူဘက်သို့ ဆန္ဒာဂတိ လိုက်ပါခဲ့ရိုးမှန်လျှင် ကျွန်ုပ် ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း သာသနာတော်မှ ရွေ့လျော ရပေတော့မည်။ အကယ်၍ အခြားအကြောင်းများ ရှိနေသေးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ စကားကို တရားဝင် ရုပ်သိမ်းရပါလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် အရှင်ဥပါလိ

တကယ်တော့ဖြင့် စောဒက ပုဂ္ဂိုလ်ဟူသည် ဝိနိစ္ဆယ အဆုံး အဖြတ်ပေးသူ မလုပ်ထိုက်ပါ။ သို့သော် ကာယကံရှင် ကိုယ်

တိုင်က တိုးအပ်ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ် မငြင်းသာပါ။ ထို့ကြောင့် ဝိနည်းဆုံးဖြတ်ရာ ဓမ္မာသန ပလ္လင်ထက်သို့ တက်ရပါတော့သည်။ ဓမ္မာသန ပလ္လင်ထက်သို့ တက်လာခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ စောဒက မဟုတ်တော့ဘဲ စုဒိတကပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သွားရပါတော့သည်။

"ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ၊ ဥစ္စာရှင်က ကျန်ရစ်သော အမွေကို မည်သူခံစားပါစေဟု မှာထားခဲ့သဖြင့် မှာထားသည့် သူငယ်ကို အမွေပေးရာတွင် အမွေပေးသော ထိုရဟန်းအား အဘယ် အာပတ် သင့်ပါသနည်း"

ရဟန်းပရိသတ်အလယ်မှာ မေးလိုက်ပေပြီ။ မေးသူကား ဝိနည်းဘေဒဂ်ရ အရှင်ဥပါလိတည်း။ အရှင်အဇ္ဈကြ၏သေရေးရှင်ရေး ကိစ္စကြီးဖြစ်နေသဖြင့် အရှင်ဥပါလိက အကျိုးတော်ဆောင်အဖြစ် ပါဝင်ကူညီခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"အရှင်ဘုရား၊ မည်သည့် အာပတ်မျှ မသင့်ပါဘုရား၊ အယုတ်သဖြင့် ဒုက္ကဋ် အာပတ်မျှပင် မသင့်ပါဘုရား"

ဓမ္မာသန ပလ္လင်ထက်မှ ကျွန်ုပ်ကရိုသေစွာ လျှောက်ထားလိုက်ရ၏။ ဤတွင် အရှင်ဥပါလိက ဆက်လက်၍—

"ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ၊ ဤအရှင် အဇ္ဈကြသည် ဥစ္စာရှင်က အမွေကို မည်သူခံစားပါစေဟု မှာထားခဲ့သဖြင့် မှာထားသည့် သူငယ်ကို အမွေပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်"

သင်္ချေးကြီး၏မှာကြားချက်

သွားလေသူ သင်္ချေးကြီးသည် ရတနာသုံးပါး ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်သော ဥပါသကာကြီး တယောက်ဖြစ်၏။ မြောက်မြားလှစွာသော ဥစ္စာစုများကို အမွေခံရန်မှာ သားနှင့် တူ ဤနှစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ သားသည် လူပေါ်ကြော့ ဖြစ်၍ တူဖြစ်သူက ရတနာသုံးပါးဆည်းကပ်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ရတနာသုံးပါး ဆည်းကပ်သူကို အမွေပေးရစ်ဖို့ လျှောက်ထားခဲ့သော စကားအရ တူဖြစ်သူကို အမွေပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အမှုမှန် ပေါ်သွားပြီမို့ ကျွန်ုပ် ဓမ္မာသန ပလ္လင်ထက်မှာ ဆက်၍ထိုင်နေရန်မလိုတော့ပါ။ အလျင်စလို ပြောဆိုခဲ့မိသော စကားတခွန်းကို ရဟန်းပရိသတ်အလယ်မှာ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရုံသာ ရှိပါတော့သည်။ မည်မျှပင် အမှန်တရားကို လိုလားသော်လည်း တွင်းကျင်းကုန်အောင် လေ့လာ သုံးသပ်ခြင်း မပြုပဲ အလျင်စလို ဆုံးဖြတ်လျှင် မှားယွင်းတတ်သော သာဓကတရပ်ဖြစ်ပါပေသည်။

(ဒုတိယ ပါရာဇိက သိက္ခာပုဒ်မှ ဝိနိစ္ဆ ဝတ္ထုများ)

တောရွာဇနပုဒ်မှ ရဟန်းများ

ဝိနည်းအရာမလိမ္မာ၍ အမှား တွေ့ရသကဲ့သို့ပင် ဈာန်သမာပတ်များမှာလည်း ကျွန်ုပ် မကျွမ်းကျင်သဖြင့် အမှားတွေ့ခဲ့ရပါသေးသည်။ သို့သော် သည်တခါမှာတော့မှားသူမှာ

ကျွန်ုပ်တပါးတည်း မဟုတ်ပါ။ အရှင်ယသောဇတို့ တသိုက် လုံးလည်းအမှားနှင့် စတင်ခဲ့မိကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍—

"အာနန္ဒာ၊ တံငါသည်များ ငါးလုရာတွင် ဆူညံသကဲ့သို့ ဆူဆူညံညံ အသံပြုသူများကား အဘယ်သူတို့နည်း"

တိတ်ဆိတ်ခြင်း၌ မွေ့လျော်တော် မူသော ဘုရားရှင်က မေးတော်မူလိုက်ပြီ ဆိုလျှင် ဆူညံမိသူတို့ မုချ ဒဏ်ခံကြရပေ တော့မည်။ တောရွာဇနပုဒ်မှာ နေခဲ့သူများမို့ ဂန္ဓကုဋိထဲထိ အောင် သူတို့အသံများက ဆူညံနေကြပေလိမ့်မည်။

ဆူညံသူများအနှင်ခံကြရပြီ

"အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ယသောဇနှင့်တကွ နောက်ပါရဟန်း ငါးရာတို့သည် ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်ကန်တော့ရန် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လာကြပါသည်။ အာဂန္တု ရဟန်း များနှင့် ကျောင်းနေရဟန်းများ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ရာ၊ နေစရာ ထိုင်စရာ ခင်းကျင်းရာ၊ သပိတ် ပရိက္ခရာများ နေရာ ချထားရာမှ ဤအသံများ ထွက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည် ဘုရား"

အမေးတော်ရှိလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင် ထားခဲ့ ရသည်များကို လျှောက်ထားလိုက်ရ၏။ အရှင် ယသောဇတို့ သက်သာခွင့် ရလိုရငြား သူတို့ဘက်က ဖေးဖေး မမလေး လျှောက်ထားလိုက်ရ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ် ဖေးမသော်လည်း အရာမရောက်တော့ပါ။ ဘုရားရှင်က သူတို့အားလုံး ရှေ့တော် မှောက်သို့ ခေါ်တော်မူကာ—

"ရဟန်းတို့၊ သွားကြကုန်လော့။ သင်တို့ကို ငါဘုရား နှင်ထုတ်၏။ သင်တို့ ငါ့ထံပါးမှာ မနေကြကုန်လင့်"

အရှင်ယသောဇ လျှောက်ထားသော စကားကိုလက်မခံပဲ နှင်ထုတ်တော် မူလိုက်ပေသည်။

"ကောင်းပါပြီအရှင်ဘုရား"

အရှင်ယသောဇတို့မှာ ဘုရားရှင့်မိန့်ခွန်းတော် ဆုံးသည်နှင့် ရှိသေစွာ ဦးချ၍ထွက်သွားကြ၏။ ရှေ့တော် မှောက်မှာရော၊ ကွယ်ရာမှာပါ တစုံတရာ ဆင်ခြေကန်စကား မဆိုကြပါပေ။

နှင်ထုတ်ခံရကျိုးနပ်ကြပြီ

ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ကျောင်းနေပုဂ္ဂိုလ်များမှာ သူတို့ကိုနှုတ်ဆက် ယင်း စိတ်မကောင်းနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြရ၏။ သူတို့ကတော့ နှင်ထုတ်လိုက်သော အမိန့်ကြီးကိုပင် အမြတ်တနိုး ခံယူကာ ပြုံးရွှင်ကြည်လင်စွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြ၏။ ထူးဆန်း လှချေ ကလားဟု ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိပါသည်။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တုန်းက အထူးတဆန်း ဖြစ်ခဲ့ရ သော ထိုမြင်ကွင်း၏အဖြေကို ကူဋာဂါရ ကျောင်းတော် ရောက်မှ ကျွန်ုပ် တွေ့ရှိလာရ၏။ ဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိ မြို့တော်ကြီးမှ တဆင့် ဝေသာလီမြို့တော်သို့ ဒေသစာရီ လှည့် လည်လာခဲ့ရာ ကူဋာဂါရ ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လျှင်—

"အာနန္ဒာ၊ ဝဂ္ဂုမုဒါမြစ်ကမ်းပါး၌ ငါ၏ တပည့်ရဟန်း များ နေထိုင်ကြ၏။ သူတို့ရှိရာ အရပ်သည် နေပေါင်း- လ

ပေါင်း- ထောင်ပေါင်းများစွာ ထွန်းလင်းနေသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ သူတို့နေရာဌာနသည် နှစ်သက်ဖွယ်ရာဖြစ်၏။ ဝဂ္ဂုမုဒါမြစ်ကမ်း ပါးမှာ နေကြသော ထိုရဟန်းများကို တမန်စေလွှတ်၍ ခေါ် လိုက်ပါဘိ"

မိမိကိုယ်တိုင်က နှင်ထုတ်လိုက်သောရဟန်းများကို ဘုရား ရှင်က ပြန်၍ ခေါ်တော်မူလိုက်ပေပြီ။ ဤသို့သော အလား အလာကို တွေးမြင်၍ အရှင်ယသောဇတို့ ပြုံးပန်း ဆင်၍ ထွက်သွားကြခြင်းပါတကား။

တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်

ဘုရားရှင်၏အမိန့်တော်ကို ဈာန်အဘိညာဉ်တန်ခိုးရှင် ရဟန်း တပါးက တဆင့် ဆောင်ရွက် ပေးသဖြင့် မကြာမီ အရှင် ယသောဇတို့ ရောက်လာကြ၏။ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ လာစဉ်တုန်းက ဆူဆူညံညံ ရှိကြသလောက် ယခုတခေါက်မှာ တော့ တိတ်ဆိတ်လွန်းကြ၏။ သူတို့၏ မျက်နှာအမူအရာတို့က လည်း အေးဆေး တည်ငြိမ်လွန်းလှ၏။

တည်ကြည်လှသောရဟန်းငါးရာသည်ဘုရားရှင်၏ခြေတော် အစုံကို ဦးခိုက်ကာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေကြ၏။ သူတို့ကို တကူး တကန့် အခေါ်ခိုင်းလိုက်သော ဘုရားရှင်ကလည်း နှုတ်ဆက် စကားမျှ မြွက်ကြားတော်မမူ။ ဆရာရော တပည့်ပါ ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် ထိုင်နေကြ၏။ သူတို့နေထိုင်ကြသည်ကလည်း ခေတ္တ

ခဏမျှမဟုတ်။ ညနေ နေဝင်ရီတရောအချိန်ကတည်းက ထိုင်လာကြသည်မှာ ညဉ့်ဦးယံ ကုန်ဆုံးသည်အထိ ဖြစ်၏။

ကူညီသော်လည်း အရာမရောက်ပါ

သူတို့တတွေ စကားမပြော၊ တုဏှိဘော နေနိုင်ကြသော်လည်း ကျွန်ုပ် မနေနိုင်တော့ပါ။ ခရီးဝေးမှရောက်လာသော ရဟန်းများအတွက် အကူအညီ မပေးပဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ သို့ဖြစ်၍—

"အရှင်ဘုရား၊ ညဉ့်အခါသည်သာယာလှပါ၏။ ယခု ပထမယံ ကုန်ဆုံးသွားပါပြီ။ အာဂန္တုရဟန်းများ ထိုင်နေရသည်မှာ ကြာလှပါပြီ။ အာဂန္တုရဟန်းများကို ဘုရားရှင်က နှုတ်ခွန်းဆက်တော်မူပါ ဘုရား"

သက်န်းကိုသေသေသပ်သပ်လက်ကန်တော့ထိုးကာလက်အုပ်ချီလျက် လျှောက်ထားလိုက်ရ၏။ သို့သော်လည်း ဘုရားရှင်က မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်ပေ။ အာဂန္တုရဟန်းများလည်း တိတ်ဆိတ်နေဆဲ၊ တည်ငြိမ်နေဆဲ။

အသံမထွက်သော စကားလုံးများ

သို့နှင့် မဇ္ဈိမယံ ကုန်ဆုံးသွားပြန်၏။ ကျွန်ုပ်က မနေနိုင်လွန်း၍ လျှောက်ပြန်တော့လည်း အကြောင်း မထူးပါ။ ပစ္ဆိမယံ ကုန်ဆုံး၍ အရုဏ် တက်လာ၏။ မည်းမှောင်သော ညဉ့်

ကာလမှ အလင်းဘက်သို့ ကူးပြောင်းလာ၏။ ထိုအခိုက်တွင် တတိယအကြိမ် ထပ်မံ၍ လျှောက်ခါမှ—

"အာနန္ဒာ၊ ငါဘုရားနှင့်တကွ ဤ ရဟန်းအားလုံးသည် စတုတ္ထစျာန်ကို အခြေပြုလျက် အရဟတ္တ ဖလသမာပတ် ဝင်စားနေကြ၏။ လောကုတ္တရာ တရား ပွားများနေသော ရဟန်းများအား ငါဘုရားက လောကုတ္တရာ တရားစကားဖြင့် နှုတ်ခွန်းဆက်နေခြင်းဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းကိုသာ သင်သိပါ လျှင် လောကစကားဖြင့် နှုတ်ခွန်းဆက်ရန် သင် လျှောက်ထား မည် မဟုတ်ချေတကား။ သုံးကြိမ်သုံးခါ အပင်ပန်းခံနေမည် မဟုတ်ချေတကား"

တည့်တည့်ကြီးမိန့်တော်မူလိုက်ခါမှ အကြောင်းမှန်ကို သိရ ပါတော့သည်။

သနားရှိ နှင်ထုတ်တော်မူသည်

အရှင်ယသောဇတို့သည် ဘုရားရှင်၏ အနှင်ခံရပြီးနောက် ဝဇ္ဇီ တိုင်းသို့ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြကာ ဝဂ္ဂုမုဒါ မြစ်ကမ်းပါး အရောက်တွင် သစ်ခက်ကျောင်းကလေးများဆောက်၍ နေခဲ့ ကြ၏။

ထိုသို့နေကြစဉ်တွင်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သောအရှင်ယသောဇ က နောက်ပါရဟန်းများအား ဘုရားရှင်ကို အထင်မလွဲရန် ဆုံးမခဲ့၏။

"ငါ့ရှင်တို့၊ ဘုရားရှင်က ငါတို့ကိုနှင်ထုတ်သည်မှာ ငါတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားတော်မူ၍သာဖြစ်၏။ ငါတို့ကို အစဉ် သနား၍ နှင်ထုတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်ကျေနပ် နှစ်သက်နိုင်မည့် နေနည်းမျိုးဖြင့် ငါတို့အားလုံး နေကြစို့"

ဤသို့ဆုံးမသည့်အတိုင်း အဖော်မမှီး တပါးတည်းတပါး တည်းနေ၍ အရှိတရားအပေါ်တွင် အသိတရားကပ်၍ နေလိုက်ကြရာ ဝါတွင်းမှာပင် တေဝိဇ္ဇ ရဟန္တာများ ဖြစ်လာ တော့ကြပေသည်။

အမျိုးသည် ပဓာနမဟုတ်

ထံငါမျိုးမှ ပေါက်ဖွားလာသော အရှင်ယသောဇသည် ဘုရား ရှင်၏ စကားတော်ကို ပုံတိုင်းမှန်စွာ အမိပွာယ်ကောက်ယူ နိုင်ခဲ့၏။ အဓိပ္ပာယ် အကောက်မှန်သကဲ့သို့ အသိဉာဏ်အရာမှာ လည်း ထိပ်ဆုံးထိရောက်ခဲ့၏။

သကျ မျိုးနွယ်မှာ ထည်ထည်ဝါဝါ နေလာခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်မှာကား သိသိသာသာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပြတော်မူ ခဲ့သော အရိပ်နိမိတ်ကိုမျှမသိနိုင်ခဲ့ပါပေ။ ကျွန်ုပ်၏ ဤတချက် ချွတ်ချော်သွားသဖြင့် ဤကမ္ဘာလောကကြီးသည် အနှစ်နှစ်ဆယ် စော၍ ဘုရားရှင်ကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးရပေတော့မည်တကား။

(ဥဒါန်း၊ ယသောဇသုတ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

နေရစ်တော့ ဝေသာလီ

စည်ပင်သာယာသော မြို့တော်

ဝေသာလီ မြို့တော်၏ နံနက်ခင်းသည် သာတောင့်သာယာ ရှိပါဘိ။ ခမ်းနားလှသော တိုက်ကြီးတာကြီးများ၊ ထည်ဝါ လှသော အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများသည် လမ်းဘေး ဝဲယာမှ တန်းစီလျက် ရှိကြ၏။ တိုက်တိုင်း အိမ်တိုင်းမှာပင် ကိုယ်ပိုင် ဥယျာဉ်ရေကန်များ ရှိကြသဖြင့် ကျက်သရေမင်္ဂလာ ရှိလှ ပေသည်။

ဤမြို့တော်၏ တိုက်တာဦးရေမှာ ခုနစ်ထောင့် ခုနစ်ရာ့ ခုနစ်ဆယ့် ခုနစ်လုံးရှိ၍၊ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းများမှာလည်း

ထိုမျှလောက်ပင် ရှိသည်ဟုပြောဆိုခဲ့ကြ၏။ ဤအရေအတွက်မှာ စောစောပိုင်းတုန်းက စာရင်းအရဖြစ်၍ ယခုဆိုလျှင် ထို့ထက် နှစ်ဆနီးပါး တိုးပွားနေပေရော့မည်။ လမ်းမကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တွင်လည်း အဆင်အသွေး စုံစွာသော လိစ္ဆဝီ မင်းညီမင်းသားတို့သည် ကိုယ်ပိုင် ယာဉ်ရထားတို့ဖြင့် သွားလာလျက်ရှိကြ၏။ တောကျေးလက်မှ ဈေးလှည်းများ၊ ဈေးသွား ဈေးပြန်များကို လမ်းတိုင်းမှာ တွေ့ရ၏။

ဟိုတချိန်တုံးက ဤမြို့တော်ကြီးတွင် ကပ်ကြီးသုံးပါး ဆိုက်ရောက်ခဲ့ဘူး၏။ သုံးနှစ်တိုင်တိုင် မိုးဆက်၍ ခေါင်သဖြင့် ဒုဗ္ဘိက္ခန္တရကပ်ကြီးနှင့် ပထမဦးစွာ တိုးကြရ၏။ အစာရေစာ ငတ်မွတ်လာသောအခါ အူမ မတောင့်၍ သီလ မစောင့်နိုင်တော့ပဲ ခိုးယူ လုယက်မှုများ ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ထိုမှတဆင့် သေွးချောင်းစီးမျှ တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်ကြတော့၏။ အစာအာဟာရ ချို့တဲ့မှု၊ အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်မှုများကြောင့် ရောဂါ မျိုးစုံလည်း ကျရောက်လာခဲ့၏။ ယခုတော့ ဤဒုက္ခရာဒုက္ခချက်များကို လုံးဝ မတွေ့ရတော့ပါ။ အသက် အစိတ်ရွယ်၊ သုံးဆယ်ရွယ် လူငယ်များအဖို့ ဤအကြောင်းများမှာ ရှေးစကားမျှသာ ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

ခါတိုင်းနေ့နှင့် မတူပြီ

စည်ပင်သာယာသော မြို့တော်ကြီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခါတိုင်းလိုပင် ဆွမ်းခံ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ဘုရားရှင့် နောက်တော်ပါးမှ

များစွာသော သံဃာတော်များနှင့်အတူ ကျွန်ုပ် လိုက်ပါလာခဲ့၏။ ဒကာ ဒကာမများကလည်း ခါတိုင်းလိုပင် စေတနာထက်သန်စွာ လောင်းလှူကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးကလည်း ခါတိုင်းလိုပင် ဆွမ်းခံ ဝင်ကြရသည်ဟု ထင်မှတ်ထားကြ၏။ သို့သော် သည်တခါ ဆွမ်းခံ ဝင်ကြရခြင်းမှာ ခါတိုင်းလို ဝင်ရိုးဝင်စဉ် မဟုတ်ပါချေတကား။

ခါတိုင်း ဆွမ်းခံဝင်ပြီးလျှင် ကျောင်းတော်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုနေ့ကတော့ မြို့တော်တွင်းက ဒကာ ဒကာမများ အိမ်မှာပင် ရလာသော ဆွမ်းဘောဇဉ်များ စားသောက်ကြရ၏။ ဆွမ်းဒကာ ဆွမ်းအမ အပေါင်းအား ဘုရားရှင်က အနုမောဒနာစကား မြွက်ကြားတော် မူပြီးနောက် မြို့တော်ကြီးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။ မြောက်ဘက် တံခါးဝသို့ အရောက်တွင်ကား ဘုရားရှင်၏ ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားကြ၏။ ဆင်ပြောင်ကြီးသည် မိမိ ထွက်ခွာလာခဲ့သော တောအုပ်ကို တကိုယ်လုံး လှည့်ကာ ကြည့်ရှုသကဲ့သို့ ဝေသာလီ မြို့တော်ကြီးကို ပြန်လည်ကြည့်ရှုတော်မူရန် ဖြစ်ပေသည်။

ဝေသာလီ နေရစ်ခဲ့ပြီ

"အာနန္ဒာ၊ ဤတခါ ငါဘုရား ကြည့်ရှုခြင်းသည် ဝေသာလီ မြို့တော်ကြီးကို နောက်ဆုံး ကြည့်ရှုခြင်း ပေတည်း"

မြို့တော်ကြီးကို စေ့စေ့ စပ်စပ် ကြည့်ရှုတော်မူလျက် အမှတ်တရ မိန့်ကြားတော် မူလိုက်ပေသည်။

မြို့တည်ပြီးသည်မှစ၍ အိမ်ခြေ တိုက်တာ စည်ကားလှသဖြင့် တံတိုင်း သုံးထပ် ရံကာ ပတ်ခဲ့ရသော ဝေသာလီ၊ ဘုဝတိံသာ နတ်တို့အလား တင်စားခြင်းခံရသော လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့ စုပေါင်းအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ကြသော ဝေသာလီ၊ ကျောင်းကန် တိုက်တာတွေ စည်ကားလှသော ဝေသာလီ၊ ဥယျာဉ် ရေကန်၊ နတ်ဗိမာန်တို့ ပေါများလှသော ဝေသာလီ၊ တံတိုင်း သုံးထပ်အကြား၌ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရတနသုတ်ပရိတ်တော်မြတ် ရွတ်ဖတ်ခဲ့ရသော ဝေသာလီ။ ထို ဝေသာလီသည် ကျွန်ုပ်တို့ နောက်ကွယ်မှာ နေရစ်ခဲ့ပေပြီ။ ထိုမြို့တော်ကြီးသို့ ဘုရားရှင်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်တခါ ဝင်နိုင်ခွင့် မရှိတော့ပြီ။

အာယုသင်္ခါရ လွှတ်တော်မူပြီးသည့်နောက်ဝယ် ထွက်ခွာလာခဲ့သမျှသော မြို့ရွာ ဇနပုဒ်များကိုလည်း ဘုရားရှင်သည် နောက်ဆုံး ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကြည့်တော်မူခဲ့ရသည်သာ ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် ဘယ်ဌာနကိုမှ တမင်တကာ ပြန်၍ ကြည့်တော်မမူခဲ့ပေ။ ယခု ဝေသာလီ မြို့တော်ကျခါမှ တမင်တကာ ပြန်၍ ကြည့်တော်မူ၏။ အမှတ်တရစကား မိန့်ကြားတော်မူ၏။ ဘုရားရှင်သည် သတ္တဝါ ဝေနေယျ ရှိရှိသမျှကို သားတော် ရာဟုလာနှင့်မခြား ထပ်တူထား၍ သနားတော်မူသည်သာဖြစ်၏။ မျက်နှာ ကြီးငယ်ရွေးချယ်ခြင်း၊ အရင်းအဖျား ခွဲခြားခြင်း မရှိပါချေ။ သို့ပါလျက် ဝေသာလီ

မြို့တော်ကိုမှ အထူးတလည် ကြည့်တော်မူရသည်မှာ အဘယ့်ကြောင့် ပါသနည်း။

(သုတ်မဟာဝဂ်၊ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၊ နာဂါပလောကိတ)

လိစ္ဆဝီတို့၏ နောင်ရေး

နောင်တော်မြတ်နှင့်အတူ ဝေသာလီ မြို့တော်ကြီးကို ငေးမော ကြည့်ရှုယင်း ဤသို့ အတွေး နယ်ချဲ့ရသည်မှာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါ။ လိစ္ဆဝီတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ဘုရားရှင် ဟောကြား တော်မူခဲ့သော ဒေသနာတော် တပုဒ်ကို သတိရလာသော ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ဝေသာလီ မြို့တော်က ကူဋာဂါရ ကျောင်းတော်တွင် ဤဒေသနာကို ဟောကြားတော် မူခဲ့ပေ သည်။

"ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ၌ လိစ္ဆဝီတို့သည် ရှားနှစ်တုံးကို ခေါင်းအုံး၍ အိပ်ကြကုန်၏။အတတ်ပညာ သင်ယူခြင်း၊ ဆရာ သမားထံ ဆည်းကပ်ခြင်းတို့၌ မမေ့မလျော့ကြကုန်။တက်တက် ကြွကြွ ရှိကြကုန်၏။ ထိုကဲ့သို့သော လိစ္ဆဝီတို့အား မဂဓတိုင်း ကြီးရှင် ဘုရင် အဇာတသတ်သည် တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရန် အပေါက်အလမ်းကို မရနိုင်ချေ။ အောင်မြင်ကြောင်းကို မရ နိုင်ချေ။ နောင်အခါ ကာလ၌ကား လိစ္ဆဝီတို့သည် ခြေရေး လက်ရေး မလေ့ကျင့်ကြတော့သဖြင့် ခြေရောလက်ပါ နူးညံ့ လာကြကုန်လတ္တံ့။ အိစက် ညက်ညောသော မွေ့ရာများ၊ လဲသွတ်ထားသော ခေါင်းအုံးများ၌ နေကြီး ထိန်ထိန်လင်း

အောင် အိပ်ကြကုန်လတ္တံ့။ ထိုအခါ၌ မဂဓတိုင်းကြီးရှင်ဘုရင် အဇာတသတ်သည် သူတို့ကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရန် အခွင့်အလမ်း ရပေလိမ့်မည်။အောင်မြင်ကြောင်းကို ရပေလိမ့်မည်''

ကြွခိုင်ရေး မှ အလုအပသို့

ဤဒေသနာကို စောစောပိုင်းက ဟောကြားတော် မူခဲ့၏။ ဘုရားရှင် ဟောကြားတော် မူခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုစဉ်တုန်းက လိစ္ဆဝီတို့သည် အင်မတန်မှ ဇွဲကောင်းလှ၏။ မားရေး၊ လှံရေး၊ မြားရေးမှစ၍ စစ်ပညာဟူသမျှကို အပတ်တကုတ် သင်ယူနေကြ၏။ နေ့စဉ်မပြတ် လေ့ကျင့်နေကြ၏။ အရွယ်ရှိသော လိစ္ဆဝီမှန်လျှင် အရုဏ်တက်ချိန်မှာ အိပ်ရာမှ ထကြရ၏။ သင်ကြားထားသော စစ်ပညာများကို လေ့ကျင့်ကြ၏။ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ စာပေလက်ာများကို ရွတ်ဖတ်ကြ၏။ ဤသို့ သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းများ လုပ်ပြီးမှ ပလုတ်ကျင်း၍ မျက်နှာသစ်၍ ယာဂုသောက်ရာ ဌာနသို့ သွားကြ၏။ယာဂုသောက်ပြီးနောက် သင်တန်း ခန်းမတွင် စာတွေ့ လက်တွေ့ သင်ခန်းစာများ ဆည်းပူးကြရ၏။ထို့နောက် နံနက်စာစားပြီးချိန်တွင် အိပ်စက်ခွင့် ရကြပေသည်။

အပန်းပြေ အိပ်ကြရသော်လည်း စိတ်ရှိလက်ရှိ အိပ်ကြရသည်ကား မဟုတ်ပါ။ ရှားနှစ်တုံးများ ပေါ်မှာ ခြေရော ခေါင်းပါတင်၍ အိပ်ကြရပေသည်။ မကြာခင် ပြန်နိုးလာကြရန် ဖြစ်ပေသည်။

နေ့လယ်ခင်းမှာလည်း စာတွေလက်တွေ့ သင်ခန်းစာများ သင်ယူကာ ညစာ စားပြီးချိန်ထိ ဆက်လက်၍ ရွတ်ဖတ်ကာ တော်တော် ညဉ့်နက်မှ အိပ်ကြရပေသည်။ ထို့ကြောင့် လိစ္ဆဝီ အမျိုးသားမှန်လျှင် ကျားကျား ယားယားနှင့် ထွားကျိုင်း သန်မာကြသည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

စစ်ပညာ ပြည့်ဝ၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး နေခဲ့ကြသော လိစ္ဆဝီတို့သည် ယခုတော့ နုသလိုလို ဖြစ်လာကြချေပြီ။ ကိုယ်ခန္ဓာ ကြံ့ခိုင်ရေးထက် အလှအပဘက်သို့ ညွှတ်လာကြပေပြီ။ တိုက်ရေးခိုက်ရေးထက် အဝတ်အဆင်များကို စိတ်ဝင်စားလာကြချေပြီ။ ထိုစဉ်က ဟောကြားခဲ့သော ဒေသနာတော်သည် ယနေ့ပြန်လည် ကြည့်ရှုခြင်းနှင့် တစုံတရာ ပတ်သက်၍များ နေမည်လော။

(နိဒါနဝဂ်၊ဩပမ္မသံယုတ်၊ကလိင်္ဂရသုတ်ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

တရွာဝင် တရွာထွက်

"အာနန္ဒာ၊ သွားကြစို့။ ဘဏ္ဍရွာရှိရာသို့ ချည်းကပ်ကြပါစို့"

"ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား"

ဘုရားရှင်၏ မိန့်ကြားသံကြောင့် အတွေးမျှင်များကို ဖြတ်ကာ အလိုက်သင့် လျှောက်လိုက်ရ၏။ နောင်တော်မြတ်၏ နောက်တော်ပါးမှ ကျွန်ုပ်တို့ တသီတတန်းကြီး လိုက်ပါခဲ့ကြရ၏။

ဘဏ္ဍုရွာရောက်သော အခါမှာလည်း ဘုရားရှင်သည် သစ္စာလေးပါး တရားတော်ကိုပင် ဟောကြားပါ၏။ သီလ သမာဓိ ပညာ သိက္ခာသုံးပါးနှင့်စပ်သော တရားတော်ကို ဆက်လက်၍ ဟောကြားပါ၏။ နောက်ဆုံးအချိန်နှင့် နီးသည်ထက် နီးလာပြီမို့ အရေးအကြီးဆုံး တရားများကို ထပ်ကာထပ်ကာ ဟောကြားတော်မူရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဘဏ္ဍုရွာမှာ ရက်အတန်ကြာ နေပြီးနောက် ဟတ္ထိရွာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ကြရ၏။ ထို့နောက် အမ္ဗရွာ၊ ဇမ္ဗုရွာများသို့ ရောက်ကြရ၏။ ထိုမှတဆင့် ဘောဂမြို့သို့ အရောက်တွင်ကား မဟာပဒေသ တရားလေးပါးကို ဟောကြားတော် မူပေသည်။

သဘာဝ၊ အာဂမနှစ်ဌာန တိုက်ဆိုင်ကြည့်ပါ

မဟာပဒေသ ဟူသည်မှာ ဘုရားရှင် အမှူးရှိသော ဂုဏ် အရှိန်အဝါကြီးမားသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောဆိုသော အကြောင်းတရားများ ဖြစ်၏။ မဟာပဒေသတရား လေးပါး ဟူသည်မှာ ဘုရားရှင်ကို ရည်ညွှန်း၍ပြောဆိုခြင်း၊ သံဃာကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောဆိုခြင်း၊ မထေရ်ကြီးများကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောဆိုခြင်းနှင့် ရဟန်းတပါးကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောဆိုခြင်းတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုတွင် ပထမဆုံး မဟာပဒေသ တရားကို နမူနာပြရသော်-

''ရဟန်းတို့၊ ရဟန်းတပါးက 'ဤတရားကို ဘုရားရှင်၏ ထံတော်ပါးမှ ကြားနာခဲ့ရသည်၊ မှတ်သားခဲ့ရသည်' ဟု အကယ်၍ ဆိုလာငြားအံ့။ ထိုရဟန်း၏ စကားကို အဆောတလျင် ထောက်ခံခြင်း၊ ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုသေးပဲ ပြောဆိုအပ်သော စကားလုံးများကို သေသေချာချာ မှတ်သားကာ ဘုရားဟော ဒေသနာတော်များနှင့် တိုက်ဆိုင် ကြည့်သင့်၏။ ရာဂစသည်ကို ပယ်ရာပယ်ကြောင်း ဟုတ်မဟုတ် ညှိနှိုင်းကြည့်သင့်၏။ တိုက်ဆိုင်ကြည့်၍ ညှိနှိုင်းကြည့်၍အကယ်၍ ဘုရားဟော ဒေသနာတော်များနှင့် ကွဲလွဲနေငြားအံ့။ ရာဂစသည်ကို ပယ်ရာ ပယ်ကြောင်း မဟုတ်ငြားအံ့။ 'ထို တရားသည် ဘုရားဟော တရားမဟုတ်။ ထိုရဟန်း အမှတ်မှားနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်' ဟု ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်အပ်၏။ အကယ်၍ဘုရားဟောဒေသနာတော်များနှင့် ညီညွတ်နေငြားအံ့။ ရာဂစသည်ကို ပယ်ရာ ပယ်ကြောင်း ဖြစ်ငြားအံ့။ 'ထိုတရားသည် ဘုရားဟော အစစ်အမှန်ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မှတ်သားထားခြင်းဖြစ်၏' ဟု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်အပ်၏''

သံဃာစသည်ကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောဆိုရာ၌လည်း ဤနည်းအတိုင်းပင် ဟောကြားတော်မူပေသည်။

(သုတ်မဟာဝဂ်၊ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၊ နာဂါပလောကိတ၊ စတုမဟာပဒေသကထာ ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

နောက်ဆုံးဒကာများ

ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့သို့

ယနေ့ကား – မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း ၁၄ ရက်။ နက်ဖြန်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာ့သမိုင်း၌ အထူးခြားဆုံး မှတ်တမ်းတင်ရမည့် နေ့ကြီးသို့ ရောက်ရပေတော့မည်။ မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈ ခုနှစ်၊ ဤကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသားကို ဖွားမြင်ခဲ့၏။ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့မှာပင် သမ္မာသမ္ဗောဓိဉာဏ်တော်ကြီး ပွင့်လင်းလာခဲ့၏။

သို့ဖြစ်၍ နက်ဖြန်နံနက်အရုဏ်တက်တွင် နောင်တော်မြတ်၏ သက်တော် ၈၀ တင်းတင်းပြည့်ပေတော့မည်။ နောင်တော်မြတ်၏ ရဟန်းဝါများမှာ အနှေ်မာသောင်ပြင်မှာ ရဟန်းပြုခဲ့သောနှစ်မှစ၍ ရေတွက်လျှင် ၅၁ ဝါရခဲ့ပေပြီ။ သမ္မာသမ္ဗောဓိဉာဏ်တော်ကြီး ရသည်မှစ၍ ရေတွက်လျှင် ၄၅ ဝါရခဲ့ပေပြီ။ အာယုသင်္ခါရလွှတ်တော်မူခဲ့သော အချိန်မှာလည်း ၃ လ တိတိ ပြည့်ပေတော့မည်။

ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့ကား— နောင်လာ နောက်သားတို့အတွက် အထူးခြားဆုံး နေ့ထူး နေ့မြတ်ကြီး ဖြစ်ရစ်ပါလိမ့်မည်။ ဤနေ့ ဤရက်တွင် ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်များကို အထူးအားဖြင့် နှလုံးသွင်းကာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ပြုလုပ်ကြပါလိမ့်မည်။

ပါဝါမြို့သို့

နောင်လာ နောက်သားတို့၏ နေ့ထူး နေ့မြတ်ကြီးကို ကျွန်ုပ်ကတော့ ရင်တထိတ်ထိတ် နှင့်သာ စောင့်ကြို နေရပါ၏။ စောစောကပင် အတည့်အလင်း မိန့်ကြား ထားပြီမို့ နက်ဖြန်ရောက်လျှင် နောင်တော်မြတ်၏ ဘဝနိဂုံး အဆုံးသတ်တော့မည်ဟု သိရှိထားပါ၏။ သို့ပါလျက် တကယ်တမ်းကြုံရတော့မည်ဆိုသော အခါမှာကား ကျွန်ုပ် မတုန်လှုပ်ပဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

"အာနန္ဒာ၊ သွားကြစို့။ ပါဝါမြို့ဆီ ချဉ်းကပ်ကြစို့"

"ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား"

တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းသော အမိန့်တော်သံကြောင့် တုန်လှုပ်သော စိတ်နှလုံးကို ထိန်းချုပ်ကာ အလိုက်သင့် လျှောက်ထားလိုက်ရ၏။ ဘုရားရှင်၏ သပိတ်၊ ပရိက္ခရာများကို သယ်ပိုးလျက် နောက်တော်ပါးမှ လိုက်ပါရ၏။ နောက်ဆုံး အချိန်ပိုင်း ရောက်လာပြီမို့ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်ဝယ် ရဟန်းတန်းကြီးက ရှည်လျားလှ၏။ ကြောင့်ကြမဲ့စွာ ဘာဝနာပွားနေတတ်သော အရှင်အနုရုဒ္ဓါ သည်ပင် ထိုရဟန်းတန်းကြီးထဲမှာ ပါဝင်လာ၏။ အရှင်မဟာကဿပ အမှူးရှိသော ရဟန်းများမှာကား အဝေးတနေရာမှ ခရီးပြင်းလာနေသဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

နောက်ဆုံးဆွမ်းဒကာ

ပါဝါမြို့တွင်ကား— ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ဖြစ်၏။ ပါဝါမြို့မှ ရွှေပန်းထိမ်ဆရာ စုန္ဒသည် ဘုရားရှင်ကို စတင်ဖူးမြင်ရစဉ်က သောတာပန် ဉာဏ်အလင်း ပေါက်ခဲ့သူ ဖြစ်၍ သူ၏ သရက်ဥယျာဉ်ထဲတွင်ကျောင်းဆောက်၍ လှူဒါန်း ထားခဲ့၏။ နေညိုညိုညနေခြမ်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ထိုကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ ပါလာသမျှ ရဟန်း အားလုံး အတွက် ကျောင်း၊ အိပ်ရာနေရာ မလုံလောက်သော်လည်း ကိစ္စမရှိ ပါ။ ခြေခင်း လက်ခင်း သာယာသောအချိန်မို့ ဥယျာဉ်ထဲက သစ်ပင် များသည်ပင် ရဟန်းများ၏ ကျောင်းသခမ်းများ ဖြစ်ကြပေသည်။

ဤကျောင်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်၍ မကြာမီတွင် ကျောင်းဒကာ စုန္ဒသည် မိသားစုနှင့်တကွ လာရောက်၍ ရှိခိုးဦးခိုက်၏။ ပါလာသမျှ ရဟန်းအပေါင်းနှင့်တကွ ဘုရားရှင်ကို နက်ဖြန်နံနက်ဆွမ်း ကပ်လိုပါကြောင်း လျှောက်ထား၏။ ကျောင်းဒကာ စုန္ဒကား ဘုရားရှင်၏ နောက်ဆုံး ဆွမ်းဒကာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

နောက်ဆုံးအာဟာရ

နောက်တနေ့ နံနက် ကျောင်းဒကာ စုန္ဒ အိမ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သောအခါ ထူးဆန်းသော အစားအစာ တခုကို တွေ့မြင်ရ၏။ ကပ်ရိုး ကပ်စဉ် သာမန် ဆွမ်းဘောဇဉ်များအပြင် အထူး တလည် ပြုပြင် စီမံထားသော ဝက်သား ဟင်းလျာ ဖြစ်၏။ အဆင်အသွေးနှင့် အနံ့အသက်ကိုထောက်ဆ၍ ဇွန်းနှင့် တို့ရုံနှင့် ကြေသွား လောက်အောင် ချက်ပြုတ် ထားကြောင်း သိနိုင်ပါသည်။ ဒိဋ္ဌသရဏဂုံ တည်ပြီးသော ဒကာ ဖြစ်၍ အစွန်းသုံးပါးမှ လွတ်ကင်းသော ပံ့သကူသားကို ရှာဖွေ၍ ချက်ပြုတ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"စုန္ဒ၊ ဝက်သားဟင်းလျာကို ငါဘုရားအား ဆက်ကပ်လော့။ အခြား အခြားသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် တို့ကို ရဟန်းသံဃာအား ဆက်ကပ်လော့"

ဆွမ်းပွဲသို့ ထိုင်မိသည်နှင့် ဘုရားရှင်က မိန့်ကြားတော်မူလိုက်၏။ ကျောင်းဒကာ စုန္ဒကလည်း မိန့်တော်မူသည့်

အတိုင်း ဆက်ကပ်ပါ၏။ သူအထူးတလည် စီမံချက်ပြုတ်ထားသော ဝက်သားဟင်းလျာကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ဘုဉ်းပေးတော်မူသဖြင့် ဝမ်းမြောက်မဆုံး ဖြစ်နေပေသည်။ သားမယားများပါ ပျော်တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေကြပေသည်။

အကျန်ကို မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်ပါ

မနုလွန်း၊ မရင့်လွန်းသော ဝက်တကောင်လုံးကို ချက်ပြုတ်စီမံထားသဖြင့် ဝက်သားဟင်းလျာများကို ဘုရားရှင် တပါးတည်း ဘုဉ်းပေး၍ မကုန်နိုင်ပါ။ ယခင်အခါများ တုန်းကတော့ ဤလိုထူးခြားသော အစားအစာများ ဆက်ကပ်လျှင် အကြွင်းအကျန်ကို ရဟန်းများထံ ပေးစွန့်တတ်ပါ၏။ ယခုတကြိမ်မှာတော့ မည်သူ့ကိုမျှ မစွန့်တော့ပါ။

"စုန္ဒ၊ ကြွင်းကျန်သော ဝက်သားဟင်းလျာကို တွင်းနက်နက်တူး၍ မြှုပ်ပစ်ချေလော့။ ဤဟင်းလျာကိုစားလျှင် ငါဘုရားမှ တပါး အခြားမည်သူမျှ အစာ ကြေညက်မည်မဟုတ်ချေ"

ဆွမ်းဒကာ စုန္ဒအား မိန့်ကြားယင်း မြေမြှုပ်ခိုင်းရခြင်း၏အကြောင်းကိုပါ တပါတည်း ဖော်ပြတော်မူရ၏။ ဤပါဝါမြို့တွင် နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တဆရာကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သူ့ကိုအသည်းစွဲကြည်ညိုသူများလည်း ရှိကြသည်သာ။ နိဂဏ္ဌတပည့်သာဝကများသည် ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာတော်ကြီးကို မလိုတမာစိတ် မွေးမြူတတ်ကြသဖြင့် 'အရှင်ဂေါတမသည် မိမိ

စား၍ မကုန်နိုင်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကိုပင် တပည့်များကို မသဒ္ဒါလေစွ’ ဟု သူတို့တတွေ ပြောဆိုခွင့် မကျန်လေအောင် မိန့်တော်မူရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရောဂါဟောင်း ပေါ်လာပြန်ပြီ

ဆွမ်းဒကာ စုန္ဒသည် ကြွင်းကျန်သော ဝက်သားဟင်းလျာကို မြေမြှုပ်ပြီးလျှင် ဘုရားရှင့် ခြေတော်ရင်းမှာ ရိုသေစွာ ထိုင်လာ၏။ ဘုရားရှင်က ဆွမ်းအနုမောဒနာတရား ဟောကြားတော်မူ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ကျောင်းဒကာ၊ ဆွမ်းဒကာ စုန္ဒတို့အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ပါဝါမြို့ပြင်ရှိ သရက်တောကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ကျောင်းသို့ ရောက်၍ မကြာမီမှာပင် ဘုရားရှင်၏ ရောဂါလက်ငုတ်က ရုတ်တရက် ပေါ်လာပါတော့သည်။ သည်တခါတော့ ဝမ်းသွားရုံတွင် မကတော့ပဲ သွေးများပါ စီးယိုလာကြပါသည်။

ဤတကြိမ်မှာတော့ ကျွန်ုပ်တပါးတည်း မဟုတ်တော့သဖြင့် ပြုစုရန် တာဝန်ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ရှိပါ၏။ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်ဥပဝါဏစသော ရဟန်းတို့ကလည်း ဝိုင်းဝန်းကူညီကြပါ၏။ ကူညီသူများဘက်က တက်ညီလက်ညီ ရှိကြသော်လည်း ဝမ်းသွေးသွန်သော ရောဂါကား သက်သာသည် မရှိပါ။ ယခုချက်ချင်း အသက်ဇီဝိန်ကို နုတ်ယူ သွားတော့မလားဟု ထင်မိ၏။

အတားအဆီးကို ဖယ်လိုက်၍

ဤနေရာတွင် နောင်လာ နောက်သားတို့ နားမထွေးစေရန် ကျွန်ုပ် အမှာစကား ကြားညှပ်လိုသေး၏။ ရွှေပန်းထိမ်ဆရာ စုန္ဒ၏ ဝက်သားဟင်းလျာကို ဘုဉ်းပေးတော် မူပြီးနောက် ဘုရားရှင် ဝမ်းသွေးသွန်ရောဂါ ပြန်ရကြောင်းကို ကျွန်ုပ် တင်ပြခဲ့၏။ ဤသို့ တင်ပြခြင်းမှာ ကြုံလာရလေသမျှကို ကျွန်ုပ်၏ပရိသတ်များ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကြားနာနိုင်ပါစေဟု မှတ်တမ်း တင်ပေးခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အချိန် ကာလအားဖြင့် အဆက် အစပ်ရှိသမျှကို ပြောပြခြင်းသာဖြစ်၏။ စုန္ဒ၏ ဝက်သားဟင်း လျာကို ဘုဉ်းပေးမိသောကြောင့် ဝမ်းသွေးသွန်ရောဂါ ပြန် ထလာသည်ဟု မဆိုလိုပါ။ အမှန်မှာမူ ဤရောဂါသည် ယနေ့ မှ ပေါ်လာသည် မဟုတ်ပါ။ ဝေဠုဝရွာမှာ ဝါဆိုစဉ်က တည်းက ရရှိခဲ့၏။ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသင့်သည့် အချိန်မဟုတ်သေး သဖြင့် ထိုရောဂါကို ဖလသမာပတ် စွမ်းအားဖြင့် ဟန့်တား တော်မူခဲ့၏။ သို့သော် လွန်ခဲ့သော တပို့တွဲလပြည့်နေ့မှာကား ဤနေ့မှနောက် သုံးလမြောက်လျှင် ဖလသမာပတ် မဝင်စား တော့ပြီဟု အာယုသင်္ခါရ လွှတ်တော်မူခဲ့၏။ လွှတ်တော် မူခဲ့ သည့်အတိုင်း ယနေ့ ဖလသမာပတ် မဝင်စားပဲ နေလိုက် သဖြင့် ဟန့်တားထားသော ရောဂါများ အရှိန်ပြင်းစွာပေါ် ပေါက်လာကြတော့၏။ တာတမံ ဆည်ဖို့၍ တားဆီးထား

သောရေများ ဆည်ကျိုးကာ ဒလဟော စီးလာကြသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါ၏။

ဆေးဘက်ဝင်သော အစားအစာ

ထို့ကြောင့် ဝက်သား ဟင်းလျာကြောင့် ဝမ်းသွေးသွန် ရောဂါခြင်း မဟုတ်ပေ။ အမှန်အားဖြင့် ဝက်သား ဟင်းလျာသည် ရောဂါကို အားမပေးသော အားဆေးတမျိုးသာ ဖြစ်၏။ အရိယာ သာဝကတယောက်ဖြစ်သော စုန္ဒသည် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော့မည့်အကြောင်းကို ရဟန်းများထံမှကြား သိပြီးဖြစ်၏။ ဤတွင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံခြင်းကို တားဆီး၍ ရလိုရငြား ရသာယနကျမ်းများမှ အဆိုအမိန့်များအတိုင်း ဆေးဝါးပစ္စည်း အပြည့်အစုံဖြင့် ချက်ပြုတ် စီမံထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အကယ်၍ ဤအစားအစာကိုသာ မဘုဉ်းပေးရပါလျှင် ဤနေရာမှ ထနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။ ယခုတော့ ဆေးဘက်ဝင်သော အစားအစာကို ဘုဉ်းပေးလိုက်ရသဖြင့် ဤမျှဖြင့် ရောဂါဝေဒနာအစွမ်း ကုန်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပါဝါမြို့မှ ခရီးတာ သုံးဂါဝုတ်မျှဝေးကွာသော ကုသိနာရုံသို့ ခြေကျင်ခရီးဖြင့် ကြွချီတော် မူနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အားကုန်ခန်း၍ ပန်းလှပြီ

ဝမ်းသွေးသွန်ရောဂါမှ သက်သာခွင့်ရခိုက် ကြွတော်မူခဲ့ရသဖြင့် နေပူရှိန် ပြင်းထန်လှသေး၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က ''ကုသိနာရုံရှိရာ ချဉ်းကပ်ကြစို့'' မိန့်ကြားကာ ကြွချီတော်မူခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း မည်သို့မျှ မတားရဲပါ။ ရှင်တော်မြတ်၏ နောက်ပါးမှသာ ခါတိုင်းလို လိုက်ပါလာရ၏။ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်အဖြစ် သတ်မှတ်ထား၍သာ ဘုရားရှင် လှမ်းကြွတော်မူနေရ၏။ ရောဂါ၏ဒဏ်၊ နေပူဒဏ်ကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပါပြီ။ လှမ်းကြွနေသော ခြေလှမ်းများ နှေးကွေးလှပါပြီ။ တောလမ်းတနေရာမှ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးအောက် ရောက်သည်တွင်ကား ထိုခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားကြပါတော့သည်။

''အာနန္ဒာ၊ ဤ သစ်ပင်ရိပ်တွင် နှစ်ထပ် သင်္ကန်းကြီးလေးခေါက်ခေါက်၍ ခင်းလော့။ ငါဘုရား ပင်ပန်းလှသည်။ ခေတ္တခဏ အပန်းဖြေ ထိုင်ဦးမည်''

သူမတူသော ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်ဝခဲ့ပါလျက် ယခုတော့ ပင်ပန်းကြောင်းကို ဖွင့်အန်တော်မူရပေပြီ။

ကပ်စရာ ရေ မရှိပါ

''အာနန္ဒာ၊ ငါဘုရားအတွက် သောက်ရေခပ်ခဲ့လော့။ ငါဘုရား ရေဆာလှ၏။ ရေသောက်လို၏''

သစ်ရွက်ခြောက်များကို စုပုံပြီးမှ ခင်းပေးထားသော နှစ်ထပ်သင်္ကန်းပေါ်မှာ ထိုင်တော်မူပြီးသည်နှင့် ထပ်ဆင့်၍ မိန့်တော်မူပြန်၏။ ခါတိုင်း မိန့်တော်မူလေသမျှကို "ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား"ဟုဆို၍ ကျွန်ုပ် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ခဲ့ပါ၏။ ယခုတကြိမ်မှာကား ဆောင်ရွက်ရန် မလွယ်ကူပါ။

"အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ဖြတ်လာခဲ့သော ချောင်းလေးမှာ ရေနည်းလှပါသည်။ ယခု လောလောဆယ်မှာပင် လှည်းငါးရာတို့ ဖြတ်သန်းထားကြသဖြင့် ရေနောက်လှပါသည်။ လှည်းဘီးဖြင့် မွှေနှောက်ထားခဲ့ကြသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ရှေ့နားမှာကား ကကုဓာမြစ် ရှိနေပါသည်။ ထိုမြစ်ရေသည် ကြည်လင်ချိုမြ၍ အေးလှပါသည်။ ထိုမြစ်ရောက်မှ ရေသောက်တော်မူပါဘုရား။ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းများကိုလည်း အေးမြအောင် ရေဖြန်းတော်မူပါ ဘုရား"

သောက်တော်ရေ ရှိနေပါသည်

နောင်တော်မြတ်၏ ပြင်းပြလှသော ဝေဒနာများကို စာနာမိပါသော်လည်း ရှံ့နှစ်ရေများကို မဆက်ကပ်လို၍ မငြင်းစဖူးငြင်းဆန်လိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်၏လျှောက်ထားချက်ကို ဘုရားရှင်က လက်မခံပါ။ ရေသောက်လိုကြောင်း ဆက်လက်၍သာ မိန့်ကြားတော်မူ၏။

နှစ်ကြိမ်မှ သုံးကြိမ်ထိ တောင်းဆိုလာပြီမို့ ကျွန်ုပ် မနေသာတော့ပါ။ သပိတ်ကိုပိုက်လျက် ချောင်းငယ်ကလေးသို့ လာခဲ့

ရ၏။ အံ့ဩဖွယ်ရှိလေစွ။ မဖြစ်စဖူးထူးကဲပေစွ။ ဘုရားရှင်၏ ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးမားပေစွ။ စောစောက ရှုံနှစ် ထ၍ နောက်ကျုနေခဲ့သော ရေသည် ယခု အနယ်အမှုန် မရှိ။ ပကတိ ကြည်လင်၍ နေပါပြီကော။

ကြည်လင်အေးမြသော ရေများကို ဝမ်းသာအားရ သပိတ်နှင့် ခပ်ယူပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ထံ ဆက်ကပ်ရ၏။ ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံးမှ ရေဓာတ်များ ဆုတ်ယုတ်နေပြီမို့ ကိုယ်တော်မြတ်ကလည်း ကျွန်ုပ်ဆက်ကပ်သောရေကို အားပါးတရ သောက်တော် မူပေသည်။

နောက်ဆုံး သင်္ကန်းဒကာ

ဤသစ်ပင်ရင်း၌ အနားယူတော်မူနေစဉ်မှာပင် နောက်ဆုံး သင်္ကန်းဒကာ ရောက်လာခဲ့၏။ နောက်ဆုံး သင်္ကန်း ဒကာ ပုက္ကုသသည် ကုသိနာရုံမှ မလ္လမင်းမျိုးထဲက ဖြစ်၏။ မလ္လ အမျိုးသားတို့မှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ သကျအမျိုးသားများကဲ့သို့ အလှည့်ကျ မင်းလုပ်ကြသူများ ဖြစ်၏။ မင်းလုပ်ရန် တာဝန်ကျသူများက ရာဇာအမည်ခံယူကာ လွှတ်တော်မှာ အမြဲတစေ နေရ၏။ နိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရန် တာဝန် မကျသေးသူများကား ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်နေကြ၏။ ယခု ပုက္ကုသမှာလည်း တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ရန်တာဝန်မကျသေး၍ ကုသိနာရုံမှ ကုန်စည်များကို လှည်းငါးရာနှင့် တင်ကာ ပါဝါမြို့သို့ ထွက်လာခဲ့ပေသည်။

ဆရာဟောင်းကို သတိရ၍

ပုက္ကုသသည် မူလက ဘုရားရှင်နှင့်နီးစပ်သူမဟုတ်ပေ။ အာဠာရကာလာမ ဟူသော ပရိဗိုဇ် ရဟန်းတပါးကို ကိုးကွယ်သူဖြစ်၏။ အာဠာရကာလာမမှာလည်း သာမညပုဂ္ဂိုလ်တော့မဟုတ်ပါ။ လောကီစျာန်များရထားသူ ဖြစ်၏။ ရရှိထားသောစျာန်သမာပတ်ကိုဝင်စားကာ ငြိမ်သက်စွာနေတတ်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပုက္ကုသသည် သစ်ပင်ရိပ်မှ ဘုရားရှင်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း သူ့ဆရာကို သတိရကာ—

“အရှင်ဘုရား၊ အံ့ဩဖွယ်ရှိပေစွ၊ မဖြစ်ဖူး ထူးကဲပေစွ။ ရဟန်းတို့သည် ငြိမ်သက်သော စျာန်သမာပတ်ဖြင့် နေတတ်ကြပါပေစွ။ တခါတုန်းက အာဠာရကာလာမသည် ခရီးသွားယင်း လမ်းဘေးက သစ်ပင်ရိပ်မှာ နေခိုယင်း ထိုင်နေခဲ့ဘူးပါ၏။ မကြာမီ ခရီးသွားယောကျ်ားတကောက် သူ့ထံပါးသို့ ရောက်လာကာ ‘အရှင်ဘုရား၊ ဤအနားမှ လှည်းငါးရာ ဖြတ်သွားသည်ကို မြင်မိပါသလား’ ဟု လျှောက်ပါသည်။ အာဠာရကာလာမက ‘မမြင်လိုက်ပါ’ ဟု ပြန်ပြောပါသည်။ ‘အသံကို ကြားပါသလား’ ဟု လျှောက်ပြန် တော့လည်း ‘မကြားလိုက်ပါ’ ဟုသာ ပြန်ပြောပါသည်။ ဤတွင် ခရီးသွား ယောကျ်ားက ‘အရှင်ဘုရား၊ အိပ်ပျော်နေပါသလား’ ဟု လျှောက်ရာ အာဠာရကာလာမက ‘အိပ်မပျော်ပါ’ ဟု ပြန်ပြောပါသည်။ အာဠာရကာလာမ၏ သက်န်းကြီးပေါ်

ဝယ် ဖုန်မှုန့်များ တင်နေရှိသော ဤအနားမှ လှည်းများစွာ ဖြတ်သွားကြောင်းကို သိရပါသတဲ့ဘုရား"

သူ့ဆရာ၏ လောကီစျာန် သမာပတ်ကိုပင် အဟုတ်ကြီး ထင်ကာ အားပါးတရ လျှောက်ထားလိုက်ပါတော့သည်။

သမာပတ်ဟူသမျှ၏ အထွတ်အထိပ်

ဘုရားရှင်သည် အာဠာရကာလာမ၏ လောကီစျာန်ကို ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချမှု ပြုတော်မမူပါ။ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၏ အခြေခံဖြစ် နိုင်ကြောင်း ကြိမ်ဖန်များစွာ ဟောကြားတော် မူခဲ့ဘူးပါ သည်။ သို့သော် ယခုလို ပင်ပန်း နွမ်းနယ် နေချိန်မှာကား အခြေခံ စျာန်သမာပတ်များကို ချီးမွမ်းခန်း မဖွင့်နိုင်တော့ ပါ။ ထို့ကြောင့် သမာပတ်ဟူသမျှ၏ အထွတ်အထိပ် နိရောဓ သမာပတ်ကို ဟောကြားတော် မူလိုက်ရ၏။ အာတုမာမြို့ အနီး ကောက်နယ်တလင်း၌ နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားနေစဉ် မိုးကြီးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်း၍ လျှပ်တွေပြက်၊ မိုးကြိုးများ ထစ်သော်လည်း လုံးဝမကြားမသိခဲ့ရပုံများကို ဟောကြား၏။ ဤတွင်မှ ပုက္ကုသသည် လောကီစျာန်သမာပတ်နှင့် အထက် တန်းအရိယာများသာ ဝင်စားနိုင်သော သမာပတ်တို့ အကွာ ကြီးကွာခြားပုံကို သဘောပေါက်လာ၏။ ဘုရားရှင့် ရှေ့တော် မှောက်ဝယ် သရဏဂုံသုံးပါး ဆောက်တည်၏။ ထို့နောက် သူ့အလုပ်သမားအား -

“အချင်း၊ ပွဲကြီးလမ်းကြီးရှိခါမှ တခါတခါ ငါဝတ်သော ရွှေရောင်ပိုးဝတ်စုံကို ယူချေစမ်း” ဟု ခိုင်းလိုက်ကာ ပိုးဝတ်စုံ ရောက်လာသောအခါ—

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်အား သနားသောအားဖြင့် ရွှေရောင်အဆင်းဖြင့် ဝါဝင်းသော ပိုးဝတ်စုံကို အလှူခံတော်မူပါဘုရား” ဟု ဆက်ကပ်၏။

ဘုရားရှင်က အလှူခံတော် မမူသေးပဲ—

“ပုက္ကုသ၊ တထည်ကို ငါဘုရားအား လှူဒါန်း၍ တထည်ကို အာနန္ဒာအား လှူလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ကျွန်ုပ်၏တာဝန် ကျေပွန်ပြီဖြစ်၍

ဘုရားရှင်၏ အမိန့်တော်ကြောင့် ကျွန်ုပ် ရုတ်တရက်အားဖြင့် ကြောင်တက်တက် ဖြစ်သွားရ၏။ အမြဲတမ်း အလုပ်အကျွေး တာဝန်ယူစဉ်က ဤသို့ ပေးကမ်းခြင်း မပြုရန် ဆုပန်ထားခဲ့၏။ ဤသည်ကို ဘုရားရှင်ကလည်း မေ့လျော့သွားမည် မဟုတ်ပါ။ သို့ပါလျက် ယခုမိမိအား လှူဒါန်းသော ရွှေပိုးဝတ်ထည် တထည်ကို ကျွန်ုပ်အား အဘယ့်ကြောင့် ပေးတော်မူရပါသနည်း။

နောက်ဆုံးအချိန်ပိုင်းတွင် ပုက္ကုသအား ချီးမြှောက်လို၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ တထည်ကို ဘုရားရှင်ထံလှူပြီးလျှင် တထည်ကို ကျွန်ုပ်အား လှူဒါန်းရသဖြင့် သံဃာကို လှူပြီး ဖြစ်သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် တထိုင်တည်းနှင့် ရတနာ နှစ်ပါးကိုလှူပြီး

ဖြစ်ကာ ပုက္ကုသအတွက် အကျိုး ကျေးဇူး များနိုင်ပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း ကျွန်ုပ် ပြုစုလုပ်ကျွေး လာသော တာဝန်သည် ယနေ့ နောက်ဆုံးပိတ်ဖြစ်၍ တာဝန်ကျေသော အထိမ်းအမှတ် ဖြင့် ပေးတော် မူခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမိန့်တော်အရ လှူဒါန်းလာသော ပိုးထည်ကို ကျွန်ုပ် အလှူ ခံလိုက်ရပါသည်။

ရွှေလျှင် ရွှေချင်း တဝင်းဝင်းတည့်

ပုက္ကုသရှိခိုးဝတ်ချ၍ ပြန်သွားလျှင် ပိုးထည်နှစ်ခုလုံးကို ကျွန်ုပ်က ကိုယ်တော်မြတ်အပေါ် လွှမ်းခြုံလိုက်၏။ ပိုးဝတ်စုံကလည်း ရွှေရောင် တဝင်းဝင်း။ ကိုယ်တော်မြတ်ကလည်း ရွှေရောင် တဝင်းဝင်း။ ရွှေလျှင် ရွှေချင်း အရောင်ချင်း ရောယှက်ကာ ပြိုးပြိုးပြက်၍ သွားပါတော့သည်။ မီးညွန့် မီးတောက် မရှိသော မီးကျီးခဲသည် အပြင်မှာ အရောင်မထွက်ပဲ အတွင်းမှာ ဝင်းပနေသကဲ့သို့ ဖြစ်ဘိ၏။ တင့်တယ်လှပါဘိ၏။ သပ္ပာယ်လှပါဘိ၏။

ထူးကဲလှသော ထိုနှစ်ည

ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲမှာ မျိုသိပ်မထားနိုင်တော့သဖြင့် နှုတ်မှ ဖွင့်ထုတ်၍ လျှောက်လိုက်ရာ–

“ဟုတ်ပေသည် အာနန္ဒာ။ ဟုတ်ပေသည် အာနန္ဒာ။ အတုမရှိသော သမ္မာသမ္ဗောဓိ ဉာဏ်တော်ကြီးကို ရခဲ့သောည၊

ခန္ဓာအကြွင်းအကျန် မရှိပဲ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုရမည့်ည၊ ဤ အချိန် အခါ နှစ်မျိုးတို့တွင် ငါဘုရား၏ ကိုယ်ကာယသည် ဖြူစင် ဝင်းပ၏။ ပြိုးပြိုး ပြက်ပြက် ရှိဘိ၏။ အခြား အခြားသော အချိန်များထက် ပိုမို၍ ထူးကဲလှ၏''

ဘုရားရှင်ကလည်း ကျွန်ုပ်၏လျှောက်ထားချက်ကို ထောက် ခံတော်မူလိုက်ပါ၏။ သမ္မာသမ္ဗောဓိ ဉာဏ်တော်ကြီး ရစဉ် တုန်းက ကျွန်ုပ်၏ မျက်ကွယ်မှာဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မဖူးလိုက်ရပါ။ ယခုနောက်ဆုံး အချိန်မှာမှ ဖူးခွင့် ကြုံပါတော့သည်။ ယခု တကြိမ်မျှ ဖူးမြင်ခွင့် ရခြင်းကိုပင် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ ဖူးမြင်ရဘိ သကဲ့သို့ ကြည်နူး၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။ ရရှိထား သော နိဗ္ဗာန်တရားတော်ကြီးကို အာရုံပြုကာ စိတ်နှလုံးတော် သန့်ရှင်းကြည်လင်မှုကြောင့် ဤသို့ ကိုယ်တော်မြတ်ပါ အထူး သဖြင့် တင့်တယ်စမ္ပာယ်နေခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်

ဤအကြောင်းများကို မိန့်ကြားတော်မူပြီးလျှင် ဘုရားရှင် သည် ကကုဓာမြစ်သို့ ကြွတော်မူ၏။ ကကုဓာမြစ်မှ ကြည်လင် ချိုမြ၍ အေးလှသော ရေများကို ချိုးလည်း ချိုးတော်မူ၏။ သောက်လည်း သောက်တော်မူ၏။ ရေချိုးပြီး၍ ကမ်းပေါ် တက်သွားချိန်မှာကား ဘုရားရှင့်နောက်တော်ပါးဝယ် အရှင် မဟာသာရိပုတ္တရာ၏ ညီတော် စုန္ဒ လိုက်ပါသွားပေသည်။

ဖြစ်များဖြစ်နိုင်မည်ဆိုပါက ကျွန်ုပ် သာလျှင် နောက်တော်ပါးမှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါသွားလိုလှ၏။ ကမ်းနဖူးက သရက်တောထဲမှာ နှစ်ထပ် သင်္ကန်းကြီးကို ခင်းပေးလိုလှ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ် တကိုယ်တည်းဖြင့် နှစ်ကိစ္စကို တပြိုင်နက် မဆောင်ရွက်နိုင်ပါ။ ဘုရားရှင် ကမ်းပါးပေါ် တက်သွားချိန်တွင် ဘုရားရှင်၏ ရေသနုတ်တော်ကို ရေညှစ်ယင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ် ကပိုက်ကရိုက် တက်သွားသောအခါ ဘုရားရှင် ကျိန်းစက်၍ နေတော်မူပါပြီ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်စား စုန္ဒက နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကို ခင်းထားပါသည်။ ဘုရားရှင်သည် ခြင်္သေ့မင်း၏ အိပ်စက်ခြင်းကဲ့သို့ လက်ယာ နံတောင်းဖြင့် တစောင်းကျိန်းလျက် ရှိပါသည်။ အောက်ဒူးကို ခပ်ကွေးကွေး ထားကာ အပေါ်ခြေထောက်ကို ခန့်ဆန့်ဆန့် ပြုလျက် ထားပါသည်။ အောက်ခြေဖဝါးထက် အပေါ်ခြေဖဝါးက ကျော်လွန်နေပါသည်။ ဒူးဆစ်ချင်း၊ ခြေမျက်စိချင်း မထပ်မိအောင် ထားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆွမ်းဒကာအား ဖျောင်းဖျပေးရန်

လမ်းမှာတုန်းက ပင်ပန်းလွန်း၍ ထိုင်၍ နားတော်မူခဲ့ပြီ။ ယခုတော့ ကျိန်းလျက် အနား ယူတော်မူရချေပြီ။ သို့သော် ဤနေရာမှာ တောက်လျှောက်ကျိန်းစက်သွားရန်ကား မဟုတ်သေးပါ။ ခရီးဆက်ရပါလိမ့်ဦးမည်။ ကုသိနာရုံ ရှေ့ကိုသာမော

အင်ကြင်းတောသို့ အရောက် လှမ်းရ လိမ့်ဦးမည်။ သို့ဖြစ်၍ ခဏအကြာတွင် မျက်လုံးတော်များ ပွင့်လာကာ—

"အာနန္ဒာ၊ ရွှေပန်းထိမ်သည် စုန္ဒသည် သူ့ဆွမ်းကိုစားကာ ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုရလေခြင်းဟု နှလုံးမသာ ဖြစ်ခဲ့ပါသော် သင်က ဤသို့ ဖျောင်းဖျပါလေ။ 'ဒကာစုန္ဒ၊ သင့်မှာ အရတော့လေစွ။ ကုသိုလ်ကံကောင်းပေစွ။ သင့်ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူကာ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၏။ အတုမရှိသော သမ္မာသမ္ဗောဓိဉာဏ်တော်ကြီးကို ရတော်မူသောနေ့၊ ခန္ဓာအကြွင်းအကျန်မရှိသောအားဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသောနေ့၊ ဤ နှစ်နေ့၌ ဆက်ကပ် လှူဒါန်းရသော ဆွမ်းအလှူတို့သည် အကျိုး အာနိသင် တူမျှကြ၏။ အခြားအခြားသော ဆွမ်းအလှူတို့ထက် အကျိုးအာနိသင် ကြီးမားလှ၏။ ဒကာစုန္ဒသည် အသက် ရှည်ခြင်း၊ အဆင်း လှခြင်း၊ ချမ်းသာကြီးခြင်း၊ အခြွေအရံများခြင်း၊ နတ်ရွာသုဂတိလားရခြင်း၊ အကြီးအမှူး ဖြစ်ရခြင်း၏ အ ကြောင်း ဖြစ် သော ကောင်းမှု ကုသိုလ်ကို ပြုရပေပြီ။ ဤသို့ ဟောကြားသော ဒေသနာတော်ကို ဘုရားရှင့် မျက်မှောက်တော်မှ ငါကိုယ်တိုင် ကြားနာခဲ့ရသည်'။ ဤသို့ ပြောပြ၍ စုန္ဒကို ဖျောင်းဖျ ပေးပါလေ"

မိမိ၏ ရောဂါဝေဒနာထက် နောက်ဆုံးဆွမ်းဒကာ သက်သာရေးကိုသာ ရှေးရှုတော်မူသော မဟာကရုဏာရှင်ပါပေတကား။

(သုတ်မဟာဝဂ်၊ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

ကုသိနာရုံ အင်ကြင်းစုံ၌

တရွေ့ရွေ့ တအိအိ လာခဲ့ပြီ

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးကို ရှင်ပြုံးစေတတ်၊ ပွားစေ တတ်သော အို–သူတော် သူမြတ် အပေါင်းတို့၊ လာခြင်း ကောင်းသော ရှင်တော်မြတ်၏ ကောင်းသော လာခြင်း၊ ကောင်းသတင်း အဖုံဖုံကို ဇာတ်စုံခင်း၍ လာခဲ့ရာတွင် ယခုနိဂုံးပိုင်းသို့ ရောက်လာပါပြီ။ ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်၏ ပရိသတ် အားလုံးက နိဂုံး မချုပ်စေချင်ကြ သေးသော်လည်း မလွန်ဆန်နိုင်သော ဓမ္မသဘာဝကြီးက နိဂုံးချုပ်ရန် ညွှန်ကြားနေပါပြီ။

ကကုဓာမြစ်ကမ်းရှိ သရက်ဥယျာဉ်တွင် ခေတ္တခဏ အပန်းဖြေ ကျိန်းစက်ပြီးနောက် ဘုရားရှင် ခရီးဆက်တော် မူပြန်ပါသည်။ ဟိရညဝတီမြစ်ကို ကူးပြီးနောက် ကွေ့ကောက်သော လမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ရာ ကုသိနာရုံ ရဂုံသာမော အင်ကြင်းတောသို့ ရောက်လာပါပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်ကြီးသည် မိမိကိုယ်တိုင် ထိုးထွင်း သိမြင် ထားသော သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ဆင့်ကူး ဆင့်ကမ်း ဉာဏ်လက်လှမ်းကာ ပေးနိုင်ရေး အတွက် ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူခဲ့၏။ မဇ္ဈိမ ဒေသတခွင်ကို ခြေကျင် ခရီးဆန့်တော်မူခဲ့၏။ ခရီး ဆန့်ယင်း ဆန့်ယင်းဖြင့်ပင် ကြံ့ခိုင် သန်မာလှသော ကိုယ်တော်သည် တစ တစ ယိုယွင်း၍ လာပေပြီ။ ဟိုမှာ သည်မှာ ချည်တုပ်ကွပ်နှောင်ထားပါမှ သွား၍ ရသော လှည်းအိုကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်လာချေပြီ။ ယခု ဤလှည်းအိုကြီးသည် နောက်ဆုံးစခန်းသို့ တရွေ့ရွေ့ တအိအိ ချဉ်းကပ်နေပေပြီ။လုမ္ဗိနီသာမော အင်ကြင်းတောမှစတင်၍ လှမ်းလာခဲ့သော ခရီးရှည်ကြီးသည် ကုသိနာရုံအင်ကြင်းတောဌ် အဆုံးသတ်ရပါတော့မည်။ လူသားတို့အတွက် မနေမနားခရီးသွားခဲ့ပြီးပြီမို့ ယခုတော့ မိမိမွေးလျှော်ရာ တောရိပ်သာမှာ အနားယူရပါတော့မည်။

ရန့်သင်းသည့် အင်ကြင်းအစုံ

အနောက်ဘက် တောင်စွယ်မှာ နေလုံးကွယ်သည့် အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အင်ကြင်းတောသို့ ဝင်မိကြ၏။ တောအုပ်၏

အလယ်ခေါင်တွင် ကွက်လပ်တခု ဖြစ်နေ၏။ ထိုကွက်လပ်ထဲမှာ အင်ကြင်းပင်နှစ်ပင်က တောင်ဘက်မြောက်ဘက် ယှဉ်လျက်ရှိကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင် အပင်ကြီးများကြားဝယ် ပျိုမြစ်သောအသွင်ဖြင့် တြိုးထွားရန် အားယူနေကြဆဲ ဖြစ်၏။ တပင်နှင့်တပင် အကိုင်းချင်းယှက်ကာ အဖူး အကင်း အငုံများပါ ပေါင်းစပ်၍ နေကြပေသည်။ ဤနေရာဤဌာနသို့ ရောက်နိုင်ရေးအတွက် ကျွန်ုပ်နှင့် စုန္ဒတို့က ကိုယ်တော်မြတ်ကိုတဘက်တချက်မှ ဖေးကူလာခဲ့ရ၏။ ရန့်သင်းသည့် အင်ကြင်းအစုံသို့ရောက်သည်တွင်ကား တလှမ်းချင်း တလှမ်းချင်း လှမ်းလာခဲ့သော ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားကြပါတော့သည်။

"အာနန္ဒာ၊ အင်ကြင်းပင်အစုံတို့၏ အလယ်၌ မြောက်အရပ်သို့ ဦးခေါင်းပြုလျက် ညောင်စောင်းငယ်ကို ခင်းပါလော့။ ငါဘုရား ပင်ပန်းလှသည်။ ကျိန်းစက်ဦးမည်"

"ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား"

ကျွန်ုပ်၏ နောက်ဆုံး ပြုစုခြင်း

မလ္လ မင်းညီမင်းသားများ အပန်းဖြေလာယင်း ထိုင်နေကျ ညောင်စောင်းငယ်ကို ဘုရားရှင်အတွက် ခင်းပေးလိုက်ရ၏။ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားတွေမပါ။ လေပူ နေပူထဲမှာ ထာဝစဉ်နေခဲ့ရသော သာမန်သစ်သား ညောင်စောင်းငယ်ကလေးသည် အတုမရှိသော ဘုရားရှင်၏ နောက်ဆုံး ကျိန်းစက်ရန် ဖြစ်နေပေသည်။ ဤညောင်စောင်းကလေးကို ခင်းပေးရခြင်း

သည်ပင် ဘုရားရှင်အား ကျွန်ုပ် နောက်ဆုံး ပြုစုလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အဖိုးမတန်သော သစ်သားညောင်စောင်း ကလေးပေါ်တွင် အတုမရှိသော ဘုရားရှင်သည် လက်ယာနံတောင်ဖြင့် ကျိန်းစက်တော် မူနေပါပြီ။ ကျိန်းစက်ရာတွင် သတိသမ္ပဇဉ် အစဉ်ကပ်လျက် ရှိသော်လည်း အချိန်တန်လျှင် ပြန်ထဦးမည် ဟူသော နှလုံးသွင်းမှုကား ရှိမည်မဟုတ်ပါ။ ဤတကြိမ် ကျိန်းစက်ခြင်းသည် မထသော ကျိန်းစက်ခြင်းပါတည်း။

နောက်ဆုံး ပူဇော်ပွဲကြီး

နောင်တော်မြတ်၏ မျက်လွှာနှစ်ခု မြေးယှက်သွားခါမှ ကျွန်ုပ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိပြုမိတော့၏။ အရှေ့ လောကခတ်မှ လပြည့်ဝန်းကြီးသည် အင်ကြင်းပင် များပေါ်မှ ကျော်လွန် လာခဲ့၏။ နေမင်း၏ ရောင်ခြည် ကြွင်းများနှင့် လရောင်တို့သည် အင်ကြင်းတောကို လွှမ်းမောဖွယ်ဖြစ်အောင် တန်ဆာဆင် ပေးနေကြ၏။ ရှိရှိသမျှ အင်ကြင်းပင်များကလည်း ပင်လုံးကျွတ်မျှ ဖူးပွင့်ဝေဆာနေကြ၏။ အကာင်း အငုံ အဖူးအပွင့်တို့က မြေတပြင်လုံး ဖြန့်ရှိကြဲ၍ နေကြ၏။

နွေကာလတို့ အထွတ်အခေါင်ဖြစ်သော ဤကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် အင်ကြင်းပန်းတို့ ဖူးပွင့်ရန် မဟုတ်ပါ။ စကားဝါပန်းတို့၏ ဖူးပွင့်ချိန်သာဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် ပင်အင်ကြင်းတို့သည် စကားဝါပန်းများကိုမှ အားမနာပါးမနာ တကျော့

တဖန် ပွင့်လာကြပြန်ပေပြီ။ သူတို့သူတို့တတွေသည် သည်နှစ်အဖို့ ပျော်ပြီးယင်းပျော်ယင်းဖြင့် ပျော်ခင်းပြုရှုပင် အားမရကြလေရော့သလား။ အမှန်မှာတော့ ထိုသို့မဟုတ်နိုင်ပါချေ။ သူတို့တတွေ ယခုဆင်နွှဲနေသော ပွဲတော်ကြီးသည် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ မဟုတ်နိုင်ပါချေ။ မကြာမီ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူတော့မည့် ဘုရားရှင်အား နောက်ဆုံးအကြိမ်ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပူဇော်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မချိတင်ကဲ ငိုပွဲကြီးဆင်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ရနံ့သင်းသော အင်ကြင်းပန်းတို့နှင့်အတူ ထက်ကောင်းကင်မှ မန္ဒာရဝနတ်ပန်းတို့ကလည်း တဖွဲဖွဲတသဲသဲ ကြဲဖြန့်လျက်ရှိပါ၏။ နတ်တို့၏ ပန်းနံ့သာတို့ကလည်း တောတခွင်လုံး ထုံသင်း မွှေးပျံ့နေကြပါသည်။ နတ်စည်နတ်ညှင်း နတ်တေးချင်းတို့ကလည်း ထက်ကောင်းကင်မှ ညင်းညင်းသာသာ တီးခတ်သီကျူးလျက် ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏ တသက်တာတွင် စိတ်ဘဝင် အထိခိုက်ရဆုံးသော ပူဇော်ပွဲကြီးပါပေတည်း။ မကြုံစဘူး ထူးကဲလှသော ပူဇော်ပွဲကြီးပါပေတည်း။

ဒါနကို ပယ်တော်မူသလော

"အာနန္ဒာ၊ ဤမျှလောက် ထူးထူးခြားခြား ခမ်းခမ်းနားနား ပူဇော်ကြသော်လည်း ငါဘုရားကို အဟုတ်တကယ် အလေးအမြတ်ပြုရာ မရောက်သေးပေ။ ပူဇော်ရာ မရောက်သေးပေ။ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ရာ မရောက်သေးပေ"

မြွေးယှက်ထားသော မျက်လွှာများနှင့်အတူ နှုတ်တော်ကပါ ဖွင့်ဟ၍ လာပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏အမည်တပ်၍ဟောကြားသော်လည်း ဤဒေသနာတော်သည် ရှိရှိသမျှ သာဝက အားလုံးတို့အတွက် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘုရားရှင်၏ မိန့်ခွန်းတော်ကို ရဟန်းအားလုံးက လေးစားစွာ ကြားနာလျက် ရှိကြပေသည်။

ယခင့်ယခင် အခါနိမ်းများတုန်းကတော့ အလှူဒါန၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဘုရားရှင်သည် အထူးတလည် ချီးမွမ်းတော်မူခဲ့၏။ စေတနာထက်သန်စွာဖြင့် လှူဒါန်းသော ပန်းတပွင့်၏ အကျိုးတရားကိုပင် အတိုင်းမသိ အနန္တအကျိုးစီးပွား ရနိုင်ကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူခဲ့၏။ သို့ပါလျက် ယခုနောက်ဆုံးအခါနိမ်တွင်ကား ဥစ္စာပစ္စည်းနှင့် ပူဇော်ခြင်းကို ပစ်ပယ်တော်မူလိုက်ချေပြီ။ အကြောင်းမည်သို့ ရှိပါမည်နည်း။

ဒါနကိုချည်း အသားပေးနေလျှင်

ကျွန်ုပ်တို့ ရဟန်းတော်များ သာသနာ့တာဝန် ထမ်းဆောင်ရာတွင် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများ ပြည့်စုံရန် လိုအပ်ပါ၏။ လိုအပ်သည့်အတိုင်း ဒကာဒကာမများကလည်း တတ်စွမ်းသမျှ လှူဒါန်းကြပါ၏။ သို့သော် လှူရေးတန်းရေးကိုချည့် အသားပေးနေလျှင်ကား သီလ သမာဓိ ပညာတို့ဘက်က ယုတ်လျော့သွားကြတော့မည်ဖြစ်၏။ ဒကာဒကာမများတွင်မက သာသနာ့ဝန်ထမ်းများဘက်ကလည်း ဉာဏ်ပညာထက် သဒ္ဓါတရား

ကိုသာ အသားပေးလာကြပေတော့မည်။ သက်ဆိုင်ရာတပည့် ဒကာများကို စုရုံးကာ ပူဇော်ပွဲကြီး တွေကိုသာ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ကျင်းပကြပေတော့မည်။ သူ့ထက်ငါသာ မာန် မာနတလူလူဖြင့် အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးစား ကြပေတော့မည်။ ပညာမဖက် သဒ္ဓါသက်သက်ဖြင့်ပစ္စည်းလေးပါး ပူဇော်ခြင်းကို ချည်း အမွှမ်းတင်နေကြပါလျှင် သာသနာတော်သည် တရက် တာမျှ၊ ယာဂုတခါသောက်ကလေးမျှတည်တံ့နိုင်မည် မဟုတ်ပါ ချေ။ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ကြီးကဲ့သို့ ကျောင်းကြီးပေါင်း တထောင်မျှ ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းသော် ကုသိုလ်ကံဘက်က အသားတက်သည် မှန်ပါ၏။ သို့သော် တရားအားလျော်သော ကျင့်သုံးမှုမပါလျှင် သာသနာတော် တည်တံ့အောင်ကား မစွမ်းနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုပစ္စည်းတို့ဖြင့် ကြီးကျယ် ခမ်းနားစွာ ပူဇော်ခြင်းကို ဘုရားရှင်က ပစ်ပယ်တော်မူကာ အကောင်းဆုံးနည်းကို ညွှန်ကြားတော် မူပေသည်။

အကျင့်ဖြင့်သာ ပူဇော်ပါ

''အာနန္ဒာ၊ ရဟန်း ရှင်လူ မည်သူမဆို လောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးအား လျော်သောအကျင့်ကို ကျင့်ငြားအံ့။ ကိလေသာ ဟူသမျှ ငြိမ်းအေးသော နိဗ္ဗာန်အားလျော်စွာ ငြိမ်းအေးသော စိတ်နှလုံးဖြင့် ရှင်ပြုံးစွာ ကျင့်သုံးငြားအံ့။ ထိုသူသည် ငါ ဘုရားအား အလေးအမြတ် ပြုသည်ဟုမည်၏။ ထို့ကြောင့် သင်ရဟန်းတို့သည် ဤသို့သာလျှင် ကျင့်သုံးကြကုန်လော့''

နောက်ဆုံးအချိန် ရောက်လာပြီမို့ သာသနာတော် တည်စေကြောင်း အကောင်းဆုံးသော ပူဇော်နည်းကို ညွှန်ပြတော်မူလိုက်ပေသည်။

ဘုရားရွှေတော်က ဆင်ပေါက်ကြီး

ဤတရားတော်များ ဟောကြားစဉ်တွင် အရှင်ဥပဝါဏသည် ဘုရားရှင်၏ ရှေ့တည့်တည့်မှ ဖူးမြော်လျက် ရှိ၏။ ဝါတော်နှစ်ဆယ် မပြည့်ခင်တုန်းက ဤအရှင်မြတ်ကြီးမှာလည်း ဘုရားရှင်ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးခဲ့သူဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်၏ လေနာရောဂါ သက်သာပျောက်ကင်းစေရန် ရေနွေးအလှူခံ ထွက်ခဲ့ရပုံကို ကျွန်ုပ်၏ပရိသတ်များ မှတ်မိကောင်း မှတ်မိပါလိမ့်ဦးမည်။ ပင်ကိုကပင် ဤ အရှင်မြတ်ကြီးသည် ကိုယ်ခန္ဓာ ထွားကျိုင်းလှ၏။ အရပ်မြင့်သည်နှင့်အမျှ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကလည်း ကြီးမားလှ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သူနှင့် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးသော သီတင်းသုံးဖော်များက သူ့ကို ဆင်ပေါက်ကြီးဟု ချစ်စနိုးခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြပေသည်။

ဆင်ပေါက်ငယ်တမျှ ကြီးမားထွားကျိုင်းလှသော အရှင်ဥပဝါဏသည် သင်္ကန်းဝတ်ပြန်တော့လည်း ပံ့သကူ သင်္ကန်းကိုမှ ဝတ်ရုံ၏။ တထွာစ တညှိုစ ရတတ်သမျှအဝတ်စများကို စပ်ဟပ်ကာ ချုပ်ထားသဖြင့် သူ့သင်္ကန်းသည် ထူထူပွပွကြီး ဖြစ်နေ၏။ ကြီးမားထွားကျိုင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာတွင် ထူထူပွပွကြီးများ ဝတ်ရုံထားသဖြင့် ပရိသတ်အားလုံး၏ မြင်ကွင်းကို

ပိတ်ဆို့ထားမတတ် ဖြစ်နေပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘုရားရှင်က သူ့ကို ရှေ့တည့်တည့်မှ ဖယ်ရှားနေရန် မိန့်ကြားတော်မူရပေသည်။

အားလုံးကို ကြိုဆိုခဲ့ပါသည်

အရှင်ဥပဝါဏကတိမ်းရှောင်ပေးလိုက်သဖြင့် ပရိသတ်အားလုံး၏ မြင်ကွင်း ရှင်းလင်းသွားပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ရင်တွင်းမှာတော့ မရှင်းသေးပါ။ ရှေးရေးနောက်ရေး အတွေးအကြံတို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိပါ၏။ ယခင့်ယခင် အချိန်များတုန်းက အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ရဟန်းသံဃာတော်များသည် တနှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ်ကျ ဘုရားရှင်ထံ ရောက်လာကြ၏။ ဝါဆိုခါနီးမှာ တကြိမ်၊ ဝါကျွတ်တော့တကြိမ် အဖူးအမြော်လာကြ၏။ ဝါဆိုခါနီးမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတောင်းရန် လာကြ၍ ဝါကျွတ်သောအခါမှာကား ပေးလိုက်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများသဖြင့် ရရှိလာသောတရားထူးကို လျှောက်ထားရန် ဖြစ်ပေသည်။

ရောက်လာသော ရဟန်းသံဃာ အားလုံးသည် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးအင်အား တိုးပွားစေသော အရှင်မြတ်များချည့် ဖြစ်ပါ၏။ အာဂန္တုရဟန်းများ ရောက်လာပြီဆိုလျှင် ကြီးလျှင်လည်း ကြီးသည့်အလျောက်၊ ငယ်ပြန်တော့လည်း ငယ်သည့်အလျောက် ကျွန်ုပ်က မေတ္တာရှေ့ထား၍ ကြိုဆိုခဲ့ပါသည်။ အာဂန္တုရဟန်းများ၏လက်ထဲမှ သပိတ်၊ သင်္ကန်းနှင့် ထီးများ

ကို ဆီး၍ ယူခဲ့ပါသည်။ ထိုင်စရာအရံသင့် ခင်းပေးခဲ့ပါသည်။ သူတို့အတွက် လိုအပ်သမျှကို ပြည့်ဝအောင် ဆောင်ရွက်၍ ပေးခဲ့ပါသည်။

သူတို့ လာကြပါဦးမည်လော

ကျွန်ုပ်၏မေတ္တာစေတသည် အာဂန္တုရဟန်းများထံသို့ ကူးစက်သွားဟန် ရှိပါသည်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ရောက်လာသော ရဟန်းများသည်လည်း ကျွန်ုပ်အပေါ် မေတ္တာစေတနာ တုံ့ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။ နို့ရည်နှင့် ရေကို ရောစပ်သောအခါ အခြားမထင်သကဲ့သို့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပူးပေါင်းမိကြပါတော့သည်။ ထိုရဟန်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်း စရာများ ပေါ်လာသဖြင့်—

"အရှင်ဘုရား၊ ရှေးယခင်တုန်းက အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှာ သီတင်းသုံးကြသော ရဟန်းများသည် တနှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ်ကျ ဘုရားရှင့် ထံတော်မှောက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ တပည့်တော်၏ နှလုံးအင်အား တိုးပွားစေတတ်သော ထိုအရှင်မြတ်များကို တပည့်တော်ဖူးမြင်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ဘုရားရှင် ကွယ်လွန်သွားသည့်နောက်မှာကား ထိုအခွင့်အရေးများ ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါဘုရား"

ကျွန်ုပ်ခံစားမိသည့်အတိုင်း ဖွင့်ဟလျှောက်ထားလိုက်ရပါတော့သည်။

သူတို့ လာကြပါလိမ့်မည်

ကျွန်ုပ်၏လျှောက်ထားချက်ကို ဘုရားရှင်က ကရုဏာသက်စွာ-နားဆင်တော်မူပြီးလျှင်-

"အာနန္ဒာ၊ သဒ္ဓါတရားနှင့်ပြည့်စုံသော အမျိုးကောင်းသားတို့ အရောက်သွား၍ ကြည့်ရှုထိုက်သော၊ သံဝေဂဉာဏ်ပွားများထိုက်သော ဌာနလေးမျိုးရှိ၏။ ထိုဌာနလေးမျိုးကား ငါဘုရားရှင် ဖွားမြင်ခဲ့ရာ လုမ္ဗိနီသာမော အင်ကြင်းတော၊ အတုမရှိသော သမ္မာသမ္ဗောဓိ ဉာဏ်တော်ကြီးကို ဆရာမရှိ၊ မိမိ အလိုလို ရရှိခဲ့ရာ မဟာဗောဓိပင်၊ ဓမ္မစကြာတရား ဟောကြားခဲ့ရာ ဣသိပတန မိဂဒါဝုန်တော၊ ယခုနောက်ဆုံး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရမည့် ကုသိနာရုံ အင်ကြင်းစုံတို့ဖြစ်၏။

"အာနန္ဒာ၊ နောက်နောင် အခါတွင် သဒ္ဓါတရားနှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်းများ၊ ရဟန်းမများ၊ ဒကာ ဒကာမများသည် ဤလေးဌာနတို့ကို ကြည့်ရှုရန်၊ သံဝေဂဉာဏ် ပွားများရန် လာရောက်ကြပါလိမ့်မည်။ ဤဌာနများတွင် တည်ထားသော စေတီများကို လှည့်လည်ဖူးမြော်ခြင်း၊ စေတီယင်္ဂဏဝတ်များကို ပြုစုခြင်းဖြင့် အကျိုးစီးပွား များပြားပေလိမ့်မည်။ ရောက်လာသောပုဂ္ဂိုလ်များကို ဌာနတခုခုမှ ဆီးကြို၍ သင် တွေ့ဆုံခွင့် ရှိနေပေသည်"

ဝမ်းနည်းစရာ များထဲက ဝမ်းသာစရာ အချက်များကို ထုတ်ဖော်၍ ပြတော်မူလိုက်ပါသည်။ ဤသို့သော ကရုဏာ-

တော်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အပေါ် နေ့ရက်များစွာ ဆက်လက်၍ စောင့်ရှောက်တော်မူပါလျှင် မည်မျှလောက် ကောင်းပါလိမ့်မည်နည်း။

(သုတ်မဟာဝဂ်၊ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၊ ယမကသာလာ၊ ဥပဝါဏတ္ထေရ၊ စတုသံဝေဇနီယဋ္ဌာန ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

ရွှေတောင်ကြီး ပြိုတော့မည်

ရွှေတောင်ကြီး မပြိုမီ

နေမင်း၏ ရောင်ခြည် ကြွင်းများသည် တစချင်း တစချင်း ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။ သူတို့၏ နေရာတွင် ငွေရောင်ခြည် များက အစားထိုးလျက် ဖြန့်ကြဲ လာကြ၏။ ရိုးတံ နီနီနှင့် အင်းကြင်း ပွင့်များသည်ပင် ငွေမင်ရည် ဆန်းထားကြရ၏။ သို့သော် ထိုငွေရောင်ခြည်တို့သည် ညောင်စောင်းပေါ်က ရွှေတောင်ကြီးကိုကား အရောင် ပြောင်းသွားအောင် မတတ် နိုင်ကြပါ။ ဖြူဖြူဖွေးသော လရောင်အောက်တွင် ကိုယ်တော် ရော သင်္ကန်းတော်မှာ ရွှေအဆင်းသို့ ဝါဝင်းလျက်သာ ရှိပေ သည်။

ငွေလရောင်ကြောင့် အရောင်မပြောင်းသော ရွှေတောင်ကြီးသည် အနိစ္စသဘောကိုကား မလွန်ဆန်နိုင်ပါ။ မကြာမီကာလ ၌တညတာ အတွင်းမှာပင် ပြိုကွဲရပါတော့မည်။ ကျွန်ုပ်အား အစဉ်ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ခဲ့သော ကရုဏာမျက်လုံးတော်များ မှိတ်သွားကြပါတော့မည်။ ကျွန်ုပ်အား သွန်သင်ဆုံးမခဲ့သော မေတ္တာ နှုတ်ခမ်းလွှာများ စေ့သွားကြပါတော့မည်။ နှုတ်ခမ်းလွှာများမစေ့သေးမီ၊ မျက်လုံးတော်များ မမှိတ်သေးမီ ကျွန်ုပ်အတွက် အရေးကြီးသော ကိစ္စတခု လျှောက်ထားရန်ရှိလာပါသည်။ ထိုကိစ္စကား အခြားမဟုတ်ပါ။ အမျိုးသမီးများနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် အမျိုးသမီးများ

ကျွန်ုပ်၏ ပရိသတ်များသိကြသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်မှာ အမျိုးသမီးများနှင့် အများဆုံးဆက်ဆံရသူဖြစ်၏။ ရောက်လေရာရာ အရပ်တွင် အမျိုးသမီးများနှင့် အကျွမ်းတဝင် ခင်မင်ခဲ့ရ၏။ ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဘဝအကျိုးပေးဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဓာတ်ကိုက အမျိုးသမီးများနှင့် နီးစပ်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ လူ့သမိုင်း အစဉ်အဆက်က အနှိမ်ခံလာခဲ့ရသော အမျိုးသမီးများကို အလေးတမူ အရေးယူကာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် တန်းတူဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင် ခဲ့သောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်၏ သီတင်းသုံးဖော်များထဲတွင် ဤကိစ္စကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သူများရှိသလို ခွင့်မလွှတ်နိုင်သူများလည်း ရှိနိုင်ပါသည်။ နောင်တော်မြတ် ရှိတော်မူစဉ်မှာတော့ ကွဲကွဲ ပြားပြား ပေါ်ထွက်လာကြဦးမည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်ရှေ့က မားမား မတ်မတ် ရပ်ပေးသူမရှိတော့လျှင်ကား သူတို့သဘောထားကို ပြလာကြပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ယခုကတည်းက အဖြေရှာထားရပါလိမ့်မည်။

ကင်းနိုင်သမျှကင်းပါစေ

"အရှင်ဘုရား၊ အမျိုးသမီးများနှင့်ပတ်သက်၍ တပည့်တော်တို့မည်သို့ လိုက်နာရပါမည်နည်း"

ကျွန်ုပ်၏ကိစ္စသည် ရဟန်းအားလုံးနှင့်လည်းသက်ဆိုင်သည်မို့ ဗဟုဝုစ်စကားဖြင့် လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။ ဤ တွင် ကရုဏာ မျက်လုံးတော်များနှင့် မေတ္တာ နှုတ်ခမ်းလွှာများ ပွင့်ဟလာကာ-

"အာနန္ဒာ၊ မကြည့်မရှုပဲ နေကြရမည်"

သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းများအတွက် စိတ် အချရဆုံးသော ကျင့်သုံးနည်းကို ညွှန်ကြားတော်မူလိုက်၏။ သို့သော် ဤ ညွှန်ကြားချက်ကို အစဉ်ထာဝရလိုက်နာရန်ကား ခက်ပါလိမ့်မည်။ ဘုရားဖူးယင်း၊ကျောင်းကန်တိုက်တာ ကြည့်ရှုယင်း လာကြသော အမျိုးသမီးများကို မျက်နှာလွှဲနေ၍ ရသော်လည်း ဆွမ်းခံမထွက်ပဲကား မနေနိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ အတွက်

ဆွမ်းဝတ်ပြုစုသူ အားလုံးလိုလိုမှာ အမျိုးသမီးများချည့် ဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့်—

''အရှင်ဘုရား၊မတတ်သာ၍ တွေ့ကြရ မြင်ကြရသောအခါ မည်သို့ လိုက်နာရပါမည်နည်း''

''အာနန္ဒာ၊စကားမပြောပဲ နေကြရမည်''

သွေးသားရင်းချာ ပမာပြုပါ

စကားပြောယင်း ပြောယင်းက၊ စကားထဲကဇာတိပြလာတတ်ကြသဖြင့် စကားမပြောပဲ နေခြင်းသည် အကောင်းဆုံးသောကာကွယ်နည်းဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် သည်နည်းကိုလည်း အစဉ်ထာဝရ သုံး၍မဖြစ်နိုင်ပါ။ တချို့ အမျိုးသမီးများမှာ ဆွမ်းလောင်းရုံနှင့် မကျေနပ်ကြပါ။ နေ့ရက်ကို မေးတတ်ကြ၏။ ဆွမ်းလောင်းယင်း သီလ ဆောက်တည်လိုသူများလည်း ရှိ၏။ တရားဟောရန် တောင်းပန်သူများလည်း ရှိ၏။ အမေးပုစ္ဆာလျှောက်ထားလိုသူများလည်း ရှိ၏။ ရဟန်းများနှင့် အပ်စပ်သော အခြားကိစ္စများကိုလည်း ပြောဆိုတတ်ကြ၏။ ထိုအခါများ၌ကား ကျုပ်တို့စကားမပြော တုဏှိဘော နေ၍ မရတော့ပါ။ မိမိ၏ဆွမ်းအမများအတွက် စွမ်းနိုင် သလောက်အကျိုးဆောင်ကြရပါတော့မည်။ သို့ဖြစ်၍—

''အရှင်ဘုရား၊မလွဲသာ မရှောင်သာ၍ ပြောခွင့်ကြုံလာရသောအခါ မည်သို့ ကျင့်သုံးရပါမည်နည်း''

"အနန္ဒာ၊ အမိအရွယ်ကို အမိကဲ့သို့၊ နှမအရွယ်ကို နှစ်မကဲ့သို့၊ သမီးအရွယ်ကို သမီးကဲ့သို့ သဘောထား၍ သတိကြီးစွာဖြင့် ဆက်ဆံပြောဆိုကြရမည်"

အစွန်းနှစ်ဘက် လွတ်သော ဆက်ဆံနည်းကို ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မိမိအတွက်သာကြိုးစားကြ

ခွင့်ပြုချက်ကို သေချာစွာ မှတ်သားထားပြီးနောက် ကြွင်းကျန်ရစ်မည့် ကိုယ်တော်မြတ်အတွက်လည်း ကြောင့်ကြရန်ရှိနေသေးသဖြင့်—

"အရှင်ဘုရား၊ ဘုရားရှင်၏ ကြွင်းကျန်ရစ်သော ကိုယ်တော်မြတ်ကို မည်သို့ သင်္ဂြိုဟ်ရပါမည်နည်း"

"အာနန္ဒာ၊ ငါဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကို အန္တိမ ပူဇော်ပွဲကျင်းပရေး အတွက် သင်တို့ ကြောင့်ကြစိုက် မနေကြနှင့်။ အရဟတ္တဖိုလ်အထိ ရောက်နိုင်ရေးကိုသာ ကြိုးစား အားထုတ်ကြ။ ငါဘုရားကို ကြည်ညိုသော မင်းပညာရှိများ၊ ပုဏ္ဏားပညာရှိများ၊ သူကြွယ်ပညာရှိများ ပေါလှ၏။ သူတို့တတွေက ငါဘုရား၏ကိုယ်တော်ကို သင်္ဂြိုဟ်ကြပါလိမ့်မည်။ အန္တိမ ပူဇော်ပွဲကြီး ကျင်းပကြပါလိမ့်မည်"

ထို့နောက် ကိုယ်တော်မြတ်ကို သင်္ဂြိုဟ်ရန် အစီအစဉ်များနှင့်တကွ ကြွင်းကျန်သော ဓာတ်တော်များကို စေတီတည်ထားရေးအထိ ဆက်လက်၍ ဟောကြားတော်မူပေသည်။

အားကိုးရာမရှိတော့ပြီ

ဤတွင် ကျွန်ုပ်မေးလျှောက်စရာ ကုန်သွားပါပြီ။ မေးလျှောက်ခြင်း၊ ကြားနာမှတ်သားခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်ဘာသာ ထိန်းထားရသော တာတမံများ အားကုန်သွားကြပါပြီ။ အရှိန်အဟုန်နှင့် လှိမ့်ဆင်းလာကြသော မျက်ရည်ပေါက်များကို ထိန်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ရှေတော်မှောက်မှ အသာအယာ ထွက်လာခဲ့ရပါတော့သည်။ ရှေတော်မှောက်တွင် မငိုရက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားရှင်၏ ကျောဘက်မှ မလှမ်းမကမ်း အရပ်တွင် ဇရပ်ဝိုင်းတခု ရှိ၏။ မလ္လ မင်းညီမင်းသားများ အပန်းဖြေ အနားယူရာလည်း ဖြစ်၏။ ပရိသတ်အားလုံး ဘုရားရှင့် အနားမှာ စုပုံနေကြသဖြင့် ထိုနေရာမှာ လူသူကင်းဆိတ်၏။ ထို့ကြောင့် ဇရပ်ဝိုင်း၏ တံခါးဘောင်အစွန်းမှာရှိနေ၍ တံခါးကျည်သဖွယ်ဖြစ်နေသော သစ်ပင်တပင်ကို အားပြုမှီတွဲကာ ကျွန်ုပ်ငိုကြွေးမိပါတော့သည်။ တားမနိုင် ဆီးမရတော့သော မျက်ရည်များကို ဒလဟော သွန်ချလိုက်ရပါတော့သည်။

''ငါ့မှာတော့ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ အထက်မဂ်ဖိုလ်များအတွက် ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိနေသေးသည်။ သို့ရာတွင် ငါ့ကို အစဉ်သနားခဲ့သော၊ ငါ့ကို ဆိုဆုံးမခဲ့သော ဘုရားရှင်ကတော့ မကြာမီ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့မှာတကား။ နက်ဖြန်မှစ၍ ငါသည် မည်သူ့အား မျက်နှာသစ်ရေ ဆက်ကပ် ရပါမည်

နည်း။ မည်သူ့ခြေကိုဆေးကြောပေးရပါမည်နည်း။ မည်သူ့အိပ်ရာနေရာကို သိမ်းဆည်း ပေးရပါမည်နည်း။ မည်သူ၏ သင်္ကန်း၊ သပိတ်၊ ပရိက္ခရာကို သယ်ပိုးရပါမည်နည်း”

ငိုချင်လျက်နှင့် လိုက်ခဲ့ရသည်

ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲမှာ ရှိသမျှ ဖွင့်ဟ၍ ငိုကြွေး လိုက်ပါသည်။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်ကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားပါက ကျွန်ုပ် ငိုကြွေး၍ ပြီးဦးမည် မဟုတ်ပါ။ ငိုချင်စိတ်နှင့်တွေးယူနေသမျှ ငိုချင်စရာတွေက ကုန်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ငိုယင်း ငိုယင်းနှင့်ပင် ငိုချင်စရာတွေက ထပ်၍ထပ်၍ ပေါ်လာကြမည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် စိတ်ရှိလက်ရှိ ငိုကြွေးရာသို့ ရဟန်း တပါး ရောက်ရှိလာပါပြီ။ ဘုရားရှင်က အခေါ် လွှတ်လိုက်သည် ဆိုတော့လည်း မျက်ရည်ကို အနိုင်နိုင်သုတ်ကာ လိုက်ပါသွားရပါတော့သည်။

အနန္တမေတ္တာရှင်၏ မေတ္တာစကားများ

“အာနန္ဒာ၊ တော်ပါတော့။ မဆွေးပါနှင့်တော့။ မငိုပါနဲ့တော့။ သင့်ကို ငါဘုရား စောစောကတည်းက ဟောထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ချစ်ခင်အပ်၊ မြတ်နိုးအပ်သောသူများနှင့် ရှင်ကွဲသော်လည်းကောင်း၊ သေကွဲသော် လည်းကောင်း ကွဲရမည်။ ဘောက်လွဲ ဖောက်ပြန် ဖြစ်ရတတ်သည်ဟု

သတိပေးထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ဖြစ်သဘောရှိ၍ ပျက်တတ်သော တရား အစုကို မပျက်ပါစေနှင့်ဟု တောင့်တ၍ မရစကောင်းပေ။

"အာနန္ဒာ၊ သင်သည် ငါဘုရားကို နေ့ရက်ရှည်စွာ မေတ္တာရှေ့ထား၍ ပြုစုခဲ့၏။ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ ကံသုံးပါးလုံးကို မေတ္တာရှေးရှုပြုမူခဲ့၏။ ပြုလေသမျှကိစ္စတိုင်းကို အကျိုးတရား လိုလားသောစိတ်ဖြင့် ပြုစုခဲ့၏။ စိတ်ပါလက်ပါ လိုလိုချင်ချင် ပြုစုခဲ့၏။ ရှေ့ရော နောက်ပါ တူညီစွာ ပြုစုခဲ့၏။ သူတကာတွေနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ မရအောင် မေတ္တာ အင်အားကြီးမားခဲ့၏။

"အာနန္ဒာ၊ သင်သည် ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုခဲ့ပြီးသူ ဖြစ်၏။ တရားအလုပ် အားထုတ်ပါလျှင် မကြာမီ အာသဝ ကင်းစင်သော ရဟန္တာအရှင်မြတ် ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်"

အတုမရှိသော မေတ္တာဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ဖျောင်းဖျပေးတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အနန္တမေတ္တာရှင်၏ မေတ္တာဆေးဝါးများ

ထို့နောက်မှ ရဟန်း အားလုံးကို သိမ်းကျုံး၍ သုံးသပ်တော်မူကာ –

"ရဟန်းတို့၊ ရှေးရှေးက ပွင့်တော်မူခဲ့ကြသော ဘုရားရှင်တို့မှာ လည်းကောင်း၊ နောက်နောင်မှာ ပွင့်တော် မူကြမည့် ဘုရားရှင်တို့မှာလည်းကောင်း ယခုငါဘုရား၏ အလုပ်အကျွေး

အာနန္ဒာကဲ့သို့သောအလုပ်အကျွေးသာ ရှိကြလတ္တံ့။ အာနန္ဒာထက် သာလွန်သော အလုပ်အကျွေးဟူ၍ မရှိပါချေ။

"ရဟန်းတို့၊အာနန္ဒာသည် ကိစ္စအဝဝကို လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက် နိုင်စွမ်းရှိ၏။ ခန္ဓာ၊ အာယတနစသော တရားသဘောတို့၌ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၏။ဤအချိန်ကား ရဟန်းတို့ဆည်းကပ်သင့်သော အချိန်တည်း။ ဤအချိန်ကား ရဟန်းမတို့ဆည်းကပ်သင့်သော အချိန်တည်း။ ဤအချိန်ကား ဒကာ ဒကာမတို့ဆည်းကပ်သင့်သော အချိန်တည်း။ ဤအချိန်ကား မင်းနှင့်အမတ်ကြီးတို့ ဆည်းကပ်သင့်သော အချိန်တည်း။ ဤအချိန်ကား တိတ္ထိများ၊ တိတ္ထိတို့၏ သာဝကများ ဆည်းကပ်သင့်သော အချိန်တည်း။ ဤသို့လည်း ဝေဖန်ပိုင်းခြား တတ်ပေသည်။

"ရဟန်းတို့၊ အာနန္ဒာသည် အံ့ဖွယ်လေးဖြာ ဂုဏ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံ၏။အဘယ် ဂုဏ်အင်္ဂါလေးပါးတို့နည်းဟူမူကား - အကယ်၍ ရဟန်းပရိသတ်သည် အာနန္ဒာကို ဖူးမြင်ရန်ချဉ်းကပ်လာငြားအံ့။ ဖူးမြင်ရရုံနှင့်ပင် ဝမ်းမြောက်သွား၏။ အကယ်၍ အာနန္ဒာက တရားဟောငြားအံ့။ တရားနာရသောကြောင့်လည်း ဝမ်းမြောက်သွား၏။ အာနန္ဒာကို ဖူးမြင်နေရသမျှ၊ အာနန္ဒာ၏ တရားကို နာနေရသမျှ အားရ တင်းတိမ်သွားသည်ဟူ၍ မရှိပေ။ ထို့အတူ ရဟန်းမများ၊ဒကာဒကာမများသည်လည်း အာနန္ဒာကိုဖူးမြင်နေရသမျှ၊အာနန္ဒာ၏တရားကို နာနေရသမျှ အားရတင်းတိမ် သွားပြီဟူ၍ မရှိပေ။ဤသို့

ပရိသတ် လေးပါးလုံးက မေတ္တာပွားကြသဖြင့် အာနန္ဒာသည် လေးပါးသော ဂုဏ်အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံပါပေသည်’’

ကျွန်ုပ်က မေတ္တာထားသည်နှင့် အမျှ ကျွန်ုပ် အပေါ် မေတ္တာတုံ့ပြန်ကြသော ဖြစ်ရပ်များကိုထုတ်ဖော်ချီးကျူးတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ သောကဝေဒနာကို သက်သာအောင် ကုစားတော်မူခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ရနိုင်သမျှ ဆွဲထားချင်သည်

အတုမရှိသော မေတ္တာစွမ်းအားဖြင့် ကုစားပေးသဖြင့်ကျွန်ုပ်၏ ဝေဒနာ သက်သာခွင့်ကား ရပါ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ချစ်မြတ်နိုးလှသော နောင်တော်မြတ်ကိုကား ချက်ချင်း လက်ငင်း မခွဲချင် မခွာချင်သေးပါ။ ရက်လများစွာ ဆွဲထား၍မရသော် ရှိစေ။ တရက်တန်သည် နှစ်ရက်တန်သည် ဆွဲ၍ ထားချင်ပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့်–

‘‘အရှင်ဘုရား၊ ကုန်းတွေ ကျင်းတွေ ပေါများသော ဤမြို့သိမ်မြို့ငယ်ကလေးတွင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မမူပါလင့်။ စမ္ပာ၊ ရာဇဂြိုဟ်၊ သာဝတ္ထိ၊ သာကေတ၊ ကောသမ္ဗီ၊ ဗာရာဏသီ ဟူသော မြို့တော်ကြီးများမှာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါလော့။ ထို မြို့တော်ကြီးများ၌ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဌေးကြွယ်လှသော မင်းများ၊ ပုဏ္ဏားများ၊ သဌေးကြီးများ ရှိကြပါသည်။ ဘုရားရှင်ကို ထူးထူးခြားခြား ကြည်ညိုကြသော ထိုဒကာများက ဘုရားရှင်၏ ရုပ်ခန္ဓာကို နောက်ဆုံး ပူဇော်ပွဲကြီး ဆင်နွှဲကြပါလိမ့်မည် ဘုရား’’

ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ်

"အာနန္ဒာ၊ ဤသို့မဆိုလင့်။ အာနန္ဒာ၊ ဤသို့မဆိုလင့်။ ရှေးသရောအခါ မဟာသုဒဿနဟူသော စကြာမင်းကြီး ရှိခဲ့ဘူး၏။ တရားစောင့်၏။ တရားသဖြင့် မင်းပြု၏။ လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရ၏။ တိုင်းပြည်မြို့ရွာကို အေးချမ်းသာယာအောင် ထိန်းသိမ်း၏။ ဤကုသိနာရုံမြို့ကလေးသည် ထိုမဟာသုဒဿန စကြာမင်း၏ ကုသာဝတီအမည်ရှိသော မြို့တော်ရာ ဖြစ်ပေသည်."

ဤသို့ စသည်ဖြင့် ကုသာဝတီ မြို့တော်ကြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားပုံ၊ ကြွယ်ဝချမ်းသာပုံများကို မိန့်ကြားတော် မူပါသည်။

အဘိညာဉ် တန်ခိုးရှင်တို့၏ ဉာဏ်ပေါ်မှာ ထင်ရုံကာမျှ ထင်လာသော မြို့တော်ကြီးသည် အတိတ်တရားဖြစ်၍ ယခု ပစ္စုပ္ပန်မှာ မရှိတော့ပါပြီ။ ကိုင်စမ်း ဖမ်း၍ မရနိုင်တော့ပါပြီ။ ဟိုမှာသည်မှာ လက်ညှိုးညွှန်ပြစရာ မရှိတော့ပါပြီ။ သို့သော် ထို အတိတ်က မြို့တော်ကြီးကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏ အနာဂတ် မျှော်လင့်ချက်ကလေး ထွက်ပြေး သွားရပါတော့သည်။

အမိန့်တော်မြတ်ကို ပန်ဆင်၍

"အာနန္ဒာ၊ သွားချေစမ်း။ ကုသိနာရုံ မြို့တွင်းသို့ဝင်၍ မလ္လ အမျိုးသားတို့အား ဤသို့ ပြောကြားလော့။ 'အို-ဝသိဋ္ဌ

အမျိုးသားတို့၊ ယနေ့ည ပစ္ဆိမယာမ်တွင် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလိမ့်မည်။ ဝါသိဋ္ဌအမျိုးသားတို့၊ လာခဲ့ကြကုန်လော့။ လာခဲ့ကြကုန်လော့။ ငါတို့၏နယ်ထဲမှာ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါလျက် နောက်ဆုံးအချိန်တွင်ဘုရားရှင်ကိုငါတို့များ မဖူးလိုက်ရဟု- နောင်တတဖန် ပူပန်မနေကြရစေနှင့်။ နှလုံး မသာ ဖြစ်မနေကြရစေနှင့်' ဤသို့ ပြောကြားပါချေလော့"

"ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား"

မျှော်လင့်ချက်ကလေး ပြေးထွက်သွားချိန်တွင် အမိန့်တော် အရ ကျွန်ုပ်သည် ကုသိနာရုံမြို့တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ရ၏။ မလ္လ မင်းညီ မင်းသားတို့မှာ လွှတ်တော်ထဲတွင် အစည်းအဝေး ထိုင်နေကြဆဲမို့ တနေရာတည်းနှင့် လာရင်းကိစ္စ ပြီးသွားပေ ပြီ။ ကျွန်ုပ်ဘက်က ကိစ္စ ပြီးသွားချိန်တွင် မလ္လတို့ ဘက်မှ သောသောညံသွားပါတော့သည်။ မချိတင်ကဲငိုပွဲကြီး ဆင်ကြ ပါတော့သည်။ ငိုယိုတမ်းတယင်းနှင့်ပင် အင်ကြင်းတောသို့ လိုက်ပါလာကြပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်းရောဇာသာ ရှိနေသေးပါလျှင် သူတို့ရှေ့ဆုံးက လိုက်ပါလာပေမည်ဟု ကျွန်ုပ် အောက်မေ့မိပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ စာနာစိတ်

တဆင့်စကားဖြင့် သတင်းကြား၍ လိုက်ပါ လာကြသူများ လည်း ပါလာသဖြင့် မလ္လပရိသတ်ကြီးမှာ ကွင်းနှင့်အပြည့် ဖြစ်နေ၏။ သူတို့သာတဦးချင်း တဦးချင်း ကန်တော့နေပါ

လျှင် သည်တည်နှင့် ပြီးဆုံးမည်မထင်။ သို့ဖြစ်၍ ဆွေမျိုးစုအလိုက်၊ ဆွေမျိုးစုအလိုက် ထိုက်သင့်ရာပူးပေါင်းပြီ ပူဇော်ကန်တော့ရန် စီစဉ်ရပါတော့သည်။

ဤနေရာတွင်လည်း ကျွန်ုပ်၏ စာနာစိတ်က ဝင်လာပါသေးသည်။ ဆွေမျိုးစုအလိုက် ဦးခိုက်ကြရာတွင် အမျိုးသမီးများကို ဦးစားပေးမိပါသေးသည်။ ညမှေးညတာ လာကြရသဖြင့် သူတို့အတွက် အန္တရာယ်ကင်း၍ ဘေးရှင်းပါစေဟု စေတနာ ထားလိုက်မိ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဤ စေတနာသည်ပင် နောင်တချိန်၌ ဝေဒနာ ဖြစ်လာရပုံကို ကျွန်ုပ် ပရိသတ်များ ကြားနာရပါဦးမည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်၏အစီအစဉ်ဖြင့် မလ္လတို့၏ ပူဇော်ကန်တော့ပွဲကြီးကား ပြီးစီးသွားပါပြီ။ ထက်ကောင်းကင်မှာ ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ လမင်းကြီးက မှန်းလတ် လောက်ကို ရောက်နေပါပြီ။ ပဌမယံကုန်ဆုံး၍ မဇ္ဈိမယံထဲ . ဝင်ရောက်စပြုနေပါပြီ။

ဖြစ်များဖြစ်နိုင်မည်ဆိုပါလျှင် လမင်းကြီးကို သည်နေရာက ရွှေ့မသွားအောင် တားထားလိုက်ချင်လှပါ၏။

(သုတ်မဟာဝဂ်၊ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၊ အာနန္ဒပုစ္ဆာကထာ၊ အာနန္ဒအစ္ဆရိယဓမ္မ၊ မဟာသုဒဿနသုတ္တဒေသနာ၊ မလ္လာနံဝန္ဒနာ၊ ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

နောက်ဆုံး မျက်မှောက်တပည့်

နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် ရှောင်နေခဲ့သူ

ဤသာသနာတော်၌ အမြိုက်အရသာကို ပထမဦးဆုံး စားသုံးရသူမှာ အရှင်အညာသိကောဏ္ဍည ဖြစ်၏။ ပထမဦးစွာ တရားကို ထိုးထွင်းသိမြင်သဖြင့် ဘွဲ့မည်ရင်းရှေ့မှာ အညာသိဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်စကားတလုံး ထပ်ဖြည့်ထားရ၏။ သို့ရာတွင် ထို အရှင်မြတ်ကြီးသည် လေးလနီးပါးမျှ ဘုရားရှင်ကို ရှောင်ခွာ၍ ပြေးနေခဲ့ဘူးပေသည်။

ပထမဆုံးသော တပည့်ကြီးနည်းတူပင် နောက်ဆုံးတပည့်ကလည်း ဆရာသခင်ကို ရှောင်ခွာခဲ့သည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် သူ ရှောင်ခွာနေသည်မှာ လေးလမျှတော့ မကပါ။ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်လောက်ပင် ရှိပါလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်၏သူငယ်ချင်း ရောဇာကို အကြောင်းပြု၍ ဘုရားရှင်သည် ကုသိနာ ရုံမြို့သို့ ရောက်တော်မူခဲ့၏။ သူငယ်ချင်းမရှိတော့သည့်နောက်မှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ ရောက်ခဲ့ကြပါပြီ။ တပည့်ဒကာတွေလည်း ပေါများလှပါပြီ။ သုဘဒ္ဒကိုယ်တိုင်ကလည်း ကုသိနာရုံမြို့မှာ အစဉ်နေခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပါလျက် သုဘဒ္ဒကား ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ကင်းကွာနေခဲ့၏။ သူကလည်း သူများကို တရားဟောနေသော ပရိဗိုဇ် ရဟန်းတပါးဖြစ်၍ မာန်မူနေသလား မသိနိုင်ပါ။

တားမြစ်သူနှင့် ခွင့်တောင်းသူ

နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်မျှ လွတ်ရာကျွတ်ရာ ခွာရှောင်နေခဲ့သော သုဘဒ္ဒသည် ယနေ့ညမှာတော့ အင်ကြင်းတောသို့ ရောက်လာရပါပြီ။ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြသော ရဟန်းများထံသို့ မဝံ့မရဲ ချဉ်းကပ်လာပါပြီ။ သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ် လာနေသည်ကို အခြားသူများထက် ကျွန်ုပ်က ပထမဦးစွာ မြင်လိုက်မိသဖြင့် နေရာမှ ကပျာကယာ ထသွားရပါတော့သည်။ ရွှေတော်မှောက်သို့ ဝင်မလာခင် အချိန်မီတားဆီးရန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် တားဆီးထားသည့်ကြားကပင် သုဘဒ္ဒက တောင်းပန်စကား ဆိုနေပါသေးသည်။

"အို-အရှင်ဘုရားအာနန္ဒာ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တို့သည် ဤကမ္ဘာမြေပြင်ဝယ် တခါတရံမှသာ ပွင့်တော်မူကြ၏။ ဆရာ့ဆရာ ပရိဗိုဇ်ကြီးများထံမှ တပည့်တော် ဤသို့ ကြားနာဘူးပါ၏။ တခါတရံမှသာ ပွင့်တော်မူလာသော ထို ဘုရားရှင်သည် ယနေ့ည ပစ္ဆိမယံမှာပင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုပါတော့မည်။ တပည့်တော်မှာလည်း တွေးတော ယုံမှားမှု ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။ ဤသို့သော ယုံမှားမှုကို ပပျောက် သွားစေရန် ရဟန်းဂေါတမသည် တရားပြနိုင်မည်ဟုလည်း တပည့်တော် ယုံကြည်ထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာ၊ တပည့်တော် တောင်းပန်ပါ၏။ ဘုရားရှင်ထံ အဖူးအမြင် ဝင်ရောက်ပါရစေ"

သူ့အရေးနှင့် သူ လျှောက်ထားသည်ကား ဟုတ်ပါ၏။ သို့သော် သည်လိုအချိန်မျိုးမှာတော့ မည်သို့သော အကြောင်းပြချက်ကိုမျှ အလေးဂရုမပြုနိုင်ပါ။ မည်သူ့ကိုမျှ ဖူးမြင်ခွင့် မပေးနိုင်ပါ။ ဘုရားရှင်မှာ ဝေဒနာခံစားယင်းက သုံးဂါဝုတ်ခရီးကို ကြွလာတော်မူခဲ့ရ၏။ ပထမယံတခုလုံး မလ္လတို့ အာ ကန်တော့ခံရခြင်းဖြင့် ကုန်ဆုံးခဲ့ရ၏။ ဤမျှလောက် ပင်ပန်းနေသော ဘုရားရှင်ကို ကျွန်ုပ်တို့က စောင့်ရှောက်ရပါလိမ့်မည်။ အထူးသဖြင့် သူတို့လို ပရိဗိုဇ်ရဟန်းများကို ပို၍ပင် တားမြစ်ရပါလိမ့်မည်။ သူတို့လိုပရိဗိုဇ်များကလည်း ကတ်သီးကတ်သတ် ပြောတတ်လွန်းသည် မဟုတ်ပါလော။

(သုတ်မဟာဝဂ်၊ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၊ သုဘဒ္ဒပရိဗ္ဗာဇက ဝတ္ထု ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

ကတ်သီးကတ်သတ် ပြောတတ်ကြသည်

စမ္မာမြို့၊ ဂဂ္ဂရာရေကန်ကြီးနံဘေးမှာ ရှိစဉ်တုန်းက စကားကပ် လွန်းသော ပရိဗိုဇ်တယောက်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ခဲ့ရဘူး၏။ သူ့ အမည်မှာ ဥတ္တိယဖြစ်၏။ ဥတ္တိယစိတ်ဝင်စားသော ပြဿနာ မှာလည်း လောကကြီးမြဲသလော၊ မမြဲသလောစသော လော ဆယ်ချက်ဖြစ်၏။ ထိုပြဿနာများကို ဘုရားရှင် ရောက်ရှိရာ လာ၍ မေးလျှောက်ရာ၊ ဘုရားရှင်က—

"ဤပြဿနာကို ငါဘုရား မဖြေကြားလိုပေ"

ဟူ၍သာ မိန့်ကြားတော်မူခဲ့၏။ ဤသို့ မေးလျှင် ဤသို့ ဖြေမည်ဖြစ်ကြောင်း ဥတ္တိယကလည်း ရိပ်မိထားသည်ဖြစ်၍—

"ဤသို့ ဖြစ်လျှင် အရှင်ဂေါတမ ဖြေကြားနိုင်သော ပြဿနာကော ရှိပါသေးသလော"

"ဥတ္တိယ၊ သတ္တဝါတို့၏ ညစ်နွမ်းသော စိတ်သဘော များ စင်ကြယ်သွားစေရန်၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးခြင်းတို့ကို ကျော်လွန်နိုင်ကြစေရန်၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ဆင်းရဲခြင်းတို့ ချုပ် ငြိမ်းကြစေရန်၊ လောကုတ္တရာမဂ်ဉာဏ်ကို ရစေရန်၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်စေရန် ငါဘုရား တရားဟော၏။ သစ္စာ လေးပါး မြတ်တရားကို ငါဘုရားကိုယ်တိုင် သိထားသည့် အတိုင်း ဟောကြားပေသည်"

ဥတ္တိယ မခိုးမခန့်မေးမှန်း သိပါလျက် ဘုရားရှင်က ဖြောင့် ဖြောင့်မှန်မှန် ပြေဆိုတော် မူပါ၏။ အဖြေရှာ၍ မရနိုင်သော

ပြဿနာများကို စကားဆိုနေမည့်အစား လယ်ငင်းလက်တွေ့ အကျိုးရှိနိုင်သော တရားကိုသာ ဟောကြားနေကြောင်း အသိပေးတော်မူပါ၏။ သို့သော် ဥတ္တိယလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက စေတနာကို တန်ဖိုးထားတတ်သည် မဟုတ်ပေ။ တဘက်သား၏စကားတစကို အရဆွဲကာ ကတ်သီးကတ်သတ် လုပ်နိုင်ရေးကိုသာ ရှေးရှုနေပေသည်။

အဖြေမရှိသော မေးခွန်း

''အရှင်ဂေါတမ၊ သတ္တဝါတို့၏ ညစ်နွမ်းသော စိတ်သဘောများ စင်ကြယ်သွားစေရန် တရားဟောသည်ဟု ဆိုပါလျှင် အရှင်ဂေါတမ တရားဟောလိုက်သည့်အတွက် လူတွေ အကုန်လုံး ကျွတ်တမ်းဝင်သွားပါသလော။ သို့မဟုတ် တဝက်ကျွတ်တမ်းဝင်သွားပါသလော။ ထိုသို့မဟုတ်သေးလျှင် သုံးပုံတပုံကျွတ်တမ်းဝင်သွားပါသလော''

သူ့အသံထွက်က သူ့စိတ်နေစိတ်ထားကို ဖော်ပြနေပေသည်။ သည်ဘက်က ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖြေကြားလေသမျှ ဥတ္တိယကတော့ စကားကတ်နိုင်ရေးကိုသာ အလေးထားနေ၏။ စကားကတ်ရုံသက်သက်ဆိုလျှင် ကိစ္စမရှိပါ။ သူ့ထက်အဆရာထောင်မက ကတ်နိုင်သောသူများကိုပင် ဘုရားရှင် ခြေချတ်တော်မူခဲ့ဘူးပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုဥတ္တိယ၏စကားကိုတော့ ဘုရားရှင်က ဖြေတော်မမူတော့ပါ။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကို အရှိထားပြီး မေးလာသဖြင့် ဖြေကြား၍လည်း မဖြစ်တော့

ပါ။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်သာ နေတော် မူလိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ် ကြားဝင်လိုက်ရသည်

ဘုရားရှင်ကို နှုတ်ပိတ်သွားအောင် လုပ်နိုင်သဖြင့် ဥတ္တိယ တယောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားရသွားဟန်ရှိပါသည်။ "အဆင့် မြင့်ဆုံးသော ပြဿနာကို ငါမေးရာတွင် ရဟန်း ဂေါတမ မဖြေကြားနိုင်တော့။ ဖြေကြားနိုင်စွမ်းမရှိတော့"ဟု သဘော ပိုက်သွားဟန်ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် သူ့ကို မုန်းစိတ် မပွားမိပါ။ ဤသို့သော အယူလွဲ၊ အမှတ်လွဲကြီးကြောင့် သူ့မှာ သာ အကျိုးမဲ့ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခ ပွားစီးနိုင်ပေ သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုသနားသောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်က ကြားဝင်ရပေသည်။

အရေအတွက်ကို မသိပါ

"ငါ့ရှင်ဥတ္တိယ၊ ဤနေရာတွင်ဥပမာတခုဖြင့် သင့်ကို ငါပြော ကြားအံ့။ ဤလောက၌ ပညာအခြေခံရှိသူအချို့သည် ဥပမာ ပေး၍ပြောလျှင် ဆိုလိုသော သဘောအဓိပ္ပာယ်ကို နားလည် ကြ၏။ ဥပမာမှာ ဤသို့ဖြင်၏။ ပြည့်ရှင်မင်းတပါးမှာနယ်ခြား မြို့တမြို့ရှိ၏။ ထိုမြို့၏တံတိုင်း ခြေသည် ခိုင်မာတောင့်တင်း၏။ တံတိုင်းနှင့် တံခါးတိုင်တို့လည်း ခိုင်မာတောင့်တင်း၏။ တံခါး

တပေါက်သာထားရှိ၏။ ထိုမြို့၏ တံခါးမှူးသည် ပညာရှိ၏။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၏။ မျက်နှာသိများကိုသာ ဝင်စေ၍ မျက်နှာသိ မဟုတ်သူများကို အဝင်မခံပေ။ ထိုတံခါးမှူးသည် ထိုနယ်ခြားမြို့ကို မြို့ပတ်လမ်းမှ လှည့်လည် ကြည့်ရှုသောအခါ ကြောင်တကောင် ထွက်လောက်ရုံအပေါက်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ ဤတွင် ထိုတံခါးမှူးမှာ ဤမြို့ထဲသို့ သတ္တဝါတွေ ဤမျှ ဤမျှ ဝင်သွားကြပြီးထွက်သွားကြပြီ-ဟု အသိဉာဏ်ပေါ်မလာပါ။ 'ကိုယ်ခန္ဓာ သိသာထင်ရှားသော သတ္တဝါများ ဤမြို့တွင်းသို့ ဝင်ကြ ထွက်ကြလျှင် ဤ တံခါးပေါက်မှသာ ဝင်ကြ ထွက်ကြလိမ့်မည်' ဟုသာ အသိဉာဏ် ပေါ်လာပေသည်။

ကျွတ်တမ်းဝင်ပုံကိုသာ သိသည်

"ငါ့ရှင် ဥတ္တိယ၊ ထိုဥပမာအတိုင်းပင် ဘုရားရှင် မှာလည်း သတ္တဝါအားလုံး ကျွတ်တမ်း ဝင်သွားပြီ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တဝက်ကျွတ်တမ်းဝင်သွားပြီ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သုံးပုံတပုံ ကျွတ်တမ်းဝင်သွားပြီ ဟူ၍လည်းကောင်း ကြောင့်ကြ စိုက်ကာ ရေတွက်မှတ်သားနေခြင်း မရှိပါ။ သံသရာလောကကြီးမှ ရှေးက ကျွတ်တမ်း ဝင်ခဲ့သူများ သည်လည်းကောင်း၊ ယခု ကျွတ်တမ်းဝင်နေကြသူများ သည်လည်းကောင်း၊ နောင် ကျွတ်တမ်းဝင်ကြမည့်သူများ သည်လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် အားလုံးသည် စိတ်ကိုညစ်နွမ်းစေတတ်သော၊ ဉာဏ်ပညာကို အားသေး ညှိုးမှိန်စေတတ်သော နီဝရဏ တရားငါးပါးကို

ပယ်စွန့်ကာ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး၌ စိတ်ကိုကောင်းစွာ ထား ကြလျက် ဗောဇ္ဈင်တရား ခုနစ်ပါးကို နည်းမှန် လမ်းကျ ပွားများကြခြင်း ဖြင့်သာလျှင် ကျွတ်တမ်း ဝင်ကြကုန်၏။ ဤသို့သာလျှင် ဘုရားရှင် သိရှိထားသည့်အတိုင်း ဟောကြား တော်မူပေသည်။

"ငါ့ရှင်ဥတ္တိယ၊ သင် စတင်၍မေးကတည်းက ပုဂ္ဂိုလ်အရှိ၊ သတ္တဝါအရှိဟူသောအယူစွဲဖြင့် မေးလျှောက်ခဲ့၏။ ထို့နောက် မှာလည်း ထိုပြဿနာကိုပင် တမျိုးလှည့်၍ မေးလျှောက်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘုရားရှင်က သင့်ကို ဖြေကြားတော်မမူခြင်း ဖြစ်ပေသည်"

အင်္ဂုတ္တရ၊ ဒသကနိပါတ် ဒုတိယပဏ္ဏာသက၊ ဥတ္တိယသုတ် ပါဠိ တော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

ယခုလည်း တကယ့်အချိန်ကြီးကျခါမှ ဥတ္တိယတို့ အနွယ် ဝင် တယောက်က ရောက်လာပြန်ချေပြီ။ ဘုရားရှင်၏ တရား ကို ကြားနာလိုသည် ဆိုသော်လည်း သူတို့၏ အယူအစွဲကို တော်တော်နှင့်စွန့်လွှတ်ကြမည်မဟုတ်ပါ။ ထိုအခါ ထိုအယူအစွဲ တွေ လွှတ်ထွက်သွားအောင် တရားစကား မြောက်မြားစွာ ဟောကြားရပေတော့မည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် နဂိုကမှ ပင်ပန်း နေသော ဘုရားရှင်သည် ပို၍ ပင်ပန်းနွမ်းနယ် သွားပေလိမ့် မည်။ ထို့ကြောင့်-

"ငါ့ရှင်သုဘဒ္ဒ၊ မဝင်ပါနှင့်။ မလာပါနှင့်။ ဘုရားရှင်ကို မနှိပ်စက်ပါနှင့်။ ဘုရားရှင် ပင်ပန်းတော်မူနေပါသည်"

ဇွဲကောင်းသော ပရိဗိုဇ်အိုကြီး

အရေးတကြီး တောင်းပန်နေသော သုဘဒ္ဒ ပရိဗိုဇ်အိုကြီးကို အားမနာနိုင်ပဲ ကျွန်ုပ်က တားမြစ်လိုက်ရ၏။ ပရိဗိုဇ်အိုကြီး ကလည်း တော်တော် ဇွဲကောင်းလှ၏။ ကျွန်ုပ်က ယတိပြတ် ငြင်းပယ်လိုက်ပါလျက် ပြန့်လှည့် မသွားသေးပေ။ နောက် တကြိမ်ထပ်၍ တောင်းပန်နေသေး၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ထပ်၍ သာ ငြင်းပယ်ရ၏။ သုံးကြိမ်မြောက် ငြင်းပယ်၍ ပြီးချိန်တွင် ကား ပရိဗိုဇ်အိုကြီး၏ ဇွဲက အောင်ပွဲခံသွားပါတော့သည်။

"အာနန္ဒာ၊ သုဘဒ္ဒကို မတားပါနှင့်။ ငါဘုရားရှေ့မှောက် သို့ သုဘဒ္ဒ ဝင်ရောက်ခွင့်ရပါစေ။ သုဘဒ္ဒ မေးလေသမျှသည် ငါဘုရားကို ညှဉ်းဆဲရန် မဟုတ်ပါ။ သိလိုရေးနှင့် ရိုးသားစွာ မေးလျှောက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ သူ့အမေးကို ငါဘုရား ဖြေကြားလိုက်လျှင် လျင်မြန်စွာ သိသွားပါလိမ့်မည်"

ကန့်လန့်ကာကာထားသည့်အထဲမှ ဘုရားရှင်က လှမ်း၍ မိန့် ကြားတော်မူလိုက်ပါပြီ။

ဇွဲဆုရသူ၏ ပြဿနာ

"ငါ့ရှင်သုဘဒ္ဒ၊ သွားပေတော့။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က သင့်ကို ဝင်ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်ပေပြီ"

သုဘဒ္ဒအတွက် လမ်းဖွင့်ပေးယင်း ကျွန်ုပ်ပါ လိုက်ပါလာ ခဲ့ရ၏။ ဇွဲဆောင်၍ အောင်ပန်းဆင်ခဲ့သော သုဘဒ္ဒသည်

ရှေ့တော်မှောက်ရောက်၍ ရိုသေစွာ ရှိခိုးကန်တော့ပြီးလျှင် သူ အရေးတကြီးသိလိုနေသော ပြဿနာကို မေးလျှောက်လိုက်ပါ တော့သည်။

"အရှင်ဘုရား၊ ပူရဏကဿပစသော ဘုရားကြီးခြောက်ဆူ တို့ ထင်ရှားစွာ ရှိခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့မှာ တပည့်သာဝကတွေ များလှပါသည်။ ထင်ရှားကျော်ကြားလှပါသည်။ ကိုယ်ပိုင် အယူဝါဒကို တီထွင် ဟောကြားကြပါသည်။ လူအပေါင်း က သူတော်ကောင်းဟု သမုတ်ကြပါသည်။ ထို ဘုရားကြီး ခြောက်ဆူတို့အနက် မည်သူ၏ တရားသည် သံသရာမှ ထွက် မြောက်ကြောင်းဖြစ်၍ မည်သူ၏ တရားသည် သည်သံသရာမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း မဟုတ်ပါသနည်း"

တကယ့်အချိန်ကျခါမှ တကယ့်ပြဿနာကိုမေးလိုက်ချေပြီ။ သူ့အမေးမှာလည်း ဥတ္တိယ၏ မေးခွန်းကဲ့သို့ ဖြေကြား၍မဖြစ် နိုင်သော အမျိုးအစားထဲက ဖြစ်၏။

စစ်မှန်သော ဤသာသနာ

ဥတ္တိယ၏မေးခွန်းမှာ ပုဂ္ဂိုလ်အရှိ၊ သတ္တဝါအရှိဟူသော အယူ အစွဲ ပါဝင်ခဲ့၏။ ယခု မေးခွန်းမှာလည်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာ၊ ဂိုဏ်းဂဏသဘော ပါဝင်နေ၏။ သူ့အမေးကို ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ ဖြေရပါလျှင် "မည်သူ၏ တရားမှ သံသရာက ထွက် မြောက်မည်မဟုတ်" ဟူ၍သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ဤသို့ဖြေ၍လည်း အကျိုးမများနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဘုရား

ရှင်က "သုဘဒ္ဒ၊ တော်ပါတော့။ သင့်မေးခွန်းများကို ထား လိုက်ပါတော့" ဟု သူ့မေးခွန်းကို တားမြစ်တော်မူကာ–

"သုဘဒ္ဒ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ထင်ရှားမရှိသော သာသနာတွင် သောတာပန်ဟူသော ပထမရဟန်းလည်း မရှိပေ။သကဒါဂါမိ် ဟူသော ဒုတိယ ရဟန်းလည်း မရှိပေ။ အနာဂါမ် ဟူသော တတိယရဟန်းလည်း မရှိပေ။ ရဟန္တာဟူသော စတုတ္ထရဟန်း လည်း မရှိပေ။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ထင်ရှားရှိသော သာသနာမှာသာ ထိုရဟန်းလေးပါးလုံး ရှိနိုင်ပေသည်။ငါဘုရား၏ ဤသာသနာ တော်တွင်ကား မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ထင်ရှားစွာရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းလေးပါးလုံး ထင်ရှားရှိနေကြ၏။ အခြားသော အယူ ဝါဒများတွင် မဂ်လေးပါးကို ရခြင်းငှာ ဝိပဿနာရှုဆဲ ပုဂ္ဂိုလ် လေးပါး၊ မဂ္ဂဋ္ဌာန်ပုဂ္ဂိုလ်လေးပါး၊ ဖလဋ္ဌာန်ပုဂ္ဂိုလ်လေးပါး အားဖြင့် ဆယ့်နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ ကင်းဆိတ် နေကြ၏။ ငါဘုရား၏သာသနာမှာ ထင်ရှားရှိနေသော ရဟန်း ဆယ့်နှစ် ပါးတို့သည် မိမိတို့ ရရှိထားသော တရားကို အခြားသူများထံ ဆင့်ကူးဆင့်ကမ်း ဉာဏ်လက်လှမ်းကာ ပေးသော အားဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ နေကြပါလျှင် ဤကမ္ဘာတွင် ဘယ်တော့မှ ရဟန္တာ ဆိတ်သုဉ်းမည် မဟုတ်ချေ"

ထိုမှ ဆက်လက်၍ အသက် နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ် အရွယ်မှစ၍ ရဟန်းပြုလာခဲ့ပုံ၊ ထိုမှစ၍ ရေတွက်လျှင် ရဟန်း အဖြစ်နှင့် အနှစ်ငါးဆယ် ကျော်လာခဲ့ပုံတို့ကို ဟောကြားတော် မူပေ သည်။

စိတ်ထက်သန်လှသော သုဘဒ္ဒ

အလာနှောင်းသော သုဘဒ္ဒအတွက် အရောက်ကား ကောင်းလှပါ၏။ ဘုရားရှင် ဟောကြားသော တရားတော်သည် သူ၏ ရာသက်ပန် သံသယ ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကြီးကို ယူပစ်လိုက်ပါ၏။ ဤတွင် သုဘဒ္ဒသည် သာသနာ့ ဝန်ထမ်း ရဟန်း ပြုလိုပါ ကြောင်း လျှောက်ထားရာ ဘုရားရှင်က–

"သုဘဒ္ဒ၊ အယူတပါးခြားခဲ့ဘူးသောသူသည် ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုလိုပါက လေးလတာမျှ ပရိဝသ် ဆောက်တည်ရ၏။ အမူအကျင့်ဟောင်းများကို ပယ်စွန့်၍ သာသနာတော်၏စည်းကမ်းနှင့်အညီ နေတတ်ထိုင်တတ်အောင်လေ့ကျင့်နေရ၏။ သို့သော် ပုဂ္ဂိုလ်များရာ ကွဲပြားမှုကိုလိုက်၍ ထိုက်သည့် အားလျော်စွာ သက်ညှာမှုကား ရှိပေသည်"

"အရှင်ဘုရား၊ လေးလတာမျှ ပရိဝသ် ဆောက်တည်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း ဆောက်တည်ပါမည်ဘုရား။ လေးလပြည့်သောအခါ စိတ်ထက်သန်သော ရဟန်းများက ရဟန်းပြုပေးကြပါလိမ့်မည်ဘုရား"

ရဟန်းသစ်သုဘဒ္ဒ

ဘုရားရှင်၏အမိန့်တော်ကို သုဘဒ္ဒက အားတက်သရောလျှောက်ထားလိုက်၏။ သို့သော် သုဘဒ္ဒမှာ လေးလကြာအောင်စောင့်ဆိုင်းနေရန် မလိုတော့ပါ။

"အာနန္ဒာ၊ သူ့စိတ်မှာ ထက်သန်လွန်းနေသည့် အစိုင်း သုဘဒ္ဒကို ယခုပင် ရဟန်းပြုပေးလိုက်ပါ"

ဤသို့သော အမိန့်တော်အရ ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းလောင်း ပရိဗိုဇ်အိုကြီးအား တနေရာသို့ ခေါ်ထုတ်ကာ သူ့ခေါင်းကို ရေဆွတ်ပေးရ၏။ တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပြောကြားယင်း သူ့ခေါင်းက ဆံပင် ဖွေးဖွေးကို ရိတ်ပေးရ၏။ တွန့်လိမ် ရှုပ်ထွေးနေသော မုတ်ဆိတ် ကျင်စွယ် ကြီးများကိုလည်း ရိတ် ပေးရ၏။ အပိုပါသော ရဟန်းထံမှ သင်္ကန်းတစုံတောင်းကာ သူ့ကိုဝတ်ပေးကာ သရဏဂုံ သုံးပါးကို ချပေးရ၏။ ဤသို့ ကိစ္စအဝဝပြီးစီးမှ ဘုရားရှင့်ရှေ့တော်မှောက်သို့ ခေါ်ဆောင် ရ၏။ ရှေ့တော်မှောက်မှာပင် အသင့်ရှိနေပြီးသော ရဟန်းများ က ဘုရားရှင့်အမိန့်တော်အရ သူ့ကိုရဟန်းပြုပေးလိုက်ကြ၏။

ဤတပည့်နှင့်တွေ့ဆုံရန်

"အို - အရှင်အာနန္ဒာ၊ အရှင်တို့ အရတော်လေစွ။ ဘုရားရှင့် ရှေ့တော်မှောက်၌ တပည့်တပါးအဖြစ်ဖြင့် အဘိသိက်သွန်းခံ ရခြင်းသည် ကောင်းမြတ်သော ဆုလာဘ် ဖြစ်ပါပေသည် တကား"

ရဟန်းသစ် သုဘဒ္ဒက ကျွန်ုပ်ကို တိုင်တည်ကာ အားပါး တရ လျှောက်ထားနေပါ၏။ သူတို့ ပရိဗိုဇ်များ၏ အစဉ်အလာ အရ ဆရာဖြစ်သူက အနီးရှိ တပည့်များထံသို့ အသစ်ရောက် လာသော တပည့်ကို အပ်နှံလိုက်သောအခါ အပ်နှံခြင်းကို

ခံရသောတပည့်ကြီးသည် အလိုလိုဂုဏ်သိက္ခာကြီးမြင့်သွား၏။ ဆရာနှင့် တန်းတူဖြစ်သွား၏။ ယခုလည်း သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့ထံ ဘုရားရှင်ကအပ်နှံသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ပိုမို၍ အထင်ကြီးလာဟန် ရှိပါသည်။

ဤနေရာသို့ အရောက် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ပင်ပန်းကြီးစွာ လှမ်းလာခဲ့ခြင်းတွင် ဤသာဝက တပါးနှင့် တွေ့ဆုံရေးလည်း အကြောင်းတပါး အဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်နေပေသည် သာကား။

(သုတ်မဟာဝဂ် မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၊ သုဘဒ္ဒပရိဗ္ဗာဇကဝတ္ထု၊ ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

နောက်ဆုံးမိန့်ခွန်းတော်

တသက်တာမမေ့သာ

နောက်ဆုံး တပည့် သုဘဒ္ဒအား တရားဟောလိုက်ရ သဖြင့် ကျန်ကောင်းကျန်ရာ အားအင်ကလေးများ ကုန်ခန်းသွားပါတော့သည်။ ဝမ်းသွေးသွန်သော ရောဂါကြောင့် နဂိုကမှ အသွေးအသား လျော့ပါးနေသော ကိုယ်တော်သည် ပိုမို၍ လျော့ပါးသွားသည် ထင်ရ၏။ မည်မျှပင် အသွေးအသား လျော့ပါးသွားသော်လည်း အသားရောင်ကတော့ မပြောင်းပါချေ။ ထိန်ထိန်သာသော လရောင်အောက်ဝယ် ရွှေအဆင်းဖြင့် ဝါဝင်းလျက်သာ ရှိပါ၏။ ထူးထူးခြားခြား ကြီးပင်

သပ္ပာယ်နေပါ၏။ မျက်တောင်များ မြွေးယှက် ထားသော မျက်နှာတော်မှာလည်း တည်ငြိမ်အေးမြလှပါဘိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး တသက်တာ မမေ့သာသော မြင်ကွင်း တရပ်ပါပေ တည်း။

လနှစ်စင်းထွက်သော ည

ဘက်ကောင်းကင်မှာ ထိန် ထိန် သာ နေ သော ငွေလမင်း ကြီးသည် အနောက်ဘက်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောဆင်းသွား၏။ ဘုရားရှင်၏ နောက်ကျောမှ၊ လက်ဝဲ နံတောင်မှ ပူဇော်၍ အားမရသေးသဖြင့် မျက်နှာတော်ကို ပူဇော်လိုသေးဟန် ရှိပါ သည်။ အနောက်ဘက်သို့ လဝန်းကြီး နိမ့်သွားလေ ပို၍ သာလာလေ ထင်ရ၏။ ထက်ကောင်းကင်မှ လဝန်းကြီးကပင် ဘကယ်တိုး၍ သာလာလေသလား။ ညောင်စောင်း ပေါ်မှ လမင်းကပင် တိုး၍ တိုး၍ သာလာလေသလား မသိနိုင်ပါ။

ဤအချိန်အခါကို လောကီနက္ခတ် ဗေဒင်ဆရာများအနေ နှင့် ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၁ ရက်ရောက်ပြီဟု ဆိုကြပါလိမ့် မည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာမှာကား ၁ ရက်တာ၏ အကူးအပြောင်းကို ညဉ့်သန်းခေါင်ဖြင့် သတ် မှတ်မထားပါ။ အရုဏ်တက်ဖြင့်သာ သတ်မှတ် ထားပါ၏။ ထို့ကြောင့် အရှေ့လောကဓာတ်မှ ရောင်နီဦး မလာမချင်း ကဆုန်လဆန်း ၁၅ ရက်သာလျှင် ဖြစ်နေပေသည်။

မကွယ်လွန်နိုင်သော ဆရာများ

"အာနန္ဒာ"

ဖူးမြော်၍ မဝနိုင်သော မျက်နှာတော် လှုပ်ရှားလာရာမှ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်တော်မူလိုက်၏။ မြေးယှက်ထားသော မျက်လွှာများလည်း ပွင့်ဟလာကြ၏။

"အရှင်ဘုရား"

အပါးတော်ဝယ် အစဉ်သဖြင့် အသင့် ရှိနေပါကြောင်း ကျွန်ုပ်က အသိပေးလိုက်ရ၏။

"အာနန္ဒာ၊ ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသောအားဖြင့် ငါဘုရား ဟောကြားထားခဲ့လေသမျှ တရားများသည် ဆရာအရှင် မရှိတော့ပြီ။ ငါတို့မှာ ဆရာမရှိတော့ပြီဟု အကယ်၍ သင်တို့ မှတ်ထင်ကြငြားအံ့။ ဤသို့ မထင်မှတ်ကြရန် ငါဘုရား ဟောကြားအံ့။ ငါဘုရားသည် ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်တို့အတွက် ကိုယ်တော်စားထားရစ်ခဲ့ပြီ။ ငါဘုရားသည် သင်တို့အား တရားသဘောကိုလည်း ဟောကြားထားခဲ့ပြီ။ ဝိနည်း စည်းကမ်းကိုလည်း သတ်မှတ်ပေးထားပြီ။ ထိုဓမ္မနှင့် ထိုဝိနယတို့သည်လျှင် သင်တို့၏ဆရာ ဖြစ်ရစ်ကြပေလိမ့်မည်"

သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ်က ဟောကြားခဲ့သော တရားများနှင့် သတ်မှတ်ထားခဲ့သော ဝိနည်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် နောင်လာနောက်သား အားလုံးအတွက် လမ်းညွှန်ချက်များ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မိန့်ကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျင့်စရာနှင့် သိစရာ

ဝိနည်းစည်းကမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဘုရားရှင်သည် တိတိကျကျ၊ ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး သတ်မှတ်တော်မူခဲ့၏။ ဤကား ပေါ့သော အာပတ်၊ ဤကား လေးသောအာပတ် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤကား ကုစား၍ ရစကောင်းသော အာပတ်၊ ဤကား ကုစား၍ မရစကောင်းသော အာပတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤကား လူ့လောက တရားဥပဒေအရ အပြစ်ဖြစ်နိုင်သော အာပတ်၊ ဤကား ပညတ်တော်အရ အပြစ်ဖြစ်သောအာပတ် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤအာပတ်ကား ပုဂ္ဂိုလ်တပါးထံမှာ ပြေပျောက်နိုင်၏။ ဤအာပတ်ကား ရဟန်း နှစ်ပါးသုံးပါး ထံမှာ ပြေပျောက်နိုင်၏။ ဤအာပတ်ကား သံဃာ့ထံမှာမှ ပြေပျောက်နိုင်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သက်တော် ထင်ရှားရှိစဉ်ကတည်းက ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သတ်မှတ်တော် မူခဲ့ပေပြီ။ အာပတ် ခုနစ်ပုံကို ဝေဖန်ကာ ဖြစ်ပေါ် လာသော ဝတ္ထု ကြောင်းအားလျော်စွာ ဝိနည်းဆိုင်ရာ အဆုံးအဖြတ်များ၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများကို ထုတ်ပြန်တော် မူခဲ့ပြီးပေပြီ။

တရားသဘောနှင့်ပတ်သက်၍လည်းသတိပဋ္ဌာန်၊သမ္မပ္ပဓာန် စသော ဗောဓိပက္ခိယတရားများကို သုတ္တန် ဒေသနာတော်များဖြင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံဝေဖန်၍ဟောကြားတော်မူခဲ့ပေပြီ။ ခန္ဓာ၊အာယတနဓာတ်စသော အဘိဓမ္မာ တရားများကိုလည်း ဟောကြားတော် မူခဲ့ပြီးပေပြီ။ ဤရွေ့ညွှန်မျှ များပြားလှ

သော ဆရာသမားများ ရှိနေပြီမို့ ကျွန်ုပ်တို့ အားငယ်ရန်မရှိကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူလိုရင်း ဖြစ်ပေသည်။

သီတင်းကြီးကို ရိုသေပါ

ထိုမှ ဆက်လက်၍ ရဟန်းအချင်းချင်း ဆက်ဆံ ခေါ်ဝေါ်ကြရာတွင် ပြင်ဆင်စရာလေးများ ရှိနေသဖြင့်—

"အာနန္ဒာ၊ ယခုအခါ၌ ရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း ငါ့ရှင်ဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။ ကြီးသူ ငယ်သူ ခွဲခြားခြင်းမရှိကြပေ။ ငါဘုရား ကွယ်လွန်သော အခါတွင်ကား ဤသို့ မခေါ်ရစ်ကြလေနှင့်။ သီတင်းကြီးသော ရဟန်းက သီတင်းငယ်သောရဟန်းကို ဘွဲ့မည်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ မျိုးရိုးအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ငါ့ရှင်ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်နိုင်၏။ သီတင်းငယ်သော ရဟန်းက သီတင်းကြီးသောရဟန်းကို အရှင်ဘုရားဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ရမည်"

ဤသို့ မိန့်တော်မမူမီကပင် ကျွန်ုပ်သည် သီတင်းကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို အရှင်ဘုရားဟူ၍ ရိုရိုသေသေ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကြီးသူငယ်သူ မခွဲခြားပဲ တသားတည်း ခေါ်သူက များလှသဖြင့် ဤသို့ မှာတော် မူခဲ့ရပေသည်။ သို့မှသာ သီတင်းငယ်တွေက သီတင်းကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို ရိုရိုသေသေ ခေါ်ဝေါ် ဆက်ဆံကြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်၏ ချို့တဲ့ချက်တခု

ထို့နောက် အကြောင်းအားလျော်စွာ ပညတ်တော် မူခဲ့ရသော သိက္ခာပုဒ်များကိုလည်း သံဃာ၏ သဘောအတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်စေရန် လွှဲအပ်တော် မူပါ၏။

"အာနန္ဒာ၊ သံဃာသည် အကယ်၍ အလိုရှိခဲ့သော် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်များကို ပယ်နုတ်ရာ၏"

ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူစဉ်က ကျွန်ုပ်သာ သတိကောင်းကောင်းနှင့် ကြားဖြတ် လျှောက်ထားခဲ့မိပါလျှင် ကျွန်ုပ်ချစ်မြတ်နိုးသော အရှင်မြတ်များက ကျွန်ုပ်အပေါ် အပြစ် တင်စရာတခုတော့ လျော့သွားပါလိမ့်မည်။ အနာဂတ် သာသနာတော်မှာလည်း တမျိုးတဖုံပြောင်းလဲကောင်း ပြောင်းလဲသွားပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲသော စိတ်များက ဆို့ပိတ်ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ပေးလာသော အခွင့်အရေးကို အရမယူနိုင်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ် ချစ်မြတ် နိုးသော အရှင်မြတ်များ၏အပြစ်တင်ခြင်းကို ခံခဲ့ရပါသည်။ သံဂါယနာကိစ္စကြီးကျခါမှ ဤအကြောင်းကို ဆက်လက်၍ တင်ပြပါဦးမည်။

အနာဂတ်သာသနာရေးအတွက် မိန့်မှာတော်မူပြီးနောက် သွားလေရာ အရာနှင့်ကြောင်းကြောင်း ဖြစ်နေသော ရဟန်းတပါးအတွက်လည်း မှာကြားတော်မူရပါသေးသည်။

"အာနန္ဒာ၊ ငါဘုရား ကွယ်လွန်သောအခါ ဆန္နရဟန်းအား ဗြဟ္မဒဏ်ပေးရစ်ကြလော့"

ဤမိန့်ကြားချက်မှာ ပါဝင်သော ဆန္နရဟန်းမှာ အခြားသူမဟုတ်ပါ။ သူသည် ဟိုယခင် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘဝမှာ ရှိစဉ်ကတည်းက ငယ်ကျွန်တော်ရင်းဖြစ်ခဲ့၏။ သူသည် ပင်လျှင် ညကြီးသန်းခေါင်မှာ ခဏ္ဍကမြင်းနှင့်တကွ အလောင်းတော်ကို နန်းမြို့တော်မှ ထုတ်ဆောင်ပေးခဲ့ရ၏။ အနော်မှာ သောင်ခုံ ထက်သို့ အရောက်ပို့ပေးခဲ့ရ၏။ သူ့ထက်ပို၍ ရင်းနှီးသူဟူ၍ ရှိပါဦးမည်လော။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆိုနိုင်ခက်သော ရဟန်း တပါး ဖြစ်လာခဲ့၏။ "ငါတို့၏ အရှင့်သားသည် တရားကို ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရား ဟူသည်မှာ ငါတို့ ဘုရားတည်း။ တရားဟူသည်မှာ ငါတို့၏ တရားတည်း" ဤသို့ စိတ်ကြီးဝင်ကာ သံဃာက ပြောဆိုဆုံးမသည်ကို လုံးဝ လက်မခံခဲ့ပေ။ တလုံးပြောလျှင် တလုံး ပြန်၍ လှန်၍ ကော်ခဲ့ ပက်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။ သူ့အတွက် ချမှတ်တော် မူခဲ့သော ဗြဟ္မဒဏ်ကိုကား အမိပ္ပာယ်ရှင်းအောင် ကျွန်ုပ်မေးဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

"အရှင်ဘုရား၊ ဗြဟ္မဒဏ်ကို မည်သို့ ပေးရပါမည်နည်း"

"အာနန္ဒာ၊ ဆန္နရဟန်းသည် ပြောချင်ရာ ပြောပါစေ။ သူ့ကို သံဃာက ပြောဆိုခြင်း၊ ဆုံးမကံမြစ်ခြင်း လုံးဝမပြုပဲ ဝိုင်းပယ်ထားလိုက်ရမည်"

ဆန္န၏မာန်မာနရောဂါကိုကုစားရန် ဆေးခါးကြီးတလက်ကို သံဃာ့လက်ထဲ ပေးအပ်တော်မူခဲ့ရ၏။ အနေအထိုင်အပြော အဆို မတတ်၍ သူ့ကို မျက်နှာသာမပေးခဲ့သော်လည်း ဘုရားရှင်၏ မေတ္တာတော်က သူ့အပေါ် ဖြန့်ကြက်လျက်သာ ရှိပါ

ပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့အတွက် တကူးတကန့်မှာကြား တော်မူခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နီးပါလျက်နှင့် ဝေးရသူ

ဤအမိန့်တော်ချမှတ်စဉ်က ဆန္နသည် ပရိသတ်ထဲမှာ မရှိပါ။ ငါ့အရှင်၊ ငါ့သခင် ဟူသော အစွဲအလမ်းဖြင့် သူ့ဘက်က ဘယ်လောက်ပင် မာန်ဝင့်ခဲ့သော်လည်း သူ့သခင်၊ သူ့အရှင် ကတော့ သူ့ကိုမျက်နှာသာမပေးခဲ့ပါ။ သံဃာများကဆိုဆုံးမ လေတိုင်း ကက်ကက်လန်အောင် ရန်ထောင်လွန်းသဖြင့် ဒုဗ္ဗစ ဟူသော သံဃာဒိသိသ် သိက္ခာပုဒ်တခုကို ထုတ်ပြန်တော် မူခဲ့ ရ၏။ မိမိနှင့် မည်မျှရင်းချာပါစေ၊ မိမိအပေါ် မည်မျှအကျိုး ဆောင်ခဲ့ပါစေ သံဃာ့အဖွဲ့အစည်းကြီး တည်တံ့ ခိုင်မြဲရေးကို ထိပါးနှောင့်ယှက်လျှင် နှိပ်ကွပ်တော်မူရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆန္နသည် ယခုကောသမ္ဗီမြို့က ဃောသိတာရုံ ကျောင်းမှာ ရှိနေပေသည်။ အခြား အခြားသော ရဟန်း များသည် အဆင့်ဆင့် သတင်းကြား၍ ဘုရားရှင်ရှိရာလိုက်ပါ လာကြ၏။ ဆန္နကား-ရွှေတော်မှောက်သို့ မလာရဲပါ။ သူ့နည်း တူ နှုတ်စွာစွာ အာကြမ်းကြမ်း ရဟန်းအချို့နှင့် အတူနေယင်း ကျောင်းမှာ စွဲမြဲနေရစ်ခဲ့ရ၏။ မိမိ ခင်မင် တွယ်တာ လွန်းလှ သော အရှင်သခင်၏ မျက်နှာကို နောက်ဆုံးအချိန်တွင် ဖူးမြင် ခွင့်မရနိုင်လောက်အောင် သူ့အပြစ်က ကြီးမားလှပါတကား။

နောက်ဆုံးဖိတ်ခေါ်ချက်

"ရဟန်းတို့၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာ သုံးပါးတို့၌ သော်လည်းကောင်း၊ မဂ် လေးပါး၌ သော်လည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာကျင့်စဉ်၌ သော်လည်းကောင်း တစုံတဦးသောရဟန်း အား နှလုံးနှစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါမည် လောဟု သံသယဝင်ခဲ့ငြားအံ့။ ရဟန်းတို့၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ငါဘုရားအား သင်တို့ မေးလျှောက်ကြ ကုန်လော့။ ဘုရားရှင့် ရှေ့တော် မှောက်မှာရှိခဲ့ကြပါလျက် ငါတို့ မမေးမိလေစွ တကားဟု နောက်မှ နောင်တ ပူပန်မနေကြလေနှင့်"

ဘုရားရှင်က ရဟန်းအားလုံးကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်သော်လည်း တပါးမျှ မထလာခဲ့ပါ။ အားလုံး နှုတ်ဆိတ်၍သာ နေကြ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်ထပ်၍ ဖိတ်ကြားရာတွင်လည်း ထို့အတူသာ ဖြစ်၏။ သုံးကြိမ်မြောက် ဖိတ်ကြားရာတွင်ကား—

"ရဟန်းတို့၊ ငါဘုရားကိုလေးစားသောအားဖြင့် မမေးဝံ့ပဲ ရှိကြငြားအံ့။ မိမိတို့ ခင်မင် ရင်းနှီးရာ ရဟန်း အချင်းချင်း ပြောကြကုန်လော့" ဟု တမျိုးပြင်၍ မိန့်ကြားတော်မူ၏။

တရားသိပြီးသော ပရိသတ်

ဤသို့ မိန့်ကြားတော် မူသော်လည်း . ရဟန်းများဘက်က ဘာသံမျှထွက်မလာခဲ့ပါ။ နှုတ်ဆိတ်မြဲ ဆိတ်လျက်သာ ရှိ၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်က—

"အရှင်ဘုရား၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာ သုံးပါး တို့၌ သော်လည်းကောင်း၊ မဂ်လေးပါး၌သော်လည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာ ကျင့်စဉ်၌ သော်လည်းကောင်း တစုံ တဦးသော ရဟန်းမှာပင် နှလုံးနှစ်ခွ မဖြစ်ပါ။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါမည်လောဟု သံသယဝင်ခြင်း မရှိဟု ယုံကြည်ပါသည် ဘုရား"

"အာနန္ဒာ၊ သင်သည် ယုံကြည်ချက်ကိုသာ လျှောက်ထား နိုင်၏။ ဤအရာ၌ ငါဘုရားအား ဉာဏ်နှင့်ပိုင်ပိုင် သိပြီးဖြစ်၏။ ငါဘုရားထံပါးမှာ ရှိနေသော ရဟန်း သံဃာတွင် နှလုံးနှစ်ခွ ဖြစ်သူ၊ ယုံမှားသံသယဖြစ်သူ ဟူ၍ လုံးဝ မရှိပေ။ ဤရဟန်း များတွင် အောက်ထစ် ဆုံးသော ရဟန်းသည် သောတာပန် ပေတည်း"

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ပေါများလှသော ဤပရိသတ်ထဲ တွင် အောက်ထစ်ဆုံးသောတာပန်ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကျွန်ုပ် တပါးတည်း ရှိပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်ကား ဘုရားရှင်နှင့်လည်း အနီးဆုံးဖြစ်ပါ၏။ ဂုဏ်အားဖြင့်လည်း အငယ်ဆုံး ဖြစ်နေ ပါ၏။ ပည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ရှင်တော်မြတ်အတွက် ကြောင့်ကြ ကြီးစွာစိုက်နေခဲ့၍ သူများထက် နောက်ကျ နေရသည်ကို ကျွန်ုပ် ကျေနပ်နိုင်ပါသည်။

ပိဋကတ်သုံးပုံ အကျဉ်းချုပ်

ပစ္ဆိမ နောက်ဆုံးယံသည် ကုန်ဆုံးရန် နီးကပ်လာပါပြီ။ ငွေ ဝန်းစန္ဒာသည် အနောက်ဘက် အင်ကြင်းပင်များကြားမှ

ဘုရားရှင့်မျက်နှာတော်ကို နှံ့သာရောင်ခြည်တို့ဖြင့် ပက်ဖြန်းပူဇော်နေပါသည်။ မျှားမကြာမီ အရှေ့ လောကဓာတ်မှ အာဒိစ္စနွယ်ဖွား နေနတ်သားသည် ဘုရားရှင်ကို သက်တော်ထင်ရှား ဖူးခွင့်ကြုံမည်လားဟု ထွန်းတက်၍လာပေတော့မည်။

"ရဟန်းတို့၊ သင်တို့ကို ယခုနောက်ဆုံး ငါဘုရား မှာကြားတော် မူခဲ့မည်။ သင်္ခါရတို့သည် ပျက်စီးတတ်သောသဘော ရှိကြကုန်၏။ မမေ့မလျော့သော သတိ တရားဖြင့် အစစအရာရာ ပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက်ကြစေကုန်သတည်း"

ဤကားဘုရားရှင်၏ နောက်ဆုံးစကားတော်ပါပေတည်း။

လေးဆယ့်ငါးဝါ ကာလပတ်လုံး ဟောကြားထားလေသမျှ ဓမ္မက္ခန္ဓာအပေါင်းကို ဤစကားဝါကျတို့ဖြင့် အကျဉ်းချုံး၍ ဟောကြားတော် မူပေသည်။

ဖြစ်ပျက်သံသရာ

ပထမဝါကျသည် မိန့်ဆိုမည့်စကား နားစိုက်ကြစေရန် နှိုးဆော်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒုတိယဝါကျသည် ခြွင်းချက်မရှိ မှန်ကန်သော သဘောတရားကိုညွှန်ပြထား၏။ ပြုပြင်ဖန်တီးမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော သင်္ခါရတရားဟူသမျှ မုချပျက်စီးရ၏။ ဤလောက၌ မပျက်စီးသော၊ အမြဲတစေ တည်နေနိုင်သော သင်္ခါရတရားဟူ၍ လုံးဝ မရှိပေ။ အလွန် တိုတောင်းသော အချိန်ပိုင်းကလေးကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ဆဲတည်ဆဲဟု ဆိုကြရသော်လည်း ထိုအခိုက်အတန့်လေးသည်ပင် ပျက်စီးရန် ရှေးရှုနေခြင်း ဖြစ်၏။ ဖြစ်ပြီးသည့်နောက် ချက်ချင်းဆိုသလို ပျက်စီး

"အရှင်ဘုရား၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာ သုံးပါး တို့၌ သော်လည်းကောင်း၊ မဂ်လေးပါး၌သော်လည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာ ကျင့်စဉ်၌ သော်လည်းကောင်း တစုံ တဦးသော ရဟန်းမှာပင် နှလုံးနှစ်ခွ မဖြစ်ပါ။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါမည်လောဟု သံသယဝင်ခြင်း မရှိဟု ယုံကြည်ပါသည် ဘုရား"

"အာနန္ဒာ၊ သင်သည် ယုံကြည်ချက်ကိုသာ လျှောက်ထားနိုင်၏။ ဤအရာ၌ ငါဘုရားအား ဉာဏ်နှင့်ပိုင်ပိုင် သိပြီးဖြစ်၏။ ငါဘုရားထံပါးမှာ ရှိနေသော ရဟန်း သံဃာတွင် နှလုံးနှစ်ခွ ဖြစ်သူ၊ ယုံမှားသံသယဖြစ်သူ ဟူ၍ လုံးဝ မရှိပေ။ ဤရဟန်းများတွင် အောက်ထစ် ဆုံးသော ရဟန်းသည် သောတာပန် ပေတည်း"

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ပေါများလှသော ဤပရိသတ်ထဲတွင် အောက်ထစ်ဆုံးသောတာပန်ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကျွန်ုပ် တပါးတည်း ရှိပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်ကား ဘုရားရှင်နှင့်လည်း အနီးဆုံးဖြစ်ပါ၏။ ဂုဏ်အားဖြင့်လည်း အငယ်ဆုံး ဖြစ်နေပါ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ရှင်တော်မြတ်အတွက် ကြောင့်ကြ ကြီးစွာစိုက်နေခဲ့၍ သူများထက် နောက်ကျ နေရသည်ကို ကျွန်ုပ် ကျေနပ်နိုင်ပါသည်။

ပိဋကတ်သုံးပုံ အကျဉ်းချုပ်

ပစ္ဆိမ နောက်ဆုံးယံသည် ကုန်ဆုံးရန် နီးကပ်လာပါပြီ။ ငွေဝန်းစန္ဒာသည် အနောက်ဘက် အင်ကြင်းပင်များကြားမှ

ဘုရားရှင့်မျက်နှာတော်ကို နှံ့သာရောင်ခြည်တို့ဖြင့် ပက်ဖြန်း ပူဇော်နေပါသည်။ မျှားမကြာမီ အရှေ့ လောကဓာတ်မှ အာဒိစ္စနွယ်ဖွား နေနတ်သားသည် ဘုရားရှင်ကို သက်တော် ထင်ရှား ဖူးခွင့်ကြုံမည်လားဟု ထွန်းတက်၍လာပေတော့မည်။

"ရဟန်းတို့၊ သင်တို့ကို ယခုနောက်ဆုံး ငါဘုရား မှာ ကြားတော် မူခဲ့မည်။ သင်္ခါရတို့သည် ပျက်စီးတတ်သော သဘော ရှိကြကုန်၏။ မမေ့မလျော့သော သတိ တရားဖြင့် အစစအရာရာ ပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက်ကြစေကုန်သတည်း"

ဤကားဘုရားရှင်၏ နောက်ဆုံးစကားတော်ပါပေတည်း။

လေးဆယ့်ငါးဝါ ကာလပတ်လုံး ဟောကြားထားလေ သမျှ ဓမ္မက္ခန္ဓာအပေါင်းကို ဤစကားဝါကျတို့ဖြင့် အကျဉ်း ချုံး၍ ဟောကြားတော် မူပေသည်။

ဖြစ်ပျက်သံသရာ

ပထမဝါကျသည် မိန့်ဆိုမည့်စကား နားစိုက်ကြစေရန် နိုးဆော် လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒုတိယဝါကျသည် ခြွင်းချက်မရှိ မှန်ကန် သော သဘောတရားကိုညွှန်ပြထား၏။ ပုပြင်ဖန်တီးမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော သင်္ခါရတရားဟူသမျှ မုချပျက်စီးရ၏။ ဤ လောက၌ မပျက်စီးသော၊ အမြဲတစေ တည်နေနိုင်သော သင်္ခါရတရားဟူ၍ လုံးဝ မရှိပေ။ အလွန် တိုတောင်းသော အချိန်ပိုင်းကလေးကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ဆဲတည်ဆဲဟု ဆိုကြရသော် လည်း ထိုအခိုက်အတန့်လေးသည်ပင် ပျက်စီးရန် ရှေးရှုနေ ခြင်း ဖြစ်၏။ ဖြစ်ပြီးသည့်နောက် ချက်ချင်းဆိုသလို ပျက်စီး

ရသည်ချည့်ဖြစ်၏။ ပျက်စီးသွားသော တရားသည် အကြွင်းမဲ့ ပျက်စီးသွားသည်သာ ဖြစ်၏။ တကျော့တဖန် ပြန်လည် လာခြင်း မရှိပေ။ သူတို့နေရာတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသောတရားများကား- အသစ်အသင်တို့သာလျှင် ဖြစ်ကြ၏။ အကြောင်းတရားတို့ ပေါင်းဆုံမှုအလျောက် ပေါ်ပေါက်လာသော တရားများသာ. ဖြစ်ကြ၏။ ဤသည်ပင်လျှင် သံသရာတည်း။

သံသရာ ထွက်မြောက်ရေး

ဤသံသရာဝဋ်မှ ထွက်မြောက်ရန်ကား ပြုပြင်ခြင်း ကင်းဝေးသော၊ ပြုပြင်ခြင်း ကင်းသဖြင့် ပျက်စီးခြင်းမရှိသော နိဗ္ဗာန်တရားကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မျက်မှောက် ပြုနိုင်ရေးအတွက် နိဗ္ဗာန်နှင့်လျော်သောအကျင့်ကိုကျင့်သုံးကြရပါလိမ့်မည်။ အေးသသောရှိသော နိဗ္ဗာန်နှင့်လျော်စွာ အေးဆေးသော စိတ်သဘောကို ပွားများကြရပါလိမ့်မည်။ ငြိမ်းချမ်းသော သဘောရှိသော နိဗ္ဗာန်နှင့် လျော်ညီစွာ ငြိမ်းချမ်းသော စိတ်သဘောကို မွေးမြူကြရပါလိမ့်မည်။ ဤသို့သော ကျင့်ဝတ်များကို မမေ့မလျော့ ကျင့်သုံးနိုင်ကြရန် တတိယဝါကျက ညွှန်ပြ၍ ထားပေသည်။

ဘုရားရှင်၏ နောက်ဆုံးမိန့်ခွန်းတော်ကို အဓိပ္ပာယ် ဖော်နေဆဲမှာပင် ဘုရားရှင်၏ ထွက်သက်ဝင်သက်များ ချုပ်ငြိမ်းသွားကြပါပြီတည်း။

(သုတ်မဟာဝဂ်၊ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၊ တထာဂတပစ္ဆိမဝါစာ ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

ချမ်းမြေ့နိဗ္ဗူ စံတော်မူသည်

ကျွန်ုပ်၏ နေ့ခင်းတော်တပါး

"အရှင် အနုရုဒ္ဓါ၊ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီလော"

ထွက်သက်ဝင်သက် ချုပ်ငြိမ်းနေသော ကိုယ်တော်မြတ်ကို ကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်က ထိတ်လန့်တကြား မေးလိုက်ရ၏။ သကျမင်းသားခြောက်ပါး ရဟန်း ပြုကြရာတွင် အရှင်အနုရုဒ္ဓါက ကျွန်ုပ်ထက် ရှေ့ကျ၏။ ထို့ပြင် ဈာန်အဘိညာဉ်ကို အချိန်ရသမျှ ပွားများနေသဖြင့် သူ၏ ဣန္ဒြေများကလည်း တည်ကြည်လှ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရဟန်း ပြုခဲ့ကြသော်လည်း တပါးနှင့်တပါး ဝါနှစ်ဆယ်လောက် ကွာခြားနေ

သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က သူ့ကို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံ ခေါ်ဝေါ်ရပါသည်။

"ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ၊ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် မစံသေးပါ။ နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားတော် မူနေဆဲဖြစ်၏။ ငါသည် ဘုရားရှင်နှင့်အတူ ဈာန်သမာပတ်များ ဝင်စားခဲ့၏။ ပထမ ဈာန်မှစ၍ အစဉ်အတိုင်း ဝင်စားကာ နေဝသညာနာသညာ ယတနဈာန်အထိ ရောက်ခဲ့၏။ ထိုဈာန်ကို ဝင်စားပြီးနောက် ငါသည် ဈာန်မှထလာခဲ့၏။ ဘုရားရှင်ကား ထိုဈာန်မှ ထပြီး နောက် နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားတော် မူနေ၏။

နိရောဓသမာပတ်

အရှင်အနုရုဒ္ဓါက သူ့ နောင်တော်မြတ်၏ အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြပါ၏။ ဈာန်အဘိညာဉ်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ အလေ့ အလာ ပြုပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၍လည်း ဤသို့ ရှင်းပြနိုင်ပေ သည်။ နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားနေလျှင် ထွက်သက်ဝင်သက် များ ချုပ်ငြိမ်းနေ၏။ အသိတရားဟူသမျှ၊ ခံစားမှုဟူသမျှ ချုပ်ငြိမ်းနေကြ၏။ သို့သော် ခေတ္တခဏ သေနေသည်လည်း မဟုတ်ပါ။ နာမ်တရားများ ချုပ်ငြိမ်းနေသော်လည်း ရုပ်ခန္ဓာ ကတော့ အသက်ရှင်လျက်ပင် ရှိနေ၏။ နိရောဓ သမာပတ် ဝင်စားနေဆဲတွင် ထိုရုပ်ခန္ဓာကို မည်သို့မျှ ဖျက်ဆီး၍ မရနိုင် ပေ။ နိရောဓသမာပတ် မဝင်စားမီက အဓိဋ္ဌာန်ထားခဲ့သော အချိန်စေ့လျှင် ထွက်သက်ဝင်သက်များ ပြန်ပေါ်လာသည်သာ

ဖြစ်၏။ အသိတရားနှင့် ခံစားမှုများ ပြန်ပေါ်လာသည်သာ ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်း

အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၏ ပြောပြချက်အရ ဘုရားရှင်မှာလည်း နိရောဓ သမာပတ်မှ ထတော်မူလာကြောင်း သိရပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ထွက်သက်ဝင်သက်များ ပြန်၍ ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် မိုတ်ထားပြီးသောမျက်လွှာများကား ပြန်၍ပွင့်မလာတော့ပါ။ နိရောဓသမာပတ်မှအထတွင်လည်း ဈာန်သမာပတ်များကိုသာ အထက်မှအောက်၊ အောက်မှအထက် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဝင်စားနေတော်မူသည် ဆိုပါ၏။ မနိုင်းကောင်းနိုင်းကောင်း နိုင်းရပါသော် ဇရပ်တကျေးသို့ ခရီးဝေးသွားမည့် ဖခင်သည် သွားမည့်ဆဲဆဲတွင် သားငယ် - သမီးငယ်များကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ပွေ့ပိုက်၍ နှုတ်ဆက်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါ၏။

ရွှေတောင်ကြီးပြိုချေပြီ

ထွက်သက်ဝင်သက်ဖြင့် လှုပ်ရှားနေသော ကိုယ်တော်ကို တငေးတမော ဖူးမြော်နေဆဲမှာပင် ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသော တော်လဲသံကြီးကြောင့် ကျွန်ုပ် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားရပါတော့သည်။ တော်လဲသံကြီးနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် မဟာ

ပထဝီမြေကြီးကလည်း သိမ့်သိမ့်ခါအောင် တုန်လှုပ်လာ၏။ မိုးရိပ်မိုးသားမမြင်ရပဲ ပေါ်ပေါက်လာသော လျှပ်စီးကြောင်းများကလည်း မျက်စိ ကျိန်းအောင် တောက်ပလွန်းလှ၏။ လျှပ်စီးကြောင်းများနောက်မှ ပေါ်ထွက်လာသော မိုးချုန်းသံများကလည်း နားကွဲမတတ် မြည်ဟိန်းလွန်းလှ၏။ ထို အဆင်း၊ ထိုအသံ၊ ထိုအာရုံများကြားမှ ဘုရားရှင်ထံ မော့၍ ဖူးလိုက်သောအခါ ထွက်သက်ဝင်သက်များ ချုပ်ငြိမ်းနေကြ ပါပြီတည်း။

အပြင်အပမှ ခံစားရသော အာရုံအပေါင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင်းခံစားမှုကို မှီ မှဲ့ခည်မထင်ပါ။

နေ ာင်တော်မြတ်၏ ပရိနိဗ္ဗာန်

"အာနန္ဒာ၊ ယခု သင်တို့ ဘာများ တတ်နိုင်ကြသေးသနည်း။ သင်တို့ မည်မျှလောက် ငိုငို၊ ဘယ်လိုပင်တားတား။ သဘာဝ တရားကြီးက အတားခံပါ၏လော။ သင်တို့၏မျက်ရည်များကို ငဲ့ပါသေးသလော။ ဇာတိနှင့် စလာသည် အားလျော်စွာ မရဏဖြ င့်အဆုံးသတ်သွားသည်သာ မဟုတ်ပါလော။

"အာနန္ဒာ၊ သင်တို့တတွေမှာ ဆက်လက်၍ တည်ရှိစေလို သော အလိုအာသဝကြောင့် စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးကြရ၏။ ရှိုက်ကြီးတငင် ပင်ပန်းကြရ၏။ ဘုရားရှင်မှာကား အာသဝ ဟူသမျှ ချုပ်ငြိမ်းနေကြပြီဖြစ်၍ မည်သို့သောစိတ်ဒုက္ခမျှမဖြစ် ပါချေ။ ဖြစ်လျှင် ပျက်ရသောသဘာဝကို မည်သို့သော

အာသဝနှင့်မျှ တားဆီး၍မရပေ။ ဤသဘောကို အသိကြီး သိထားတော်မူပြီမို့ စိတ်နှလုံးအေးချမ်းစွာဖြင့် ဝဋ္ဋခန္ဓာကြီးကို စွန့်လွှတ်တော်မူလိုက်ပေပြီ။ ယခုရရှိထားသော ဝဋ္ဋခန္ဓာကြီးအပေါ်မှာ အလိုအာသဝ ကင်းစင်တော်မူသကဲ့သို့ အနာဂတ် ဝဋ္ဋခန္ဓာများကိုလည်း တောင့်တမျှော်ခေါ်ခြင်းမရှိချေ၊ ဤသို့ တောင့်တမျှော်ခေါ်ခြင်းကင်းလျက် ဘဝနိဂုံး အဆုံးသတ်ရခြင်းကိုပင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်ဟု ခေါ်ရပေသည်"

အတုမရှိသော နောင်တော်မြတ်၏ကိုယ်စား နောင်တော်လတ် အရှင်အနုရုဒ္ဓါက ကျွန်ုပ်တို့ကို တရားပြသ၍ ဖျောင်းဖျပါပေသည်။ အရှိန်အဟုန်နှင့် ကျဆင်းလာသော မျက်ရည်များကို ရုတ်တရက် မဆည်မတန့်နိုင်သေးသော်လည်း လေးစားလောက်သော တရားသံများကြောင့် အတန်အသင့် သက်သာခွင့် ရလာပါ၏။ အရှင်အနုရုဒ္ဓါနှင့်အတူ စကားစမြည်ပြောနိုင်လာပါ၏။ ဤသို့ပြောဆိုယင်းနှင့်ပင် အရှေ့လောကဓာတ်မှာ ရောင်နီသန်းလာပါတော့သည်။

(သုတ်မဟာဝဂ်၊ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၊ ပရိနိဗ္ဗုတကထာ၊ ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

ဖဝါးတော်တွင် နဖူးတင်

ခုနစ်ရက်ခုနစ်လီ ပူဇော်ပွဲကြီး

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ကုသိနာရုံ မြို့တွင်းသို့ တခါဝင်ခဲ့ရပြန်ပါ၏။ ဘုရားရှင်ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည်ကို အကြောင်းကြားရန်ဖြစ်ပါ၏။ ဤ ပရိသတ်ထဲတွင် အရှင်မဟာကဿပ ရှိနေပါလျှင် ဤတာဝန်ကို သူကိုယ်တိုင်က ပေးအပ်ရမည်ဖြစ်၏။ အရှင်မဟာသာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့ မရှိတော့သည့်နောက်ဝယ် ဤအရှင်မြတ်ကြီးသာလျှင် ထီးထီးမားမားရှိတော့သည် မဟုတ်ပါလော။ သို့ရာတွင် အကြီးမားဆုံးသော ထိုသာဝကကြီးသည် သက်တော်

မီအောင် ရောက်မလာနိုင်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်စား အရှင်အနု- ဒ္ဓါက ကျွန်ုပ်ကို စေလွှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ညတုန်းက အတိုင်းပင် ကုသိနာရုံရှိ တပည့် ဒကာဒကာမ အပေါင်းတို့ သောသောရုတ်ရုတ် ငိုကြွေး ကြပြန်ပေသည်။ ထို့နောက် အလောင်းတော် ရှိရာသို့ တသီတတန်းကြီး လိုက်ပါလာကြ၏။ အသင့်ပါလာသော ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့်အလောင်း တော်ကို ပူဇော်ကြ၏။ သံဝေဂ တေးချင်းများကို တူရိယာ မျိုးစုံဖြင့် သီဆိုတီးမှုတ်ကာ ပူဇော်ကြ၏။ တချို့က နေပူရှိန် မပြင်းသေးခင် အဝတ်မဏ္ဍပ်များ ထိုးကြ၏။ အချို့က ရဟန်း သံဃာများ ခေတ္တခဏ တည်းခိုရန် ယာယီ ကျောင်းများ ဆောက်လုပ်ကြ၏။ စောစောကပင် ဤကိစ္စများကို လွှတ်တော် ထဲမှာ စီစဉ်ညှိနှိုင်းထားခဲ့ကြပြီမို့ လိုအပ်သမျှကိစ္စများ ချော မောစွာ ပြီးစီးကြပေသည်။

ပြုဖွယ် ကိစ္စများ၊ ဆောင်ရွက်ယင်း၊ အလောင်းတော်ကို ပူဇော်ယင်း တနေ့တာ ကုန်လွန်လာခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့်အလောင်း တော် သင်္ဂြိုဟ်ရန်ကိစ္စကို နောက်တနေ့သို့ ရွှေ့ဆိုင်းခဲ့ကြရ၏။ နောက်နေ့မှာလည်း ပူဇော်ပသယင်း အချိန် ကုန်သွားပြန် သဖြင့် တဖန်ထပ်၍ ရွှေ့ရပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် ခုနစ်ရက်မြောက် ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

မြို့လယ်လမ်းမှ မြို့ဦးထိပ်သို့

ထိုနေ့မှာတော့ မလ္လ အကြီးအကဲများက သင်္ဂြိုဟ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြ၏။ ထို့ကြောင့်အားကောင်း

မောင်းသန် လူလတ်တန်းစား မလ္လမင်းသား ရှင်ဦးတို့သည် ခေါင်းလျှော်ခြင်း၊ ရေချိုးခြင်း၊ အဝတ်သစ်များ ဝတ်ဆင်ခြင်း ကိစ္စများကို စောစောစီးစီး ဆောင်ရွက်ကာ အလောင်းတော်သို့ ချဉ်းကပ်လာကြ၏။ အလောင်းတော်ကို သင်္ဂြိုဟ်ရန် ဌာနသို့ ပို့ဆောင်ရန် ညောင်စောင်းနှင့်တကွ မချီကြ၏။ သူတို့သဘောအတိုင်းသာ ဆိုပါက အလောင်းတော်ကို မြို့တော်တွင်းသို့ သွင်းကြမည် မဟုတ်ပေ။ မြို့အပြင်လမ်းမှ သယ်ဆောင်ကာ မြို့၏တောင်ဘက်သို့ ပို့ဆောင်ကာ ထိုနေရာမှာပင်သင်္ဂြိုဟ်ကြမည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ထို အစီအစဉ်များကို ဖျက်သိမ်းကာ အလောင်းတော်ကို မြောက်တံခါးမှ မြို့တွင်းသို့ သွင်းယူကြရ၏။ မြို့လယ်ခေါင်မှ တဆင့် အရှေ့တံခါးမှ ထွက်ကြရ၏။ မြို့ဦးထိပ်ရှိ မလ္လမင်းသားတို့ တန်းဆာဆင်မင်္ဂလာပြုရာ အဆောက်အအုံသို့ ပို့ဆောင်ကြရ၏။ လမ်းတလျှောက်လုံးတွင် ပန်းနံ့သာ ပူဇော်သူများ၊ သံဝေဂတေးချင်း သီဆိုသူများ၊ တူရိယာမျိုးစုံ တီးမှုတ်ပူဇော်သူများဖြင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုးမျှ စည်ကားလှပေသည်။

မလ္လမင်းသား အကြီးအကဲများသည် အလောင်းတော်ကို မင်္ဂလာ အဆောက်အအုံမှာ ခေတ္တချထားကာ ညက်အိနေအောင် ဖတ်ထားသော ဝါဂွမ်းနုများနှင့် အဝတ်သစ်များကို တထပ်စီတထပ်စီ ရစ်ပတ်ကြ၏။ ဤသို့ အပတ်ပေါင်းများစွာ ရစ်ပတ်ကြပြီးမှ ဆီထည့်ထားသော ရွှေတလားထဲမှာ ထည့်ကြ၏။ ထိုအပေါ်မှာ ရွှေတလားတခုဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာ နံ့သာထင်းပုံပေါ်သို့ တင်လိုက်ကြပေသည်။

အရှင်မဟာကဿပ လာနေပြီ

ဤမျှဆိုလျှင် အလောင်းတော်ကို မီးပူဇော်ရန်ကိစ္စ အရံသင့်ဖြစ်နေပေပြီ။ သို့သော် ပူဇော်၍ မဖြစ်သေးပါ။ ဇွတ်အတင်း ပူဇော်လျှင်လည်း ရနိုင်လိမ့်မည် မထင်ပါ။ အရှင်မဟာကဿပကို စောင့်ကြရပါဦးမည်။ အကြီးဆုံး သာဝကကြီး ဦးတိုက်ပူဇော်ပြီးခါမှ သဂြိုဟ်ကြရပါလိမ့်မည်။

ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်မှာ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် ရှိခဲ့ပါပြီ။ ပရိနိဗ္ဗာန် စံစဉ်က ထူးခြားလှသော အဖြစ်အပျက်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါပြီ။ အရှင်မြတ်ကြီး ကိုယ်တိုင်ကလည်း စျာန်အဘိညာဉ် ရထားသူဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအရှင်မြတ်ကြီးသည် ဤအရပ်သို့ မလာပဲနေမည် မဟုတ်ပါ။ သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားရှင်ကို မဖူးလိုက်ရသော်လည်း အလောင်းတော်ကို ပူဇော်ရန်ကား အရောက်ကြွလာပါလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း အရှင်မဟာကဿပသည် ပါဝါမြို့မှတဆင့် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့၏။ ရဟန်းငါးရာလည်း သူ့နောက်ပါးမှာ ပါလာခဲ့၏။ အချို့ရဟန်းများမှာ မျက်စိမျက်နှာ နီမြန်းလျက်။ တချို့ကတော့ မျက်ရည်ကလေးတွေ တစမ်းစမ်းနှင့်။ တချို့သက်န်းများမှာ ဖုန်စဖုန်နတွေနှင့်။ ကေန္ဒ လမ်းမှာကတည်းက သူတို့သတင်းကြားပြီး ကြပါရော့မည်။ သတင်းကြားပြီးပြီးချင်း လူးကာလိမ့်ကာ ငိုယိုခဲ့ကြပါလိမ့်မည်။

လျှံစက်ကော်ရော် မီးပူဇော်သည်

အရှင်မဟာကဿပ သာသနာ့ဘောင် ဝင်ရောက်ရန် လာစဉ် တုန်းက ဘုရားရှင်သည် သုံးဂါဝုတ်ခရီးကို တပါးတည်းလာ၍ စောင့်ကြိုတော်မူခဲ့၏။ ချဉ်းကပ်လာသော တပည့်ကြီးအား တရားရသာမြိုက်သြဇာကိုဆီးကြို၍ ကျွေးမွေးတော်မူခဲ့၏။ယခု လည်း သူ့တပည့်ကြီးကို နံ့သာထင်းပုံထက်မှ ဆီးကြိုနေတော် မူပါပြီ။ တပည့်ကြီး၏ ဦးခိုက်ပူဇော်မှုကိုခံယူရန် အသင့်ရှိနေ တော်မူပါပြီ။

အရှင်မဟာ ကဿပသည် ရဟန်းငါးရာကို ဦးဆောင်ကာ နံ့သာထင်းပုံရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လာ၏။ လက် အုပ် ကိုယ်စီ ချီမိုးလျက် နံ့သာထင်းပုံကို သုံးကြိမ်သုံးခါ လှည့် လည်၏။ ထို့နောက် ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရှိရာဘက်မှ နဖူး တင်ကာ နောက်ဆုံး ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပူဇော် လိုက်ပါသည်။ နောက်ပါရဟန်းများ အားလုံးပူဇော်ပြီးချိန်တွင်ကား နံ့သာ ထင်းပုံတခုလုံး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လာပါတော့၏။

မွေတော်ရှတ်စိတ် ကြွင်းတယ်ကို

အလောင်းတော်ကို တေဇောဓာတ် လောင်ကျွမ်းပြီးချိန်တွင် ရွှေတလားကိုဖွင့်ကြည့်ကြရာ ဓာတ်တော်များကိုချည့်တွေ့ရ၏။

မလ္လအကြီးအမှူးများကခြင်တွယ်ကြည့်ရာ ရှစ်စိတ်မျှရှိကြောင်း သိရပေသည်။ ပြာနှင့်မီးသွေးများ မပါရှိပေ။ ကုသိနာရုံမြို့မှ မလ္လ မင်းညီမင်းသားတို့သည် ဓာတ်တော်များကို မြို့တွင်းသို့ သယ်ဆောင်ကာ လွှတ်တော်မှာ ထားကြပြီး ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် ပူဇော်ပွဲကြီး ကျင်းပကြ၏။ အခြားတပါးက မင်းများအနိုင် အထက် လုယက် မသွားကြစေရန် လွှတ်တော် တခုလုံးကို လှံတပ်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်း ခြံရံထားကြ၏။ သည်ဓာတ်တော်တွေကို သူတို့ချည့်ပူဇော်ရတော့မည်ဟု ထင်မှတ်နေကြဟန်တူပါသည်။ ကိုယ်တော်မြတ်ကို သဂြိုဟ်ရန်ကိစ္စ၌ ကြောင့်ကြစိုက်မနေကြရန် ဟောကြားတော်မူခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးက ဤကိစ္စ များတွင် မပါဝင်ပဲ နေခဲ့ကြပေသည်။

ဓာတ်တော်များ ဖြန့်ဝေခြင်း

မကြာပါချေ။ တဆင့်စကား တဆင့်နားကြားသဖြင့် အဇာတသတ်မင်း ကိုယ်တိုင် စစ်တပ်ကြီးစွာဖြင့် ချီတက်လာပါပြီ။ စည်းလုံးညီညွတ်သော လိစ္ဆဝီတို့ကလည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာကြပြန်၏။သူတို့နောက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဆွေတော် မျိုးတော် သကျမင်းညီမင်းသားများ၊ထို့နောက်မှာ အလ္လကပ္ပမြို့မှ ဗုလိမင်းသားများ၊ ထို့နောက် ရာမရွာသား ကောဠိယ မင်းသားများ စစ်ချီလာကြ၏။ဝေဋ္ဌဒီပ ကျွန်းသား ပုဏ္ဏား တယောက်ကလည်း သူ့ အသင်းအပင်းများနှင့်တကွ ဓာတ်

တော်တောင်း ရောက်လာပြန်၏။အနီးကပ်ဆုံး ပါဝါမြို့သား မလ္လမင်းတို့ကား နောက်ဆုံးမှ ချီတက်လာကြပေသည်။

ကုသိနာရုံမြို့ကလေးကို စစ်တပ်များဖြင့် ဆို့ပိတ်ထားကြသော်လည်း ကုသိနာရုံမြို့သား မလ္လမင်းသားများက အလျှော့မပေးကြပါ။ "ငါတို့မြို့မှာ ငါတို့နှင့် ထိုက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ရတနာကို မည်သူ့ကိုမျှ ဝေငှ မပေးနိုင်" ဟု- တင်းခံနေကြ၏။ ပြင်ဘက်ကလည်း ဓာတ်တော်မှမရလျှင် စစ်ဖက်ရလိမ့်မည်ဟု ရာဇသံပေးနေကြ၏။ဤတွင် ဒေါဏပုဏ္ဏားကြီးကရန်စောင်နေသူအားလုံးကို သူ့အသံ ဩဇာဖြင့် ထိန်းသိမ်းဖျောင်းဖျကာ ဓာတ်တော်ကို ရှစ်ပုံ-ပုံကာ အညီအမျှဝေပေးလိုက်၏။ မင်းညီမင်းသားမှန်လျှင် သူ့လက်အောက်မှာ ပညာသင်ကြားဘူးကြသဖြင့် သူ၏ ဩဇာကို အားလုံးက နာခံကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဓာတ်တော်များ အကုန်အစင် ဝေငှပြီးနောက် ဓာတ်တော်ထည့်သော ရွှေခွက်ကိုကား သူကိုးကွယ်ပူဇော်ရန် တောင်းယူသွား၏။ နောက်ကျမှ ရောက်လာသော မောရိယမင်းသားများကား ဓာတ်တော်များ မကျန်တော့သဖြင့် နံ့သာထင်းပုံမှ မီးသွေးစများကို ကောက်သွားကြရပေသည်။

(သုတ်မဟာဝဂ်၊ မဟာပရိနိဗ္ဗာန သုတ် ပါဠိတော်၊ မဟာကဿပထေရဝတ္ထု၊ သရီရဓာတု ဝိဘဇန)။

သံဂါယနာနိဒါန်း

အရပ်မရှိတော့သောအရိပ်

ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို ကိုယ်တော်စား ထားခဲ့၍ ဘုရားရှင်ကတော့ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကို မျက်နှာလွှဲ၍ကြွသွားခဲ့ချေပါပြီ။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ယခု မည်သူမျှ ဖူးမြင်ခွင့် မရတော့ပြီ။ ဤကမ္ဘာမြေပြင်၌ ဤအချိန်၊ ဤကာလတုန်းက သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် ပွင့်တော်မူခဲ့ဘူးသည်ဟု ပြောရုံမျှသာ စွမ်းနိုင်ကြတော့သည်။

အားကိုးစရာ ကိုယ်တော်စားများ ထားခဲ့သဖြင့် အားငယ်ရန် မရှိကြောင်း အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ဟောကြားတော်

မူခဲ့၏။ မိမိကိုယ်ကိုသာ အားကိုးရစ်ကြရန် သတိပေးတော်မူခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ အားမငယ်ပဲမနေနိုင်ပါ။ တကယ်တော့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်မြတ်၏ အရိပ်မဟုတ်ပါလော။ အရပ်တော် သွားလေရာနောက်သို့ တကောက်ကောက်ပါနေခဲ့ရသော ဤအရိပ်သည် ယခုတော့ မည်သူ့နောက်လိုက်ရပါတော့မည်နည်း။

ကျွန်ုပ်တပါးတည်းမဟုတ်ပါ

ဓမ္မနှင့်ဝိနယကို အားကိုးရစ်ကြရန် ဘုရားရှင် မိန့်မှာတော်မူခဲ့၏။ ထိုမိန့်မှာချက်သည် မှုအားဖြင့် ဟုတ်မှန်ပါ၏။မှုကောင်းသော်လည်း ထိုမှုကို အပြည့်အဝ အကောင်အထည် ဖော်ဖို့ကလိုပါသေးသည်။ တရား ဒေသနာတော်များ အားလုံးကိုကျွန်ုပ် နှုတ်တက်ရွရွ ဆောင်ထားနိုင်သည် မှန်ပါ၏။ ဘုရားရှင့်ရွှေတော် မှောက်မှလည်းကောင်း၊ အရှင်မဟာ သာရိပုတ္တရာထံမှ တဆင့်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ် သင်ယူ မှတ်သားထားနိုင်သည် မှန်ပါ၏။ သို့သော် ဤသို့ သင်ယူမှတ်သား ထားသူမှာကျွန်ုပ်တပါးတည်း မဟုတ်ပါ။ ရဟန်းတိုင်းလိုလို၊ ရဟန်းမတိုင်းလိုလို သင်ယူခဲ့ကြ၏။ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ အပြည့်အစုံ မစုဆောင်းနိုင်ကြသော်လည်း တပုဒ်ကောင်း နှစ်ပုဒ် ကောင်းတော့ကြားနာ မှတ်သား ထားခဲ့ကြ၏။ ဤသို့ တပုဒ်ကောင်း နှစ်ပုဒ်ကောင်း ကြားနာရ၍ပင် စေတနာသဒ္ဓါတရားများ ထက်သန်ကာ သာသနာတွင်း ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

တရားအမျိုးမျိုး နည်းအမျိုးမျိုး

သာသနာတော်ကြီးတရပ်လုံး၏ လိုရင်းကိစ္စကား ဝိမုတ္တိ ဟူသော နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရေး တခုတည်းသာ ဖြစ်၏။ တခုတည်းသော အရေးကိစ္စကြီး အောင်မြင်ရေး ကိုကား ဘုရားရှင်က နည်းအသွယ်သွယ်ချယ်လှယ်၍ ဟောကြားတော်မူရ၏။

ခန္ဓာနှင့်ဟောလျှင်ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်သူတို့ကိုခန္ဓာငါးပါးကို အခြေခံ၍ ဝေဖန်ကာ ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ အာယတနနှင့်မှ ကျွတ်လောက်သူတို့ကိုကား အာယတန ဆယ့်နှစ်ပါးကိုခွဲခြား၍ ဟောတော်မူရ၏။ တရားနာသောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စိတ်ဓာတ်အခြေအနေ ကြည့်ကာ ထိုက်သင့်သလိုဟောတော်မူရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ တခါတရံမှာလည်း ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကိုကြည့်ကာ တရားအနုအရင့်ကို ချင့်ချိန်၍ ဟောရသည်လည်း ရှိပါသည်။ တရား တမျိုးတည်းကို အခြေအနေအရ နည်း အမျိုးမျိုးနှင့် ဟောရသည်လည်း ရှိပါသည်။

အငြင်းသန်သော ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး

နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဟောကြားထားသဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးမျိုး ကျွတ်တမ်းဝင်ကြသည်လည်း မှန်ပါ၏။ သို့သော် ထိုအမျိုးမျိုးသော ဒေသနာများကို ကိုင်စွဲကာ တခါတရံ ငြင်းစရာ၊ ခုံစရာ ဖြစ်လာတတ်ပါသေးသည်။

အရှင်ဥဒါယီဟူ၍ဘွဲ့မည်တူသုံးပါးရှိသည့်အနက် လျှပ်ပေါ် လော်လီသဖြင့် လာဠုဒါယီ အမည်တွင်ခဲ့သော ရဟန်းတပါး အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်၏ ပရိသတ်များ ကြားဘူးခဲ့ကြပါပြီ။ ထို လာဠုဒါယီ သည်ပင် လက်သမားဆရာကြီး တဦးနှင့် အကျောက်အကန် ငြင်းခုံခဲ့ပါ၏။ သူတို့ငြင်းခုံသည်မှာ ဝေဒ နာနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်၏။လက်သမားဆရာကြီးကမေးလျှောက် သဖြင့် လာဠုဒါယီက သုခ၊ ဒုက္ခနှင့် ဥပေက္ခာဟူ၍ ဝေဒနာ သုံးပါးရှိကြောင်း ဖြေဆို၏။ ဤတွင် လက်သမားဆရာကြီး က ဤအဖြေကိုလက်မခံပဲ သုခနှင့် ဒုက္ခဟူ၍ ဝေဒနာနှစ်ပါး သာ ရှိကြောင်း လျှောက်ထား၏။ ဥပေက္ခာ ဝေဒနာမှာ ငြိမ်သက်သောသဘောရှိသဖြင့် သုခဝေဒနာထဲမှာ အကျုံးဝင် ပြီး ဖြစ်သည်ဟု အကြောင်းပြ၏။

ဝေဒနာအမျိုးမျိုး

ဝေဒနာ နှစ်ပါးနှင့် သုံးပါး ငြင်းခုံကြရာတွင် မည်သူကမျှ အရှုံးမပေးကြ။ နှစ်ဘက်စလုံးသည် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် က ဤသို့ဟောကြားခဲ့သည်ဟုဆိုကာ ဇွတ်ပေ၍ နေကြ၏။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ကလျှောက်ထားရာတွင် ဘုရားရှင်က—

"အာနန္ဒာ၊ လက်သမားဆရာနှင့် ဥဒါယီတို့သည် အပြန် အလှန် ထောက်ခံသင့်သော အကြောင်းရှိပါလျက် မထောက်

ခံပဲ ငြင်းခုံကြဘိ၏။ ငါဘုရားသည် အကြောင်းအားလျော်စွာ ဝေဒနာနှစ်ပါးကိုလည်း ဟောကြား၏။ ဝေဒနာ သုံးပါးကို လည်း ဟောကြား၏။ ဝေဒနာလေးပါးကိုလည်း ဟောကြား ၏။ ဝေဒနာ ငါးပါးကိုလည်း ဟောကြား၏။ ဝေဒနာ ခြောက်ပါးကိုလည်း ဟောကြား၏။ ဝေဒနာ ဆယ့်ရှစ်ပါး ကိုလည်း ဟောကြား၏။ ဝေဒနာ သုံးဆယ့်ခြောက်ပါးကို လည်း ဟောကြား၏။ ဝေဒနာတရာ့ရှစ်ပါးကိုလည်း ဟော ကြား၏''

အကြောင်းအားလျော်စွာ ဟောကြားခဲ့သော ဝေဒနာ များကို ထုတ်ဆောင်တော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထို ဝေဒနာ တို့တွင် ဝေဒနာငါးပါးဟူသည်မှာ သုခ၊ ဒုက္ခ၊ သောမနဿ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပေက္ခာဟူသော ဣန္ဒြေ ငါးမျိုးအရ ခွဲခြား ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စက္ခုသောတစသော ဒွါရခြောက်ပါး မှာ ဖြစ်သောအားဖြင့် ဝေဒနာခြောက်ပါး၊ ထို ခြောက်ပါး ကိုပင် ဝမ်းသာစရာ အာရုံ၊ ဝမ်းနည်းစရာ အာရုံ၊ အလယ် အလတ်အာရုံ သုံးမျိုးနှင့် မြှောက်ပွား၍ ဝေဒနာ ဆယ့်ရှစ် ပါး။ သောမနဿဝေဒနာ ခြောက်ပါး၊ ဒေါမနဿဝေဒနာ ခြောက်ပါး၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာ ခြောက်ပါးတို့ကို ဂေဟဿိတ၊ နေက္ခမ္မဿိတ ခွဲခြားသောအားဖြင့် ဝေဒနာ ၃၆ပါး ဖြစ်၏။ ထို ၃၆ပါးကိုပင် အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် ကာလ သုံးတန်နှင့် မြှောက်သဖြင့် ဝေဒနာ ၁၀၈ပါး ဖြစ်လာပေ သည်။

မညီနိုင်းလျှင် ရန်ပွားကြလိမ့်မည်

ဤသို့ ဝေဒနာအမျိုးမျိုး ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် ထို ဒေသနာအမျိုးမျိုးနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်တတ်၊ ပျက်တတ်ပုံကို ဆက်လက် ဟောကြားတော်မူပါသည်။

"အာနန္ဒာ၊ ဤသို့ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဟောကြားထားသော တရားတို့ကို ဆွေးနွေးကြရာတွင် တဦး၏ စကားကို တဦးက လက်မခံနိုင်ကြလျှင်၊မထောက်ခံနိုင်ကြလျှင်၊ ညှိနှိုင်း၍မရကြလျှင် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကြပေလိမ့်မည်။ တဦးနှင့် တဦး နှုတ်လှံထိုး၍ နေကြပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ တဦး၏ စကားကို တဦးက လက်ခံနိုင်ကြလျှင်၊ ထောက်ခံနိုင်ကြလျှင်၊ ညှိနှိုင်း၍ရကြလျှင် သင့်သင့်မြတ်မြတ် နေနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ နွားနို့နှင့်ရေ တသားတည်းနေသကဲ့သို့ နေနိုင်ကြပေလိမ့်မည်"

(သဠာယတနဝဂ်၊ ဝေဒနာသံယုတ်၊ ပဉ္စကင်္ဂသုတ်၊ ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

အကြားလွဲသော် အမှတ်လွဲသော်

ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်ကပင် ဤသို့ အငြင်းအခုံ ဖြစ်ခဲ့သေးရာ နောက်နောင် ဆိုလျှင် သည့်ထက် ဆိုးဖို့သာ ရှိတော့၏။ ဘုရားရှင့် ရွှေနှုတ်တော်မှ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြား နာခဲ့ရသည်ဆိုသော်လည်း ကြားနာသူက တိတိကျကျမှတ်သား

ထားနိုင်လျှင် တော်ပါ၏။ ဟောကြားသော တရားတော်၏ သဘောအဓိပ္ပာယ်ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သဘောပေါက်လျှင် တော်ပါ၏။ ကြားနာသူက အမှတ်အသား ယွဲ့မှားခဲ့ပါလျှင်၊ အဓိပ္ပာယ် အကောက်လွဲခဲ့ပါလျှင်ကား အယူအဆချင်း ကွဲကုန်ပါတော့မည်။ ဘုရားရှင့် တပည့်သားချင်းတူပါလျက် ဂိုဏ်းဂဏတွေ ကွဲကုန်ကြရပါတော့မည်။

သာသနာတော် မပြိုကွဲစေရန်

ဘောဂမြို့မှာတုန်းက မဟာပဒေသ တရားလေးပါးကို ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါ၏။ တစုံတယောက်က ဘုရားရှင်စသော ပုဂ္ဂိုလ်များထံမှ ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်ဟု ဆိုလာသော်၊ ထိုတရားကို ဘုရားရှင်ဟောကြားထားသော တရားတော်များနှင့် ညှိနှိုင်းရန်၊ ရာဂစသော ကိလေသာ ငြိမ်းရာ ငြိမ်းကြောင်း ဟုတ်မဟုတ် စိစစ်ကြည့်ရန် မှာကြားတော်မူခဲ့ပါ၏။ သို့သော် မည်သည်ကား ဘုရားဟောတရားတော်ဟူ၍ အမျိုးသဘောတူတိတိကျကျမှတ်သားမထားလျှင်တကျောင်း တဂါထာ၊ တရွာတပုဒ်ဆန်း ဟူသကဲ့သို့ ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။ ဘုရားတရားတော် မဟုတ်ပါပဲလျက် ဟုတ်သယောင်ယောင် လုပ်ဆောင်လာနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ သာသနာဝင် အားလုံးအတွက် စံပြုစရာ ခိုင်မာသော တရားဒေသနာတွေ လိုအပ်နေပါသည်။ ဝိနည်းပညတ်တော်များကိုလည်း တိတိကျကျ မှတ်သားထားရန် လိုအပ်နေပါသည်။ သို့မှသာ အနာ

ဂတ် သာသနာတော်ကြီး ဖရိုဖရဲ ပြိုကွဲမည့်ဘေးမှ တားဆီးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

အနာဂတ် ဘေးအန္တရာယ်ကြီးကို ကာကွယ် လိုသည်ကား ဟုတ်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ် တပါးတည်းအားနှင့် မည်သို့ တားဆီးရပါမည်နည်း။ ဤကိစ္စမှာ သာသနာတော်ကြီးတခုလုံးနှင့် သက်ဆိုင်နေသည် ဖြစ်ရာ၊ ဘုရားရှင် မရှိတော့သည့်နောက်ဝယ် ရဟန်းပရိသတ်အားလုံး အပေါ် လွှမ်းခြုံအုပ်စီးနိုင်လောက်အောင် ဂုဏ်သိက္ခာ ကြီးမားသော မထေရ်ကြီး တပါးပါးက ဦးဆောင်ပါမှ ဤကိစ္စ အထမြောက် နိုင်ပါလိမ့်မည်။

သံဃာ့အစည်းအဝေးကြီး

"အရှင် အာနန္ဒာ၊ အရှင် မဟာကဿပက ယနေ့ ညနေမှာ အစည်းအဝေးတက်ရန် ဖိတ်ကြား လိုက်ပါသည်ဘုရား"

ကျွန်ုပ်ဘာသာ အားကိုးရာ ရှာနေဆဲတွင် အားကိုးရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဖိတ်ကြားလာသဖြင့် ဝမ်းသာအားရလိုက်သွားပါ၏။ စည်းဝေးရာ မဏ္ဍပ်ကြီးနှင့်အပြည့် ရဟန်းတွေ စုမိကြပါပြီ၊ နောက်ထပ်လည်း တဖွဲဖွဲ ရောက်လာနေဆဲ ဖြစ်၏။ ကုသိနာရုံမြို့ကလေးသို့ သူတို့ ရောက်လာ ကြသည်မှာ တော်တော် ကြာသွားပေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူပါလာသော ရဟန်းတို့မှာ ဆယ့်ငါးရက်မျှ ကြာခဲ့ ပေပြီ။ အလောင်းတော်ကို ပူဇော်နေကြသည်က ခုနစ်ရက်၊ နောက် ဓာတ်တော်ကိုပူဇော်

နေကြသည်က ခုနစ်ရက်၊ ယနေ့ပါနှင့်ဆိုသော် ဆယ့်ငါးရက် တိုင်တိုင်ရှိခဲ့ပေပြီ။ နောက်ဆုံး ပူဇော်ပွဲကြီးကို ဆင်နွှဲရန် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ရဟန်း အားလုံးလိုလို ရောက်နေကြပေ သည်။

မြောက်မြားလှသော ရဟန်းတို့အား ဤမျှကြာအောင် ဆွမ်းဝတ်ပြုစုလာရခြင်းမှာ ဤမြို့ကလေးနှင့်စာလျှင် တာဝန် ကြီးလေးလှပါသည်။ ဒကာ ဒကာမများက စေတနာ ထက် သန်ကြလွန်း၍သာ တော်တော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ နက်ဖြန်ဆိုလျှင် ဤနေရာမှ ထွက်ခွာကြရ ပါတော့မည်။ မိမိတို့ မွေ့လျော်ရာ ဌာနသို့ ပြန်ကြရပါတော့မည်။ မပြန်သေးမီ အားလုံးစုံစုံညီညီ ဖူးတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာကြည်နူးမိပါ၏။

အရှင်မဟာကဿပ၏ တောလမ်းခရီး

"ငါ့ရှင်တို့"

ရဟန်း အားလုံး စုံညီသောအခါ အရှင်မဟာကဿပက စည်းဝေးပွဲကို စတင်လိုက်၏။ ယခင်က ဤလို အစည်းအဝေး မျိုးရှိလျှင် အထွတ်အမြတ်ဆုံး နေရာ၌ ဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေ့ ကြရ၏။ ယခု ဘုရားရှင့်ကိုယ်စား အရှင်မြတ်ကြီးကို ဖူးတွေ့ ကြရပါပြီ။ ပရိသတ် အားလုံးကို လွှမ်းခြုံ သွားနိုင်လောက် အောင် သူ့ အသံကလည်း ဩဇာပြည့်ဝပါပေသည်။

"ငါ့ရှင်တို့၊ ဘုရားရှင့် အလောင်းတော်ကို နောက်ဆုံး ပူဇော်ကန်တော့ရန် ငါသည် ပါဝါမြို့မှ ကုသိနာရုံသို့ ခရီး

ထွက်လာခဲ့၏။ ငါ့နောက်ပါးဝယ် ရဟန်းငါးရာတို့ လိုက်ပါလာကြ၏။ နေ့လယ်ခင်းမှာ နေပူဒဏ် ပြင်းထန် လွန်းသဖြင့် အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်အောက်မှာ ငါတို့ အနားယူခဲ့ကြရ၏။ ထိုစဉ်တွင် အာဇီဝကတယောက်သည် မန္ဒာရဝ နတ်ပန်းကို အရိုးငှားတပ်လျက် ထီးသဖွယ်ဆောင်းကာ ကုသိနာရုံဘက်မှ လျှောက်လာခဲ့၏။ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံကြောင်းကိုကား ငါ သိပြီးဖြစ်၏။ သို့သော် နောက်ပါရဟန်းအများမှာ မသိကြသေးပါ။ ငါကလည်း အသိမပေးခဲ့သေးပါ။ ယခုတော့ အသိပေးမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု စကားစ ရစေရန် အာဇီဝကကိုအကျိုးအကြောင်းမေးလိုက်ပါသည်။ အာဇီဝကကလည်း ကုသိနာရုံတွင် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာ အရပ်မှ ဤနတ်ပန်းကို ကောက်ယူလာကြောင်း ပြန်ကြားပါသည်။

ရဟန်းများကို သနားသောအားဖြင့်

"ငါ့ရှင်တို့၊ နောက်ပါရဟန်းများတွင်တချို့မှာတော့ ဘုရားရှင်ကို မဖူးကြရသေးပေ။ တချို့မှာ ဖူးဘူးကြပါသည်။ မဖူးရသေးသူများလည်း ဖူးချင်ကြ၏။ ဖူးပြီးသူများကလည်း ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဖူးချင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤမျှပင်ပန်းသော ခရီးကို မညည်းမညူ လိုက်ပါလာကြခြင်းဖြစ်၏။ မျှော်တော်ဇောနှင့် မောရကောင်းမှန်းမသိသော ရဟန်းများသည် အာဇီဝကကထံမှ သတင်းစကားကို ကြားရသောအခါ သွက်

သွက်ခါမျှ တုန်လှုပ် သွားကြပါတော့သည်။ ရှိက်ကြီး တငင် ငိုကြွေးကြပါတော့သည်။

"ငါ့ရှင်တို့၊ ဤသို့ မေးလိုက်လျှင် ဤသို့ကြုံရမည် ဖြစ်ကြောင်း စောစောကတည်းက ကောင်းကောင်းကြီး ငါသိထားပါသည်။ သို့သော် အလောင်းတော်ရှေ့ကျမှ ငိုနေကြရလျှင် ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်မှာ မတင့်မတယ် ဖြစ်ကြရပါလိမ့်မည်။ သူတပါးကို စိတ်သက်သာအောင် တရား ဟောနေကြသောအရှင်များသည် ယခုတော့သူတို့စိတ်ကိုမှသက်သာအောင် မတတ်နိုင်ကြချေ။ မိန်းမများကဲ့သို့ ရှိက်ကြီး တငင် ငိုကြွေးကြဘိ၏။ ဤသို့ လူအများက ကဲ့ရဲ့ကြပါလိမ့်မည်။ ဤတော အရပ်မှာကား မည်သူမျှ မမြင်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် လူသူလေးပါးမမြင်ရာတွင် စိတ်ရှိ လက်ရှိ ငိုထားနှင့်ကြရန် ငါက မေးလိုက်ရပါသည်။ သတင်းဆိုး တခုကို ပထမဆုံး ကြားရာတွင် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကြသော်လည်း နောက်တခါကြားရာတွင်ကား ခံနိုင်ရည်ရှိလာတတ်ပါသည်။

ငါတို့ထင်ရာ လုပ်ရတော့မည်

"ငါ့ရှင်တို့– ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုပြီဟု ကြားရသည်တွင် အချို့ရဟန်းများကား တရားနှင့်ဖြေနိုင်ကြပါသည်။ ဖြစ်လာသမျှ ပျက်ရမည်သာဟု တရားချနိုင်ကြပါသည်။ ဤသို့ငိုသူကငို၊ တရားချသူကချနေဆဲတွင် အာတုမာမြို့သား တောထွက်ရဟန်းကြီး သုဘဒ္ဒက တစခန်းထလာပါတော့သည်။

"ငါရှင်တို့၊ တော်ကြတော့။ မပူဆွေးကြနှင့်၊ မငိုကြွေးကြနှင့်။ ယခုရဟန်းကြီး ဂေါတမလက်တွင်းမှ ငါတို့ကောင်းကောင်းကြီး လွတ်ကြပြီ။ ရဟန်းကြီးဂေါတမသည် ငါတို့ကို အမျိုးမျိုး ချုပ်ချယ်လွန်းလှ၏။ ဤသည်ကား သင်တို့အတွက် အပ်စပ်၏။ ဤသည်ကား သင်တို့အတွက်မအပ်စပ်။ ဤသို့လည်း ဇီဇာကြောင်လွန်းလှ၏။ ယခုတော့ ငါတို့ကြိုက်ရာ ငါတို့ လုပ်နိုင်ကြတော့မည်။ ငါတို့မလုပ်ချင်တာကို မလုပ်ပဲ နေနိုင်ကြတော့မည်' ဤသို့သုဘဒ္ဒရဟန်းကြီးက ဝမ်းသာအားရ ပြောကြားလိုက်ပါသည်"

အရှင် မဟာကဿပ၏ တောလားခရီးကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေသော ရဟန်းပရိသတ် အားလုံးမှာ ဤနေရာအရောက်တွင် 'ဟယ်' ကနဲ ဖြစ်သွားကြပါတော့သည်။ ဘုရားရှင်က မိမိအား အလုပ်အကျွေး ရဟန်းများက ပစ်ခွာသွားကြပုံကို မိန့်ကြားတော်မူစဉ်ကအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ နီးစပ်ရာရဟန်းများက ရဟန်းကြီး သုဘဒ္ဒကို ဝိုင်းအုံ၍ကြည့်ကြရာ ရဟန်းကြီးခမျာ ခေါင်းငုံ၍ နေရပါတော့သည်။ သူ့စကားကြောင့် အရှင် မဟာကဿပ စိတ်ထဲမှာ မည်မျှလောက် ထိခိုက်သွားမည်နည်း။

သူများတကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုပွဲဆင်နေရတုန်းမှာ သူကတော့ ပျော်တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေခဲ့၏။ လွတ်ပြီကျွတ်ပြီဟု အားပါးတရ ကြွေးကြော်ခဲ့၏။ အနှစ်နှစ်အလလက မျိုသိပ်ထားခဲ့

ရသမျှ ထိုနေ့ကျမှ အန်ထုတ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဘုရားရှင်ကွယ်လွန်သွားသော်လည်း ကိုယ်တော်စားများ ရှိနေသေးပုံကို သူသဘောမပေါက်သေး၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကုသိုလ်ရေးက စတင်ခဲ့သည်

ကြာတော့လည်း ကြာပါပြီ။ သူ့စိတ်ကသာ စွဲမြဲစွာမှတ်မထားလျှင် ဤခံစားချက် ပြေသွားလောက်ပါပြီ။ ဘုရားရှင်ကလည်း လိုအပ်သည်ထက် သူ့အပေါ် ပိုမို၍ မဖိနှိပ်ခဲ့ပါ။ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုနှင့် လျော်ရုံသာ ဖိနှိပ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နောက်နောင် ဤကဲ့သို့ မပြုကြရန်သာ တားမြစ်တော်မူခဲ့ရပါသည်။

ကြားနာရသူ ရဟန်းအားလုံး ကြိမ်မီးအုံးတမျှ ခံစားရသော ဤအဖြစ်အပျက်သည် စတင်တုန်းကတော့ ကုသိုလ်ရေးသာ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုစဉ်က ဘုရားရှင်သည် နောက်ပါ ရဟန်းပေါင်း နှစ်ထောင့်ငါးရာနှင့်အတူ ကုသိနာရုံမြို့မှ အာတုမာမြို့သို့ ကြွချီတော် မူခဲ့၏။ ဤတွင် အာတုမာမြို့၌ ကျောင်းထိုင်နေပြီဖြစ်သော သုဘဒ္ဒရဟန်းကြီးသည် မိမိတို့မြို့သို့ ဘုရားရှင်ရောက်ခိုက် ဆွမ်းယာဂုဆက်ကပ်ရန် ကြိုးစားခဲ့၏။ သို့သော် သူ့လို ကြီးမှဖြစ်လာသော တောထွက်ရဟန်းကြီးအဖို့ မိမိဘုန်းကံကို အားကိုးရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် မိမိလူ့ဘဝတုန်းက အသုံးပြုခဲ့သော ဆတ္တာသည် လုပ်ငန်းကိုသာ အားကိုးရပါတော့သည်။

သားကိုရင်များ၏ လုပ်အား

သာသနာတော်ထမ်း ရဟန်းတပါး အဖြစ်ဖြင့် လူတို့၏ဆံ၊ မုတ်ဆိတ်ကို အခစားသဘောဖြင့် ရိတ်ပယ် သန့်ရှင်းပေးခွင့် မရှိပါ။ သို့သော် သူ့ကိုယ်စား သူ့သားနှစ်ယောက်ကို အားကိုးနိုင်ပါပြီ။ ဖခင်၏အမွေကို သူတို့ ကောင်းကောင်း ရကြပါပြီ။ ရှင်သာမဏေ ဝတ်ထားကြသော်လည်း ယခု ကိစ္စမှာတော့ သူတို့တတ်ထားသော ပညာကို အသုံးချ ရပါတော့မည်။ သားကိုရင်နှစ်ပါးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ မြို့ထဲသို့ လွှတ်လိုက်ရပါတော့သည်။

သားကိုရင် ကလေးများကလည်း လိမ္မာကြ၏။ သာယာ ခြေငံစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်ကြ၏။ လူမှုရေးရာတတ်သိလိမ္မာကြ၏။ ဆတ္တာသည်လုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်ပေါက်စေ့ပင် သူတို့ကို အလုပ်ပေးကြ၏။ ဆံ၊ မုတ်ဆိတ် ရိတ်လိုသူရော မရိတ်လိုသူပါ သူတို့ကိုခေါ်၍ ခိုင်းကြ၏။ သူတို့၏ လုပ်အားခအဖြစ်ဖြင့် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆားစသော စားကုန်ပစ္စည်းများကိုသာ ပေးကြရ၏။ သူတို့မှာ ပါလာသမျှ အိတ်တွေ တောင်းတွေနှင့် မဆံ့တော့သဖြင့် မြို့ထဲက လိုက်ပို့ကြရ၏။ ဤသို့ဖြင့် ရက်အတန်ကြာလျှင် သုဘဒ္ဒရဟန်းကြီး၏ ကျောင်းအောက်မှာ၊ ကျောင်းပေါ်မှာ စားသောက်ကုန်တွေ တောင်ပုံရာပုံ ဖြစ်လာကြပေတော့သည်။

သုဘဒ္ဒ၏ ကုသိုလ်ဘည်များ

ထိုအချိန်မှာပင် ဘုရားရှင်ကလည်း အာတုမာမြို့သို့ ရောက်တော်မူခဲ့၏။ အာတုမာမြို့အနီးက ကောက်နယ် တလင်းရှိ ကောက်ရိုးတဲအိမ်များမှာ ခေတ္တ စခန်းချတော်မူ၏။ ဘုရားရှင် ကြွတော်မူလာပြီဟု ကြားသည်နှင့် ရဟန်းကြီး သုဘဒ္ဒမှာ ရွာထဲသို့ ပြေးရတော့၏။ သက်န်းကြီး ဘိုသီ ဘတ်သီဖြင့် တအိမ်တက်ဆင်း လှူစုရ၏။ ဒယ်အိုး၊ ယောက်မ၊ ယောက်ချို၊ ငရုတ်ဆုံ စသော ပစ္စည်းများ စုံစေ့အောင်လည်း ဂရုစိုက်ရ၏။ ဤသို့ဖြင့် ရဟန်းကြီး သုဘဒ္ဒ၏ကျောင်းတွင် ထိုညက မီးထိန်ထိန် လင်းနေပေသည်။ ဃနာဃာဂု အိုးကြီးများကလည်း သန်းခေါင်မတိုင်ခင်ကတည်းက ပွက်ပွက် ဆူဝေနေကြပေပြီ။ ထောပတ်၊ ပျား၊ တင်လဲ၊ အမဲ၊ ငါးမှစ၍ အသီးအပွင့်မျိုးစုံ စားကောင်းသည်မှန်သမျှယာဂုထဲမှာ ထည့်ထား၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကျောင်းက အနံ့သည် ကျွန်ုပ်တို့ကောက်နယ်တလင်းထိအောင် သင်းပျံ့လာပေသည်။

မအပ်စပ်သော အမှုများ

နံနက်ႈ မိုးသောက်တွင် ဘုရားရှင်သည် အာတုမာ မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ရန် ပြင်ဆင်တော် မူခဲ့၏။ နောက်ပါရဟန်းများက သပိတ်သင်္ကန်းများ ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြ၏။ ထိုစဉ်ခိုက်တွင်

ရဟန်းကြီး သုဘဒ္ဒသည် သက်န်းကြီး ဘိုသီဘတ်သီနှင့် ရောက်လာကာ ဘုရားရှင့် ရှေ့တော်မှာ ဒူးတဘက် ထောက်လျှက်-

"အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်၏ ယာဂုကို အလှူခံတော်မူပါဘုရား"

ဤသို့လျှောက်ထားစဉ် သူများတွေလို လက်အုပ် မချီနိုင်ရှာပါ။ ယောက်မနှင့် ယောက်ချိုကို တဘက်တချက် ကိုင်လာရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ စိတ်စောစောနှင့် လက်ထဲရှိရာ မချမိပဲ ကိုင်လာမိဟန် ရှိပါသည်။ ဤသည်ကို ထောက်ကာ သူကိုယ်တိုင် အိုးသူကြီးလုပ်၍ ချက်ပြုတ် ကြော်လှော် လာခဲ့ကြောင်းကို သိနိုင်ပါသည်။ သို့သော်တရားတပုဒ်ဟောထုတ်စရာရှိလာလျှင်၊ ဝိနည်း ပညတ်တော်တခု ထုတ်ပြန်စရာ ရှိလာလျှင် မေးတော်မူနေကျဖြစ်၍၊ "ရဟန်း၊ ဤယာဂုကို အဘယ်မှရပါသနည်း" ဟု ဘုရားရှင်က မေးတော်မူခဲ့၏။ သုဘဒ္ဒရဟန်းကြီး ကလည်း အကြောင်းမှန်ကို လျှောက်ထားရ၏။ ဤတွင် ဘုရားရှင်က အမျိုးမျိုး ရှုတ်ချတော်မူကာ-

"ရဟန်းတို့၊ ရဟန်းတို့နှင့် မအပ်စပ်သော ဆတ္တာသည် လုပ်ငန်းကို မခိုင်းစေအပ်ပေ။ ခိုင်းစေလျှင် ဒုက္ကဋ် အာပတ်သင့်စေ။ ဆတ္တာသည် ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ရဟန်းသည် သင်ဓုံးဓားအိတ်ကို မဆောင်အပ်။ ဆောင်လျှင် ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်စေ" ဟု သိက္ခာပုဒ် ပညတ်တော် မူခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် သုဘဒ္ဒ၏ ယာဂုကို မည်သူ့မျှ အလှူခံခွင့် မပြုပဲ အာတုမာမြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံ ကြွတော် မူခဲ့၏။

ခဲလေသမျှ သဲရေကျ

ထိုအချိန်မှစ၍ သုဘဒ္ဒရဟန်းကြီး အခဲမကျေ ဖြစ်ခဲ့ရဟန် ရှိပါသည်။ သူ့ဘက်က ကြည့်မည်ဆိုတော့လည်း ဟုတ်ရှာပါလိမ့်မည်။ စုဆောင်းထားလေသမျှ ပစ္စည်းများကို သူတို့သားအဖချည့် စားသုံးရပါလျှင် တသက်တာ ဖူလုံလောက် ပေသည်။ ယခုတော့ အားလုံးချက်ပြုတ် ကြော်လှော်ပြီးပြီမို့ အများဆုံးခံ၍မှ ခုနစ်ရက်မျှသာ ကြာပါလိမ့်မည်။ အစစအရာရာ ကြိုကြိုတင်တင် မြော်မြင်နိုင်သည်ဟု ဆိုသားပါလျက် မိမိအတွက်တော့ဖြင့် မငဲ့ညှာပါချေ။ အကယ်၍ ဤသို့ အလှူမခံလိုဘူးဆိုပါလျှင် စောစောက အကြောင်းကြားထားလျှင် မသင့်ပါလော။ ယခုတော့ အားလုံးပျက်စီးပြီ။ ရဟန်း ဂေါတမငါ့ကို မေတ္တာရိ နှိပ်စက်ခဲ့ပြီ။ ဤသို့ ရန်ငြိုးသိုခဲ့ပါလိမ့်မည်။

သို့သော် ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်တုန်းကတော့ ဤအကြောင်းကို လေသံမျှ မဟာခဲ့ပါ။ ဘုရားရှင်၏ အရှိန်အဝါကြောင့် ရေငုံနှုတ်ပိတ်၍ နေခဲ့၏။ ယခုတော့ ရက်ပေါင်းလပေါင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ပိတ်ထားခဲ့သော သည်နှုတ်ကိုဖွင့်ထုတ်လိုက်ပါပြီ။ စောစောက မျိုသိပ် ထားခဲ့လေသမျှအားပါးတရ ကြွေးကြော်နိုင်ပါပြီ။ ထို့ကြောင့်ပင် ယခုအစည်းအဝေးကြီး ကျင်းပနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(သုတ်မဟာဝဂ်၊ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၊ မဟာကဿပ ထေရဝတ္ထုပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

အချိန်မီ ကာကွယ်ကြစို့

သာသနာ့ ဆူးငြောင့်ခလုတ်

သံဃမဟာနာယက က အရှင် မဟာကဿပက ဓမ္မသံဝေဂ ရရှိခဲ့ပုံများကို ဆက်လက်၍ ဟောကြားနေပါ၏။ ရဟန်း အပေါင်းကလည်း အရေးကြီးလှသော ကိစ္စဖြစ်၍ ငြိမ်သက်စွာ နားစိုက်လျက် ရှိကြပါ၏။

"ငါရှင်တို့၊ သုဘဒ္ဒရဟန်းကြီး၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ငါမှာ ဓမ္မသံဝေဂ ကြီးမားစွာ ဖြစ်ပေါ် လာခဲ့ရပါသည်။ ဩော်....ရွှေအဆင်းသို့ ဝါဝင်းသော ကိုယ်တော်သည် ယနေ့တိုင်အောင် ထင်ရှား ရှိနေသေးသည် တကား။ သို့ပါ

လျက် သာသနာ့ဆူးငြောင့်ခလုတ်သည် ယခုကပင် ပေါ်လာနှင့်ချေပြီတကား။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ပင်ပန်းကြီးစွာ တည်ထောင်ထားခဲ့ရသော ဤသာသနာတော်ဝယ် သာသနာ့ဆူးငြောင့်ခလုတ်က ဤမျှ လျင်မြန်စွာ ပေါ်လာရသည်မှာ အံ့ဩဖွယ် ရှိပေစွ။ ဤမကောင်းမှုသည် တစတစ တိုးပွားလာခဲ့သော် သူ့လိုအသင်းအပင်းတွေ ပေါ်လာကြပေတော့မည်။ မကြာမီ သာသနာတော်ကြီး ဆုတ်ယုတ် ပျက်စီးသွားရပေတော့မည်။

"ငါ့ရှင်တို့၊ သည်တုန်းက ငါ ဤသို့ကြံစည်ခဲ့၏။ အကယ်၍ ဤရဟန်းအိုကြီးအား သက်နှံးချွတ်ကာ ပုဆိုးပိုင်းပေး၍ တော်ရာလျှော်ရာ မောင်းထုတ်လိုက်လျှင် အများတကာပြောစရာဆိုစရာ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ဘုရားရှင်၏ကိုယ်တော် ထင်ရှားရှိနေစဉ်မှာပင် သူ့တပည့်တွေ မသင့်မမြတ် ဖြစ်ကုန်ကြပြီဟု မလိုသူတို့ ကဲ့ရဲ့စရာ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ယခုလောလောဆယ်မှာ ငါ သည်းခံရပေဦးမည်။

သာသနာတော် တည်တံ့ရေး

"ဘုရားရှင် ဟောကြားထားခဲ့သော တရားများသည် ကြိုးမသီရသေးသော ပန်းပွင့်များနှင့်တူ၏။ ကြိုးမသီရသေးသော ပန်းများသည် လေတချက်တိုက်ရုံမျှဖြင့် ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကြဲကုန်ကြရဘိသကဲ့သို့ ဤသို့သော သူယုတ်မာများကို အမှီပြုကာ အချိန်ကာလ ကြာသည်ထက်ကြာသွားခဲ့သော် သိက္ခာပုဒ်တခုစ

နှစ်ခုစ ပျောက်သွားပေလိမ့်မည်။ သုတ္တန်ဒေသနာတော်၌ ပဥ္စာဝါရတခုစ နှစ်ခုစ ကွယ်သွားပေလိမ့်မည်။ အဘိဓမ္မာ တရားများ၌ ဘူမန္တရ တခုစနှစ်ခုစ ပျောက်ဆုံး သွားပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ ပျောက်ဆုံးဖန်များလတ်သော် ဆေးမြစ်၏ တန်ခိုးဖြင့် ကိုယ်ရောင်ပျောက်နေကြရသော ပြိတ္တာများသည် ဆေးမြစ် ပျောက်သော် ပျက်စီးကြရသကဲ့သို့ ငါတို့အဆက်အနွယ်များ အားလုံး ပျက်စီး ကြရတော့အံ့။ ထို့ကြောင့် ငါတို့သည် ဘုရားရှင်၏ တရားနှင့် ဝိနည်းကို စုဆောင်းကြကုန်အံ့။ အများ သဘောတူ စုပေါင်းရွတ်ဆိုကာ အတည်ပြု ထားကြကုန်အံ့။ သို့မှသာ ကြိုးသီထားသော ပန်းများသဖွယ် ဤသာသနာ တော်ကြီး ခိုင်မြဲပေလိမ့်မည်”

ဘုရားရှင်၏ ရည်ရွယ်ချက်

“ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား”

အရှင်မဟာကဿပ၏ တင်ပြချက်ကို ရဟန်း အားလုံးက တခဲနက် ထောက်ခံလိုက်ကြပါ၏။ မှားတုန်းက မှားခဲ့မိသော သုဘဒ္ဒရဟန်းကြီးမှာလည်း ယခုတော့ အမှန်ကို မြင်ပြီမို့ မျက်ရည် စမ်းစမ်းဖြင့် ထောက်ခံရှာပါ၏။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် တွေးတောနေခဲ့သောကိစ္စကို အရှင်မဟာကဿပက ဦးဆောင် ဦးရွက်ပြုကာ ဆော်ဩလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်မိပါ၏။ တကယ်တော့ဖြင့် ဤတာဝန်မှာ သူနှင့် အထိုက်တန်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။ ဤကဲ့သို့သော တာဝန်များကို

ဤအချိန် ဤအခါမှာ ထမ်းဆောင်ရန် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က တာဝန်ပေးထားသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်နေပါ၏။

မည်သူ့ကိုမျှ ခရီးဦးကြိုမပြုခဲ့သော ဘုရားရှင်သည် အရှင်မဟာကဿပအား သုံးဂါဝုတ် ခရီးထိ ကိုယ်တော်တိုင် ကြွ၍ ဆီးကြိုတော်မူခဲ့၏။ ကိုယ်တော်မြတ်၏ သင်္ကန်းကို သူ့သင်္ကန်းနှင့်လဲ၍ ဝတ်တော်မူခဲ့၏။ လက်တော်ကို ကောင်းကင်မှာ လှုပ်ရမ်းပြကာ လမင်းကြီးနှင့် ဥပမာပြုတော်မူခဲ့၏။ မိမိနှင့်ထပ်တူထား၍ မြှောက်စားတော် မူခဲ့၏။ "ကဿပ၊ ရဟန်းတို့ကို ဆုံးမလော့။ ရဟန်းတို့အား တရားဟောကြားလော့။ ရဟန်းတို့ကို ငါဘုရားဆုံးမသကဲ့သို့ သင်လည်း ဆုံးမလော့။ ရဟန်းတို့ကို ငါဘုရား တရားဟောသကဲ့သို့ သင်လည်း ဟောကြားလော့"ဟု မိန့်တော်မူကာ သာသနာတော်ကြီး တရပ်လုံးကို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အပ်နှင်းတော်မူခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ချီးမြှောက်ခဲ့ပုံများနှင့် ယခု အခြေအနေကို ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘုရားရှင်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်ုပ် ရိပ်မိလာပါတော့သည်။

အချိန်မီပါသေးသည်

"ငါ့ရှင်တို့၊ ငါကဲ့သို့သော ဘုရား တပည့်သား ရဟန်းတပါးလုံးရှိနေပါလျက် ဤမကောင်းမှုသည် သာသနာတော်တွင်းမှာ ကြီးထွားမလာစေရပါ။ မသူတော်တရား မထွန်းကားမီ၊ သူတော်ကောင်းတရား မမှေးမှိန်သေးမီ။ အကျင့်ပျက်များ မထွန်းကားမီ၊ အကျင့်ကောင်းများ မမှေးမှိန်သေးမီ။

အစမ္ပဘက်သားများ အားမကောင်းသေးမီ၊ ဓမ္မဘက်သား များ အားမယုတ်သေးမီ။ အကျင့်ပျက် သမားများ အား မကောင်းသေးမီ၊ အကျင့်ကောင်း သမားများ အားမယုတ် သေးမီ ဤသို့အချိန်မီနေခိုက်မှာ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို ငါတို့များ သံဂါယနာတင်ကြကုန်စို့”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား”

အရှင်မဟာကဿပ၏ မိန့်ခွန်းကို ရဟန်းအားလုံးကထပ်မံ၍ ထောက်ခံကြပြန်ပေသည်။

(သုတ်မဟာဝဂ်၊ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၊ မဟာကဿပထေရဝတ္ထု ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

သံဂီတိကာရက ပုဂ္ဂိုလ်များ

သံဂါယနာတင်ရန်ကိစ္စကို ရဟန်းအားလုံးက သဘောတူ ဆန္ဒပေးပြီးနောက် သံဂီတိကာရက ပုဂ္ဂိုလ်များ ရွေးချယ်ရန် ကိုလည်း အရှင်မြတ်ကြီးအား အပ်နှင်းကြပြန်၏။ ထို့ကြောင့် အရှင်မြတ်ကြီးက အရေးအကြီးဆုံးကိစ္စအတွက် အရေးအပါ ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်များကိုချည့် ရွေးချယ်၏။ ပုထုဇဉ်၊ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ် ရဟန်းများကိုအသာထား။ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်များကိုပင် အားလုံး မရွေးချယ်ပေ။ ပိဋကတ် သုံးပုံမှာ နှံ့နှံ့စပ်စပ်တတ်ကျွမ်းဦးပါမှ၊ ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးလည်း ရပါမှ၊ အရှိန်အဝါလည်းကြီးပါမှ အရွေးချယ် ခံကြရ၏။ ဤသို့ဖြင့်

သံဃါယနာပွဲမှာ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ဆင်နွှဲရမည့် ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ် ၄၉၉ ပါး ရရှိလာပေသည်။

သံဃါယနာပွဲကြီးတွင် သံဃီတိကာရက ပုဂ္ဂိုလ် ငါးရာက တပြိုင်နက် စုပေါင်း ရွတ်ဆိုရန် စီစဉ်ထား၏။ သို့ပါလျက် အရှင်မဟာကဿပက ထိုအထဲမှ တပါးလျော့၍ထား၏။ ဤသို့ လျော့ထားသည်မှာ ရွေးချယ်စရာ မရှိတော့၍ မဟုတ်ပါ။ ထိုက်ထိုက် တန်တန် အရွေးခံနိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အမြောက် အမြားရှိနေပါသေးသည်။ သို့ပါလျက် ငါးရာပြည့်အောင် မရွေးချယ်ပဲ တပါးချန်၍ထားသည်မှာ ကျွန်ုပ်အတွက်ပင်ဖြစ် ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်အား အခွင့်အရေး ပေးထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အရည်အချင်းမပြည့်သေးသော ကျွန်ုပ်

မှန်ပါသည်။ သံဃါယနာ ဆိုသည်မှာ ဘုရားရှင်၏ ဓမ္မနှင့် ဝိနယ ရှိရှိသမျှကို စုပေါင်းရွတ်ဆိုသောပွဲကြီးပင် ဖြစ်၏။ ဤသို့ စုပေါင်း ရွတ်ဆိုပွဲမကျင်းပမီဓမ္မနှင့်ဝိနယတို့ကို သေသေချာချာ စီစစ်ရပါဦးမည်။ အကြားမှား၊ အမှတ်မှားထားသည်တို့ကို ပြုပြင်ရပါဦးမည်။ အချိန်ကာလ၊ နေရာဌာနနှင့်တကွ ကြား နာမှတ်သားခဲ့ရသော ပုဂ္ဂိုလ်အထိ အတိအကျ မှတ်တမ်း တင်ရပါဦးမည်။ ထိုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရာတွင် ကျွန်ုပ်မပါ ဝင်၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဤ ကိစ္စမျိုးကို ဘုရားရှင့်နောက်တော်ပါး မှာ အရိပ်ပမာလိုက်ပါနေခဲ့သူက မှ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဆောင်ရွက်

နိုင်ပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် တဘက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း ကျွန်ုပ်မှာ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်မျှသာ ရှိပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အရှင်မြတ်ကြီးဘက်က ရွေးချယ်ရခက်နေခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သံဃာထု၏ ထောက်ခံချက်

သို့ရာတွင် တဘက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း သံဂါယနာပွဲကြီးအတွက် အချက်အချာအကျဆုံးနေရာမှ ဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကို ရွေးချယ်မည် ဆိုလျှင်ကော မဖြစ်နိုင်ပါလော။ ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ သို့သော် ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း အရှင်မြတ်ကြီးက ရွေးချယ်ဦးမည် မဟုတ်ပါ။ အရှင်မြတ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်နှင့်ရင်းနှီးခင်မင်လှသဖြင့် သူတပါးတို့ စွပ်စွဲမည့်ကိစ္စကို ရှောင်ရှား ရပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်မြတ်ကြီးက ကျွန်ုပ်အတွက် နေရာလပ်တခုသာ ချန်ပေးထားပါသည်။ ထိုနေရာလပ်ကို ကျွန်ုပ်၏ သီတင်းသုံးဖော်များ ပြည့်သွားအောင် တိုက်တွန်းကြပါတော့သည်။

"အရှင်ဘုရား၊ ဤ အရှင်အာနန္ဒာသည် ကျင့်စရာ လမ်းမဆုံးသေးသောသေက္ခပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သော်လည်း အဂတိလိုက်စားရန် အကြောင်းမရှိပါ။ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ မိုက်မဲခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့ကြောင့် မပြုသင့်သော အမှုများတို့ ပြုမည်မဟုတ်ပါ။ ဤ အရှင်သည် ဘုရားရှင့်ထံတော်ပါးမှ တရား

ဒေသနာတော် အမြောက်အမြားကို သင်ယူထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာ ကိုလည်း ရွေးချယ်တော် မူပါ ဘုရား"

ဤသို့ ရဟန်းအပေါင်းက အဆိုတင်သွင်းလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သံဂါယနာတင် ငါးရာထဲမှာ အပါအဝင် ဖြစ်လာပါတော့သည်။

(စူဠဝဂ်၊ ပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက ပါဠိတော်၊ ပါရာဇိကကဏ္ဍ အဋ္ဌကထာ ဗာဟိရနိဒါန်း၊ ပထမမဟာသံဂါယနာ)

ပြည်တော်ပြန်မလှသော ခရီး

သံဃါယနာ တင်ရမည့် နေရာ

သံဂီတိကာရကငါးရာကို ရွေးချယ်ကြပြီးနောက် သံဃနာယက မထေရ်ကြီးများသည် သံဂါယနာ တင်ရမည့်နေရာကို စဉ်းစား ကြရ၏။ မဇ္ဈိမဒေသတခွင်လုံးရှိ တိုင်းပြည် မြို့ရွာတိုင်း လိုလို ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ထွန်းကားနေသည်ဖြစ်ရာ ထိုနေရာတိုင်းက ကျွန်ုပ်တို့လုပ်ငန်းကို ကြိုဆိုလက်ခံကြမည် ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်က ဝန်နှင့်အား၊ မြားနှင့်လေး ချင့်ချိန်ရပါလိမ့် မည်။ ဒကာများဘက်မှာလည်း ဝန်တာမပိ၊ မိမိတို့ကိစ္စလည်း ချောချောမောမော ပြီးစီးနိုင်မည့်နေရာကို စဉ်းစားကြရပါ

သည်။ ဘုရားရှင်၏ နောက်ပိုင်း အချိန်များတွင် အစဉ်အမြဲ ဝါဆိုတော်မူခဲ့သည့် သာဝတ္ထိမြို့တော်ကို ပထမဆုံး စဉ်းစား ကြပါသေးသည်။ သို့သော် ထိုမြို့မှာလည်း မဖြစ်နိုင်သေးပါ။ ဒကာ ဒကာမများဘက်ကအင်အားတောင့်တင်းလှသော်လည်း အုပ်ချုပ်သူ မင်းဟူ၍ ခိုင်ခိုင်မာမာ မရှိသေးပါ။ ကောသလ မင်းကြီးနှင့် ဗန္ဓုလ စစ်သူကြီးတို့ မရှိကတည်းက နိုင်ငံကြီး တခုလုံး မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေ၏။ မင်းပြောင်းမင်းလွှဲကာလတွင် ဤသို့ ကြုံရစမြဲဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘုရားရှင်၏ ဓာတ် တော် အတောင်းလာသော အဖွဲ့များတွင် ကောသလတိုင်းမှ မပါဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အင်္ဂါစုံသော ရာဇဂြိုဟ်

သာဝတ္ထိမြို့တော် ပြီးလျှင် သာသနာ အထွန်းကားဆုံးကား ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော် ဖြစ်၏။ ရာဇဂြိုဟ် မြို့မှာလည်း မင်းပြောင်း မင်းလွှဲ ဖြစ်ထားသည်သာ ဖြစ်၏။ သို့သော် မဂဓတိုင်းက အပြောင်းအလွှဲမှာ အချိန်တော်တော် ရခဲ့ပြီမို့ အသား သေ သွားခဲ့ပေပြီ။ ဆက်ခံသူက မင်းပျိုမင်းလွင် ဖြစ်သော်လည်း သဘာဝရင့်ပြီးသော အမတ်ကြီးများကရှိနေကြ၏။ သုနိဓနှင့် ဝဿကာရ အမတ်ကြီးနှစ်ယောက်၏ အထောက်အကူဖြင့်အဇာ တသတ်သည် မဂဓတိုင်းကြီးကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း အုပ်ချုပ်နိုင် ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဓမ္မစကကို အာဏာစက်ဖြင့် အထောက်အကူ ပြုနိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ရ၏။

ထို့ပြင် ရာဇဂြိုဟ် မြို့တော် ဝန်းကျင်၌ ကျောင်းပေါင်း ဆယ့်ရှစ်ကျောင်းမျှရှိနေ၏။ ဆွမ်းခံအိမ်တွေကလည်း ပေါများလှ၏။ မြို့တော်ထဲမှာ လည်းကောင်း၊ မြို့တော်ဝန်းကျင်မှာ လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ဆွမ်းဒကာ ဒကာမတွေ အစီအရီရှိနေကြ၏။ ဤသို့ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံနေသဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်ကိုရွေးချယ်ကြပါသည်။ ထို့နောက် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်တွင် သံဃိတိကာရကသံဃာ ငါးရာမှတပါး အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ ဝါမဆိုရဟုဆုံးဖြတ်ကာ ကမ္မဝါစာဖြင့် အများသဘောတူ အတည်ပြုကြရ၏။

ဤသို့ပြုရခြင်းမှာ ဆွမ်းအခက်အခဲ ပေါ်မည်စိုး၍မဟုတ်ပါ။ သံဂါယနာကိစ္စကြီးချောချောမောမောနှင့် အောင်မြင်စွာပြီးစီးရေးအတွက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ လုပ်ရမည့် ကိစ္စကြီးက တဝါတွင်းလုံး အချိန်ယူရမည်ဖြစ်၏။ သံဂါယနာ တင်နေဆဲတွင် အကယ်၍ အယူအဆမတူမျှသောပုဂ္ဂိုလ်များ ဝင်ရောက်လာပါက တပိုင်းတန်းလန်းနှင့် ပျက်စီးရတော့မည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအန္တရာယ်ကိုတားဆီးနိုင်ရန် ကြိုတင် ကာကွယ်ထားရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ငိုပွဲကြီးတွေ အစီအရီ

ကြိုတင်စီစဉ်မှုများပြုလုပ်ကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကုသိနာရုံမှ အသီးသီးထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။ အရှင်မဟာကဿပနှင့် အရှင်အနုရုဒ္ဓါတို့သည် သံဃာတဝက်စီကိုဦးဆောင်ကာ ရာဇ

ဂြိုဟ်သို့ ကြွနှင့်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကား ကျန်သေးသော တလခွဲ အချိန်တွင် သာဝတ္ထိသို့ ရောက်ချင်ပါသေးသည်။ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ကြီးသို့ အလွမ်းပြေ ရောက်ချင်ပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ရဟန်းများစွာနှင့်အတူ သာဝတ္ထိ မြို့တော်သို့ ရှေးရှုလာခဲ့ပါသည်။

ယခင့်ယခင်အချိန်များတုန်းကတော့ ယခုလိုခရီးထွက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့၌ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က မားမားမတ်မတ် ရှိနေတော်မူခဲ့၏။ ယခုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့မှာ ဟာလာဟင်း လင်း ဖြစ်နေပေပြီ။ ကျွန်ုပ်ရှေ့မှာ ခေါင်းဆောင်မည့်သူ မရှိ တော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်က ခေါင်းဆောင်ရပါတော့မည်။ မတတ် သာ၍ ခေါင်းဆောင်နေရာကိုယူရသော်လည်း သည်အတိုင်း ကား မသွားနိုင်သေးပါ။ ခါတိုင်း သယ်ပိုးနေကျအတိုင်း ဘုရားရှင်၏ သပိတ်-သင်္ကန်းများကို သယ်ခဲ့ရပါသေးသည်။ သို့မှသာ ကျွန်ုပ်မှာ နေသာထိုင်သာ ရှိလာပေသည်။

ဤခရီးကိုစတင်တုန်းက စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်စေဟု ရည်ရွယ်ခဲ့၏။ သို့သော် တကယ်တမ်းသွားကြည့်သည့်အခါတွင် ကား ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း မဖြစ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ် ရောက်လေ ရာရာတွင် ငိုပွဲကြီးများနှင့်သာ တိုးတိုး နေရ၏။ ယခင်က ကျွန်ုပ်ရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်ပါလာနေကျ ဘုရားရှင်အစား သပိတ်-သင်္ကန်းများကိုသာ ဖူးကြရသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ ပရိနိဗ္ဗာန်မပြုမီက မျက်ရည်ကျပြီးယင်း ကျခဲ့ရသော ကျွန်ုပ် သည် ယခုတော့ မိမိထက်စိတ်နုသူများကို တရားပြ၍ဖျောင်းဖျ နေရပါချေပြီ။

ပိုးမျှင်တန်းသော ဂန္ဓကုဋိ

ဆက်ကာဆက်ကာ တွေ့နေရသော ငိုပွဲများတွင် သာဝတ္ထိမြို့တော်မှ ငိုပွဲကား အကြီးဆုံးဖြစ်ပါ၏။ သာဝတ္ထိမြို့တော်တွင်းမှ ဒကာဒကာမများသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ထိအောင် ငိုယိုတမ်းတယင်း လိုက်ပါလာကြ၏။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရောက်ပြန်တော့လည်း ကျန်ရစ်သော ရဟန်းအိုကြီးများက ဆီး၍ ငိုကြပြန်ပေသည်။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သည် ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်လာသည်နှင့် ပြန်လည်၍ အသက်ဝင်လာသည်ဟု ဆိုကြ၏။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါပေသည်။ ဘုရားရှင်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့နောက်ဆုံးအခေါက် ထွက်သွားကတည်းက ပိတ်ထားခဲ့သော ဂန္ဓကုဋိတိုက်ကို ကျွန်ုပ်လာမှ ဖွင့်ဖြစ်တော့၏။ ဂန္ဓကုဋိ တိုက်ထဲမှ ပိုးမျှင်ဟောင်းများနှင့် အမှိုက်သရိုက်များကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် တံမြက်လှည်းကျင်း၏။ ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော် မူခဲ့သော ညောင်စောင်းကို တိုက်ပြင်သို့ထုတ်ကာ ဖုန်များ ခါပြီး ပုတ်ပြီးမှ နေသားတကျ ပြန်ခင်းလိုက်၏။ ညှိုးခြောက်နေသော ပန်းများကို လွတ်ရာကျွတ်ရာ သွား၍ ပစ်ရ၏။ ထို့နောက် ဘုရားရှင်၏ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို ထားနေကျနေရာမှာ တရိုတသေထားလိုက်ရ၏။ သည်ကြားထဲမှာ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာသော ပရိသတ် များကိုလည်း ကျွန်ုပ်က တရား ပြရပါသေးသည်။

ကျွန်ုပ်စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပြီ

လမ်းတလျှောက်လုံးမှာလည်း ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းဆောင်စိတ်ဓာတ်ဖြင့် အားတင်းလာနိုင်ခဲ့ပါ၏။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရောက်ပြန်တော့လည်း ဒကာဒကာမများ ရှေ့တွင် မပူရပ်ကို ဟန်လုပ်၍ ပြနိုင်ခဲ့ပါ၏။ ဂန္ဓကုဋိတိုက်ထဲဝယ် ဝေယျာဝစ္စအမှုများ ပြုနေရစဉ်မှာလည်း နေသာထိုင်သာ ရှိပါသေး၏။ ညနေစောင်း၍ ဘုရားရှင်တပါးတည်း ကျိန်းစက်ရာမှ ထတတ်သောအချိန်၊ သောက်ရေအေးအေး တခွက်ကို ဆက်ကပ်နေကျအချိန်၊ ထိုအချိန်ရောက်လျှင်ကား ကျွန်ုပ်မှာ ဟန်လုပ်၍မရတော့ပါ။ ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးခဲ့သော ညောင်စောင်းပေါ် ခေါင်းစိုက်၍ စိတ်ရှိလက်ရှိ ငိုလိုက်မိပါတော့သည်။

(ပါရာဇိက ကဏ္ဍအဋ္ဌကထာ၊ ဗာဟိရနိဒါန်း၊
ပထမ မဟာသင်္ဂီတိကထာ)

အိပ်မပျော်သော ညများ

ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော အချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။ မတတ်သာလွန်း၍ အိပ်ငိုက်သွားလျှင်လည်း ခဏနှင့် ပြန်နိုးလာ၏။ ပြန်နိုးလာပြန်တော့လည်း အဖြစ်ဟောင်းများကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့ကာ ရင်ထဲမှာ ဆို့၍ တစ်၍လာ၏။ လွမ်းရသော ဝေဒနာများထဲတွင် ,အိပ်ရာက တရေးနိုးမှ လွမ်းရသော ဝေဒနာသည် အလွိုက်လှဲဆုံး

ဖြစ်ပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုဝေဒနာများမှ သက်သာခွင့် ရစေရန် ညကြီး သန်းခေါင်မှာ စကြံလျှောက်၍ နေခဲ့ရ၏။ စကြံလျှောက်၍ ညောင်းညောင်း ရှိပြန်တော့လည်း ဟိုနားသည်နား မိုးတိုးမတ်တတ်နှင့် မိုးလင်းလာခဲ့ရ၏။ နေ့ခင်းရောက်လာပြန်တော့လည်း လာလာသမျှ ပရိသတ်များအား နေကုန်နေခန်း ညှော်ခံနေရ ပြန်ပေသည်။

ဤသို့အအိပ်မမှန်၊ အစားမမှန်ခဲ့သောဒဏ်များကို ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာက ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပါ။ သည့်ထက်တိုးလိုက်လျှင် ဘုံးဘုံးလဲရုံသာရှိတော့၏။ ထို့ကြောင့် အအိပ်မမှန်၊ အစားမမှန်၍ ဝမ်းရောလေပါချုပ်နေခြင်းကို ပျောက်ကင်းသွားစေရန် ဝမ်းနုတ်ဆေးစားထားရ၏။ ဤသို့ ဆေးစားထားကာမှ ဆွမ်းဒကာတယောက်က ဆွမ်းစားအပင့် ရောက်လာပေသည်။

အခွင့်သင့်လျှင် ကြွနိုင်ပါမည်

"အရှင်ဘုရား၊တုဒိရွာစား၏သားသုဘလုလင်ကအရှင်ဘုရား၏ မာကြောင်းသာကြောင်းကို မေးမြန်းလိုက်ပါသည်။ သူ့အိမ်သို့ ကြွ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပါဟုလည်း လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်ဘုရား"

ဆွမ်းဒကာ၏ ကိုယ်စား သာဝတ္ထိ မြို့တော်သား လုလင်တယောက်က လာလျှောက်ပါ၏။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာဆိုလျှင် လူဝင်လူထွက်များလှသဖြင့် စကားစမြည်ပြောဆိုရန်မလွယ်။ တရားတပုဒ် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကြားနာရန် မလွယ်။

ထို့ကြောင့် သူ့အိမ်သို့ ပင့်ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မေးစရာ လျှောက်စရာ တခုခုလည်း ရှိပါလိမ့်မည်။

ဆွမ်းဒကာကအရေးတကြီးပင့်လာခါမှကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းနုတ်ဆေးစားထားမိချေပြီ။ လက်ခံဖို့ကလည်း ခပ်ခက်ခက်။ ငြင်းလည်း မငြင်းပယ်ရက်ပါ။ ထို့ကြောင့်–

"လုလင်၊ ယနေ့ကား အချိန်မဟုတ်တော့ပြီ။ ယနေ့ ဝမ်းနုတ်ဆေးအနည်းငယ်သောက်ထားခဲ့၏။ အခါအခွင့် သင့်များ သင့်မည်ဆိုလျှင် နက်ဖြန်ခါတွင် ကြွနိုင်ကောင်း ကြွနိုင်ပါလိမ့်မည်"

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အစိုးမရသော သဘောကြောင့် ဆုတ်သာ တက်သာ ပြောလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းတရား

အဆင်ပြေချင်တော့ စားထားသောဝမ်းနုတ်ဆေးသည် နံနက်မလင်းမီမှာပင် အစွမ်းပြခဲ့၏။ နံနက်မလင်းမီမှာပင် စမြင်းဒေါသအားလုံး ပြုဆင်းသွားကြကာ ဝမ်းတခုလုံး ဟာသွားတော့၏။ နံနက်လင်းချိန်တွင် ဆွမ်းဒကာအိမ်မှ အထောက်ရောက်လာသဖြင့် စေတတိုင်းသား ရဟန်းတပါးကို နောက်ပါခေါ်ကာ လိုက်ပါသွားခဲ့၏။ သုဘလုလင်သည် သူတည်းခိုရာမိတ်ဆွေအိမ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ပါးကို မွန်မြတ်သော ဆွမ်းခဲဖွယ်များ ဆက်ကပ်ပါ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း သူသိလိုရာကို မေးလျှောက်ပါ၏။

"အရှင်အာနန္ဒာဘုရား၊' အရှင်ဘုရားသည် ဘုရားရှင်၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ပါသည်။ ထံတော်ပါးမှာ နေခွင့်ရသူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က ချီးမွမ်းတော်မူခဲ့သော၊ တပည့်သာဝကများကို ဆောက်တည် စေခဲ့သော တရားများကို အရှင်ဘုရား သိပါလိမ့်မည်။ ထိုတရားများကို ဟောကြားတော်မူပါဘုရား"

သုဘလုလင်၏ မေးလျှောက်ချက်မှာ သူသိလိုရာကို မေးမြန်းခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီးမှ ဟောကြားထားခဲ့သော တရားများ ပျောက်ပျက်ကုန်သည် မကုန်သည်ကို စူးစမ်းလို၍လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သာသနာတော်ကြီး တခုလုံး၏ လိုရင်းအကျဆုံးဖြစ်သော သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဂုဏ်ကျေးဇူး သုံးရပ်ကို အကျယ်တဝင့် ဟောလိုက်ရပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ ဟောစဉ်အတိုင်း တသွေမတိမ်း ဟောလိုက်ရပါသည်။

တရားပွဲအဆုံးတွင် သုဘလုလင်၏ စေတနာ သဒ္ဓါ တရားများ ပိုမို၍ ထက်သန်ခိုင်မြဲလာကြောင်း တွေ့လိုက်ရပါ၏။

(သီလက္ခန္ဓဝဂ် သုဘသုတ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

အောင်မြင်ခြင်းမှဆုံးရှုံးခြင်းသို့

ဤမျှအထိ ကျွန်ုပ်၏ ခရီးစဉ်သည် အောင်မြင်မှုများ ရရှိနေပါ၏။ သာသနာတော်ကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဖြန့်ဖြူးနိုင်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် အောင်မြင်မှု သည်လည်း သင်္ခါရပင် ဖြစ်၍

အစဉ်ထာဝရမရှိနိုင်ပါ။ အောင်မြင်မှု နောက်တွင် ဆုံးရှုံးမှု ရောက်လာရပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ဆုံးရှုံးမှုကား— သီလ သိက္ခာ ဆုံးရှုံးသွားရခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဆွေမျိုး ညာတကာ တို့၏ ပျက်စီး ခြင်းကိုလည်း ဆုံးရှုံးခြင်းဟု ခေါ်ရန် မလိုတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ နောက်ပါ ရဟန်းများထဲမှ ရဟန်းငယ် ကလေးများနှင့် ရဟန်းလောင်း များ လူထွက်သွားကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

ကောသလတိုင်း၊ သာဝတ္ထိ မြို့တော်မှ တဆင့် မဂဓတိုင်း ဒက္ခိဏာဂိရိရွာကြီးအရောက်တွင် ဤကိစ္စပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။ ဝါဆိုရန် ရက်အနည်းငယ်လိုသေးသဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်သို့ တိုက်ရိုက်မဝင်သေးပဲ တပည့်ဟောင်း ဒကာဟောင်းများထံ ခေတ္တဝင်ရောက်စဉ် ဤကိစ္စနှင့် ကြုံခဲ့ရ၏။

ကြိုတင်ကာကွယ်မှုကားရှိခဲ့ပါသည်

ဤ ရဟန်းငယ်ကလေးများ အခြေမခိုင်သည်ကို မြင်တော်မူသဖြင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က ကျွန်ုပ်ကို သတိပေးတော်မူခဲ့၏။ မဂဓတိုင်းမှ နောက်ဆုံးအကြိမ် မထွက်ခွာမီ အန္ဓကဝိန္ဒ တောအုပ်မှာ ရောက်စဉ်တုန်းက ဖြစ်၏။

"အာနန္ဒာ၊ မကြာခင်ကမှ ဤသာသနာသို့ ဝင်ရောက် လာသော ရဟန်းသစ် ကလေးများကို တရား ငါးပါးတို့၌ ဆောက်တည်စေရန်၊ မှီဝဲကြစေရန် သင်တို့ ဟောကြားသင့်၏။ အဘယ်တရားငါးပါးတို့နည်းဟူမူကား၊ သီလ စင်ကြယ်ခြင်း၊

●ကွဲပြားသော ဇာတ်နွှဲများကို စောင့်စည်းခြင်း၊ စကားမများခြင်း၊ တောရဆောက်တည်ခြင်း၊ အသိမှန်၊ အမြင်မှန်ရရှိခြင်း ဟူ၍ ဤ တရားငါးပါးတို့ ဖြစ်သတည်း”

ဤသို့ ကြိုကြိုတင်တင် သတိပေးတော်မူခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း တတ်နိုင်သလောက် ဟောကြားခဲ့ပါ၏။ သူတို့ နားဝင်လောက်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နားချခဲ့ပါ၏။ သို့သော် အိုးတော်လုပ်ဖုတ်ယင်းက မနုပ်ဆိုဘိသို့ ဝင်လာစဉ် တုန်းကတည်းက သူတို့ရည်ရွယ်ချက်က ရှိခဲ့ချေပြီတကား။

မျှော်လင့်ချက် ကုန်သွားကြပြီ

ဤအကြောင်းတွေကို သူတို့ထွက်သွားပြီးမှ သူတို့မိဘများထံမှ ကြားသိရခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တော့ဖြင့် ဤရဟန်းငယ်များ၊ ရဟန်းလောင်းများ သာသနာတော်တွင်းရောက်လာရခြင်းမှာ သူတို့သဘောသက်သက်ဖြင့် မဟုတ်ပါ။ လူကြီး မိဘများ၏ အစီအစဉ်သာဖြစ်၏။ သူတို့ ရည်ရွယ်ချက်ကား ဘုရားရှင်ကို မကြာခဏ ဖူးမြင်ခွင့်ရစေရန် ဖြစ်၏။ “ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားရှင်၏ အလုပ်အကျွေး၊ လိုအပ်ရာရာသို့ ဘုရားရှင်ကိုပင့်ဆောင်နိုင်သူဖြစ်ရာ သူတို့၏သားများကို ကျွန်ုပ်ဆီ အပ်နှံထားခြင်းဖြင့် သူတို့နှင့်လည်း ရင်းနှီးလာမည်။ သူတို့ဆီသို့လည်း ဘုရားရှင်ကို မကြာမကြာ ပင့်လာလိမ့်မည်” ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ကြ၏။

သူတို့မျှော်လင့်ခဲ့သည့်အတိုင်းလည်း ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားရှင်ကို ဒက္ခိဏာဂိရိသို့ မကြာမကြာ ပင့်ဆောင်ပေးခဲ့ပါ၏။ ယခု

တော့ သူတို့ ကိုးကွယ်အားထားသော ဘုရားရှင်က ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသွားချေပြီ။ သည်တော့ သူတို့၏ မျှော်လင့်ချက်ကလည်း ကုန်ချေပြီ။ ဤတွင် ရဟန်းငယ်နှင့် ရဟန်းလောင်း သုံးဆယ် တို့၏ လူထွက်ပွဲကြီး ဖြစ်လာပါတော့သည်။

သူတို့ကတော့ ကတုံးပြောင်ပြောင်၊ ပြုံးယောင်ယောင် မျက်နှာများဖြင့် ဇာတိရပ်ရွာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပေပြီ။စကတည်း က အခြေမခိုင်သဖြင့် ခွေယိုင်ကာလဲနေရစ်ကြချေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ ပြည်တော်ပြန်ခရီးမှာ မလှပတော့ပြီ။ အရှင်မဟာကဿပကြီး များ ဤအဖြစ်ကိုသိလျှင် မည်သို့များ သဘောထားပေလိမ့် မည်နည်း။

(နိဒါနဝဂ်၊ ကဿပသံယုတ်၊ စီဝရသုတ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ။ အင်္ဂုတ္တရ၊ ပဉ္စကနိပါတ်၊ အန္ဓကဝိန္ဒသုတ်)

အရှင်မြတ်ကြီး၏ သူငယ်ကလေး

ပရိသတ်ဒကာ ခံရသည်

ရှေးတခန်းခြားတုန်းက ကျွန်ုပ်နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်လှသဖြင့် အရှင်မဟာကဿပက ကျွန်ုပ်ကို သူကိုယ်တိုင် မရွေးချယ်ပဲ နေခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပါ၏။ မှန်ပါသည်။ အရှင်မြတ်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကြားဝယ်ပြောစမှတ်ရလောက်အောင် ရင်းနှီးခင်မင်မှု ရှိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏တခေါင်းလုံး ဖွေးဖွေးဖြူလာသည့်တိုင်အောင်ပင် အရှင်မြတ်ကြီးက သူ့စိတ်နှင့်မတွေ့သည့်အခါတိုင်း 'သည်သူငယ်ကလေးသည်' အစချီလျက် ကြိမ်းမောင်းလေ့ ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

ကုသိနာရုံအင်ကြင်းစုံ၌ ဘုရားရှင်မိန့်တော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်း ရဟန်းမ၊ ဒကာ ဒကာမများ၏ ချစ်ခင်ကြည်ညိုမှုကို ခံယူရပါ၏။ ဤသို့ ခံယူရခြင်းမှာ ဘုရားရှင်၏ ထာဝစဉ် အလုပ်အကျွေးဖြစ်သောကြောင့်ဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။ ကျွန်ုပ်၏ပင်ကို ဝါသနာကြောင့်ဟု လည်းဆိုနိုင်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဝါသနာအရ ကျွန်ုပ်နှင့်ပတ်သက်လာသူဟူသမျှကို အစွမ်းနိုင်ဆုံး ကူညီလိုလှ၏။ ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လာသူတိုင်း စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာရှိစေလိုလှ၏။ ပြန်သွားသောအခါမှာလည်း ကျေကျေနပ်နပ် ရှိစေချင်လှ၏။ ထို့ကြောင့် ရောက်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ထိုက်တန်ရာ တာဝန်ဝတ္တရားများကို ကျွန်ုပ်က ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ပရိသတ်များ ဝင်လာမစဲ တသဲသဲ ဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အရှင်မြတ်ကြီး၏ အကြိမ်းအမောင်းကို မကြာခဏ ခံခဲ့ရပါသည်။

အရှင်မြတ်ကြီးနှင့်တော့ မတူနိုင်ပါ

ပရိသတ်အလယ်မှာ ကြိမ်းမောင်းခံရသဖြင့် တခါတခါ ရှက်မိသည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ အဖြစ်မျိုးသို့ကား မရောက်ခဲ့ဘူးပါ။ အရှင်မြတ်ကြီး၏စေတနာကို ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်မြတ်ကြီးသည် သူကဲ့သို့ လွတ်ရာကျွတ်ရာမှာ နေ၍ သမဏစည်းစိမ်ကြီးကို မြိန်မြိန်ကြီး ခံစားစေလိုလှ၏။

သူကဲ့သို့ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်၍ ဣန္ဒြေရရ နေစေချင်လှ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အာနန္ဒာသည် အရှင်မဟာကဿပ မဟုတ်နိုင်ပါချေတကား။

အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်ကြီးကား တကယ့် သာသနာ့အာဇာနည် ပီသပါပေ၏။ သာသနာတော် တရပ်လုံးအတွက် စံပြပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ဒကာ ဒကာမများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အင်မတန် သံယောဇဉ် ကင်းရှင်းလှ၏။ တွေ့လာကြုံလာလေသမျှ ဒကာ ဒကာမများကို မှတ်မှတ်သားသားမပြုခဲ့သဖြင့် သူ့အဖို့ အသစ် အသစ်တွေချည့် ဖြစ်နေသည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြရ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကောင်းကင်ခရီးမှာ လွတ်လပ်စွာ သွားလာနေသော လမင်းကြီးနှင့် ဥပမာ ပြုတော်မူခဲ့ရပေသည်။

သက်တောင့်သက်သာ နေပါလော့

အရှင်မြတ်ကြီးသည် ရဟန်းဖြစ်သည်မှစ၍ ဓုတင်မျိုးစုံဆောက်တည်လာခဲ့၏။ ဤသို့ ကျင့်သုံးလာသည်မှာ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမကြောင့် ဖြစ်၏။ အသွေးအသားကောင်းတုန်း၊ အရွယ်ကောင်းတုန်းက အားပေးအားမြှောက် ပြုထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာသည့်အခါတွင်ကား ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က သူ့တပည့်ကြီးကို ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်သို့ ခေါ်ယူကာ ဤသို့ မိန့်တော်မူခဲ့ရ၏။

"ကဿပ၊ ယခု သင် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာပြီ။ အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်လာပြီ။ ပိုက်ဆံလျှော်ဖြင့် ယက်လုပ်ထားသော သင့်ပံ့သကူ သင်္ကန်းတို့သည် ဟောင်းလည်း ဟောင်းနွမ်းလှ၏။ လေးလည်း လေးလွန်းလှ၏။ ထို့ကြောင့်ဒကာ ဒကာမများ လှူဒါန်းသောသင်္ကန်းကောင်းများကို ဝတ်ရုံပါလော့။ ဒကာ ဒကာမများ ပင့်ဖိတ်၍ ကပ်လှူသော ဆွမ်းကိုလည်း စားပါလော့။ ငါ၏ ထံပါးမှာလည်း နေလာပါလော့"

လေးလံလှသော သင်္ကန်းကြီး

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က မိန့်တော်မူရလောက်အောင် သူ့သင်္ကန်းကြီးတွေက လေးလှပါ၏။ ရဟန်း ဖြစ်ခါစက ဘုရားရှင်နှင့် သင်္ကန်းချင်းလဲလာခဲ့သည်မို့ ဟောင်းနွမ်းသည်ကို အထူးဆိုဖွယ်မရှိပါ။ လေးလံခြင်းကား မဖွပ် မလျှော်သော ကြောင့် ချေးပေကာ လေးလံခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က ပေးသနား ထားသော သင်္ကန်းဖြစ်၍ သူ အင်မတန်မှ ရိုသေလှပါသည်။ အပေါက်အပြဲ ပေါ်လာတိုင်း အပ်ချည်မျိုးစုံဖြင့် ချုပ်စပ်ခဲ့ရ၏၊ ချုပ်ရုံနှင့်မလုံလောက်သော အပေါက်အပြဲများကို ပံ့သကူ အဝတ်စ မျိုးစုံဖြင့် ဖာထေးခဲ့ရ၏။ ယက်ချည်ထက် ချုပ်ချည်က ပိုများသည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။

စည်တော်ကြီးကို တီးပြလိုက်ခြင်း

ရတ်တရက် စဉ်းစားလိုက်လျှင် ဓုတင်အကျင့်များကို စွန့်စေလို၍ ဤသို့ မိန့်တော်မူသည်ဟု ထင်စရာ ရှိပါ၏။ သို့သော် ဤသို့မဟုတ်နိုင်ပါ။ အကယ်၍ ဟုတ်ခဲ့သော်အရှင် မဟာကဿပက ငြင်းဆန်ဝံ့မည်မဟုတ်ပါ။ ဘုရားရှင်၏ အလိုတော်ကိုသိပြီးဖြစ်၍ တခွန်းပြောရုံနှင့် လိုက်နာပါလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤသို့မိန့်ကြားတော်မူရာတွင် အရှင်မြတ်ကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်မှာ ထုတ်ဖော်တော် မူလို၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မတီးပဲ ထားစဉ်က အသံ တိတ်ဆိတ် နေသော စည်တော်ကြီးမှ မြည်သံ ဟိန်း၍ ထွက်လာစေရန် တီးပြတော်မူလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဘုရားရှင် တီးပြတော်မူသည့် အတိုင်း စည်သံကြီးကသည်း ဟိန်းကနဲ ထွက်လာပါတော့သည်။

''အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်သည် နေ့ရက်ရှည်စွာ တောရဆောက်တည် ခဲ့ပါသည်။ ဆွမ်းခံ၍ စားသောက် ခဲ့ပါသည်။ ပံ့သကူသင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံ ခဲ့ပါသည်။ တိစီဝရိက် အဓိဋ္ဌာန်ဆောက်တည်ခဲ့ပါသည်။ အလိုနည်းခြင်း၊ ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း၊ လူသူလေးပါး ကင်းဆိတ်ရာမှာ နေခြင်း၊ လူသူ လေးပါးနှင့် မရောနှောခြင်း ဟူသော ဂုဏ်ကျေးဇူးများနှင့်လည်း ပြည့်စုံပါသည်။ ထိုဂုဏ်ကျေးဇူး များကိုလည်း အခြား သူများပါ ပြည့်စုံလာကြစေရန် ချီးမွမ်းစကား ပြောကြားလေ့ ရှိပါသည် ဘုရား''

ဘုရားရှင် မိန့်တော်မူသည်ကို တိုက်ရိုက်ကြီး မငြင်းပယ်ပဲ ရိုးသေစွာပြန်၍ လျှောက်ကြားပုံမှာ နည်းယူဖွယ် ကောင်းလှပါ၏။ ဘုရားရှင်ကလည်း တပည့်ကြီး၏ လျှောက်ထားချက်ကို လက်ခံတော်မူကာ—

"ကဿပ၊ ဤသို့သော ဂုဏ်ကျေးဇူးများအတွက် မည်သို့သော အကျိုးတရားကို သင် သိမြင်ထားပါသနည်း"

အတွယ်အတာမရှိသော ချမ်းသာ

"အရှင်ဘုရား၊ အကျိုးတရား နှစ်ပါးကို သိမြင်ထားပါသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် လက်ငင်း လက်တွေ့ ချမ်းချမ်းသာသာ နေရခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ နောင်လာ နောက်သား တို့အား အစဉ်သနားရာ ရောက်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဤသို့သော တကျိုးတရားနှစ်ပါးကို သိမြင်၍ ထာဝစဉ် ကျင့်သုံးလာခြင်း ဖြစ်ပါသည် ဘုရား"

အတွယ်အတာမရှိ ပကတိကင်းလွတ်သော စိတ်နှလုံးဖြင့် ကျင့်သုံးနေထိုင်နိုင်ခြင်းသည် ရဟန်းတို့၏ ချမ်းသာသုခဖြစ်၏။ အရှင်မဟာကဿပသည် ရှေ့တော်မှောက်မှာ နေရခြင်းထက် ထိုချမ်းသာသုခကို ပိုမို၍ မြတ်နိုးပါပေသည်တကား။

(နိဒါနဝဂ်၊ ကဿပသံယုတ်၊ ဇိဏ္ဏသုတ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်

အရှင်မဟာကဿပနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကြားဝယ် ဤသို့ပင် ခြားနားခဲ့ပါသည်။ အရှင်မြတ်ကြီးသည် ရွှေတော်မှောက်မှာ နေရခြင်းထက် လွတ်ရာကျွတ်ရာမှာ သာမဏစည်းစိမ် ခံစားနေရခြင်းကို ပို၍ မြတ်နိုး၏။ ကျွန်ုပ်ကတော့ သာမဏစည်းစိမ် မခံစားရလျှင် နေပါစေ၊ ရွှေတော်မှောက်မှာ နေရလျှင် ကျေနပ်၏။ အရှင်မဟာကဿပသည် လူသူလေးပါးနှင့် လွတ်လွတ်ကင်းကင်း နေခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ဆီမှာတော့ ဝင်လာမစဲ တသဲသဲမျှ။ ဘုရားရှင်အား ပြုစုလုပ်ကျွေးရန် တာဝန်အရ ချဉ်းကပ်နေရခြင်းကို ဖယ်ထား၍ဒကာ ဒကာမများနှင့် အရောတဝင်နေတတ်သဖြင့် ဘာဝနာအလုပ် လစ်ဟင်းရခြင်းကား ကျွန်ုပ်၏ ချို့တဲ့ချက်ဟု ဆိုရပါတော့မည်။

မိမိချို့တဲ့ချက်ကို မိမိဘာသာ သိထားသဖြင့် အရှင်မြတ်ကြီး ကြိမ်းလေသမျှ မောင်းလေသမျှကို ခေါင်းငုံ့၍ခံခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်ပါ၏။ အရှင်မြတ်ကြီး၏ စေတနာမေတ္တာကို အတွင်းသိ အစင်းသိပေမို့ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲမှာ လုံးဝမကွက်မိခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် ရုတ်တရက်နှုတ်ထွက်မှားမိသော ရဟန်းမတပါးကြောင့် ကျွန်ုပ်အတွက် မျက်နှာပူစရာ ဖြစ်လာရပါတော့သည်။

မထိန်ဝှက်လိုတော့ပါ

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ဘက်က အနည်းငယ်မျှစဉ်းစားကြည့်စေချင်ပါသည်။ အစွပ်စွဲခံရသူက ကျောက်ထီးတန္တု အလေး

ပြုအပ်သော ဆရာ တဆူ။ စွပ်စွဲသူက ကျွန်ုပ်၏ တပည့်မ။ သည်ဆရာနှင့် သည်တပည့်မ ကြားတွင် ကျွန်ုပ် မည်မျှမျက်နှာ ပူခဲ့ရမည်ကို စိတ်မှန်းနှင့် ကြည့်ကြ စေချင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ တသက်တာတွင် နောက်တခါ ပြန်ပြောရန် ဝန်းလေးလှသော ကိစ္စကြီးတခု ပါပေတည်း။

မျက်နှာပူစရာ အပြောရ အဆိုရခက်လှသောကိစ္စကို ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ မကွယ်လွန်စေလိုပါ။ မကြာမီရက်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာသာ ကွယ်ပျောက် သွားပါစေ။ အရှင်မြတ်ကြီး၏ ဘဝတကွေ့မှဖြစ်ရပ်မှန် တကွက်ကိုကား မပျောက် မကွယ်စေလိုပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို မထိန်ဝှက်ပဲ တင်ပြရပါတော့မည်။

တပည့်မကောင်း ဆရာ့ခေါင်း

ရှေးအခန်းမှာ ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ တပည့် ရဟန်းငယ် သုံးဆယ် လူထွက်သွားကြ၏။ ဝင်လာစဉ်တုန်းက လည်း သူတို့အကြောင်းနှင့်သူတို့ဖြစ်၍ ထွက်သွားကြပြန်တော့ လည်း သူတို့အကြောင်းနှင့်သူတို့ ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် တပည့် မကောင်းသမျှ ဆရာ့ တာဝန်ချည့် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကို အရှင် မဟာကဿပက ခေါ်၍ ကြိမ်းမောင်းပါတော့သည်။

"အာနန္ဒာ၊ မြတ်စွာ ဘုရားက ရဟန်းလေးပါး ဆွမ်း တောင်း၍ မစားရ။ စားချင်းစားလျှင် သုံးပါးသာခွင့်ပြုခဲ့၏။

ဤသို့ ခွင့်ပြုရာတွင် မည်သို့သော အကျိုးကျေးဇူးကို ရည်ရွယ်တော်မူပါသနည်း''

သူ့ပင်ကို သဘာဝအရ ချိုချိုသာသာ နှုတ်ခွန်းစလိုက်သော်လည်း ကြိမ်းမောင်းရန် စကားချီလာမှန်း ကျွန်ုပ်ရိပ်မိပါပြီ။ သို့သော်လည်း အရှင်မြတ်ကြီးအပေါ် ရိုသေလေးစားရင်းရှိသည်မို့ မေးလာသည်ကို ရိုသေလေးစားစွာ ဖြေရပါသည်။

''အရှင်ဘုရား၊ သီလမရှိသော ရဟန်းများကို နှိပ်ကွပ်ခြင်းငှာ၊ သီလစင်ကြယ်သော ရဟန်းများ ချမ်းသာ ကြစေခြင်းငှာ၊ အလိုဆိုးရှိသော ရဟန်းတို့အသင်းအပင်းဖွဲ့၍ သံဃာသင်းခွဲခွင့် မရစေခြင်းငှာ၊ ဒကာ ဒကာမများအား ငဲ့ညှာထောက်ထားခြင်းငှာ၊ ဤသို့သော အကျိုးကျေးဇူးကို ရည်ရွယ်၍ ရဟန်းသုံးပါးသာ ဆွမ်းတောင်း၍စားခွင့်ကို ပညတ်တော် မူခဲ့ပါသည်ဘုရား''

မိမိအား ကေန် ကြိမ်းတော့မည်၊ မောင်းတော့မည်မှန်း သိပါသော်လည်း အရေးကြီးသော ကိစ္စဖြစ်၍ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြေလိုက်ရပါသည်။

ဒေဝဒတ်ကို အတုမယူကြစေရန်

သံဃာသင်းခွဲခွင့် မရစေခြင်းငှာ ဟူသည်မှာ ဂဏဘောဇနသိက္ခာပုဒ်ကို ရည်ညွှန်း၍ လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ဒေဝဒတ်သည် မိမိ၏ အသင်းအပင်းကို ဆက်လက်၍ ထိန်းသိမ်းထား

နိုင်ရန် မိမိ ဒကာ ဒကာမများအိမ်မှာ ဆွမ်းတောင်း၍ စားခဲ့၏။ အခြားရဟန်းများလို သပိတ်နှင့် ဆွမ်းခံစားခြင်း မဟုတ်ပဲ သူ့နောက်လိုက်ရဟန်းများနှင့်အတူ ဟိုအိမ်သည်အိမ် လှည့်လည်၍ ဆွမ်းကျွေးစမ်းပါ၊ကပ်စမ်းပါဟု ပြောဆိုစားသောက်နေသဖြင့် ဆွမ်းတောင်းစားသည်ဟု ဆိုလိုက်ပါ၏။ ဤသို့သော အပြုအမူကို တားဆီးရန် ဘုရားရှင်က ဂဏဘောဇန သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော် မူခဲ့ရ၏။ ဤသို့သော နောက်ကြောင်းခံများကို ရည်ညွှန်းချက်နှင့် တကွ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လျှောက်ထားပါသော်လည်း အရှင်မြတ်ကြီးက ခွင့်မလွှတ်နိုင်သေးပါ။ ရည်ရွယ်ချက် ရှိထားသည့်အတိုင်း ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး ကြိမ်းမောင်းပါတော့သည်။

ခေါင်းမွေးဖြူနှင့် သူငယ်ကလေး

"အာနန္ဒာ၊ ဘုရားရှင်က ဤသို့ရည်ရွယ်ထားခဲ့ပါလျက် သင့်အပြုအမူက သည်ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်မနေပါလော။ ဣန္ဒြေကိုလည်း မစောင့်စည်း၊ အစားကျူတော့လည်း အတိုင်း အရှည်မသိ၊အိပ်ချင်တိုင်းအိပ်တတ်ကြသော ဤရဟန်းငယ်တို့နှင့်အတူ သင် လှည့်လည်နေဘိ၏။ သင်လှည့်လည် ခြင်းသည်ယခု မိုးဦးကျမှာ စိုက်ပျိုးထားသော ကောက်ပင်ငယ်များကို နင်းချေဖျက်ဆီးရန်သာဖြစ်ဘိ၏။ဒကာ ဒကာမများကို နှိပ်စက်ရန်သာ ဖြစ်ဘိ၏။ အာနန္ဒာ၊ သင်၏ပရိသတ်သည် ထူးထူးခြားခြား ပျက်စီးခဲ့ချေပြီတကား။ တဝါရ နှစ်ဝါရ ရဟန်း

ယ်ကလေးများ ဖရိုဖရဲ ပျက်စီးကြချေပြီတကား။ ဩော်... သည်သူငယ်သည် ယခုထက်ထိ အတိုင်းအရှည်ကို မသိတတ်သေးပါတကား"

"အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်၏ တခေါင်းလုံး ဆံပင်တွေ ဖွေးဖွေးဖြူကုန်ကြပါပြီ။ ယခုထက်ထိ သည်သူငယ်ကလေး အခေါ်အဝေါ်က မလွတ်နိုင်သေးပါဘုရား"

"အာနန္ဒာ၊ သည်ရဟန်းငယ် ကလေးများနှင့် အတူတကွ သွားလာနေခြင်းဖြင့် သူတို့နှင့်သင် ဘာများ ခြားနားသေးသနည်း"

"အရှင်ဘုရား၊ မခြားနားတော့ပါ"

ဟုတ်မှန်သော အကြောင်းချည့်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကဝန်ခံလိုက်ရပါတော့သည်။

ဒေဝဒတ်ထံမှ လာခဲ့သူ

ယခင်ယခင်အခါများကဲ့သို့ပင် ယခုအခါမှာလည်း ကျွန်ုပ်က ခေါင်းငုံ့၍သာ ခံခဲ့ပါသည်။ သို့သော်၊ သည်သို့သော်ကား ကိုယ့်ပေါင် ကိုယ်လှန်၍ ထောင်းရတော့မည့် သို့သော်ပါတကား။

ဒေဝဒတ်၏ အသင်းအပင်းမှာ ပါခဲ့ဘူးသော ထုလ္လနန္ဒာ ရဟန်းမသည် ယခု ကျွန်ုပ်၏ တပည့်မဖြစ်နေ၏။ သူ့ဆရာကြီး ပျက်စီးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ထံခိုဝင်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ဒေဝဒတ်ထံတပည့်ခံခဲ့ဘူးသော်လည်း ကြီးလေးသော ပြစ်မှုကြီးများတွင် ပါဝင်ခြင်း မရှိခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်က လက်ခံထားရခြင်း

ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့နားမည်မှာ ထုလ္လသဒ္ဒါပါနေသည့်အတိုင်း ထုလ္လနန္ဒာသည် ကိုယ်ကြမ်းစိတ်ကြမ်းထဲကဖြစ်၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာမထင်လျှင် မထင်သလို ပက်ပက်စက်စက် ပြောပစ်တတ်၏။ လူကောင်ကြီးထွား ကြမ်းတမ်းသည်နှင့်အမျှ နှုတ်စောင်းထက်သူဖြစ်ပေသည်။ ထုလ္လနန္ဒာ ကိုယ်ကြမ်းစိတ်ကြမ်း နှုတ်သရမ်းလှသဖြင့် သိက္ခာပုဒ် အမြောက်အမြား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရပေပြီ။

ရုတ်တရက် နှုတ်ထွက်မှားခဲ့ပြီ

ကျွန်ုပ်က လုံးလုံး အလျှော့ပေးထားသည့်မို့ အရှင် မဟာကဿပ၏ ကြိမ်းမောင်းစကားများသည် ဤနေရာမှာပင် ပြီးဆုံးသွားပါ၏။ သို့သော် လူ့သတင်း လူချင်း ဆောင်သဖြင့် သည်စကားက ထုလ္လနန္ဒာ နားထိအောင် ရောက်သွား၏။ ထုလ္လနန္ဒာသည် နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်ုပ်တို့ဘက် ရောက်လာသဖြင့် အရှင်မဟာကဿပနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ဆက်ဆံရေးကို ခြေခြေမြစ်မြစ် မသိပါချေ။ အရှင်မြတ်ကြီးက သူ့စိတ်နှင့် မတွေ့တိုင်း ဤသို့ ကြိမ်းတတ်မောင်းတတ်သည်ကို သူမကြားဘူးသေးပေ။ ထို့ကြောင့် ဤသတင်းကို ကြားလျှင်ကြားချင်း သူ့ရင်ထဲမှာ ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားပုံရပါသည်။

"အလို...တိတ္ထိဘောင် ရောက်ခဲ့ဘူးသော အရှင် မဟာကဿပက ပညာရှိသော အရှင်အာနန္ဒာကို သည်သူငယ်ကလေးဟု ကြိမ်းမောင်းရချေသလော"

ဆင်ခြင်တုံတရားမကပ်သေးမီ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောခဲ့လိုက်သော စကားများ ဖြစ်ပါ၏။

အရှင်မြတ်ကြီး၏ ဖြေရှင်းချက်

သူပြောသည့်အတိုင်း အရှင်မဟာကဿပသည် တိတ္တိဘောင်မရောက်ခဲ့ဘူးပါ။ ဤအကြောင်းကို ပရိသတ်အားလုံး သိကြပါသည်။သို့သော်သည်း ဤစကားကဤနေရာမှာပင် လမ်းဆုံးမည် မဟုတ်သေးပါ။ ပြောသည့် နေရာက ရဟန်းတွေရော၊ ရဟန်းမတွေပါ စုံလင်သည့် ပရိသတ်အလယ်။ သူ့အသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်။ သည်တော့ သည်စကားက အရှင်မဟာကဿပ နားသို့ မရောက်ပဲ ရှိချေမည်လော။

"အရှင်ဘုရား၊ မိုက်မဲသည့် မိန်းမသား တယောက်ကို သည်းခံတော်မူပါ"

တပည့်မကောင်း ဆရာ့ခေါင်းဆိုသည့်အတိုင်း မိုက်မဲသော တပည့်မအတွက် ကျွန်ုပ်က ဤသို့ တောင်းပန်ရပါသည်။

"အာနန္ဒာ၊ ရှိစေတော့။ မဆင်ခြင်ပဲ ရုတ်တရက်နှုတ်ထွက်သွားသောစကားကို ဗွေမယူလိုပါ။ သို့သော် တိတ္တိဘောင်သို့ ရောက်ခဲ့ဘူးသူဟူသော စကားကိုကား ဖြေရှင်းမှဖြစ်ချိမ့်မည်။

ဤသို့ အစချီကာ အရှင်မဟာကဿပက မိမိ ဘုရားရှင်ထံရောက်ခဲ့ရပုံများကို ဇာတ်ကြောင်းပြန်၍ပြပါ၏။ မိဘများက အတင်းပေးစား၍ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရသော်လည်း အိမ်ထောင်ရေးကို ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်လုံး စိတ်မဝင်စားခဲ့ပုံ၊ သံဝေဂ

ကိုယ်စီဖြင့် ရဟန်းပြုပြီးသောအခါ နှစ်ယောက်သား လမ်းခွဲခဲ့ကြပုံ၊ ထို့နောက် ရာဇဂြိုဟ်နှင့် နာဠန္ဒာအကြား သုံးဂါဝုတ်ဝေးသော ဗဟုပုတ္တကညောင်ပင်မှ မိမိကို ဘုရားရှင်က ကြိုဆိုနေပုံ စသည်တို့ကို စုံစုံလင်လင် ပြောပြ၏။ ဤသို့ ပြောပြ၍ မကြာမီမှာပင် နှုတ်သရမ်းမိသော ထုလ္လနန္ဒာသည် သာသနာ့ဘောင်မှ ရွှေ့လျောသွားရှာပါတော့သည်။

(နိဒါနဝဂ်၊ ကဿပသံယုတ်၊ စီဝရသံယုတ်၊ ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

သဘောမပေါက်လျှင် အထင်မကြီးနိုင်

ဤမျှဆိုလျှင် အရှင်မဟာကဿပနှင့် ရဟန်းမများ၏ အခြေအနေကို ကျွန်ုပ်၏ပ ရိပ်သတ်မျှ ရိပ်မိကောင်းပါပြီ။ အရှင်မဟာကဿပမှာ လူသူလေးပါးနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေသူဖြစ်၏။အမျိုးသမီးများကိုဆိုလျှင် ပို၍ပင် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေတတ်သေး၏။ ဤသည်မှာ အရှင်မြတ်ကြီး၏ ဝိဝေကစိတ်ဓာတ်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အပြစ်တင်ရန် မရှိပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အတုယူဖို့သာ ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင်ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ သဘောမပေါက်ရှာကြသောရဟန်းမအချို့ကား အရှင်မဟာကဿပကို အထင်မကြီး နိုင်ကြပါ။လူနှင့်သူနှင့် စိမ်းလွန်းလှသောတောနေရဟန်းကြီးတပါးမျှသာသဘောထားသူက ထားနေကြ၏။

ကျွန်ုပ်၏ချို့တဲ့ချက် နောက်တခု

ဘုရားရှင် အာယုသင်္ခါရ လွှတ်ပြီးစက ကျွန်ုပ်၏ချို့တဲ့ချက်များကို စာရင်းချ၍ ပြောဘူးပါ၏။ ထိုအထဲမှာ ယခု ချို့တဲ့ချက်ကို ထပ်မံ၍ ပေါင်းလိုက်ရပါဦးမည်။

ထုလ္လနန္ဒာရဟန်းမအတွက် ပြဿနာ အကြီးအကျယ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ မကြာသေးပေ။ သို့ပါလျက် ကျွန်ုပ်သည် အရှင်မဟာကဿပအား ရဟန်းမများ၏ ကျောင်းသို့ ပင့်မိခဲ့၏။ ဤတွင် အရှင်မြတ်ကြီးက–

"အာနန္ဒာ၊ သင်သာလျှင်သွားချေလော့။ သင်သည် အလွန်အလုပ်များသူ ဖြစ်ပေသည်"

ဤသို့ဆိုကာ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ငြင်းပယ်ခဲ့၏။ အလွန်အလုပ်များသူဟူသည်မှာ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံသည့်အတွက် ငမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်နေရသော ဒကာ ဒကာမများက ကျွန်ုပ်ထံ တသုတ်ပြီးတသုတ် ရောက်ရောက်လာကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ထို ဒကာ ဒကာမများအား ကျွန်ုပ်က ပြေရာ·ပြေကြောင်း တရား ဟောဟောနေရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

မ-ဆိုလျှင် ဝေးဝေးကရှောင်လို၍ ငြင်းပယ်နေသော အရှင်မြတ်ကြီးကိုမှ ကျွန်ုပ်ကလည်း သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ပင့်ခဲ့မိ၏။ နှစ်ကြိမ်က သုံးကြိမ်အထိ တောင်းပန်လာတော့လည်း အရှင်မြတ်ကြီး မနေသာရှာတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်ကိုငဲ့ကွက်ပြီး လိုက်လာရှာပါတော့သည်။ ရဟန်းမများထံရောက်တော့လည်း မှတ်သားလောက်အောင် တရားပြသ ဆုံးမပါ၏။ သူ့ ပင်ကို

သဘောအရ မရှောမရှောင် နေတတ်သော်လည်း အကြောင်းအားလျော်စွာ ဆုံမိပြန်တော့လည်း သာသနာ့ တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ပါပေသည်။

အပ်ရှောင်းသူနှင့် အပ်လုပ်သူ

ဤတရားပွဲအပြီးမှာပင် ကျွန်ုပ် မမျှော်လင့်ခဲ့သော ပြဿနာကြီးနှင့် ကြုံခဲ့ရပြန်ပါတော့သည်။

"ဖြစ်မှဖြစ်ရလေစွ့တကား။ တောနေပုဂ္ဂိုလ် အရှင်မဟာကဿပသည် ပညာရှိသောအရှင်အာနန္ဒာ၏ရှေ့မှာ တရားဟောသင့်သည်ဟု ထင်ရာသလော။ အပ်လုပ်တတ်သူထံသို့ အပ်ကုန်သည်က အပ် လာ၍ ရောင်းနေခြင်းနှင့် မတူပါလော"

ယခင်တခါ စွပ်စွဲသူက ထုလ္လနန္ဒာ။ ယခုတခါ စော်ကားသူက ထုလ္လတိဿာ။ ဘွဲ့မည်ရင်း တိဿာရှေ့တွင် ထွားကျိုင်းလှသော ကိုယ်ခန္ဓာကြောင့် ထုလ္လသဒ္ဒါနှင့်တွဲ၍ ခေါ်ရသော ရဟန်းမကလည်း ကျွန်ုပ်၏ တပည့်မ တပါးပင်။ ကြုံလိုက်ရမှတော့ တကယ့်ပုဂ္ဂိုလ်များချည့်ပါတကား။

"အာနန္ဒာ၊ သင်နှင့်ငါ နှစ်ဦးသားတို့အနက် မည်သူက အပ်လုပ်သူဖြစ်၍ မည်သူက အပ်ရောင်းသူ ဖြစ်ပါသနည်း"

တပည့် အမိုက်မ၏ အမှုသည် ကျွန်ုပ် ခေါင်းပေါ်မှာပင် ရောက်လာသဖြင့်အရှင်မဟာကဿပက ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်၍ ကြိမ်းမောင်းရာ—

"အရှင်ဘုရား၊ သည်းခံတော်မူပါ။ မိုက်မဲသော အမျိုးသမီးတယောက် ဖြစ်ပါသည်"

မလိမ္မာသူများအတွက် ကျွန်ုပ်မှာ အခါခါ တောင်းပန်နေခဲ့ရ၏။

အမိုက်မများဒဏ် ခံပေဦး

“အာနန္ဒာ၊ သင့်စကား ရပ်လော့။ ငါသည်ကား သည်းခံမြဲ သည်းခံပါ၏။ သို့သော် သံဃာ့သဘောကိုကား ငါ အတတ် မပြောလိုပေ။ ‘အာနန္ဒာသည် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က ကိုယ်စားပြု၍ ချီးမြှောက်ခဲ့သော အရှင်မြတ်ကြီးကို ပိတ်ပင် တားဆီးနိုင်ခဲ့၏။ ရဟန်းမတပါးကိုကား မတားဆီးနိုင်ရှာ။ ထိုရဟန်းမနှင့် ငြိစွန်းခြင်းသော်လည်းကောင်း၊ ချစ်ကြိုက်နေခြင်းသော်လည်းကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်’ဟု ရဟန်းတို့က သင့်ကို မထင်ပါစေနှင့်”

မထင်ပါစေနှင့်ဆိုမှပင် ကျွန်ုပ်မှာ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားရပါတော့သည်။

လူ့သမိုင်းနှင့်အမျှ အဖိနှိပ်ခံလာခဲ့ကြရသည်ကိုစာနာသောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဤသာသနာတော်တွင်းသို့ မရ-ရအောင် သွင်းလာခဲ့သဖြင့် ဘိက္ခုနီ သာသနာ ပေါ်ထွန်းလာခဲ့၏။ သည်အထဲကရဟန်းမနှစ်ပါးသည် အရှိန်အဝါအကြီးဆုံး အရှင်မြတ်ကြီးကို စော်ကားမော်ကား ပြုမိကြချေပြီ။ နှစ်ပါးစလုံးပင် ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ် သာသနာ့ဘောင်မှ ရွေ့လျော၍ သွားရချေပြီ။ ဤအဖြစ်အပျက်မှ ဂယက်လှိုင်းများသည် မည်သည့် အခြေအနေတိုင်အောင် ရိုက်ခတ်နေကြပါမည်နည်း။

(နိဒါနဝဂ်၊ ကဿပသံယုတ်၊ ဥပဿယသုတ်၊ ပါဠိတော်နှင့်အဋ္ဌကထာ)

အာကာသစက်နှင့် ဓမ္မစက်

ကျောင်းတိုက်တာပြုပြင်ရေး

ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော် ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကျောင်းတိုက်တာပေါင်း ဆယ့်ရှစ်ခုမျှ ရှိကြ၏။ ကျောင်းတိုင်း ကျောင်းတိုင်း မှာပင် သင်္ကန်းရောင်တွေ ထိန်ထိန်ဝင်းနေခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဘုရာရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည့်နောက်မှာကား ထိုကျောင်းတိုက်တာကြီးများမှာ သံဃာမရှိတော့သလောက်ဖြစ်သွား၏။ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူရာ ကုသိနာရုံသို့ အုံနှင့်ကျင်းနှင့် လိုက်ပါသွားကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

နေထိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ မရှိတော့သဖြင့် ကျောင်း အဆောက်အအုံများ ပျက်စီးခဲ့သည်ဟု ဆိုကြ၏။ မိုးယိုခြင်း၊ ခြတက်ခြင်း၊ ရတနာသုံးပါး လေးစား ရကောင်းမှန်း မသိသူတို့ ဖျက်ဆီးခြင်း စသည်တို့ကြောင့် တော်တော်ကြီးရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသည် ဆိုကြ၏။ ကျွန်ုပ်ရောက်သော နေ့တွင်ကား နေထားတကျ ဖြစ်နေကြပါပြီ။ ကျောင်း တိုက်တာအားလုံး ပြုပြင်ဆောက်လုပ်၍ ပြီးနေကြပါပြီ။

ဤမျှ များပြားသော၊ ဤမျှ ကြီးမားသော ကျောင်းတိုက်တာကြီးများကို ကျွန်ုပ်တို့ချည့်သာ ပြုပြင်ရလျှင် တော်တော်နှင့် ပြီးနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ယခုလို တလတာ အချိန်အတွင်း ပြီးစီး သွားခြင်းမှာ အစိုးရတသတ်မင်း၏ ကူညီမှုကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အစိုးရတသတ်မင်းက လက်သမားများကို လွှတ်ပေးကာ လိုအပ်သမျှ သစ်၊ ဝါး၊ သံ စသော ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းများကို လှူဒါန်းသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ပုထုဇဉ်တို့၏ အထွတ်အထိပ်

ဟိုတချိန်က မလိမ္မာ၍ မှားခဲ့ဘူးသော်လည်း ယခု အချိန်တွင်ကား အစိုးရတသတ်မင်းကြီး ဟူ၍ တိုင်းပြည်ကခေါ်နေကြရပါပြီ။ အသက်အရွယ် ရလာသည်နှင့်အမျှ အတွေ့အကြုံလည်း ရင့်ကျက်လာပါပြီ။ သာမညဖလသုတ်တရားတော်ကြီးကို ကြားနာထားရသဖြင့် စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ စားနိုင် အိပ်နိုင်ဖြစ်နေပါပြီ။ တရားတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို လက်တွေ့ခံစားရ

သည့်အချိန်မှစ၍ ဘုရားရှင့် အပေါ် အလွန်တရာ စေတနာ သဒ္ဓါတရားများ ထက်သန် လာခဲ့ပေသည်။ ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ် အဖြစ်ဖြင့် ကြည်ညိုသော သူတို့တွင် အဇာတသတ် မင်းကြီးကို မှီသူဟူ၍ မရှိပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူကြောင်း ကြားသိရစဉ်က သုံးကြိမ်သုံးခါမျှ မိန်းမောသွားခဲ့ရသည်ဟု သိရ၏။

(ပါရာဇိက ကဏ္ဍ အဋ္ဌကထာ၊ ဗာဟီရနိဒါန်း ပထမ မဟာသင်္ဂီတိကထာ။ သုတ်မဟာဝဂ် အဋ္ဌကထာ၊ မဟာ ပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၊ ခေတ်တော်ဧဖန်ခန်း အဖွင့်)

ကြမ်းတမ်းသော မင်းကြီး၏ကြုံးဝါးသံ

ဘုရားရှင်၏ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် အတိတ်က အမှား၏ ဒဏ်ချက်မှ သူသက်သာခွင့် ရခဲ့ပါ၏။ သာသနာပြု မင်းကောင်း အဖြစ်ဖြင့် ရပ်တည်လာနိုင်ပါ၏။ သို့သော် အတိတ်ကအမှား၏ ဂယက်များကတော့ ယခုထိ ရိုက်ခတ်နေဆဲ ဖြစ်၏။ အဝန္တိ တိုင်း၊ ဥဇ္ဇေနီမြို့တော်မှ စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းသည် ခမည်းတော် ဘုရင်ကြီး၏ မိတ်ရင်း ဆွေရင်း ဖြစ်၏။ စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းမှာ စွဲကပ်နေသော ရောဂါ ဝေဒနာကို ဆရာဇီဝကကို လွှတ်၍ ကုသပေးပြီးချိန်မှစ၍ မင်းနှစ်ပါးသည် ပိုမို၍ ရင်းနှီးလာခဲ့၏။ ရွှေနှစ်ပြားကို တသားတည်းစပ်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ခမည်းတော် မင်းတရားကြီး ရေတိမ်နစ်ခဲ့ရကြောင်း ကြားသိရသည်တွင် စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့

ရ၏။ နဂိုကမှ ဒေါ်သမာန်စောင်ကြီးရသည့်အထဲ သူ့မိတ်ဆွေရင်းချာ၏ သတင်းဆိုးကြောင့် သူပို၍ စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးပွားခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့်''သင်းက ငါ၏ ချစ်လှစွာသော မိတ်ဆွေကြီးကိုသတ်ပြီး မင်း လုပ်ရန် ကြံခဲ့၏။ ငါ့မိတ်ဆွေကြီးမှာ မိတ်ဆွေ ရင်းချာတွေ ရှိနေကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိစေမည်''ဟု ကြုံးဝါးခဲ့၏။

မြို့တော်ကြီးလုံခြုံရေး

သည်အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်မှာ တော်တော်ကြီး ကြာသွားပါပြီ။ သို့သော် အချိန်ဟူသည်မှာ မင်းတို့ အတွက် တိုသည် ရှည်သည်ဟု မရှိပေ။ စစ်ရေးစစ်ရာ အခြေအနေ ပေးမှု မပေးမှုသာ လိုရင်းဖြစ်၏။ စောစောက အခြေအနေ မပေးသေး၍ စစ်မဖက်သေးသော်လည်း အခြေအနေ ပေးလျှင် ပေးသည့်နေ့မှာ သူ စစ်ချီ လာပေမည်။ ထို့ကြောင့် အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် သာသနာရေးကိစ္စများဆောင်ရွက်ယင်း တဘက်ကလည်း မြို့တော်ကြီးလုံခြုံရေးကို ဂရုစိုက်နေကြ၏။ မြို့ရိုးကြီး တခုလုံးကို ပြုပြင် မွမ်းမံနေရ၏။ ရာဇဂြိုဟ် မြို့တော်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်တိုင်း မြို့ရိုးကြီးပတ်ပတ်လည်မှာ အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို တွေ့နေရ၏။

နောက်တမင်း တက်လာဦးမည်လော

တနံနက်ခင်း ဆွမ်းခံဝင်ရာတွင် အချိန်တော်တော် စောနေသေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မြို့ရိုးကြီးဘေးက အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်

ရောက်ခဲ့၏။ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ဂေါပကမောဂ္ဂလာန ပုဏ္ဏားထံသို့ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ရောက်သွားလျှင် ဂေါပက မောဂ္ဂလာနက ပျာပျာသလဲ ဆီးကြို၏။ နေရာထိုင်ခင်းပေး၏။ သူကိုယ်တိုင်လည်း နိမ့်သောနေရာမှာထိုင်လျက် သူသိလိုသော ပြဿနာတခုကို စတင် မေးမြန်းပါတော့သည်။

"အရှင် အာနန္ဒာ၊ အရှင်ဂေါတမ ကဲ့သို့ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင် ဖြစ်နိုင်သော ဂုဏ်အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်း တပါးပါး ရှိပါသလား"

ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံပြီးခါစဖြစ်၍ သူ စိတ်ဝင်စားရာကို မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ တိုင်းပြည့် သခင် ဘုရင်ကြီး တပါး နတ်ရွာစံလျှင် နောက်တမင်း နန်းတက်လာရသကဲ့သို့ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးသော ဘုရားရှင်၏ နေရာတွင် ရဟန်း တပါးပါးက ဘုရားအဖြစ်ဖြင့် တက်လာလိမ့်မည်ဟု သူထင် နေဟန်ရှိပါသည်။

ရှိရှိသမျှ သာဝကချည်းသာ

နောက်တချက်မှာလည်း အရှင်မဟာကဿပက ဦးဆောင်၍ သံဂါယနာတင်မည်ဟူသော သတင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူနား ထွေးနေဟန်ရှိပါသည်။ အရှင်မဟာ ကဿပအား ဘုရားရှင်က တန်းတူထား၍ ချီးမြှောက်ခဲ့သည် မှန်ပါ၏။ သုံးကြိမ် သုံးခါမျှ သာသနာတော်ကြီးတရပ်လုံးကို လွှဲအပ်ခဲ့သည် မှန် ပါ၏။ သာသနာတော်ကြီး၏ အနာဂတ် ခရီးမှာ အရေး

အပါဆုံးသော သံဂါယနာပွဲကြီးကိုလည်း ဦးစီးကျင်းပရမည့်သူလည်းဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် အရှင်မဟာကဿပသည် ဘုရားရှင်၏ သာဝကကြီးတပါးသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ တာဝန်သိတတ်သော ဘုရားသားတော်ကြီး တပါးအဖြစ်ဖြင့် ကျရာတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် အပြစ်လေးသည်ကို ပေါ့သွားအောင် မလုပ်နိုင်ပါ။ အပြစ်ပေါ့သည်ကို လေးလာအောင် မပြုနိုင်ပါ။ အပြစ်အလေး အပေါ့ဆိုင်ရာ ပညတ်ထားခဲ့သော သိက္ခာပုဒ်များကိုညွှန်ပြ၍သာ ဆုံးမနိုင်ပါသည်။ အားလုံးကိစ္စအဝဝကို သံဃာ့ကိုယ်စား သံဃာ့၏ သဘောတူဆန္ဒပေးခြင်းဖြင့်သာ ဆောင်ရွက်နေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်–

"ပုဏ္ဏား၊ ထိုသို့ဖြစ်နိုင်သော ရဟန်းတပါးမျှ မရှိပါ။ ဘုရားရှင်သည် မပေါက်သေးသော မဂ်လမ်းစဉ်ကို ဖောက်တော်မူခဲ့၏။ မဟောသေးသော မဂ်လမ်းစဉ်ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ မဂ်လမ်းမဉ်မှာ လိမ္မာ ကျွမ်းကျင်တော် မူ၏။ ငါနှင့်တကွ ရှိရှိသမျှ သာဝက ကြီးငယ်ဟူသရွေ့ကား ဘုရားရှင် ဖောက်ထားခဲ့သော မဂ်လမ်းစဉ်အတိုင်း နောက်တော်ပါးမှ ဖဝါးခြေထပ်လျှောက်ကာ လိုက်ပါ လာသူများသာ ဖြစ်ကြပေသည်"

သူထင်သလို မဟုတ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်က ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောလိုက်ရ၏။

အာဏာပိုင်ပုဂ္ဂိုလ် မရှိပါပဲလျက်

ဂေါပက မောဂ္ဂလာန ပုဏ္ဏားနှင့် ဤမျှအမေးအဖြေ လုပ်ပြီးချိန်တွင် ဝဿကာရ ပုဏ္ဏားကြီး ရောက်လာ၏။ ဂေါပက မောဂ္ဂလာနနှင့် ပြောကြားခဲ့သော စကားကို မေးမြန်းပြီးနောက် သူလည်း ဆက်လက်မေးမြန်း၏။

"အရှင်အာနန္ဒာ၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က သူကွယ်လွန်လျှင် သူ့ကိုယ်စား ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြရန် ရဟန်းတပါးပါးကို ထားခဲ့ပါသလော"

သူကလည်း ဂေါပက မောဂ္ဂလာနကဲ့သို့ပင် စိတ်ထင်ဖြင့် မေးမြန်းဟန် ရှိပါသည်။

"ပုဏ္ဏား၊ ထိုကဲ့သို့ ထားခဲ့သော ရဟန်းတပါးမျှမရှိပါ"

ကျွန်ုပ်ကလည်း ရှေးနည်း အတိုင်းသာ ဖြေကြားရ၏။ သို့သော် ဝဿကာရအမတ်ကြီးက ဤမျှဖြင့် ကျေနပ်မသွားသေးပါ။ ဤအကြောင်းအရာကိုပင် တမျိုးလှည့်၍ မေးမြန်းပါသေး၏။

"အရှင်အာနန္ဒာ၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က ထားတော်မမူခဲ့လျှင် သံဃာက သမုတ်ထားသော ရဟန်းကော ရှိပါသလော"

"ပုဏ္ဏား၊ သံဃာက သမုတ်ထားသော ရဟန်းလည်း မရှိပါ"

"အရှင်အာနန္ဒာ၊ သံဃာက သမုတ်ထားသော ရဟန်း မရှိလျှင် မထေရ်ကြီးများက သဘောတူ တင်မြှောက်ထား သော ရဟန်းတပါးပါး ရှိပါသလော"

"ပုဏ္ဏား၊ မထေရ်ကြီးများက တင်မြှောက် ထားသော ရဟန်းလည်း မရှိပါ"

ဆစ်ဆစ်ပိုင်းပိုင်း မေးလေသမျှကို ကျွန်ုပ်က မရှိကြောင်း ချည့် ဖြေဆိုရ၏။ ဤတွင်မှ ဝဿကာရ ပုဏ္ဏားအမတ်ကြီးက-

"အရှင်အာနန္ဒာ၊ အရှင်ဘုရားတို့မှာ ဤကဲ့သို့ ကိုးကွယ် အားထားရာ မရှိပါပဲလျက် အဘယ့်ကြောင့် အချင်းချင်း ညီညွတ်နေကြရပါသနည်း"

သူ့အဖို့ အဟုတ်တကယ် အတွေးရခက်နေ၍ မေးလိုက် ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အခြေပျက်သူနှင့် မပျက်သူ

နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တ ဆရာကြီးနှင့်တကွ ဘုရားအမည်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ခြောက်ဦးလုံးပင် ဘုရားရှင်ထက် အသက်ကြီးကြ၏။ ဘုရား ရှင်ထက် စောစီးစွာ ကွယ်လွန်ခဲ့ကြ၏။ ဦးစီးခေါင်းဆောင် များ ကွယ်လွန်သည်နှင့် ကျန်ရစ်သော တပည့်များသည် ဝါး အစည်းပြေသလို ကစဉ့်ကရဲ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ဝါဒတူ အချင်း ချင်း ငြင်းခုံကာ ရန်ပွဲကြီးများ ဖြစ်လာကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မှာကား သူတို့နှင့် ဆန့်ကျင်သက် ဖြစ်နေကြ၏။ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူသော်လည်း လုံးဝအခြေအနေမပျက်ပါ။

ဘုရားရှင် ရှိတော်မူတုန်းကနှင့်မခြား တသားတည်းသာ ရှိနေကြပါသည်။ 'အတုမရှိသော ဘုန်းတော်ဉာဏ်တော်ဖြင့် မြင့်မြတ်လှသောဘုရားရှင်ကိုပင် မရဏာရှင်သေမင်းက မရှက်တမ်း မရွံ့ဘမ်း ချဉ်းကပ်ခဲ့သေး၏။ တို့သူငါ သာမည ပုဂ္ဂိုလ်များမှာကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း' ဤသို့သော သတိသံဝေဂဖြင့် ရဟန်းအားလုံးမှာ သိသိသာသာကြီး ငြိမ်သက်နေကြပေသည်။

ဝဿကာရအမတ်ကြီးက ဤသို့ ထုတ်ဖော် မေးလိုက်ခါမှ စောစောက အခြေခံခဲ့လေသမျှ ဤအချက်ကို မေးချင်၍ပါတကားဟု ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်လာပါ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဤအချက်ကို အားပါးတရ ဖြေချင်လှသဖြင့် ကာရန်တသင့်ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာ

"ပုဏ္ဏား၊ ငါတို့မှာ ကိုးကွယ်ရာ မရှိသည် မဟုတ်ပါ။ ကိုးကွယ်ရာရှိ၍ ညီညွတ်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်"

"အရှင်အာနန္ဒာ၊ ဘုရားရှင့်ကိုယ်စား ကိုးကွယ်အားထားရန် ရဟန်းတပါးမျှ မရှိပါဟုလည်း ဆိုခဲ့၏။ အရှင်ဘုရားတို့မှာ ကိုးကွယ်ရာမရှိသည် မဟုတ်ဟူ၍လည်းဆိုပြန်၏။ အရှင်ဘုရား၏ စကားသည် ရှေ့နောက်မညီသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါ၏။ တပည့်တော် မည်သို့ နားလည်ရပါမည်နည်း"

"ပုဏ္ဏား၊ ငါတို့၏ ကိုးကွယ်ရာကား ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ပါ။ ဘုရားရှင် ဟောကြားထားခဲ့သော ဝိနည်း တရားတော်သာ

ဖြစ်ပါသည်။ လပြည့်လကွယ်ဥပုသ်နေ့ရောက်လေတိုင်း ကျေးရွာတခု၏ နယ်နိမိတ်အတွင်းမှာ ရှိရှိသမျှသော ရဟန်းသံဃာများ စုဝေးကြပါသည်။ တပါးအပေါ်တပါးက ကျူးလွန်မိသော အပြစ်ကို တောင်းပန်ကြပါသည်။ သည်းခံကြပါသည်။ ထိုအစည်းအဝေးကြီးတွင် မိမိမှာ သင့်နေသော အပြစ်များ၊ အာပတ်များကို ထုတ်ဖော်ဝန်ခံကြပါသည်။ ထုတ်ဖော်လာသော အာပတ်များကို ဝိနည်းဓမ္မကံနှင့်လျော်စွာ ဘုရားရှင်ဆုံးမတော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း ကုစားကြပါသည်။ ဤသို့ ဝိနည်းတရားတော်ကို အားကိုးအားထား ပြုကြသောကြောင့် ငါတို့ ညီညွတ်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်''

အရေးပါအရာရောက်သော ပုဏ္ဏားအမတ်ကြီး၏ရှေ့မှောက်၌ ရဟန်းသံဃာ၏ဂုဏ်ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ချီးကျူးလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်မိပါသည်။

(ဥပရိပဏ္ဏာသ၊ ဂေါပကမောဂ္ဂလာနသုတ် ပါဠိတော်နှင့်အဋ္ဌကထာ)

အာဏာစက် အထောက်အကူ

ကျွန်ုပ်က ရဟန်းသံဃာ၏ ညီညွတ်ခြင်းဂုဏ်ကို ချီးကျူးနေဆဲမှာပင် ညီညွတ်သော ရဟန်းသံဃာ များကလည်း သပိတ်ကိုယ်စီနှင့် ကြွလာကြ၏။ နေ့စဉ် ဆွမ်းခံ ကြွနေကျအတိုင်း ကြွလာကြသည်အထင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း သံဃာတန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ မိမိထက် သီတင်းကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံး၏နောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့၏။ အမှတ်မထင် ဆွမ်းခံလာယင်းနှင့်ပင် အဇာတသတ်မင်းကြီး၏ နန်းတော်ဝသို့ ရောက်လာပေ

သည်။ နန်းဘော်စောင့်များကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ကိုမြင်သည်နှင့် တံခါးဟူသမျှကို ဖွင့်ကာ ရိုသေစွာ ဆီးကြို၍ ဝတ်ပြုကြပေသည်။

သို့နှင့်ကျွန်ုပ်တို့သည် ညီလာခံသဘင်ကျင်းပရာနန်းဆောင်မကြီးထဲသို့ရောက်လာကြ၏။ အဇာတသတ်မင်းကြီးကိုယ်တိုင်ကနိမ့်သောနေရာမှ ရိုသေစွာရှိခိုးဦးချလျက် ကြွတော်မူလာရခြင်းအကြောင်းကို မေးလျှောက်၏။ ဤတွင် သံဃနာယက အရှင်မဟာကဿပက –

"မင်းကြီး၊ မင်းကြီး၏အကူအညီဖြင့်ကျောင်းကန်တိုက်တာပြုပြင်ရေးကိစ္စများ ပြီးစီးသွားပါပြီ။ ဝါဆိုရက်လည်း နီးကပ်လာပါပြီ။ ဝါဆိုပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် သံဂါယနာတင်ပွဲကြီးကျင်းပကြပါတော့မည်"

"ကောင်းပါပြီအရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားတို့၏ သံဃာ့ကိစ္စကို စိတ်နှလုံးလွတ်လပ်စွာ ဆောင်ရွက်တော်မူကြပါဘုရား။ ကူညီရန်၊ စောင့်ရှောက်ရန်အတွက် တပည့်တော်မှာ အာဏာစက် ရှိနေပါသည်။ ဓမ္မဝိနယ တိကျမှန်စွာ တည်ရှိရေးအတွက် အရှင်ဘုရားတို့၏ ဓမ္မစက်ရှိပါစေ။ ဘုရားတပည့်တော် ဆောင်ရွက်သင့်သော ကိစ္စရှိပါက အမိန့်ရှိတော်မူကြပါဘုရား"

"မင်းကြီး၊ သံဂီတိကာရက ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် နေရာထိုင်ခင်း ပြုပြင်ရန်ဖြစ်ပါသည်"

"ကောင်းပါပြီအရှင်ဘုရား၊ မည်သည့်နေရာကို လျာထားတော်မူကြပါသနည်း"

"မင်းကြီး၊ ဝေဘာရတောင်၏နံပါးရှိ စရည်းပင်ပေါက်ရာ လိုဏ်ဂူဝတွင် ပြုလုပ်ရန် သင့်လျော်ပါသည်"

"ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား"

ဤသို့ ဆရာ ဒကာ တက်ညီလက်ညီ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုဖြင့် သံဂါယနာသဘင် ဆင် ယင် ကျင်းပရန် မဏ္ဍပ်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာပေသည်။

အာဏာစက်၊ ဓမ္မစက် ဟူသော စကား၌ စက် ဟူသည်မှာ လိုအပ်သောကိစ္စ ပြီးပြည့်စုံအောင် ဆောင် ရွက် နိုင်သော အစွမ်းသတ္တိကို ဆိုလိုပေသည်။

သံဂါယနာမဏ္ဍပ်တော်ကြီး

ရက်ပိုင်းအတွင်း၌ ဆောက်လုပ် ရသော်လည်း အဇာတသတ် မင်းကြီး၏ ဘုန်းတန်ခိုး၊ ရတနာ သုံးပါး၏ ဘုန်းတန်ခိုးဖြင့် မဏ္ဍပ်ကြီးသည် တင့်တယ် လှပါဘိ၏။ ခမ်းနား လှပါဘိ၏။ တိုင်များ၊ နံရံများ၊ စောင်းတန်းများကို စနစ်တကျ ပုံစံချပြီးမှ ဆောက်လုပ်ထား၏။ နံရံမှာ၊ တိုင်မှာ နေရာရှိသမျှ ပန်းပွင့် ပန်းနွယ် အပြောက် အမွမ်းများ ခြယ်လှယ်ထား၏။ မင်းနန်းတော်၏ အရှိန် အဝါကိုပင် ကျော်လွန်နေ သကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။ ငှက်အပေါင်းတို့သည် တခုတည်းသော ဆိပ်ကမ်းသာတွင် စုပြုံကာ နားလာကြဘိ သကဲ့သို့ မျက်စိပေါင်းစုံတို့၏ အာရုံစူးစိုက်ရာဌာန ဖြစ်နေ၏။ လူ့ဘောင် လောကရှိ မွေလျော်ဖွယ်ရာ အရာဝတ္ထု အားလုံးကို စုပြုံ ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်ဘိ၏။

မျက်နှာကြက်တွင် ပန်းခိုင် ပန်းနွယ် အမျိုးမျိုး များဖြင့် ခြယ်လှယ်ထား၏။ အတွန့်အလိမ်၊ အဝင်အထွက်၊ အကျော် အနင်း စသည်ဖြင့် တင့်တယ် သည်ထက် တင့်တယ်အောင် ဆင်ယင်ထား၏။ ညီညာပြေပြစ်စွာ ပြုပြင်ထားသော မြေ အပြင်မှာထက်လည်း သံဃိတိကာရက ရဟန်းငါးရာတို့အတွက် အဖိုးအနဂ္ဃ ထိုက်တန်သော အခင်းများကို ခင်းထား၏။ သာသန ဒါယကာ မင်း ဖြစ်သဖြင့် ရဟန်းတို့နှင့်အပ်စပ်သော အခင်းများကိုသာ တမင်တကာ ဂရုစိုက်၍ ခင်းပေးထား၏။

ပုစ္ဆကနှင့် ဝိသဇ္ဇက

မဏ္ဍပ်ကြီး၏ တောင်ဘက်နံရံကိုကပ်၍ မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာ မူလျက် သံဃနာယက မထေရ်ကြီး၏ နေရာကို ခင်းထား၏။ မဏ္ဍပ်ကြီး၏ အလယ်ခေါင်တွင် မြောက်ဘက်ကို မျက်နှာမူ လျက် ဓမ္မာသန တရားပလ္လင်ကို ခင်းကျင်းထား၏။ ထိုပလ္လင် ထက်တွင် ဆင်စွယ်ယပ်ဝန်းကို အရံသင့် ထားရှိပေသည်။

သံဃနာယက မထေရ်ကြီးနှင့် ဓမ္မာသန ပလ္လင် ပေါ်က ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ပုစ္ဆက ဝိသဇ္ဇက ပုဂ္ဂိုလ်များအဖြစ် ဆောင် ရွက်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

သာသန ဒါယကာ အဇာတသတ် မင်းကြီး၏ ကောင်းမှု ဖြင့် သံဂါယနာတင်ရာ မဏ္ဍပ်ကြီးကား ပြီးစီး၍ နေပေပြီ။

အစစအရာရာ ပြည့်စုံ၍ နေပေပြီ။ ပြီးစီး၍ ပြည့်စုံ နေသော မဏ္ဍပ်ကြီးကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီးခါမှ မပြီးစီး သေးသော၊ မပြည့်စုံသေးသော အချက်တခုကို ရုတ်တရက် သတိရလာ၏။ ထိုအချက်ကား အခြား မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ရဟန်းကိစ္စ မပြီး ဆုံးသေးခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

(ပါရာဇိက ကဏ္ဍ အဋ္ဌကထာ၊ ဗာဟိရနိဒါန်း၊
ပထမ မဟာသံဂီတိကထာ)

ကျွန်ုပ်၏ အလွတ်တရား

အောက်ဆုံးအဆင့်မှာ ရပ်တန့်နေသူ

အရှင်ပုဏ္ဏမထေရ်မြတ်၏ ကျေးဇူးဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ပထမဦးစွာ အသိမှန် အမြင်မှန်ကို ရခဲ့၏။ သူ့အရှိ၊ ငါအရှိယူစွဲသောဒိဋ္ဌိနှင့် သို့လော သို့လော တွေးတော၍ မဆုံးနိုင်သော ဝိစိကိစ္ဆာတို့၏ ကျေးကျွန်အဖြစ်မှ ကျွတ်တမ်း ဝင်ခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ အရိယာဉာဏ်အဆင့်မှာ သောတာပန် ဟူသော အောက်ဆုံး အဆင့်မှာသာ ရှိပါသေးသည်။ အထက်မဂ်ဖိုလ်များ အတွက် ပြုလုပ်စရာ ရှိသေးသော သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်မျှသာ ဖြစ်ပါသေး သည်။

ကျွန်ုပ်၏ သီဘင်းသုံးဖော်များမှာ ပထမဦးစွာ အသိမှန် အမြင်မှန်ရပြီးနောက် မကြာမီမှာပင် ရဟန်းကိစ္စ ပြီးဆုံးသွားကြ၏။ ရရှိထားသော အသိမှန် အမြင်မှန်ကို အခြေပြုကာ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပွားများသော ဘာဝနာစွမ်းအားကြောင့် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်မှာကား သောတာပန်အဆင့်မှာပင် နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော်မျှ တည်နေခဲ့ပါ၏။

ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ်တုန်းက ပြုစုလုပ်ကျွေးရန် တာဝန်မှာချည့် စိတ်ရောက်နေ၍ တရားနှလုံးသွင်း၍မရနိုင်ခဲ့။ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးသည့်နောက်မှာလည်း ခရီးမတွင်နိုင်ပါ။

ဒကာ ဒကာမများကို ငဲ့ညှာမိ၍

ကုသိနာရုံမှထွက်လာစဉ်တုန်းကတော့ သာဝတ္ထိမြို့တော်ရောက်လျှင် ဒကာ ဒကာမများကို အကျိုး အကြောင်း ပြောပြပြီး တောကျောင်းကလေးမှာသာ ချမ်းသာစွာနေမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားခဲ့၏။ ပြုစရာရှိသမျှ ရဟန်းကိစ္စကို ထိုတောကျောင်းကလေးမှာသာ ပြီးဆုံးစေမည်ဟု အားခဲထားခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ရည်မှန်းချက် မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ ဒကာ ဒကာမများအပေါ် ငဲ့ညှာနေကျ ဝါသနာကြောင့် ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်သွားလေရာတွင် ဘုရားရှင် အတွက် တမ်းတငိုယိုပွဲကြီးများ ဖြစ်ပေါ် လာကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့်

တပြိုင်နက် ငိုချင်စိတ်များ ပေါက်ဖွားလာကြဲဟန် ရှိပါသည်။ တလျှောက်လုံးက သူတို့အပေါ် စာနာထောက်ထား လာခဲ့သည်မို့ ယခုလို ဝမ်းနည်း ပက်လက် ဖြစ်နေကြရစဉ်မှာလည်း ကျွန်ုပ် မျက်နှာမလွှဲရက်ပါ။ သူတို့တတွေ စိတ်သက်သာရာရကြစေရန် ကျွန်ုပ် ဟောပြောနေခဲ့ရ၏။ နေ့စဉ်နှင့် အမျှရောက်လာသမျှ၊ တွေ့လာသမျှ တပည့် ဒကာ ဒကာမများကို ဖျောင်းဖျပေးနေခဲ့ရ၏။ ဤလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမှ တရား အရေးမနှောင့်နှေးလျှင် မည်သူ နှောင့်နှေးတော့မည်နည်း။

ဒကာ ဒကာမများကို ငဲ့ညှာမှုဖြင့် တလခွဲအချိန် ကုန်ဆုံးသွားပေပြီ။ ယနေ့ကား ဝါဆိုလပြည့်နေ့။ နက်ဖြန် နံနက်စောစော သံဃာအားလုံးစည်းဝေးကာ ဝါဆိုကြပြီး သံဂါယနာပွဲကြီး ဆင်နွှဲကြပေတော့မည်။ အနာဂတ် သာသနာတော်ကြီးအတွက် အခြေခံ အုတ်မြစ်ကို ချကြရပေတော့မည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာကား သည် အဆင့်က မတက်နိုင်သေး။ ဘာဝနာလုပ်ငန်းခွင်သို့ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား မဝင်ခဲ့ရသေး။ ယနေ့ညမှာတော့မဝင်၍မဖြစ်တော့ပြီ။ အခြားသံဂီတိကာရကပုဂ္ဂိုလ်များ နည်းတူ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး မဖြစ် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရပါတော့မည်။

ကိလေသာညှိစော်နံသူ

ဒကာ ဒကာမ များကို ငဲ့ညှာ မှုကြောင့်ဟု ဆိုသော်လည်း တကယ်တော့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ပျော့ညံ့မှုသာ ဖြစ်ပါ၏။ နေ့မှာ

ဟောရေး ပြောရေးနှင့် အချိန်ကုန်သော်လည်း ညပိုင်းမှာ အားထုတ်ယူလျှင် ရနိုင်သည်သာ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ် ချစ်မြတ်နိုးသော သီတင်းသုံးဖော်များက-

"ငါ့ရှင်တို့၊ သည်မှာ ရှိနေသော ရဟန်းများ ကြားမှာ သွားလာ လှုပ်ရှားနေသော ရဟန်း တပါးသည် ညှီစို့စို့ အနံ့ နံ့လေစွတကား"

ဤသို့ စောင်းမြောင်း စကား ဆိုလာကြပါ တော့သည်။ ညှီစို့စို့ အနံ့ နံ့သည် ဆိုခြင်းမှာ ကိလေသာ မစင်ကြွယ် သေးသည်ကို ဆိုလို၏။ ကိလေသာ မစင်ကြွယ်သဖြင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ ငိုခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်၏ ဖြစ်အင်ကို ကျွန်ုပ်၏ ပရိသတ်များ သိကြပြီးဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဤစကား၏ ဦးတည်ချက်သည် ကျွန်ုပ်မှတပါး အခြားသူ မဖြစ်နိုင်ပါ။

တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ ဤသို့ သွယ်ဝိုက် မနေတော့ပဲ တိုက်ရိုက်လာ၍ ပြောဆိုကြပေသည်။

"ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ၊ နက်ဖြန်ဆိုလျှင် အစည်း အဝေးကြီး စတင်ပေတော့မည်။ သင့်မှာလည်း ယခုထက်တိုင်သေက္ခပုဂ္ဂိုလ် မျှသာ ရှိသေးသည်။ အထက် မဂ်ဖိုလ်များ အတွက် ပြုဖွယ် ရှိနေသေးသည်။ ပြုဖွယ်ကိစ္စတန်းလန်းကြီးနှင့် အစည်းအဝေး ကြီးသို့ဝင်ရန်မသင့်ပါ။ မမေ့မလျော့ ကြိုးစားစမ်းပါလော့"

ပါရာဇိက ကဏ္ဍ အဋ္ဌကထာ၊ ဗာဟိရနိဒါန်း၊
(ပဌမ မဟာသင်္ဂီတိကထာ)

ဤသို့ပြောဆိုလာကြသဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအပေါ် ကျွန်ုပ်က မကျေမနပ်ဖြစ်လိမ့်မည်လောဟုမတွေးတောကြစေချင်ပါ။ ကျေးဇူးရှင်များကို ကျွန်ုပ်က ကျေးဇူးတင်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်ဝဇ္ဇီပုတ္တတို့ဆိုလျှင် သည့်ထက်ပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆိုခဲ့မြည်ခဲ့ပါသေးသည်။

ဗလစ် ဗလစ် အာနန္ဒာ

ကုသိနာရုံမှ သာဝတ္ထိသို့ လာစဉ်တုန်းက အရှင် ဝဇ္ဇီပုတ္တသီတင်းသုံးရာ ရွာကလေးတွင် ခရီးတထောက်နားခဲ့၏။ အရှင်ဝဇ္ဇီပုတ္တမှာ အဘိညာဉ် ခြောက်ပါး ရရှိထားသော ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးတပါး ဖြစ်၏။ လိစ္ဆဝီခေါ် ဝဇ္ဇီမင်းတို့၏သားဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ သီတင်းသုံးဖော်များက အရှင် ဝဇ္ဇီပုတ္တဟုတရင်းတနှီး ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုရွာကလေးသို့ ရောက်ခိုက်တွင် ပါလာသော ရဟန်းအားလုံးကို အရှင်ဝဇ္ဇီပုတ္တထံ ခေတ္တအပ်နှံကာ တောရဆောက်တည်၍ တရားအားထုတ်ရန် စီစဉ်ခဲ့ဘူး၏။ သို့သော် အထမမြောက်ခဲ့ပါ။ တဖွဲဖွဲတသဲသဲရောက်၍လာကြသော ပရိသတ်များကို တရားဟောရ ဖျောင်းဖျရနှင့်နေ့ရော ညပါ မအားနိုင်အောင်ဖြစ်ရပါတော့သည်။ ဤအဖြစ်ကို မရှုစိမ့်နိုင်သော အရှင်ဝဇ္ဇီပုတ္တက—

"ဂေါတမနွယ်ဖွား အိုအရှင်အာနန္ဒာ၊ လူသူကင်းဆိတ်ရာတောအုပ်မှိုင်ခွင်သို့ ချဉ်းကပ်စမ်းပါလော့။ ငြိမ်းအေးသောနိဗ္ဗာန်တရားကို စိတ်နှလုံးမှာ ကောင်းစွာ ထားစမ်းပါလော့။

ဝိပဿနာနှင့်တကွ မဂ္ဂဘာဝနာကို ပွားများ စမ်းပါလော့။ မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆစမ်းပါနှင့်။ လာလာသမျှ လူများနှင့် ဗလစ်ဗလစ် ပြောဆိုနေခြင်းဖြင့် သင့်မှာ ဘာအကျိုး ရှိမည်နည်း''

ရောက်လာသမျှ ပရိသတ်များကို လက်ခံ၍ ပြောဟောနေခြင်းကိုပင် ဗလစ်ဗလစ် ပြောဆိုခြင်းဟု ကင်းပွန်း တပ်လိုက်သေးသည်။ လူအများအား တရားမဟောတော့ပဲ မိမိ၏ လောကုတ္တရာ အကျိုးစီးပွားကိုသာ အရအမိ ယူနိုင်ရန် တိုက်တွန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

(ကေကနိပါတ်၊ ဝဇ္ဇီပုတ္တ ထေရဂါထာ ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

လွတ်မြောက်ရာကျောင်းကလေး

ကျွန်ုပ် ချစ်မြတ်နိုးသော အရှင် မြတ်များက ကြပ်ကြပ် မမသတိ ပေးလာကြသဖြင့် တွယ်တာငြကွက်မှု ဟူသမျှကို ကျွန်ုပ် ဖြတ်တောက် ရပါတော့သည်။ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော် အစွန်အဖျားက ကမ္ဗဿန်းကျောင်းသို့ တပါးတည်းထွက်လာခဲ့ရပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တပည့်များက ပြုပြင်ပေးထားသဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းသော လရောင်အောက်တွင် ကမ္ဗဿန်းကျောင်းကလေးသည် တင့်တောင့် တင့်တယ် ရှိနေပါ၏။ ကျောင်းတံခါးဝက ကျောက်တုံးပေါ်မှာ သောက်ရေအိုးနှင့် ကျောက်ဖျာထက်တွင် ဆေးရေအိုး တလုံး ရှိနေပါ၏။ ကျောင်းရှေ့ကစင်္ကြံလမ်းမှာလည်း အမှိုက်တမျှင် မြက်တပင်မျှ မရှိရအောင်

ရှင်းလင်းနေပါ၏။ ညီညာပြန့်ပြူး၍ ကြည်နူးဖွယ်ရာကောင်းလှပါ၏။

ကျောင်းကလေးထဲတွင် ညောင်စောင်း တခုနှင့် အိပ်ရာနေရာများရှိနေကြောင်း ကျွန်ုပ်သိသားပါ၏။ သို့သော် ယနေ့ညအဖို့ ကျောင်းထဲဝင်ရန် လိုလိမ့်မည် မထင်ပါ။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအဖြစ်ကို မရရအောင် အားထုတ် ယူရတော့မည်မဟုတ်ပါလော။

မဂ်ဖိုလ်လေးဆင့် လှေကားတစင်း

သောတာပတ္တိ ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုနိုင်ရန် ဘုရားရှင်က အင်္ဂါလေးပါးကို ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းဖက်မိခြင်း၊ သူတော်ကောင်း တရား ကြားနာရခြင်း၊ အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းခြင်း၊ နိဗ္ဗာန်တရား အားလျော်စွာ ကျင့်သုံးခြင်းတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ဤသို့သော အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ယခု သောတာပန်မှတဆင့် အထက် မဂ်ဖိုလ်များသို့ တက်လှမ်းရာတွင်မူ မည်သည့် အင်္ဂါရပ်များ တိုးလာ ရပါဦးမည်နည်း။ ဘုရားရှင် ကတော့ ဟော ကြား တော် မမူခဲ့ပါ။ သောတာပတ္တိဖိုလ် ရရှိရေးအတွက် ဟောကြား ထားသော အင်္ဂါလေးပါးကိုသာ အထက်ဖိုလ်များအတွက် ထပ်၍ ဟော

ကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ ဤအင်္ဂါ လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်ရရေးအထိ ပြည့်စုံနေပြီဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။
(မဟာဝဂ်၊ သောတာပတ္တိ သံယုတ်၊ သပ္ပညဝဂ်၊ သောတာပတ္တိဖလ စသောသုတ်များ)

တညလုံး စကြံသွားတော့မည်

ဘုရားရှင်နောက်က အရိပ်ပမာ လိုက်ပါပြုစုခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းမိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သူတော်ကောင်းတရားကို ကြားနာရရုံမျှမက နှုတ်တက်ရွရွ ဆောင်ထားသူ ဖြစ်ပါ၏။ လောကီ လောကုတ္တရာ နှစ်ဌာနလုံးမှာပင် အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းနိုင်ခဲ့၏။ ဤသို့ ရှေ့ပိုင်းက အင်္ဂါရပ်များနှင့် ပြည့်စုံပါလျက် နိဗ္ဗာန်တရားအားလျော်စွာ ကျင့်သုံးရေးအင်္ဂါရပ်ကား ချို့တဲ့ခဲ့မိ၏။ သည်ညမှာတော့ သည်ဟာကွက်တခုကို ကောင်းကောင်းကြီး ဖြည့်နိုင်ပါတော့မည်။

သွားရပ် ထိုင်လျောင်း ဣရိယာပုထ်လေးပါးရှိသည့်အနက် လျောင်းစက်ခြင်းသည် ထိနမိဒ္ဓ ရန်နှင့် အနီးဆုံး ဖြစ်၏။ မည်မျှပင် သတိထား၍ အားခဲထားသော်လည်း တော်တော်ကြာလျှင် မေ့ကနဲ အိပ်ပျော် သွားတတ်၏။ သူနှင့် စာလျှင် ထိုင်ခြင်း ဣရိယာပုထ်က တော်သေး၏။ သို့သော် ဤအနေအထားမှာလည်း ထိနမိဒ္ဓရန်မှ မလွတ်သေးပါ။ အားတင်းကာ ထိုင်နေသည့်ကြားမှ ငိုက်၍ ငိုက်၍ လဲတတ် သေး၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုင်ခြင်းထက် ရပ်ခြင်းက ပို၍ စိတ်ချရ၏။ သို့သော်

စိတ်အချုပ်ဆုံးကား စင်္ကြံသွားယင်း တရား နှလုံးသွင်းခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ယခုလို အရေးကြီးသော အချိန် ရောက်ခါမှ ဘုရားရှင်၏ ဩဝါဒတခုကို ပြေး၍ သတိရလိုက်မိ၏။ ရင်ဝမှာ လှံစူး၍ ထိပ်ဦးမှာ မီးလောင်သော်လည်း ထိုလှံနုတ်ရေး၊ ထိုမီးငြိမ်းရေးထက် တရားသိရေးကိုသာ ပိုမို၍အလေးထားသင့်ကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ရာ၊ စောစောကသာ ဤဩဝါဒကို အလေးအနက် လိုက်နာခဲ့ပါလျှင် ယခုအချိန်၌ ရရှိထားသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို ငြိမ့်ငြိမ့်ကြီးခံစားနေရပြီ ဖြစ်၏။ ယခုတော့ မရသေးသော အရဟတ္တဖိုလ်အတွက် မရပ်မနား ကြိုးစားရပါဦးမည်။

ကာယဂတာသတိ

ကမ္ဗဋ္ဌာန်းကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်မှ ငှက်တိရစ္ဆာန်တို့၏ အော်မြည်သံများ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ လပြည့်ဝန်းသည်ထက်ကောင်းကင်မှာ ထိန်ထိန်သာလျက် ရှိ၏။ ထိန်ထိန်သာသော လရောင်အောက်တွင် စင်္ကြံလမ်းကလေးသည် ပို၍ ပို၍ ထင်ရှားလာ၏။ လမ်းပေါ်မှ ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများကိုပင် အကြီးအသေး ခွဲခြားနိုင်လာ၏။ အရောင် အနု အရင့် သတ်မှတ် နိုင်လာ၏။ ထို့အတူပင် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်အမူရာ အားလုံးကိုလည်း တခု မကျန် သတိကပ်၍ သုံးသပ်နိုင်လာ၏။

ချထားသောခြေထောက်ကိုနုတ်ယူခြင်း၊ နုတ်ယူပြီးနောက် ရှေ့သို့ ဆောင်ခြင်း၊ ဆောင်ယူလာသော ခြေထောက်ကို ရှေ့

တလှမ်းစာသို့ အသာချလိုက်ခြင်း၊ ထို့နောက် အခြား ခြေတဘက်ကို နှုတ်ယူခြင်း၊ ဆောင်ခြင်း၊ ချခြင်း၊ ဤသို့ဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာ လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှကို သတိ မလွတ်တမ်းကပ်၍ ထား၏။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဘာဝနာစခန်းနှင့် အလှမ်းဝေးခဲ့ရသော်လည်း တကယ်တမ်းလုပ်ကြစို့ ဆိုလျှင်ကား ကျွန်ုပ်မတွန့်မဆုတ် တော့ပါ။ ညောင်းရ ညာရ ကောင်းမှန်း မသိတော့ပါ။ အိပ်ချင် ငိုက်ချင်စိတ်များလည်း စိုးစဉ်းမျှ မသာမ်းလာတော့ပါ။ ကိုယ်ခန္ဓာ၏လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ရှုသုံးသပ်သောကာယဂတာ သတိသာလျှင် စိတ်အစဉ်ကို စိုးမိုးလျက် ရှိနေပါသည်။

ခရီးမတွင်သော ခြေလှမ်းများ

အထက်ကောင်းကင်၌ ငွေလဝန်းကြီးသည် အရှေ့မှ အနောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ သွားနေပါလိမ့်မည်။ သစ်ပင်ရိပ်များသည်လည်း အနောက်မှ အရှေ့သို့ ရွေ့ပြောင်းလာကြပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ထိုအရိပ် ထိုအရောင် တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိမှာပင် လမ်းဆုံးသွားကြပါသည်။ သူတို့ကို သိသိ မှတ်မှတ် သုံးသပ်မနေနိုင်ပါ။ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ လှုပ်ရှားမှု များမှာသာ သတိကို ရှေးရှုထားရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ တသက်တာတွင် ဤမျှ ကြာအောင် ဘာဝနာပွားများမှု မပြုခဲ့ဘူးပါ။ ယခုလောက် ဇွဲမကောင်းခဲ့ဘူးပါ။

ယခုလို ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် ပွားများလိုက်ပါမှ ဘာဝနာ၏ အရသာကို တွေ့လာ၏။ ဤသို့သော ဘာဝနာဖြင့် မိမိလိုချင်တောင့်တနေသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို ကေန်ရချေတော့မည်ဟု ဝမ်းပန်းတသာဖြစ်နေ၏။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါတက်ကြွလန်းရွှင်၍ နေ၏။ ဤသို့ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပွား များ နေဆဲမှာပင် တောစပ်တနေရာမှ ကြက်ဦးတွန်းသံကို ကြားလိုက်ရပေသည်။ လပြည့်ဝန်ကြီးမှာလည်း အနောက်ဘက်ကတောအုပ်ကြားသို့ တိုးဝင်သွားပေပြီ။ မကြာမီ အရုဏ်တက်တော့မည်ပါတကား။

ကုတိုဆိပ်မှ မတက်နိုင်ပြီ

တညလုံး လှမ်းလာခဲ့ရသော ခြေလှမ်းများ ရပ်သွားကြပါချေပြီ။ အရဟတ္တဖိုလ်ကို သည်ညမှာ မရ ရအောင် ယူလိုက်မည်ဟူသော ဘာဝနာ အလုပ်များ စခန်းသိမ်း သွားကြပါချေပြီ။ ငါရအောင်ယူလိုက်မည်ဟုအားခဲထားသော အရဟတ္တဖိုလ်ကား မရခဲ့၊ မရောက်ခဲ့ပါ၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကိုအသာထား၊ သကဒါဂါမိ မဂ်ဖိုလ်များကိုမှ မတက်လှမ်း နိုင်ခဲ့ပါ။ ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ အဘယ့်ကြောင့်ပါနည်း။ မည်သို့သော ချို့တဲ့ချက်ကြောင့်ပါနည်း။

ဤသို့သော ကာယဂတာ သတိကို ပွားများ ခြင်း ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ သီတင်းသုံးဖော်များ အရဟတ္တဖိုလ် ရောက်ပေါင်း များလှပါပြီ။ ဤကာယဂတာ သတိသည် အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ် အပေါင်း၏ ကုတိုဆိပ်သဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။ သို့ပါလျက်

ဤဘာဝနာဖြင့် ကျွန်ုပ် အရဟတ္တဖိုလ်မရနိုင်သည်မှာ အဘယ့်ကြောင့်ပါနည်း။

"အာနန္ဒာ၊ သင်သည် ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုခဲ့ပြီးသူ ဖြစ်၏။ တရားအလုပ် အားထုတ်ပါလျှင် မကြာမီ အာသဝ ကင်းစင်သော ရဟန္တာအရှင်မြတ် ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်"

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ကလည်း နောက်ဆုံးအချိန်ပိုင်းမှာ ဤသို့ မိန့်ကြားတော် မူခဲ့ပါသေး၏။ ဘုရားရှင်၏ စကားဟူသည် မှားယွင်း ချွတ်ချော်ခြင်း မရှိနိုင်ပါ။ တရားအလုပ် အားထုတ်ပြီးမှ ရမည်ဖြစ်သောကြောင့်သာ ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည့် အတိုင်းလည်း ညလုံးပေါက် တရားအားထုတ်ခဲ့ပေပြီ။ သို့ပါလျက်.. အရဟတ္တဖိုလ်ကို အဘယ့်ကြောင့် မရနိုင်သေးပါသနည်း။

အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၏ နောက်လိုက်

ခြေလှမ်းများရပ်နေဆဲ၊ တက်ကြွနေသော စိတ်အစဉ်များ တည်ငြိမ်လာဆဲတွင် မိမိစိတ်သန္တာန်ကို သေသေချာချာပြန်၍ သုံးသပ်လိုက်သောအခါ ချို့တဲ့ချက်ကို မြင်လာပါတော့သည်။ ဝီရိယလွန်၍ ဥဒ္ဓစ္စ ဖြစ်နေခြင်းပါတကား။

"ငါ့ရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ ငါသည် မတွန့်မဆုတ်သော လုံ့လကို အားထုတ်၏။ မေ့လျော့ခြင်း မရှိမူ၍ သတိသည် ထင်၏။ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပူပန်ခြင်းမရှိ ငြိမ်းအေး၍နေ၏။ စိတ်သည် တခုတည်းသောအာရုံရှိသည်ဖြစ်၍ ကောင်းစွာတည်၏။ ဤသို့

အကြံ ဖြစ်နေခြင်းသည်ပင်လျှင် စိတ်ပျံ့လွင့်မှု (ဥဒ္ဓစ္စ) ဖြစ်နေ၏''

တရားအားထုတ်ပါလျက် တရားမရနိုင်သော အရှင်အနုရုဒ္ဓါအား အရှင်သာရိပုတ္တရာက ဤသို့မိန့်ကြားခဲ့ဘူး၏။ ဤအကြောင်းကို စောစောပိုင်းတုန်းက ကျွန်ုပ်၏ ပရိသတ်များထံ တင်ပြခဲ့ဘူးပါ၏။ ယခု ကျွန်ုပ်၏ အလှည့်မှာလည်း အရှင်အနုရုဒ္ဓါအတိုင်းဖြစ်ရပြန်ပါပြီ။ သည်တခါမှာတော့အရှင်မဟာသာရိပုတ္တရာကိုယ်တော်တိုင် လာရောက်၍ လမ်းကြောင်းမှန်အောင် ညွှန်ပြတော့မည် မဟုတ်ပါ။ သူ၏ကိုယ်စား သူ့မိန့်ကြားချက်ကိုသာ အားကိုးရပါတော့မည်။

ဝိပဿနာကို တွယ်တာမိ၍

ငါ၏ ဝီရိယသည် ထက်သန်လေစွ။ ငါ၏စိတ်သည် တည်ငြိမ်လေစွဟု တွေးလိုက်မိခြင်း သည်ပင်လျှင် ဥဒ္ဓစ္စ ဖြစ်နေပေသည်။ ဥဒ္ဓစ္စနှင့်အတူ မိမိဝိပဿနာကို မိမိဘာသာပြန်၍ အားရနေသော၊ တွယ်တာသော သဘောကလည်း မသိမသာ ပါဝင်နေပေသည်။

ဤသာသနာတော်၌ ကျောင်းကန်တိုက်တာ၊ ဒကာဒကာမများကို တွယ်တာခြင်းသည် လွတ်မြောက်ခြင်း ခရီး၌ အဟန့်အတားဖြစ်၏။ ဝိပဿနာ၌ တွယ်တာ ကပ်ငြိ နေခြင်းသည်လည်း ထို့အတူပင်ဖြစ်၏။ တွယ်တာမှုကို မစွန့်နိုင်သေးသမျှ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မရနိုင်ပါ။ ကုရုတိုင်း၊ ကမ္မာသဒမ္မ ရွာကြီး

မှာတုန်းက ဤအကြောင်းကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ဟော ကြားတော် မူခဲ့သည်။

(ဦးရိုးလှ၊ အာနေ၉ သပ္ပါယသုတ် အဋ္ဌကထာ)

အလိုဟူသမျှ ဆင်းရဲစွာ

အရဟတ္တဖိုလ်ကို တနည်းအားဖြင့် အာသဝက္ခယဉာဏ်ဟုလည်း ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။ ကာမာသဝ၊ ဘဝါသဝ၊ ဒိဋ္ဌာသဝ၊ အဝိဇ္ဇာသဝ ဟူသော အာသဝတရားလေးပါးတို့၏ ကင်းရာကုန်ရာကို ရှိသောဉာဏ်ဟု ဆိုလိုပါသည်။ ထိုဉာဏ်ကိုရရှိရေးအတွက် အားထုတ်နေဆဲမှာပင် ကျွန်ုပ်သည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို စိတ်မှန်းဖြင့် လှမ်းမျှော်ခဲ့မိ၏။ အရဟတ္တဖိုလ်များရလျှင် ဘယ်လိုကြီးများ နေပါလိမ့်မှာ တွေးတောသိုက်မိ၏။ မိမိဘာသာမိမိ သတိမထားလိုက်မိသော အချိန်ကလေးမှာပင် ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ဝိပဿနာကို မိမိဘာသာ အားရခဲ့မိ၏။ တွယ်တာခဲ့မိ၏။ ထိုဝိပဿနာဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရလိုစိတ်စောခဲ့မိ၏။

ဒကာဒကာမများအပေါ် သံယောဇဉ် တွယ်တာမှုကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ရဟန်းကိစ္စ ပြီးဆုံးရေးသည် နှောင့်နှေးခဲ့ရ၏။ ချစ်ခင်မြတ်နိုးရသူများနှင့် ခွဲခွာရတိုင်း မျက်ရည်လည်ရွဲ ငိုပွဲတွေ ဆင်ခဲ့ရ၏။ ဤဖြစ်ရပ်များမှာ အလိုဟူသော သမုဒယသစ္စာကြောင့် ဒုက္ခနှင့်တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ယခုလည်းအရဟတ္တဖိုလ်ကို လိုချင်ဇောကြောင့် ညလုံးပေါက် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပြန်ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ဒုက္ခ ရောက်စေကြောင်း မကောင်းသော သမုဒယသစ္စာကို ပယ်ရပါတော့မည်။

အခြေခံနှင့် အထွတ်အထိပ်

ကောင်းပါပြီ။ မရသေးသော အရဟတ္တဖိုလ် ရလိုမှုကို ပယ်ရမည်ဆိုလျှင် အရဟတ္တဖိုလ် ရလိုမှုဖြင့် ကောင်းမှုကုသိုလ်များ မပြုရတော့ပြီလော။ ဤသို့ မေးလာသူ ရှိပါက အခြေခံနှင့် အထွတ်အထိပ်ကို ခွဲခြားပြီး နားလည်ပါဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြောရပါလိမ့်မည်။ ဒါနသီလ စသည်ပေါင်းစု မြတ်ကောင်းမှုတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်ရရှိရန် အထောက်အကူ ပြုနိုင်ကြသည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရလိုဇောကြောင့်ပင် ထိုကောင်းမှုများကို ပြုပြင်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ထိုအလိုသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုဖြစ်ရေးကိုသာ အထောက်အကူပြုနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် တကယ့်အထွတ်အထိပ် ရောက်ရေးတွင်ကား အလိုအာသဝဟူသမျှကို စွန့်လွှတ်နိုင်ရပါလိမ့်မည်။

ဒကာ ဒကာမများအပေါ် တွယ်တာသော သံယောဇဉ်ကို ကျွန်ုပ်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ခွင်ဖြင့် ပယ်ခွာခဲ့၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းပွားများယင်း ရစ်ပတ်လာသော ထိုတရားကိုကော အဘယ်တရားဖြင့် ခွာရပါမည်နည်း။

တပိုင်နက် လွှတ်မြောက်ခြင်းနှစ်မျိုး

ဤတရားတခုကို ထိုတရားတခုဖြင့် ခွာပြန်တော့လည်း ထိုတရား၏ အရစ်ပတ်ခံရပါဦးမည်။ အာသဝတို့ လွှတ်ကင်းရာ ကုန်ရာကို အသိဉာဏ်မရောက်သေးဘဲ ခွာလေသမျှ ရစ်ပတ်နေကြရဦးမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တွယ်တာမှုလည်းမပေါ်။ ခွဲခွာလိုမှုလည်းမရှိ။ ပကတိ လွတ်လပ်သော စိတ်နှလုံးဖြင့် ဆေးရေအိုးရှိရာ လျှောက်လာ ခဲ့ပါတော့သည်။ ရေအေးအေးဖြင့် ဆေးပြီးနောက် ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက် ပါတော့သည်။ တပည့်များ အရံသင့်ပြင်ဆင်ထားသော ညောင်စောင်းပေါ်သို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို လှဲချလိုက်ပါတော့သည်။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်၏ တသက်တာတွင် အထူးခြားဆုံး အတွေ့အကြုံတခု ပေါ်ပေါက်လာပါတော့သည်။

စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လှဲချလိုက်ရာတွင် ခြေထောက် နှစ်ချောင်းသည် မြေပြင်မှ လွတ်သွား၏။ ဦးခေါင်းကလည်း ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ မကျသေး။ ဤအနေအထားကို မည်သို့သော ဣရိယာပုထ်ထဲထည့်ရပါမည်နည်း။ သွားနေသည်လည်း မဟုတ်။ ရပ်သည်ဟုလည်း မဆိုနိုင်။ ထိုင်နေသည်လည်းမဟုတ်တော့။ အိပ်သည်ဟုလည်း မဆိုနိုင်သေး။ ဣရိယာပုထ်လေးပါးလုံး လွတ်ကင်းနေသော ထိုအခိုက်အတန့်ကလေးမှာပင် အလိုအာသဝဟူသမျှတို့၏ ကင်းရာကုန်ရာ ချုပ်ငြိမ်းရာ ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်တရားတော်မြတ်ကြီးကို အရှင်းဆုံး အလင်းဆုံးသောဉာဏ်ဖြင့် သိမြင်လိုက်ရပါတော့သည်။

ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး လွတ်သွားပြီ

အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရလျှင် ဘယ်လိုကြီးများ နေမှာပါလိမ့်ဟု စောစောက ကြိုတင်၍ တွေးကြည့်ခဲ့၏။ ယခုအတွေးမဟုတ်ပဲ

အတွေ့ဖြစ်လာချေပြီ။ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ခံစားရတော့ မည်သို့ များ နေပါသနည်း။

ဤမေးခွန်းကို တိတိကျကျ ဖြေရပါလျှင် ကိုယ်တိုင်ကြုံမှ နားလည် ကြလိမ့်မည် ဟူ၍ ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ချစ် မြတ်နိုးသော ပရိသတ်များအတွက် အတန်အသင့် နားလည် နိုင်အောင် ကျွန်ုပ် ကြိုးစား၍ဖြေကြားပါဦးမည်။ တလျှောက် လုံးက အလိုအာသဝတို့ကြောင့် ဆင်းရဲခဲ့လေသမျှ ယခုတော့ အာသဝဝန်ထုပ်ကြီး၊ ဝန်ပိုးကြီးတွေ လွတ်ကင်းသွားပြီမို့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပေါ့ပါး လန်းရွှင်၍ နေပေသည်။ ဤသို့ ဒုက္ခဆင်းရဲတို့မှ လွတ်မြောက်သွားခြင်းကိုပင် ချမ်းသာသည်ဟု ခေါ်ဆိုရပါတော့သည်။

(ပါရာဇိကကဏ္ဍ အဋ္ဌကထာ၊ ဗာဟိရနိဒါန်း၊ ပထမ မဟာသံဂီတိ ကထာ)

သံဂါယနာ ပွဲတော်ကြီး

သာသနာတော်၏ အသက်

အချိန်ကား—မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် တရက်။

နေရာကား-ဝေဘာရတောင်နံပါး၊ စရည်းပင်ပေါက်ရာ လိုဏ်ဂူဝရှိ မိုးလုံလေလုံ မဏ္ဍပ်တော်ကြီး။

သာသနဒါယကာ အဇာတသတ်မင်းကြီးက ဆွမ်းကိစ္စ တာဝန်ယူထားသဖြင့် သံဂီတိကာရက သံဃာငါးရာတို့ ဆွမ်းခံထွက်ရန် မလိုတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် သာသနာ့ သမိုင်းမှာ အရေးအပါဆုံး အစည်းအဝေးကြီးကို နံနက်ခင်းမှာပင် စတင်လိုက်ကြပါပြီ။

သံဃာနာယက အရှင်မဟာကဿပသည် မထေရ်ကြီး၏နေရာတွင် တင့်တယ်စမွာယ်စွာ ထိုင်လျက် ရှိနေပါပြီ။ ကျွန်ုပ်နှင့် တကွ သံဂီတိကာရက ရဟန်းများလည်း မိမိတို့နေရာမှာ ထိုင်မိကြပါပြီ။ ဤတွင် အရှင်မဟာကဿပက–

"ငါ့ရှင်တို့၊ ဓမ္မနှင့် ဝိနယ နှစ်ပိုင်း ရှိသည့်အနက် ဘယ်အပိုင်းကို ပထမဦးစွာ သံဂါယနာတင်ရမည်နည်း"

ဤသို့ မေးမြန်းလိုက်ရာတွင် ထေရ်ကြီး၊ ဝါကြီး ပုဂ္ဂိုလ်များက–

"အရှင်မဟာကဿပဘုရား၊ ဝိနယမည်သည် ဘုရားသာသနာတော်၏ အသက်ဖြစ်ပါသည်။ ဝိနယတည်ရှိနေမှ သာသနာတည်ရှိနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဝိနယကို ပထမဦးစွာ သံဂါယနာ တင်ကြပါကုန်အံ့"

ဤသို့ တညီတညွတ်တည်း ဖြေကြားကြသဖြင့် ဝိနယကို ပထမဦးစွာသံဂါယနာတင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ဝိနယအပိုင်းကို တာဝန်ယူဖြေကြားနိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ် လိုလာသဖြင့်–

"ငါ့ရှင်တို့၊ ဝိနယအပိုင်းကို ဖြေကြားရန် မည်သူ့ကို တာဝန်ပေးရမည်နည်း"

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျေးဇူးရှင်

"အရှင်မဟာကဿပဘုရား၊ အရှင်ဥပါလိကို တာဝန်ပေးကြပါမည်"

"ငါ့ရှင်တို့၊ ဝိနယကိုဖြေကြားရန် အာနန္ဒာ မစွမ်းနိုင်၍လော"

"မစွမ်းနိုင်၍ မဟုတ်ပါ ဘုရား။ ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိတော်မူစဉ်ကပင် အရှင်ဥပါလိသည် ဝိနယကိုလေ့လာသင်ကြားထားသဖြင့် ဧတဒဂ်ဂုဏ်ထူး ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်ဥပါလိအား တာဝန်ပေးရခြင်းဖြစ်ပါသည် ဘုရား"

သံဃာများဘက်ကလည်း အရွေးချယ် မှန်လှပါပေသည်။ အရှင်ဥပါလိဘက်ကလည်း ထိုက်တန်သောတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နှင့် ရပါပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ တသက်တာမှတ်တမ်းကြီး၌ အရှင်ဥပါလိ အကြောင်း ကြိုးကြား ကြိုးကြား တင်ပြခဲ့ပါပြီ။ ထိုအထဲက ဓမ္မကထိက အကျော်အမော် အရှင်ကုမာရကဿပ ပဋိသန္ဓေနှင့် ပတ်သက်၍ အရှင်ဥပါလိ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပုံကို အမှတ်ရကြပါလိမ့်မည်။ ထို့နောက် အရှင်အဇ္ဇုကာ၏ အမွေပေးမှုတွင်လည်း အရှင်ဥပါလိပင် ဝင်၍ ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့ရပါသည်။ သေဆုံးသူ ပစ္စည်းရှင်၏ မှာထားချက်အရ အမွေပေးသည်ကို ကျွန်ုပ်က ဇာစ်မြစ်ကိုမသိပဲ အလျင်စလိုစွပ်စွဲခဲ့မိ၏။ အရှင်ဥပါလိဝင်ကယ်ပေ၍သာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ပါးလုံး စိတ်ချမ်းသာရာ ရခဲ့ကြ၏။

ဘုရားရှင်ကိုယ်စား ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့သူ

ပထမပါရာဇိကအာပတ်နှင့် ပတ်သက်သော ဖြတ်ထုံးများကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က ချမှတ်ပေးတော်မူခဲ့၏။ သို့သော်

ဘာရုကစ္ဆသင်္ဘောဆိပ်နေ ရဟန်းတပါး၏အမှုကိုကား အရှင်ဥပါလိက ဘုရားရှင့်ကိုယ်စား ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့ရ၏။ ထိုရဟန်းသည် မယားဟောင်းနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုပြုခဲ့၏။ တကယ်မဟုတ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ထိုရဟန်းမှာဝိနယအပိုင်းတွင် ကျွမ်းကျင်မှုမရှိသဖြင့် ပါရာဇိက ကျပြီဟုယူဆကာ လူဝတ်လဲရန် ဘာရုကစ္ဆ သင်္ဘောဆိပ်သို့ သွား၏။ ကံအားလျော်စွာ အရှင်ဥပါလိနှင့် လမ်းမှာတွေ့၍ အိပ်မက်မက်ရုံဖြင့် ပါရာဇိကမကျကြောင်း ရှင်းပြခဲ့ရ၏။ ဘုရားရှင်ချမှတ်တော်မူခဲ့သော ဖြတ်ထုံးများတွင် ဤသို့သော အမှုမျိုးမပါဝင်သေးပါ။ သို့သော် အရှင်ဥပါလိက မိမိသင်ယူထားပြီးသော ဝိနယပရိယတ်ကို အခြေပြု၍ နည်းယူကာ ရဲဝံ့စွာအဆုံးအဖြတ်ပေးခဲ့ပေသည်။ ဤသို့ ခက်ခဲသိမ်မွေ့သော အမှုများကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်သောကြောင့်လည်း ဘုရားရှင်က ပရိသတ်အလယ်မှာ ချီးကျူးတော်မူကာ ဝိနယ-ဓရဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူးကို ပေးသနားတော် မူခဲ့ပေသည်။

(ပါရာဇိကကဏ္ဍ၊ ပထမပါရာဇိကသိက္ခာပုဒ်၊ ဝိနီတဝတ္ထု
ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

ဓုရနှစ်ပါး ပွားများနိုင်စေ

အရှင်ဥပါလိ ရဟန်းဘောင် ဝင်ရောက်စတုန်းက တောရဆောက်တည်ခွင့်ပြုရန် ဘုရားရှင်ထံ လျှောက်ထားခဲ့ဘူး၏။ သို့သော် ဘုရားရှင်က ခွင့်ပြုတော်မမူပဲ-

"ဥပါလိ၊ ငါဘုရား တိုက်တွန်း၏။ သံဃာများကြားမှာ ဝိနယပရိယတ်ကို သင်ယူယင်း နေထိုင်ပါလော့။ တောရ ဆောက်တည်ခြင်းဖြင့် ဝိပဿနာဓုရ တပါးတည်းသာ ပြည့်စုံ လိမ့်မည်။ သံဃာများကြားမှာ နေခြင်းဖြင့် ဝိပဿနာဓုရနှင့် ဂန္ထဓုရနှစ်ပါးလုံး ပြည့်စုံလျက် မကြာမီ ရဟန္တာ ဖြစ်ပါလိမ့် မည်။ ဝိနယပိဋကဌ် ရဝ့်စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်သော အကြီးအမှူး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်"

ဤသို့မိန့်ကြားကာ တားမြစ်တော် မူခဲ့၏။ တပါးတည်း ချမ်းသာရေးထက် အများသံဃာ ချမ်းသာရေးကို ရှေးရှုတော် မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

(အင်္ဂုတ္တရ၊ ဒသကနိပါတ်၊ ဥပါလိသုတ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

တာဝန်ကိုယ်စီ ယူကြပြီ

နောင်ရေးကို မျှော်တွေး၍ မိန့်ကြားတော် မူခဲ့သည့်အတိုင်း အရှင်ဥပါလိသည် သံဃာချမ်းသာရေးကို ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့၏။ ဝိနယပိဋကကို ပို့ချကာ သံဃာကို စောင့်ရှောက် နိုင်ခဲ့၏။ သံဃာကို အလုပ်အကျွေး ပြုနိုင်ခဲ့၏။ သံဃာ့အကျိုးကိုဆောင် ရွက်ယင်းကပင် မိမိ၏ လောကုတ္တရာ အကျိုးစီးပွားကိုလည်း အရဟတ္တဖိုလ်ထိ အရယူနိုင်ခဲ့၏။ ယခုလည်း သူသင်ယူလေ့လာ ထားသော ဝိနယပိဋကဖြင့် သံဃာကို အထောက်အကူ ပြုရ ပါတော့မည်။ သူ့တာဝန်ကို သူ ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်

ရေးအတွက် သံဃနာယက အရှင်မြတ်ကြီးက မိန့်ခွန်းတော်စတင်လိုက်ပါပြီ။

"ငါ့ရှင်တို့၊ သံဃာသည် ငါ၏စကားကို နားဆင်ပါလော့။ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါအခွင့် ရှိပါလျှင် ငါသည် ဥပါလိကို ဝိနယကို မေးပါအံ့"

အရှင်မဟာကဿပက ပုစ္ဆက ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို သမုတ်လိုက်ပါပြီ။ သံဃာ့ပရိသတ်အားလုံးကို အသိပေးကြေငြာ လိုက်ပါပြီ။ ထို့အတူပင် ဖြေကြားရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း—

"အရှင်ဘုရားတို့၊ သံဃာသည် တပည့်တော်၏ စကားကို နားဆင်ပါလော့။ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါအခွင့် ရှိပါလျှင် တပည့်တော်သည် အရှင်မဟာကဿပမေးမြန်းသော ဝိနယကို ဖြေကြားပါအံ့"

သံဃာကိုတိုင်တည်ကာ ဝိသဇ္ဇက ပုဂ္ဂိုလ် အဖြစ်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို သမုတ်လိုက်ပြန်ပါသည်။ ထို့နောက် အရှင်ဥပါလိသည် မိမိနေရာမှထ၍ သင်္ကန်းကို သေသပ်သည်ထက် သေသပ်အောင် ပြုပြင်၍ လက်ကတော့ထိုးကာ သီတင်းကြီးသော မထေရ်များကို လက်အုပ်ချီယင်း တရားပလ္လင်ထက်သို့ တက်လိုက်ပါ၏။ တည်ကြည်ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေဖြင့် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင်လိုက်ပါ၏။ ဝိသဇ္ဇက ပုဂ္ဂိုလ်၏ အဆောင်အယောင်ဖြစ်သော ဆင်စွယ်ယပ်ဝန်းကို ကိုင်လိုက်ပါ၏။

ပထမ ပါရာဇိက သိက္ခာပုဒ်

အရှင်ဥပါလိ နေထားတကျဖြစ်သော အချိန်တွင် ပုစ္ဆက အရှင်မြတ်ကြီးက စတင်၍ မေးမြန်းပါတော့သည်။

"ငါ့ရှင် ဥပါလိ၊ ပထမ ပါရာဇိက သိက္ခာပုဒ်ကို အဘယ် နေရာ၌ပညတ်ခဲ့၊ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍၊ အဘယ်သို့သော အမှုကြောင့် ပညတ်တော် မူခဲ့ပါသနည်း"

"အရှင်ဘုရား၊ ဝေသာလီမြို့တော်၌ ကလန္ဒသဋ္ဌေးသား အရှင်သုဒိန်ကို အကြောင်းပြု၍ မေထုန်မှုဝဲသော အမှုကြောင့် ပညတ်တော်မူခဲ့ပါသည် ဘုရား"

ပုစ္ဆကအရှင်မြတ်ကြီး၏ မေးမြန်းချက်ကို ဝိသဇ္ဇက အရှင် ဥပါလိက အဝင်ခွင်ကျ ဖြေကြားလိုက်ပါ၏။ ထိုသို့အကျဉ်းချုပ် ဖြေကြားပြီးမှ ပထမ ပါရာဇိက သိက္ခာပုဒ် ပေါ်ပေါက်လာရပုံ အကြောင်းစုံကို လျှောက်ထားပေသည်။

အရှင်သုဒိန်တို့ ဇာတ်လမ်း

ဝေသာလီမြို့တော်နှင့် မနီးမဝေးရှိ ကလန္ဒရွာမှ သဋ္ဌေးသား သုဒိန် ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ တရားနာ ရောက်လာပုံ၊ တရားနာပြီး နောက် ရဟန်းပြုရန် လျှောက်ထားပုံ၊ မိဘများက အကြည် အသာ ခွင့်မပြုသဖြင့် ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် အစာငတ်ခံ ဆန္ဒပြ ပြီးမှ ရဟန်းပြုခွင့် ရခဲ့ပုံ၊ ရဟန်းဖြစ်ပြီးနောက် အရှင်သုဒိန် ဓုတင်အကျင့်များ ကျင့်သုံးပုံ၊ မိဘများထံ ဆွမ်းခံရောက်သွား

ခိုက် မိဘများက ရွှေငွေဥစ္စာများပြ၍ ဖျားယောင်းကြပုံ၊ ဖျားယောင်း၍ မရသောအခါ ဇနီးဟောင်းတွင် သားမျိုးစေ့ ပေးပါရန် ပန်ကြားကြပုံ၊ ဤအမှုမျိုးကို အထင်အရှားတား မြစ်ချက်လည်း မထွက်လာသေး၊ အပြစ်ကိုလည်း မမြင်သဖြင့် အရှင်သုဒိန်ကလည်း ဇနီးဟောင်းကို တောသထဲခေါ်၍ မေထုန် မှု ပြုကျင့်ခဲ့ပုံ၊ ထိုအမှု ရွှေနားတော်ထိ ပေါက်ကြားသွား၍ ဘုရားရှင်က ပထမ ပါရာဇိက သိက္ခာပုဒ် ပညတ်ရပုံများကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လျှောက်ထားပေသည်။ ထိုစဉ်က အရှင်ဥပါလိ လျှောက်ထားခဲ့သော အစီအစဉ်အတိုင်း သံဂီတိကာရ သံဃာ အားလုံးက အတည်ပြုကာ ဆရာစဉ်ဆက် လက်ခံ၍ ပို့ချကြ ရန် သတ်မှတ်ကြပေသည်။

ထို့နောက် ပုစ္ဆက အရှင်မြတ်ကြီးက မူလ ပညတ်နှင့် နောက်ထပ် ပညတ်ချက်များ၊ အာပတ် သင့်ပုံနှင့် အာပတ် မသင့်ပုံများကို ဆက်လက်၍ မေးမြန်း၏။ ဝိသဇ္ဇက အရှင် ဥပါလိကလည်း မေးတိုင်းမေးတိုင်းကို ဆုတ်ဆိုင်းမရှိ တိတိ ကျကျ ဖြေကြားပါပေသည်။

ဝိနယ ပိဋက အပြည့်အစုံ

ဤသို့အားဖြင့် ပါရာဇိက သိက္ခာပုဒ် ၄ ပါး၊ သံဃာဒိသိသ် သိက္ခာပုဒ် ၁၃ ပါး၊ အနိယတသိက္ခာပုဒ် ၂ ပါး၊ နိဿဂ္ဂိပါ စိတ်သိက္ခာပုဒ် ၃၀၊ သုဒ္ဓပါစိတ် သိက္ခာပုဒ် ၉၂ ပါး၊ ပါဋိ ဒေသနီသိက္ခာပုဒ် ၄ ပါး၊ သေခိယသိက္ခာပုဒ် ၇၅ ပါး၊ အဓိ

ကရဏသမထ ၇ ပါးတို့ကိုလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မေးမြန်းကြ၊ ဖြေကြားကြ ပါ၏။ ထိုသိက္ခာပုဒ်များနှင့် ပတ်သက်သော အချက်အလက်များကို အကြေအလည် ဝေဖန် ဆွေးနွေးကြ ပြီးနောက် ဤကား ဘိက္ခုဝိဘင်းတည်းဟု စုပေါင်း၍ ရွတ်ဆို ကြပေသည်။ အများသဘောတူ အတည်ပြုသော အားဖြင့် စုပေါင်းရွတ်ဆိုခြင်းကို သံဂါယနာဟု ခေါ်ရပေသည်။

ရဟန်းတို့နှင့် ပတ်သက်သော သိက္ခာပုဒ်များ သံဂါယနာ တင်ပြီးနောက် ရဟန်းမတို့နှင့် ပတ်သက်သော သိက္ခာပုဒ်များ ကိုလည်း အမေးအဖြေလုပ်၍ ဝေဖန်စိစစ်ကာ ဤကား ဘိက္ခုနီဝိဘင်းဟု သံဂါယနာ တင်ကြရပေသည်။

တာဝန်ကိုယ်စီ ယူကြရပြန်ပြီ

ဝိနယ ပိဋကကို အပြည့်အစုံ သံဂါယနာတင်ပြီးနောက် အရှင် ဥပါလိသည် ဆင်စွယ်ယပ်ဝန်းကို နေရာမှာ ပြန်ထားလိုက်၏။ တရား ပလ္လင်ထက်မှ လက်အုပ် ချီလျက် ဆင်းသက်ကာ သူ့နေရာသို့ ပြန်သွား၏။ ဤတွင် သံဃနာယက အရှင်မဟာ ကဿပ က -

"ငါ့ရှင်တို့၊ သံဃာသည် ငါ၏ စကားကို နားဆင်ပါ လော့။ သံဃာအား လျော်ကပ်သော အခါအခွင့်ရှိပါလျှင် အာနန္ဒာကို ဓမ္မကို မေးပါအံ့"

ပုစ္ဆက ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ဆက်လက်၍ သမုတ် လိုက်ပြန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း မိမိနေရာမှ အရိုအသေ ပြုယင်း—

"အရှင်ဘုရားတို့၊ သံဃာသည် တပည့်တော်၏စကားကို နားဆင်ပါလော့။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါ အခွင့်ရှိပါလျှင် တပည့်တော်သည် အရှင်မဟာကဿပ မေးမြန်းသော ဓမ္မကို ဖြေကြားပါအံ့"

ဝိသဇ္ဇက ပုဂ္ဂိုလ် အဖြစ် မိမိကိုယ်ကို သမုတ် လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် သက်နှန်းကို သေသပ်နိုင်သမျှ သေသပ်စွာ ပြုပြင်၍ လက်ကတော့ထိုးကာ သီတင်းကြီး သံဃာများထံ လက်အုပ်ချီလျက် တရားပလ္လင်ထက် တက်လိုက်ရ၏။ ရရှိထားသော အရဟတ္တဖိုလ်၏ အရှိန် အဝါကြောင့် ဣန္ဒြေ တည်ငြိမ်ရေး အတွက် အထူးတလည် သတိထားမနေရတော့ပါ။ လျှပ်ပေါ်လော်လည်မှု၊ စိုးရိမ် ကြောက်ရွံ့မှုများ လုံးဝမရှိတော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ တည်ငြိမ်စွာ ရှိနေကြ ပါသည်။ ဝိသဇ္ဇကပုဂ္ဂိုလ်၏ အဆောင်အယောင်ဖြစ်သော ဆင်စွယ်ယပ်ဝန်းကို ကိုင်ဆောင်လိုက်ပါသည်။

ဗြဟ္မဇာလသုတ်

ကျွန်ုပ်နေထားတကျဖြစ်သော အချိန်တွင် ပုစ္ဆက အရှင်မြတ်ကြီးက ဓမ္မပိုင်းကို စတင်၍ မေးမြန်းပါတော့သည်။

"ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ၊ ဗြဟ္မဇာလ သုတ်ကို အဘယ် နေရာ၌ဟောနေ၍ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ အဘယ်သို့သော အမှုကြောင့် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသနည်း"

"အရှင်ဘုရား၊ နာဠန္ဒာမြို့နှင့် ရာဇဂြိုဟ် မြို့တော်အကြား အမ္ဗလဋ္ဌိကာ ဥယျာဉ်အတွင်း မင်းကွန်း၌ သုပ္ပိယ ပရိဗိုဇ်နှင့် ဗြဟ္မဒတ်လုလင်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ချီးမွမ်းခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း ဟူသော အမှုကြောင့် ဟောကြားသော်မူခဲ့ပါသည် ဘုရား"

ပုစ္ဆကအရှင်မြတ်ကြီး၏မေးခွန်းကို အကျဉ်းချုပ် ဖြေကြားပြီးမှ ဗြဟ္မဇာလသုတ် ပေါ်ပေါက်လာရပုံ အကြောင်းစုံကို လျှောက်ထားရပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ တသက်တာ မှတ်တမ်း အလယ်ပိုင်း တနေရာတွင် သုပ္ပိယတို့ ဆရာတပည့်အကြောင်း ကို ကျွန်ုပ်၏ရေိသတ်များ ကြားနာခဲ့ကြရဘူးပါပြီ။

နိကာယ်ငါးရပ် အပြည့်အစုံ

ပိဋကအားဖြင့် သုံးပါးရှိသော ဘုရား စကားတော်များကို နိကာယ်အားဖြင့်စုစည်းလိုက်လျှင် ငါးမျိုးရ၏။ ဒီဃနိကာယ်၊ မဇ္ဈိမနိကာယ်၊ သံယုတ္တနိကာယ်၊အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်၊ခုဒ္ဒကနိကာယ် တို့ဖြစ်ကြ၏။ ပထမဆုံးသော ဒီဃနိကာယ်တွင် သီလက္ခန္ဓဝဂ်၊ မဟာဝဂ်၊ ပါထိကဝဂ် ဟူ၍ သုံးစု စုထားကြ၏။ ဗြဟ္မဇာလ သုတ်သည် ထိုဝဂ်မှ ပထမဆုံးဖြစ်သဖြင့် အရှင်မဟာကဿပက ပထမဆုံး မေးမြန်းတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ထိုဝဂ်အတွင်း ကျန်သော သုတ်များ၊ ကျန် သော ဝဂ်များ၊ ကျန်သောနိကာယ်များကို တခုမကျန် ဆက် လက်မေးမြန်း၏။ ပုစ္ဆက အရှင်မြတ်ကြီး မေးလေသမျှကို ကျွန်ုပ်ကလည်း နေရာဒေသ၊ ရည်ညွှန်းခံ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဟောကြား

ရခြင်း အကြောင်းရင်းများနှင့်တကွ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လျှောက်ထားရ၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ် လျှောက်ထားခဲ့သည့် အစီအစဉ်အတိုင်း နောက်နောင်တွင် ဆက်လက်၍ ပို့ချ သင်ယူကြရန် သံဂီတိကာရကပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးက သတ်မှတ် လိုက်ကြပေသည်။

ဆသာ ဒကာ လက်တွဲကြ၍

ဝါဆိုလပြည့်ကျော်တရက်မှ စတင် ကျင်းပလာခဲ့သော သံဂါယနာပွဲတော်ကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့သည် နေ့စဉ်ရက်ဆက် ကျင်းပလာခဲ့ကြ၏၊ သာသနဒါယကာ အဇာတသတ် မင်းကြီး၏ ထောက်ပံ့ကူညီမှုဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဆွမ်းကိစ္စအတွက် လုံးဝမကြောင့်ကြရပဲ အနာဂတ်သာသနာတော်ကြီး အရှည်တည်တံ့နိုင်ရေးကို အားသွန်၍ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြ၏။ ဓမ္မစက်နောက်တွင် အာဏာစက်ဖြင့် စောင့်ရှောက်ထားသဖြင့် အပြင်အပမှ နှောင့်ရှက်မှုဟူသမျှလည်း လုံးဝမပေါ်ပေါက်လာပါ။ နေ့စဉ်နှင့် အမျှ ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ဖူးမြင် လာကြသော ဒကာဒကာမများသာ တိုး၍ လာကြပေသည်။

ကုန်လွန်ခဲ့သောရက်များနှင့် ပြီးစီးခဲ့သော သုတ်များကို ဇယားချ၍ တွက်ချက်ကြည့်သောအခါ ဤသံဂါယနာပွဲတော်ကြီးကို ခုနစ်လတိုင်တိုင် ကျင်းပရမည်ဟု အဖြေထွက်လာလေသည်။

(စူဠဝဂ်ပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက ပါဠိတော်။ ပါရာဇိက ကဏ္ဍ အဋ္ဌကထာ၊ ဗာဟိရ နိဒါန်း၊ ပထမ မဟာသံဂီတိကထာ)

နှလုံးအေးဖြင့် အရှုံးပေးလိုက်ပါသည်

အချင်ပြတ်ကြီး၏ ကျေးဇူးကြောင့်

အနာဂတ် သာသနာတော်ကြီး အခြေ ခိုင်မာရေး အတွက် ဆောင်ရွက်ကြရသောကိစ္စကြီး ပြီးစီးခါနီးပါပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ တပည့် အစဉ်အဆက်များ၊ ပရိသတ်တို့၏ သားစဉ် မြေးဆက်များအထိ ဤပွဲတော်ကြီးကို အမှတ်တရ ဖြစ်နေရစ်ကြပါလိမ့်မည်။ ဤကမ္ဘာတွင် ဤသာသနာ တည်ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဤပွဲတော်ကြီး၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို အလေးထားကြရပါလိမ့်မည်။ ဤပွဲတော်ကြီး၏ စံနမူနာကို ယူကြရပါလိမ့်မည်။

ဤမျှလောက် ကျေးဇူး ကြီးမား လှသော၊ ဤမျှလောက် အရှိန်အဝါကြီးမားလှသော ပွဲတော်ကြီးတွင် အချက် အချာ အကျဆုံးနေရာမှ ကျွန်ုပ် ထမ်းဆောင်ခွင့် ရခဲ့ပါ၏။ အရှင် ဥပါလိနှင့်အတူ တာဝန် ယူခဲ့ရပါ၏။ ဤသို့ တာဝန်ယူကာ ဆောင်ရွက်ခွင့်ရခြင်းမှာ အရှင်မဟာကဿပ၏ကျေးဇူးကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်ကြီးရှင် ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်များကြား တွင် ကျွန်ုပ် ပါဝင်နိုင်အောင် ကြံဆောင်ပေးခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ဤသို့ ကြံဆောင်ပေးခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်အပေါ် ထားရှိသော အရှင်မြတ်ကြီး၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ အစဉ်ထာဝရ ပို့သခဲ့သော မေတ္တာကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤမေတ္တာ ကို ခံယူရသော ကျွန်ုပ်မှာကား အစဉ်ထာဝရ သက်တောင့် သက်သာ မရှိခဲ့ပါ။ တခါတရံတွင် ဘေးကျပ်နံကျပ် အခြေ အနေမျိုးနှင့် တိုးခဲ့ရပါသေးသည်။

နောက်ကွယ်မှ ဖြစ်ရပ်များ

သာသနာတော် အဓွန့်ရှည်ရေးအတွက်ဆိုလျှင် အရှင်မြတ်ကြီး သည် ကျွန်ုပ်ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် နေရာပေးခဲ့ပါ၏။ သို့ရာ တွင် သာသနာတော်ကြီး အဓွန့်ရှည်ရေးတွင် အနှောင့်အယှက် ပေးနိုင်သည်ဟု ယူဆရသော ကိစ္စအတွက်ကား ကျွန်ုပ်ကို မျက်နှာသာ မပေးခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်ကို ခေါင်း မထူနိုင်လောက် အောင် နှိပ်ကွပ်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ဤကြောင်းခြင်းရာများကို ကျွန်ုပ်၏ ပရိသတ်များထံ တင်ပြ၍ သင့်ပါမည်လောဟု ကျွန်ုပ် စဉ်းစားခဲ့ပါ၏။ အရှင်မြတ်ကြီးအပေါ် အထင်လွဲစရာဖြစ်လာမည်လောဟု တွက်ချက်ကြည့်ခဲ့မိပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ တင်ပြချက်ကို ကျေကျေညက်ညက် နားဆင်မိကြလျှင် အရှင်မြတ်ကြီးတို့၏ စေတနာမှန်ကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် သိမြင်နိုင်ကြပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ထင်ရှားကျော်ကြားလှသော သင်္ဂါယနာပွဲကြီး၏နောက်ကွယ်မှ လူသိနည်းသော ကြောင်းခြင်းရာများကို တင်ပြရပါဦးမည်။

ကြားဖြတ် အစီအစဉ်တခု

သီတင်းမကျွတ်မီ တလအလိုတွင် သင်္ဂါယနာအစီအစဉ် ခေတ္တရပ်နားခိုက် ကျွန်ုပ်သည် ကြားဖြတ် အစီအစဉ်တခုကို တင်ပြလိုက်ပါ၏။

အမှန်အားဖြင့် ဤစကားကို သင်္ဂါယနာပွဲ စတင် မကျင်းပမီ ကတည်းက လျှောက်ထားရမည် ဖြစ်ပါ၏။ ဝိနယအပိုင်းနှင့် ပတ်သက်နေသဖြင့် ဝိနယပိဋကကို အတည်မပြုမီကတည်းက အသိပေးရမည်ဖြစ်ပါ၏။ သို့ပါလျက် ကျွန်ုပ်သည် သတိမေ့လျော့ခဲ့မိ၏။ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်ကို စိစစ်ကြသောအခါတွင်မှ ဤစကားကို သတိရလာ၏။ နောက်ကျမှ သတိရလာသော ဤစကားကိုတင်ပြ၍ကော အကျိုးထူးပါဦးမည်လော။ အကျိုးထူးမည် မထူးမည် အပထား။ ကျွန်ုပ်အပေါ် ဘုရားရှင်

ကိုယ်တော်တိုင် မှာကြားတော်မူခဲ့သော စကားကိုကား လျစ်လျူ မရှုနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်-

"အရှင်ဘုရား၊ ဘုရားရှင်ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီးတုန်းက 'အာနန္ဒာ၊ သံဃာသည် အလိုရှိခဲ့သော် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်များကို ပယ်နုတ်ရာ၏' ဟု မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ပါသည် ဘုရား"

သံဂီတိကာရကသံဃာအားလုံး ကြားသိအောင် လျှောက်ထားရပါတော့သည်။ ဝိနယပိဋကကို သံဂါယနာတင်၍ ပြီးစီးနေသော်လည်း ဤအစည်းအဝေးကြီး မပြီးစီးသေးသဖြင့် သံဃာ့ဆန္ဒအရ ပြင်လိုလျှင် ပြင်နိုင်ခွင့် ရကြပါသေးသည်။

သိက္ခာပုဒ် အသေးစားများ

ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်ဟူသည်မှာ အခြေအနေအရ ပညတ်တော်မူခဲ့ရသော သိက္ခာပုဒ် အသေးစားကလေးများ ဖြစ်၏။ ထိုသိက္ခာပုဒ်များကို သံဂီတိကာရက ပုဂ္ဂိုလ်အချို့က ပယ်နုတ်ရန် စိတ်ထက်သန်လာကြ၏။ အနာဂတ်သံဃာများ အနေအစားရ ချောင်ချိစေရန် ရည်သန်ကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒါက သိက္ခာပုဒ်ကို ဘယ်သင်းဘယ်ဟာဟု သေသေချာချာ သတ်မှတ်ရေးတွင်ကား အခက်တွေ့နေကြရပေသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်မြတ်များက ကျွန်ုပ်ကို ပြန်မေး ကြရပေသည်။

"အာနန္ဒာ၊ ဘယ်သင်း ဘယ်ဟာသည် ခုဒ္ဒါနု ခုဒ္ဒါက သိက္ခာပုဒ်ပါနည်းဟူ၍ ဘုရားရှင်ကို သင်မေးလျှောက်ခဲ့ပါ၏လော"

"မလျှောက်ထားခဲ့မိပါဘုရား"

ကျွန်ုပ်ကလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ လျှောက်ထားလိုက်ရ၏။ ဤတွင် သံဂီတိကာရက သံဃာများ အလုပ်များကြပါတော့သည်။ ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒါက သိက္ခာပုဒ်များကို အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ကောက်ယူကြပါတော့သည်။

တချို့က ပါရာဇိက သိက္ခာပုဒ်ကြီး ၄ ခုမှတပါး အားလုံးကို သတ်မှတ်လိုကြ၏။ တချို့က သိက္ခာပုဒ်ကြီးများ ထဲတွင် သံဃာဒိသိသ် သိက္ခာပုဒ် ၁၃ ပါးကိုပါ ထည့်လိုကြ၏။ တချို့က အနိယတ သိက္ခာပုဒ် ၂ ပါးကိုပါ သိက္ခာပုဒ်ကြီးများထဲ ထည့်လိုကြ၏။ တချို့က နိဿဂ္ဂိပါစိတ် သိက္ခာပုဒ် ၃၀ ကိုပါ သိက္ခာပုဒ်အကြီးစား သတ်မှတ်လိုကြ၏။ တချို့က သုဒ္ဓပါစိတ် ၉၂ ပါးတိုင်အောင် သိက္ခာပုဒ် အကြီးစား သတ်မှတ်လိုကြ၏။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ ပါဋိဒေသနီ သိက္ခာပုဒ် လေးပါးတိုင်အောင် သိက္ခာပုဒ် အကြီးစားရင်း သွင်းလိုကြ၏။ ဤသို့ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ သတ်မှတ် နေကြသဖြင့် ဘုရားရှင်၏ စကားကို အကောင်အထည် ဖော်ရခက်နေကြရ၏။

အရှိအတိုင်း ထားကြစို့

ကျွန်ုပ်သာ သတိကောင်းကောင်းနှင့် မေးလျှောက်ခဲ့မိပါက လက်ရှိဝိနယ ပိဋကသည် တမျိုးတဖုံ ပြောင်းလဲကောင်း ပြောင်းလဲနိုင်ပေသည်။ သို့သော် တဘက်ကလည်း အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းသော အရှင် မဟာ-

ကဿပရှိနေသည်ကို သတိမမေ့သင့်ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း သဘောထား အမျိုးမျိုး ကွဲပြားနေသော သံဂီတိကာရက ပုဂ္ဂိုလ်များကို အရှင်မြတ်ကြီးက ထိန်းသိမ်းလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလော။

"ငါ့ရှင်တို့၊ သံဃာသည် ငါ၏စကားကိုနားဆင်ပါလော့။ ငါတို့၏ သိက္ခာပုဒ်များကို လူတို့လည်း သိကြကုန်၏။ ဤသည်ကား သကျနွယ်ဖွား ရဟန်းတို့အား အပ်ငပ်၏။ ဤသည်ကား သကျနွယ်ဖွား ရဟန်းတို့အား မအပ်စပ်ဟု သိကြကုန်၏။ အကယ်၍ ငါတို့သည် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒါက သိက္ခာပုဒ်များကို ပယ်နုတ်ကုန်ငြားအံ့။ လူအများတို့ ပြောစရာဆိုစရာ ဖြစ်ရကုန်အံ့။ 'သာဝကတို့အား အရှင်ဂေါတမ ပညတ်ထားခဲ့သော သိက္ခာပုဒ်သည် ကာလတာရှည် မတည်ချေတကား။ မီးလောင်နေတုန်းမှာ ထင်ရှားသော မီးခိုးကဲ့သို့ ခဏကလေးနှင့် ပျောက်ပျက်ခဲ့ချေပြီတကား။ သူတို့၏ဆရာသခင်ရှိတုန်းမှာသာ သိက္ခာပုဒ်များအတိုင်း ကျင့်ကြကုန်၏။ သူတို့ဆရာသခင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးချိန်မှာကား သိက္ခာပုဒ်များအတိုင်း မကျင့်ကြတော့ချေတကား' ဤသို့ လူအများ၏ ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့စရာ ဖြစ်ကြရကုန်အံ့။ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါအခွင့်ရှိပါလျှင် သံဃာသည် ဘုရားရှင်ပညတ်တော် မမူခဲ့သည်ကို မပညတ်ရာ။ ဘုရားရှင် ပညတ်တော်မူပြီးသည်ကို မပယ်နုတ်ရာ။ ပညတ်တော်မူခဲ့သည့် အတိုင်းသာလျှင် ဆောက်တည်၍ ကျင့်ရာ၏။ ဤသည်ကား အသိပေးခြင်းပင်တည်း"

ဥတ်နှင့် ကမ္မဝါစာ

ကံကြီးကံငယ် ပြုကြသောအခါ၌ ဤသို့အသိပေးခြင်း၊ တိုင်တည်ခြင်းကို ဥတ်ထားသည် ခေါ်ကြရ၏။ ယခုလည်း သာသနာ့သမိုင်းတလျှောက်တွင် အရေးအကြီးဆုံးသော ကံကြီးတခုကို ပြုကြရပေတော့မည်။

ကံပြုရာတွင် ပြောဆိုရွတ်ဖတ်ရသော စကားစုကို ကမ္မဝါစာဟုခေါ်၏။ တိတိကျကျ၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကံမြောက်အောင်ပြောဆိုသော စကားစုဟု အဓိပ္ပာယ် ရပေသည်။

ကံကြီးကံငယ်ပြုရာတွင် အစီအစဉ်အရ ပထမဦးစွာ ဤသို့ ဥတ်ထားကာ အသိပေးလိုက်လျှင် သဘောမတူသောရဟန်းသည် ကန့်ကွက်နိုင်ခွင့်ရှိ၏။ သို့သော် မိမိကန့်ကွက်ချက်ကို သံဃာအများ၏ ထောက်ခံဆန္ဒမဲမရလျှင် မအောင်မြင်ပါ။ ထို့ကြောင့် သဘောမတူညီသော သံဃာများကလည်း နှုတ်ဆိတ်၍ နေကြ၏။ ဤတွင် ဥတ်မှာပါဝင်ခဲ့သော စကားစုများကို အတည်ပြုကြောင်း အရှင်မဟာကဿပက ကမ္မဝါစာဖြင့် ရွတ်ဖတ်ကြေငြာလိုက်ပေသည်။

သံဃနာယက အရှင်မဟာ ကဿပ၏ အုပ်ထိန်းနိုင်မှုကြောင့် အငြင်းပွားဖွယ်ရာ ကိစ္စကြီးတခု ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့ပါပြီ။ ဤသာသနာ့ဘောင်မှာနေလျှင် ရှိပြီးသား သိက္ခာပုဒ် များအတိုင်း စိတ်နှလုံးဒုံးဒုံးချ၍ ကျင့်ကြရုံသာ ရှိပေတော့သည်။ ဤသို့ ပြဿနာတခု ပြေငြိမ်းသွားခါမှ နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာများက ပေါ်ပေါက်လာကြ ပေတော့သည်။

တစိမ်းပြင်ပြင် မျက်နှာများ

"ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ၊ ဘယ်သင်း ဘယ်ဟာသည် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒါက သိက္ခာပုဒ်ပါနည်းဟု သင်သည် ဘုရားရှင်ကို မမေးလိုက်ခဲ့။ ဤသို့ မမေးလိုက်ခြင်းသည် သင်၏အပြစ်ဖြစ်သည်။ ထိုအပြစ်ကို ဝန်ခံပါ၏လော"

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လေးစားကြည်ညိုခဲ့ရသော မထေရ်ကြီးများက ကျွန်ုပ်ကို ဝိုင်း၍ အရေးဆိုလာကြပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အရေးဆိုလာကြသော မထေရ် ကြီးများ၏ မျက်နှာများကို တပါးချင်းတပါးချင်း လှည့်လည် ဖူးမြော်နေမိ၏။ ဤမျက်နှာ ဤမျက်နှာများသည် ကျွန်ုပ်အပေါ် အစဉ်ထာဝရ မေတ္တာ ထားခဲ့ကြ၏။ ဤ အရှင်မြတ်ကြီးတို့၏ နှုတ်ဖျားမှ ကျွန်ုပ်အားချီးမွမ်းသောစကားများ အစီအရီထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ယခုတော့ သည်နှုတ်ဖျားများမှ ကျွန်ုပ်ကို တချက်လွှတ် အရေးဆို လာကြချေပြီ။ အရှင်မြတ်ကြီးတို့၏ မျက်နှာတွင် တင်းမာခက်ထရော်သော သဘောထား မရှိသော်လည်း တစုံတခုသော အကြောင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားကြဟန် ရှိပေသည်။ ဘုရားရှင့် အလိုတော်ကို အနီးစပ်ဆုံး မှန်းဆနိုင်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်သည် မထေရ်ကြီးများနှင့် ကား တစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်နေချေပြီတကား။

သဘောတူစိတ်တူ ပြုမူကြသည်

ကျွန်ုပ် သာဝတ္ထိမြို့တော်ဆီ ထွက်သွားစဉ်ကပင် ဤအစီအစဉ် ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အပေါ် ထောက်ထား

ဖွယ်များရှိနေသဖြင့် စကားစရ ခက်နေကြဟန် တူပါသည်။ ယခု ကျွန်ုပ်က စကားစလိုက်ပြီဖြစ်၍ စီစဉ်ထားသည့် အတိုင်း ဝိုင်းလာကြခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဝိုင်းလာကြသောမထေရ်ကြီးများတွင်ကျွန်ုပ်ကိုသက်ညှာခွင့် ပေးမည့်သူ ဟူ၍ လုံးဝ မပါဝင်ပါ။ မထေရ်ကြီး နေရာ ပလ္လင်ထက်သို့ လှမ်းမျှော်လိုက်ပြန်တော့လည်း အကြောင်းထူး မလာပါ။ ဘုရားရှင်နှင့် ဟန်းတူထား၍ လေးစားခဲ့ရသော သံဃနာယကအရှင်မြတ်ကြီးသည် ရွှေတူရုပ်ပမာ စူးစိုက်လျက် ရှိနေသည်တကား။

သိက္ခာပုဒ်များ ပယ်နုတ်ရေးကို အကာအကွယ် ပေးနိုင်ခဲ့ သော အရှင်မြတ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အပေါ် ဖိနှိပ် လာသော မထေရ်ကြီးများကိုကား ဟန့်တားမှု မပြုပါချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဤအစီအစဉ်များကို စောစော ကတည်းက အရှင်မြတ်ကြီး သဘောတူထားပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဟိုယခင်က အဆင့်အတန်း မျိုးဖြင့်သာ ဤအခြေအနေမျိုးနှင့် ကြုံလိုက်ရပါလျှင် ကျွန်ုပ် သည် ရိုက်ကြီးတငင် ငိုပွဲကြီးဆင်မိဦးမည် ဖြစ်၏။ ငါ့အပေါ် ဝယ် အနိုင်ယူရက် လေခြင်းဟု စိတ် ဒုက္ခတွေ ပွားမိဦးမည် ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ငိုစရာ မျက်ရည်လည်း မရှိတော့ပါပြီ။ ပွားစရာ စိတ်ဒုက္ခတွေလည်း မရှိတော့ပါပြီ။

အကျဉ်းအကျပ်ဆုံးအခြေအနေ

ဘယ်သင်းဘယ်ဟာ ခွဲခြားပြီး မမေးလိုက်မိသည်ကို အပြစ်ဟု ဆိုကြသော်လည်း အာပတ် ခုနစ်ပုံတွင် တပုံပုံနှင့်မျှ မဆိုင်ပါ။

ဤသို့သော အမှုဖြင့် မည်သည့် အားပတ်မျှ မသင့်နိုင်ပါ။ ဤအကြောင်းကို မထေရ်ကြီး များလည်း မသိပဲ မနေပါ။ ကေန်သိကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပါလျက် အပြစ်ဟူ၍ ဆိုလာကြသဖြင့် ကျွန်ုပ် ငြင်းရခက်၊ ဝန်ခံရခက် ဖြစ်နေရပါတော့သည်။

ကျောက်ထီးတန္တု အလေးပြုရသော မထေရ်မြတ်များ၏ စကားဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ငြင်းပယ်ရန်ခက်လှပါ၏။ သို့သော် ဤအမှုကို အပြစ်တခုဟူ၍ ကျွန်ုပ်လုံးဝမရှုမြင်နိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်ုပ်အသိဆုံး မဟုတ်ပါလော။ ထိုစဉ်ကဘုရားရှင်သည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံမည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေ၏။ ဘုရားရှင်နှင့် ခွဲခွာရတော့မှာပါကလားဟူသော စိတ်သောကတွေ ဖိစီးနေသဖြင့် ခွဲခွဲခြားခြား မေးလျှောက်ရန် သတိမရခဲ့ ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်ကိုလည်းကောင်း၊ သံဃာကိုလည်းကောင်း မလေးစား၍ မဟုတ်ပါ။ သို့ဖြစ်လျှင် အပြစ် မဟုတ်သည်ကို မဟုတ်ကြောင်း တည့်တည့်လင်းလင်း ငြင်းပယ်လိုက်ပါတော့လား။

ဤသို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်ကသာ ငြင်းပယ်လိုက်လျှင် ဤနေရာမှာပင် နှစ်ပိုင်း နှစ်ပက္ခ ဖြစ်သွား ပါတော့မည်။ အရေးဆိုလာကြသော မထေရ်ကြီးများကား လုံးဝအလျှော့ပေးကြမည် မဟုတ်ပါ။ ဤသို့သာ ကွဲပြားရပါလျှင် ဆောင်ရွက်နေဆဲကိစ္စကြီး မရှုမလှ ပျက်စီးရပါတော့မည်။ အနာဂတ်သာသနာရေး အဆောက် အအုံ ကြီးသည် အုတ်မြစ်ကစ၍ ပြိုပျက်ရပါတော့မည်။ ဝဿကာရ အမတ်ကြီးရွှေမှာ ဂုဏ်ယူခဲ့မိလေသမျှ အရှက်ရစေရန် ဖြစ်လာပါတော့မည်။ ကျွန်ုပ်၏

တသက်တာတွင် အကျဉ်းအကျပ်ဆုံး အခြေအနေပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

အခြားပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စဆိုလျှင် မထေရ်ကြီးများ၏ဆန္ဒကို လိုက်လျောရန် ကျွန်ုပ် မခဲယဉ်းပါ။ ယခုသော် ဘုရားရှင်နှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စဖြစ်နေ၏။ ဘုရားရှင်အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့်သာ သောကပရိဒေဝ ဖိစီးခဲ့ရ၏။ သောကပရိဒေဝတို့က ဆို့ပိတ်ထားသဖြင့် ခွဲခွဲခြားခြား မေးလျှောက်ရန် သတိမေ့ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ ဆိုလျှင် ဘုရားရှင်အပေါ်ချစ်မြတ်နိုးခြင်းပင် အပြစ်ဖြစ်မနေပါလော။

နှစ်ဘက်လွတ် လျှောက်ထားခြင်း

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်သည် သာသနာ့ ဝန်ထမ်း ရဟန်းတပါးဖြစ်၏။ သာသနာတော်ကြီး တရပ်လုံး၏ အခြေခံဖြစ်သော သံဃာထဲမှာ အပါအဝင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သံဃာ၏ မျက်နှာကို ထောက်ထား ရပါလိမ့်မည်။ ယခု မျက်မှောက်ရောက်ရှိနေသော သံဃာများနှင့်တကွ အရပ် လေးမျက်နှာမှ လာလတ္တံ့သော သံဃာများကိုပါ ငဲ့ညှာရပါလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် တဘက်မှလည်း ဘုရားရှင် အပေါ် ချစ်မြတ် နိုးသော စိတ်သဘောကို အပြစ်ထဲမှာ မပါဝင်အောင် ရှောင်ရှားရပါဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က စဉ်းစဉ်း စားစားနှင့် ဤသို့ လျှောက်ထားရပါတော့သည်။

"အရှင်ဘုရားတို့၊ တပည့်တော်သည် သောကပရိဒေဝတို့ဆို့ပိတ်ကာ သတိမေ့လျော့မိ၍ မလျှောက်ထား မိခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရှင်ကို လည်းကောင်း၊ သံဃာကို လည်းကောင်း မလေးစား၍ မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုအမှုကို တပည့်တော်အနေနှင့် အပြစ်ဟူ၍ ရှုမြင်၍ မရနိုင်ပါ။ သို့သော် အရှင်မြတ်ကြီးများကို လေးစားသော အားဖြင့် အပြစ် ဟူ၍ ဝန်ခံပါသည်ဘုရား"

မထေရ်ကြီးများနှင့်လည်း မဆန့်ကျင်အောင် ဘုရားရှင်ကို ချစ်မြတ်နိုးသော စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း အပြစ်ထဲ ပါဝင်မသွားအောင် သတိထား၍ လျှောက်ထားလိုက်ရပေသည်။

ဤသို့ ကျွန်ုပ်ဘက်က နှလုံးအေးဖြင့် အရှုံးပေးလိုက်သဖြင့် မထေရ်ကြီးများ ကျေနပ်သွားကြပါ၏။ သံဃနာယက အရှင်မြတ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ မျက်နှာမူ၍ လာပါ၏။ ဟိုယခင်တုန်းက ကျွန်ုပ်ကို ကလေးငယ်ကလေးတမျှ ကြိမ်းခဲ့မောင်းခဲ့သော အရှင်မြတ်ကြီးသည် ဣန္ဒြေရရနှင့် ခေါင်းညိတ်နေပေသည်။

ဒုတိယအကျဉ်းအကျပ်

"ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ၊ သင်သည် ဘုရားရှင်၏ မိုးရေခံသင်္ကန်းကို ခြေထောက်နှင့် နင်း၍ ချုပ်ခဲ့၏။ ဤသို့ ချုပ်ခြင်းသည် သင်၏ အပြစ်ဖြစ်၏။ ထိုအပြစ်ကို ဝန်ခံပါလော့"

ပထမတမှု ပြေလည်သွားချိန်တွင် နောက်တမှုက ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါလာပြန်ပေသည်။

တကယ်တော့ဖြင့် ဤအမှုမှာလည်း အပြစ် မဟုတ်ပါ။ ထိုစဉ်က ဘုရားရှင့် ခြေတော်ရင်းတွင် ကျွန်ုပ် တပါးတည်း ရှိနေ၏။ ဝမ်းရောဂါခံစားနေရသော ဘုရားရှင်ကို ပြုစုယင်း ဘုရားရှင်၏ မိုးရေခံ သင်္ကန်းကို ဖြစ်သလို ချုပ်လိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဤအမှုကိုလည်း ကျွန်ုပ်ဘက်က အရှုံးမပေးလျှင် နှလုံးမအေးရာ ကျပါလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍—

“အရှင်ဘုရားတို့၊ တဘက်မှ ဆွဲကိုင်ထားမည့် ရဟန်း တပါးမျှမရှိသဖြင့် တပည့်တော်တပါးတည်း ဖြစ်သလို ချုပ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရှင်ကို မရိုသေ၍ မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုအမှုကို တပည့်တော် အနေနှင့် အပြစ် ဟူ၍ ရှုမြင်၍ မရနိုင်ပါ။ သို့သော် အရှင်မြတ်ကြီး များကို လေးစားသောအားဖြင့် အပြစ် ဟူ၍ ဝန်ခံပါသည်ဘုရား”

ဒုတိယအကြိမ်မှာလည်း မထေရ်ကြီးများ၏ အလိုသို့လိုက်၍ လျှော့ကာထား လိုက်ရပြန်ပါသည်။ သို့သော် မထေရ်ကြီး များ၏ အစီအစဉ်က မပြီးဆုံးသေးပါ။

တတိယအကျဉ်းအကျပ်

“ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ၊ သင် သည် ကုသိနာ ရုံ အင်ကြင်းစုံ၌ အမျိုးသမီးများကို ပထမဦးစွာ ဘုရားဖူးခွင့်ပေးခဲ့၏။ သူတို့

တတွေ တရှုပ်ရှုပ် ငိုကြွေးကြရာတွင် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်မှာ သူတို့၏ မျက်ရည်များပေကျံခဲ့ရ၏။ ဤသို့ ပေကျံရခြင်းသည် သင်၏ အပြစ်ဖြစ်၏။ ထိုအပြစ်ကို ဝန်ခံပါလော့”

ကျွန်ုပ်အပေါ် အပြစ်တင်ရာတွင် အမျိုးသမီးများနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စပါဝင်လာချေပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာ အမျိုးသမီးများနှင့် အကျွမ်းတဝင်ရှိခဲ့သည်မှ လုံးဝ ကင်းကင်း ရှင်းရှင်းကြီး နေခဲ့ကြသော ထေရ်ကြီးများ စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ရှိကြသလား မဆိုနိုင်ပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကလည်း ကိုယ့်သိက္ခာကို ယုံကြည်စိတ်ချ၍ ထားပါသည်။ ထို့ကြောင့်-

“အရှင်ဘုရားတို့၊ အမျိုးသမီးများ ညဥ့်နက်သန်းခေါင်အထိ ကောထဲမှာ မနေကြရပါစေနှင့်ဟူသော စေတနာဖြင့် သူတို့ကို ပထမဦးစွာ ဘုရားဖူးခွင့် ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအမှုကို တပည့်တော် အနေနှင့် အပြစ်ဟူ၍ ရှုမြင်၍ကား မရနိုင်ပါ။ သို့သော် အရှင်မြတ်ကြီး များကို လေးစားသောအားဖြင့် အပြစ်ဟူ၍ ဝန်ခံပါသည် ဘုရား”

ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကို လျှောက်ထားယင်း တတိယအကြိမ်မြောက် အရှုံးပေးလိုက်ရပြန်ပါသည်။ သည်နေ့မှာတော့ အရှုံးပေးပြီးယင်း ပေးဖို့ရာချည့် ဖြစ်နေပါသည်။

စတုတ္ထအကျဥ်းအကျပ်

“ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ၊ ဘုရားရှင်က သိသိသာသာ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်ကြီး အရိပ်နိမိတ်ပြပါလျက် သက်တမ်း ပြည့်အောင်

တည်ရှိတော်မူပါရန် သင်မလျှောက်ထားခဲ့။ ထိုသို့မလျှောက်ထားခြင်းသည် သင်၏ အပြစ်ဖြစ်၏။ ထိုအပြစ်ကို ဝန်ခံပါလော့"

"အရှင်ဘုရားတို့၊ ထိုစဉ်က စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးရသော ကိလေသာမာရ်တို့ ဆို့ပိတ်နေသောကြောင့် မလျှောက်ထားခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရှင်ကို သက်တမ်း ပြည့်အောင် မတည်ရှိစေလို၍ မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ထို အမှုကို တပည့်တော်အနေနှင့် အပြစ်ဟူ၍ ရှုမြင်၍ မရနိုင်ပါ။ သို့သော် အရှင်မြတ်ကြီးများကို လေးစားသောအားဖြင့် အပြစ် ဟူ၍ ဝန်ခံပါသည်ဘုရား"

ဤအပြစ်ကတော့ တကျော့ပြန်၍ ပေါ်ပေါက် လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ကလည်း ဤသို့အပြစ်တင်တော်မူခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလော။ ဘုရားရှင်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျွန်ုပ်၏ သောက ဝေဒနာများ သက်သာရေး အတွက် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုမထေရ်ကြီးများက အပြစ်တင်ရာတွင်လည်း ကျွန်ုပ်ကို တမင် သက်သက် နှိပ်စက်လို၍ မဟုတ်ပါ။ ခိုင်မာသော အကြောင်းများ ရှိနေ၍သာ ခိုင်ခိုင်မာမာ ကြီးရပ်တည်၍ အပြစ် တင်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့၏ စေတနာအရင်းခံသည် မကြာမီ ပေါ်ပေါက်လာပါလိမ့်မည်။

ပဥ္စမအကျဉ်းအကျပ်

"ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် သိမြင်၍ ဟောကြားထားသော သာသနာတော်၌ သင်သည် အမျိုးသမီး

များ ရဟန်းပြုခွင့်ကို မရ ရအောင် ကြိုးစားခဲ့၏။ ဤသို့ ကြိုးစားခြင်းသည် သင်၏ ဒုစရိုက် ဖြစ်၏။ ထို အပြစ်ကို ဝန်ခံပါလော့”

ရှေ့ပိုင်းမှာတုန်းက အပြစ်တင်ခဲ့လေသမျှ ဤကိစ္စအတွက်ချည်းပါတကား။ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးအင်အားကို တိုးပွားစေခဲ့ကြသော မထေရ်မြတ်ကြီးများသည် ဤကိစ္စမှာကား ကျွန်ုပ်နှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေကြပေသည်။ အမျိုးသမီးများ ရဟန်းပြုခွင့်ကို ဘုရားရှင်က ခြောက်ကြိမ် တိုင်တိုင် ပိတ်ပင်တော်မူခဲ့ပါလျက် ကျွန်ုပ်က မရ ရအောင် ဖွင့်ပေးခဲ့၏။ ဤသို့ ဖွင့်ပေးနိုင်ခဲ့သဖြင့် အမျိုးသမီးများ၏ ချစ်ခင် လေးစားမှုကို ခံယူရပါ၏။ သို့သော် သာသနာ့ ဦးသျှောင် အရှင်မြတ်ကြီးများကား ကျွန်ုပ်၏အပြုအမူကို သဘောမတူခဲ့ကြပေ။ သို့သော် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က ခွင့်ပြု ထားပြီးပြီ ဖြစ်၍လည်း မည်သို့မျှ မဝေဖန်သာ။ ယခု ဘုရားရှင် မျက်နှာလွှဲတော်မူခါမှ ဤကိစ္စကို ပြန်၍ အစဖော်ကြရပေတော့သည်။

အခြေအနေချင်း မတူညီ

ကျွန်ုပ် ဖွင့်ပေးလိုက်သော တံခါးမှ အမျိုးသမီးထုသည် တသုတ်ပြီးတသုတ် ဝင်လာခဲ့ကြ၏။ ဘုရား သားတော်များကဲ့သို့ပင် သူတို့သည်လည်း ဘုရားသမီးတော်များ အဖြစ်ဖြင့် သာသနာ့ကျက်သရေကို ဆောင်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ တေဒဂ်ဂုဏ်ထူးဆွတ်ခူးသူများ၊ ဈာန်အဘိညာဉ်ရ ရဟန္တာအရှင်မများ ထွက်

ပေါ်လာခဲ့ကြ၏။ ဤသည်ကို မထေရ်မြတ်ကြီးများလည်း ကောင်းကောင်းသိကြပါလိမ့်မည်။ မိမိတို့နှင့်အတူ သာသနာ့ အရိပ်မှာ ခိုလှုံခွင့် ရကြသည်ကို ကျေနပ်ကြပါလိမ့်မည်။ မိမိ တို့နှင့်အတူ သာသနာ့ အသီးအပွင့်ကို စားသုံးခွင့် ရကြသည် ကို ဝမ်းမြောက်ကြပါလိမ့်မည်။ သို့သော် အခြေအနေချင်း က မတူချေပြီတကား။

ဘုရားရှင် ရှိတော်မူစဉ်တုန်းကတော့ သူ့သမီးတော်များ ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ထိန်းသိမ်းတော် မူခဲ့ပါ၏။ အမျိုးသမီး များ၏ အားနည်းချက်ကို သိတော်မူသည့်အလျောက် ကျွန်ုပ် တို့ထက် ပိုမို၍ တင်းကျပ်သော သိက္ခာပုဒ်များ ပညတ်တော် မူခဲ့၏။ သူတို့ချည့် သီးသန့်ရပ်တည်ခွင့် မပေးပဲ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဩဝါဒကို ခံယူကြရ၏။ သူတို့ဘာသာ ရဟန်း ပြုပေးရုံနှင့် မပြီးသေးပဲ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်ကပါ ရဟန်းပြုပေးရ၏။ မယ်တော် ကြီး မဟာပဇာပတိဂေါတမီက ရဟန်းနှင့်ရဟန်းမ မခွဲခြားပဲ ထေရ်စဉ်ဝါလိုက် အရိုအသေပေးရန် လျှောက်ထားသော် လည်း ဘုရားရှင်က ခွင့်ပြုတော် မမူခဲ့ပါ။ အစစ အရာရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဦးဆောင်မှုကိုသာ ခံကြရ၏။ ဤမျှလောက် ထိန်း ချုပ်ထားသည့်ကြားကပင် အချို့က ဇာတိပြလာကြပြီမဟုတ် ပါလော။

ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်သာ

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က မိမိနှင့်ထပ်တူထား၍ မြောက်စား တော်မူခဲ့သော အရှင်မြတ်ကြီးကိုပင် ထုလ္လနန္ဒာနှင့်ထုလ္လတိဿာ

တို့က စော်ကားမော်ကား ပြောခဲ့သေး၏။ အပ်လုပ်သူထံ လာရောင်းသော အပ်ကုန်သည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တိတ္ထိ ဘောင် ရောက်ခဲ့ဘူးသူ ဟူ၍လည်းကောင်း အရမ်းကာရော စွပ်စွဲခဲ့သေး၏။ ထိုစဉ်တုန်းက—

"အာနန္ဒာ၊ သင့်စကားရပ်လော့။ ငါကား သည်းခံမြဲ သည်းခံ၏။ သို့သော် သံဃာ့ သဘောကိုကား ငါအတတ် မပြောလိုပေ။ အာနန္ဒာသည် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က ကိုယ်စားပြု၍ ချီးမြှောက်ခဲ့သော အရှင်မြတ်ကြီးကို ပိတ်ပင် တားဆီးနိုင်ခဲ့၏။ ရဟန်းမတပါးကိုကား မတားဆီးနိုင်ရှာ။ ထိုရဟန်းမနှင့် ငြိစွန်းခြင်း သော်လည်းကောင်း၊ ချစ်ခင်နေ ခြင်းသော်လည်းကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ရဟန်းတို့က သင့်ကို မထင်ပါစေနှင့်"

ဤသို့ အရှင်မြတ်ကြီး မိန့်ကြားခဲ့၏။

မိန့်ကြားသလောက်ကြီး အခြေအနေ မဆိုး လာသော် လည်း ဤဖြစ်ရပ်များအတွက်ကျွန်ုပ်၏တာဝန်ဖြစ်နေကြောင်း ကား ထင်ရှားနေပါပြီ။ သူတို့ကို သာသနာတော်တွင်း မရောက်ရောက်အောင် ကျွန်ုပ်က ဇွတ်အတင်း သွတ်သွင်းလာ ခဲ့၏။ အရှင်မြတ်ကြီးအား မဟုတ်မတရား စော်ကားသူမှာ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်မ ဖြစ်နေ၏။ ဤသို့ စော်ကားခြင်းကလည်း ကျွန်ုပ်အား 'သည်သူငယ်ကလေး' ဟု ခေါ်ခြင်းတွင် အခြေခံ သျက်ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤအမှုများနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်ကိုမှ အပြစ်မတင်လျှင် မည်သူ့ကို အပြစ်တင်ရတော့မည်နည်း။

(စူဠဝဂ်၊ ပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

အမိုက်ဇာတ် ခင်းလိုသူ

ယခုလောလောဆယ်တွင် နှုတ်သရမ်းသော ထုလ္လနန္ဒာတို့သည် သာသနာ့ဘောင်မှာ မရှိတော့ပါ။ သို့သော် နောက်နောင် အခါတွင် သူ့လိုရဟန်းမတွေ ပေါ်မလာဟု မဆိုနိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်က မျက်နှာသာပေးလျှင် ပေးသည့်အလျောက် ပေါ်ပေါက်လာကြပါဦးမည်။ နှုတ်သရမ်းသူသာမက အလို လိုက်၍ အမိုက်ဇာတ်ခင်းအောင် ဆွဲဆောင်သူပင် ရှိခဲ့ဘူးပြီ မဟုတ်ပါလော။

ကောသမ္ဗီမြို့၊ ဃောသိတာရုံကျောင်းမှာ နေစဉ်တုန်းက ဖြစ်၏။ ဒကာ တယောက်က ရဟန်းမတပါး ဖျားနာနေ ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကို ဖူးတွေ့လိုပါကြောင်း လျှောက်ထား၍ ရဟန်းမ နေထိုင်ရာ ကျောင်းသို့ ကျွန်ုပ် သွားရောက်ခဲ့၏။ ရဟန်းမတို့အား ဆုံးမစကား ပြောကြားရန် တာဝန်ပေးအပ် ခြင်း ခံထား၍ ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းမတို့ နေထိုင်ရာသို့ သွား လာဝင်ထွက်ခွင့် ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ် ရောက်သွားသောအခါ အခြား ရဟန်းမများ လုံးဝမရှိပေ။ မှာကြား လိုက်သော ရဟန်းမ တပါးတည်းသာ ချောင်ကျကျ ခုတင်ပေါ်မှာ ရှိနေပေသည်။ ခေါင်းမြီးခြုံကာ အိပ်လျက်ရှိပေသည်။

အမိုက်မကို တရားပြခြင်း

အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်ရုံနှင့် ကျွန်ုပ် အဖြစ်မှန်ကို ရိပ် စားမိပါပြီ။ ထို့ကြောင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ထိုင်ကာ သူ့ကို တရား ဟောခဲ့ရပါသည်။

"အို–နှမ၊ ဤကိုယ်ခန္ဓာသည် အာဟာရကြောင့် ဖြစ်ထွန်းလာ၏။ အာဟာရကို အမှီပြု၍ အာဟာရအပေါ်တွယ်တာမှုကို ပယ်စွန့်သင့်၏။ ဤစကား၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကား ဤသို့ဖြစ်၏။ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတပါးသည် ဆွမ်းစားသောအခါ အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်း၍ စားသောက်၏။ အားခွန်ဗလ တိုးပွားရေး အတွက်မဟုတ်။ ကိုယ်ခန္ဓာမျှတ၍ တရားနှလုံး သွင်းနိုင်ရုံသာ မျှတစွာ စားသောက်၏။ ဤသို့ မျှတသော အာဟာရကို အမှီပြု၍ အာဟာရအပေါ် တွယ်တာမှုကို ပယ်စွန့်နိုင်ပေသည်။

"အို–နှမ၊ ဤကိုယ်ခန္ဓာသည် တဏှာကြောင့်ဖြစ်ထွန်းလာ၏။ တဏှာကိုအမှီပြု၍ တဏှာကိုပယ်စွန့်သင့်၏။ ဤစကား၏ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကား ဤသို့ဖြစ်၏။ ဤ သာသနာတော်၌ ရဟန်းတပါးသည် ရဟန်းတပါး ရဟန္တာ ဖြစ်သွားကြောင်း ကြားသိရသောအခါ 'ငါသည်လည်း ဘယ်အခါတွင် သူကဲ့သို့ ဖြစ်ပါအံ့နည်း' ဟု တောင့်တမိ၏။ တောင့်တပြီးနောက် နည်းမှန်လမ်းကျ ကျင့်သုံးသဖြင့် ရဟန္တာ ဖြစ်သွားသောအခါ ရဟန္တာဖြစ်ချင်သော အလိုတဏှာကို ပယ်စွန့်နိုင်ပေသည်။

"အို–နှမ၊ ဤ ကိုယ်ခန္ဓာသည် မာနကြောင့် ဖြစ်ထွန်းလာ၏။ မာနကိုအမှီပြု၍ မာနကိုပယ်စွန့်သင့်၏။ ဤစကား၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကား ဤသို့ ဖြစ်၏။ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတပါးသည် ရဟန်းတပါး ရဟန္တာ ဖြစ်သွားကြောင်း ကြားသိရသောအခါဘုရားသားတော်ချင်းအတူတူ သူသည်ပင် ရဟန္တာဖြစ်သေး၏။ ငါကောအဘယ့်ကြောင့် မဖြစ်နိုင်ရမည်

နည်း ဟု မာန်မာနထား၏။ မာန်မာန ထားပြီးနောက်နည်းမှန် လမ်းမှန်ကျ ကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် ရဟန္တာဖြစ်သောအခါ ထားခဲ့သော မာန်မာနကို ပယ်စွန့်နိုင်၏။

''အို-နှမ၊ ဤကိုယ်ခန္ဓာသည် မေထုန်မှုကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာ၏။ မေထုန်မှုကိုကား အကြောင်းရင်းကစ၍ ပယ်စွန့်သင့်ကြောင်း ဘုရားရှင်မိန့်ကြားတော်မူပေသည်''

အလိုလိုက်၍ အမိုက်ဇာတ် မခင်းသင့်ကြောင်း တရားလေးပုဒ် ဟောကြားလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်အပေါ်စွဲလမ်းနေသော ရဟန်းမသည် အမြင်မှန်ရသွားပေသည်။ သူ့အပြစ်ကိုထုတ်ဖော်ဝန်ချသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း လက်ခံကျေနပ်ရပေသည်။

(အင်္ဂုတ္တရ၊ စတုက္ကနိပါတ်၊ ဣန္ဒြိယဝဂ်၊ ဘိက္ခုနီသုတ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

အထိန်းအချုပ် လုပ်ရုံမျှသာ

ဤကဲ့သို့သော အရေးအခင်းများကြောင့် သာသနာကြီး၏ နောက်ရေးကို ရင်လေးနေကြခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့သော အရေးအခင်းများကို မြင်တော်မူသဖြင့် ဘုရားရှင်က ခြောက်ကြိမ်တိုင်တိုင် တားမြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ တားမြစ်ထားသည့် ကြားကပင် ကျွန်ုပ်က မရ ရအောင် တောင်းဆို၍ ပေးခဲ့မိချေပြီ။

တကယ်တော့ဖြင့် မထေရ်ကြီးများကိုယ်တိုင်က ဘိက္ခုနီသာသနာကို ပယ်ဖျက်လိုစိတ် ရှိကြမည်မဟုတ်ပါ။ ဆုလ္လနန္ဒာတို့လို

ရဟန်းမမျိုးတွေ တိုးပွားမလာမီ၊ တားမနိုင် ဆီးမရဖြစ်မလာသေးမီ အထိန်း အချုပ် လုပ်ထားရန်သာ ရည်ရွယ်ကြပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်ရဟန်းမများအားလုံးကိုယ်စား သူတို့၏ အကျိုးတော်ဆောင်ကြီးကို နှိမ်ထားလိုက်ကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အပြစ်တင်ထိုက်၍ အပြစ်တင်သည်ဖြစ်ပါလျက် မထေရ်ကြီးများသည် ကျွန်ုပ်ကို ရုတ်တရက် ပြောရက်ကြဟန် မတူပါ။ ထို့ကြောင့်အရေးမကြီးသော ကိစ္စများဖြင့် တစတစ အခြေပြုပြီးခါမှ လိုရင်းကိစ္စကို ပြောဆိုကြခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်အပေါ် သက်ညှာကြပါပေသည်။

မယ်တော်ကြီး၏ ကျေးဇူးကြောင့်

ဤလိုလိပ်ပတ်လည်အောင် သိထားတော့လည်း မထေရ်ကြီးများ စကားကို ငြင်းပယ်ရန်မရှိတော့ပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ဘက်ကလည်း မရ ရအောင် တောင်းပေးထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်မို့ တောင်းပေးရခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ဘက်လုံးကို မထိခိုက်ရလေအောင် ကျွန်ုပ်က ဤသို့ လျှောက်ထားလိုက်ရပါတော့သည်။

"အရှင်ဘုရားတို့၊ ဤ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် ဘုရားရှင်အား မယ်တော်ရင်းတမျှ ပြုစုခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ မယ်တော်မာယာကွယ်လွန်ပြီးနောက် သူကိုယ်တိုင် နို့ချိုတိုက်ကျွေး၍ ကြီးပြင်းအောင် မွေးမြူ ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်

မယ်တော်ကြီး ဂေါတမီ အပါအဝင် အမျိုးသမီးများ သာသနာ့ဘောင် ဝင်ရောက်ခွင့်ကို မရရအောင် ကြိုးစားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအမှုကို တပည့်တော် အနေနှင့် အပြစ်ဟူ၍ ရှုမြင်၍မရနိုင်ပါ။ သို့သော် မထေရ်ကြီးများကို လေးစားသောအားဖြင့် အပြစ်ဟု ဝန်ခံပါသည်ဘုရား"

(စူဠဝဂ်၊ ပဥ္စသတိကက္ခန္ဓက ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းကြပါစေသတည်း

ဇာတ်လမ်းကြီး ပြီးဆုံးပါတော့မည်

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးကို ရွှင်ပြုံးစေတတ်၊ နှစ်သိမ့်တတ်သော အို–သူတော် သူမြတ်အပေါင်းတို့၊ လာခြင်း ကောင်းသော ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးနှင့် တကွ တပည့် သာဝက အပေါင်း၏ ကောင်းသောလာခြင်း ကောင်းသတင်းအဖုံဖုံကို ကျွန်ုပ်က ဇာတ်စုံခင်း၍ ပြခဲ့ပါပြီ။

ခင်းလာခဲ့လေသမျှဇာတ်လမ်းများကို ဤအခန်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်၍ပေးရပါတော့မည်။ကျွန်ုပ်၏တသက်တာမှတ်တမ်းဇာတ်

လမ်းရှည်ကြီးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နှားဆင်နေကြသော ပရိသတ်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ရပါတော့မည်။

ဤမျှရှည်လျားလှသော ဇာတ်လမ်းကြီးကို နားဆင်နေကြရသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ပရိသတ်များ ငြီးငွေ့ကြလိမ့်မည်မထင်ပါ။ ရတနာသုံးပါးနှင့် ပတ်သက်သော ကြောင်းခြင်းရာများကို ပြောရမည်ဆိုပါက ကျွန်ုပ်ကလည်း မောသည် ပန်းသည်ဟု မထင်တတ်ပါ။ တင်ပြခဲ့လေသမျှ ကြောင်းခြင်းရာများကိုလည်း ပြီးပြည့်စုံပြီဟု မယူဆသေးပါ။ နောက်ထပ်နှစ်တရာကြာအောင် ပြောနေသော်လည်း ပြီးဆုံး ဦးမည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အသက်ရှင်နေခွင့်ရှိသော ရက်များက ကုန်လွန်သွားကြပါချေပြီ။ ယနေ့ နေဝင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ဘဝ သံသရာကြီး ပြီးဆုံးပါတော့မည်။

အမှောင်ရိပ်ကြီး သန်းလာပြီ

နေခွင့်ရသောရက်များနှင့် တိုင်းတာ၍ ပရိသတ် အားလုံးနှင့် သင့်လျော်မည့်အကြောင်းအရာများကို ရွေးချယ်ကာ တင်ပြခဲ့ပါသည်။ သဒ္ဓါတြွေ ပညာတြွေ နှစ်ထွေ နှစ်ဝ မျှတသော စိတ်ဓာတ်များ ပွားစီးနိုင်မည့် ဇာတ်ကွက် ဇာတ်လမ်းများကို အထူးဦးစားပေး၍တင်ပြခဲ့ပါသည်။

ယခုပြောယင်းဆိုယင်းမှာပင် ညနေစောင်း၍ လာပေပြီ။ အနောက်ဘက်တောင်တန်း၏ အရိပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ရွာကလေးပေါ်မှာ တစတစ လွှမ်းမိုးလာသကဲ့သို့ မရဏ အရိပ်ကြီးက

လည်း ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှာ လွှမ်းမိုး လာနေချေပြီ။ ထို့ကြောင့် ပြောပြရန်ကျန်နေသေးသော အကြောင်း အရာများကို ခြုံမိအောင် ပြောရပါတော့မည်။

သံဂါယနာမှာ မပါလို

တဆက်တည်း တင်ပြလာခဲ့သော သံဂါယနာတင် ခန်းများတွင် အရှင် ပုရာဏတို့ ကြွရောက်လာကြောင်း မပါဝင်သေးပါ။ ကုသိနာရုံတွင် သံဂါယနာတင်ရေး စတင် ဆွေးနွေးကြစဉ်က သံဂီတိကာရ သံဃာ ငါးရာမှတပါး အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များ ရာဇဂြိုဟ်မှာ ဝါမဆိုရဟု စည်းကမ်း သတ်မှတ်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် သံဂါယနာ တင်ပွဲသည် ဝါကျွတ်ပြီးသည့် နောက်မှာလည်းဆက်လက်၍ ကျင်းပနေရသည်ဖြစ်ရာကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ အရှင်ပုရာဏ ရောက်ရှိလာပေသည်။ ဒက္ခိဏာဂိရိရွာကြီးမှတဆင့် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်သို့ ဆိုက်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အရှင်ပုရာဏသည် တပည့်ရဟန်း ငါးရာရှိ၍ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ရဟန္တာကြီးတပါးဖြစ်ပါ၏။ အရှင်ပုရာဏ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို လေးစားကြသဖြင့် သံဂီတိကာရက အရှင်မြတ်များက သံဂါယနာတင်ရာတွင် ပါဝင်ပါရန် ဖိတ်ခေါ်ကြပါ၏။ သို့သော် အရှင်ပုရာဏက လက်မခံပါ။

''ငါ့ရှင်တို့၊ မထေရ်ကြီးများက ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သံဂါယနာတင်ခြင်းသည် ကောင်းမြတ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ငါတို့သည်

ကား ဘုရားရှင့် ရှေ့တော်မှောက်မှ ငါတို့ကိုယ်တိုင် ကြားနာမှတ်သားခဲ့ရသည့်အတိုင်းသာ ဆောင်ကြကုန်အံ့"

အရှင်မြတ်ကြီးက သူ့သဘောထားကို ပြတ်သားစွာ မိန့်ကြားလိုက်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ သံဂါယနာတင်ပွဲကြီးကို ကန့်ကွက်ခြင်းလည်း မပြု၊ ထောက်ခံချက်လည်း မပေးလိုသော သဘော ဖြစ်ပေသည်။

နောင်ရေးကို တမျိုးတွေးမိသည်

အရှင် ပုရာဏကဲ့သို့ပင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဘုရားရှင့် ထံတော်ပါးမှ ကြားနာ ခဲ့ရသည်ချည့် ဖြစ်ပါ၏။ အခြား အခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း အနည်းနှင့်အများ ကြားနာ ဘူးကြပါ၏။ ဟောကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တရားတို့ မထူးခြားသော်လည်း နာယူသောပုဂ္ဂိုလ် ကွဲပြားလျှင် ကွဲပြား သည့် အ လျောက် အမှတ်အသား ကွဲပြားနိုင်ပေသည်။ သဘော အယူအဆ လွဲမှားနိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် အမှတ်အသားတွေ အယူအဆတွေ မကွဲပြားနိုင်အောင်၊ မလွဲမှားနိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့ သံဂါယနာတင်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ စုပေါင်းရွတ်ဖတ်၍ အတည်ပြုထားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အရှင်ပုရာဏ မထေရ်မြတ်ကြီးကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ အတည်ပြုထားသည်ကို မကန့်ကွက်ပဲ သူ့မူနှင့်သူ စခန်းသွားမည်ဟု ဆိုပေသည်။ ဘုရားရှင်၏ မျက်မှောက် တပည့်ကြီးဖြစ်၍ သူ့လက်ထက်တွင် မလွဲနိုင် မမှားနိုင်ပါ။ သို့သော် သူ့လောက်

အရည်အချင်း မရှိတော့သော တပည့်များလက်ထက် ရောက်လျှင်မူ မည်သို့ ရှိပါမည်နည်း။ တစထက်တစ အယူအဆ မတူမျှသော အချက်များ ထွက်ပေါ်လာကြလျှင် ဤသာသနာတော်ကြီးဝယ် စင်ပြိုင်အုပ်စုများ ပေါ်ပေါက်လာကြ ရပေတော့မည်။

(စူဠဝဂ်ိ ပါဠိတော် ပဥ္စသတိကက္ခန္ဓက)

သံဂါယနာပွဲကြီး ပြီးစီးပြီ

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်တို့ တာဝန်ကား ကျေပွန်ခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့လက်ထက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ စွမ်းနိုင်သမျှ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်၍ ပြီးခဲ့ပေပြီ။ နောင်ရေး နောင်တာကား နောင်လာနောက်သားတို့ တာဝန်သာ ဖြစ်ပေသည်။ သာသနာ့ ဝန်ထမ်းအားလုံးတို့ မကွဲမပြား တသားတည်း နေနိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့ တည်ဆောက်ခဲ့သော အုတ်မြစ်ကို သည်းခံမှု၊ နှလုံးအေးဖြင့် အရှုံးပေးမှုဟူသော အင်္ဂတေဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား၏။ ဤ အုတ်မြစ်ပေါ်မှာ ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ဆောက်လာကြမည့် အဆောက်အအုံတို့မှာလည်း သည်းခံမှုအင်္ဂတေဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားရမည်သာ ဖြစ်၏။ သည်းခံမှု အင်္ဂတေ မခိုင်မြဲလျှင် အစိတ်စိတ် အမြွာမြွာ ပြိုကွဲကြရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်၏တပည့်များ၊ ကျွန်ုပ်၏ ဒကာဒကာမများမှတဆင့် ဤစကားကို သားစဉ်မြေးဆက် လက်ဆင့်ကမ်းကြပါရန် အထူး မှာကြားလိုပါသည်။

ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့မှစ၍ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ကျင်းပလာခဲ့သော သံဃါယနာ ပွဲတော်ကြီးသည် တပို့တွဲ လပြည့်နေ့တွင် ပြီးစီး အောင်မြင်ခဲ့ပါပြီ။ မနှစ်တုန်းက သည်နေ့ တွင် ဘုရားရှင် အားယူသခ်ါရ လွှတ်တော်မူသဖြင့် တတောလုံး တတောင်လုံး သိမ့်သိမ့် တုန်ခဲ့ရပါသည်။ ယနေ့မှာလည်း တမြို့လုံး တပြည်လုံး သိမ့်သိမ့် တုန်လှုပ်ပြန်ပါပြီ။ သံဃါယနာ ပွဲကြီး ပြီးစီး အောင်မြင်ခြင်းကို ကောင်းချီး ပေးကြခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဆန္နအတွက် ဗြဟ္မဒဏ်

သံဃါယနာပွဲကြီး ပြီးဆုံးခါနီးတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားရှင် မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သော အချက်တခုကို တင်ပြရပြန်ပါသည်။ ဆန္နအတွက် ထားခဲ့သော ဗြဟ္မဒဏ်ကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ သည် ကိစ္စအတွက်ကား သေသေချာချာ မေးလျှောက်လိုက်မိ၍ အခက်အခဲ မရှိပါ။ မိန့်ကြားတော် မူခဲ့သည့်အတိုင်း ဆောင် ရွက်ရုံသာ ရှိပါတော့သည်။

ဤကိစ္စအတွက် မထေရ်ကြီးများက ကျွန်ုပ်ကိုပင် တာဝန် ပေးကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆန္နရှိရာ ကောသမ္ဗီမြို့တော်၊ ဃောသိတာရုံကျောင်းသို့ လာခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ် ရောက် လာကြောင်း ကြားသိရသည်နှင့် ဆန္နကလည်း ကျွန်ုပ်ထံ လာရောက်၍ ရှိခိုး ဦးခိုက်သဖြင့်—

"ဆန္န၊ သံဃာက သင့်ကို ဗြဟ္မဒဏ် ပေးရန် စေလွှတ်လိုက်သဖြင့် ငါ လာခဲ့ရပေသည်"

ခရီးရောက်မဆိုက် လိုရင်းကိစ္စကို ပြောလိုက်ရ၏။

"အရှင် အာနန္ဒာဘုရား၊ ဗြဟ္မဒဏ်ဟူသည် မည်သို့ပါနည်း"

"ဆန္န၊ သည်ကနေ့မှာ သင် ပြောချင်ရာပြောပါတော့။ သင့်ကို မည်သည့် ရဟန်းကမျှ မပြောဆိုရ၊ မဆုံးမရ၊ မကန့်ကွက်ရ။ ဤသို့ ဒဏ်ပေးလိုက်ကြပေသည်"

သိလိုရေးနှင့် မေးလာသော ဆန္နအား ကျွန်ုပ်က အကြောင်းမှန်ကို ပြောပြလိုက်ရာ ဆန္နမှာ မြေပေါ်သို့ ဘုံးကနဲ လဲကျသွားရှာပေသည်။ သူ့ကို မည်သူကမျှ ဆေးဖော်ကြောဖက် လုပ်ကြတော့မည် မဟုတ်၍ စိတ် ထိခိုက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

သူ့ကို ဤသို့ပြောလိုက်လျှင် ဤသို့ ခံစားရမည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်ထားပါသည်။ သို့သော် သူ့အပေါ် မေတ္တာ ကရုဏာထားတော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင်က ပေးခဲ့သော ဆေးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်က မလွှဲသာမရှောင်သာတိုက်လိုက်ရပေသည်။ ရုတ်တရက် အနေမှာဆေးဒဏ်ကို ခံလိုက်ရသော်လည်း နောက်နောင်မှာ အကျိုးရှိလာပါလိမ့်မည်။

(စူဠဝဂ်ပါဠိတော် ပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက)

ငါမဟုတ်သော ငါ့စိတ်ကြောင့်

ဃောသိတာရုံကျောင်းမှ ရဟန်းအားလုံးက ဆေးဖော်ကြော ဖက် မလုပ်ကြတော့သဖြင့် ဆန္နသည် ဗာရာဏသီမြို့သို့ ထွက် ခွာသွား၏။ ကျွန်ုပ်မှာ သံဃာက ပေးလိုက်သော တာဝန် ကျေပွန်ပြီဖြစ်သော်လည်း ဆန္န၏နောင်ရေးကို ငဲ့ရန် ရှိသဖြင့် ဃောသိတာရုံကျောင်းမှာပင် ဆက်၍နေရ၏။ ကျွန်ုပ်မျှော်လင့် ထားသည့်အတိုင်း မကြာမီမှာပင် ဃောသိတာရုံသို့ ဆန္န ပြန် ရောက်လာပါ၏။

ဗာရာဏသီမြို့အနီး၊ မေ့စကြာ ဟောခဲ့သော မိဂဒါဝုန် တောတွင် ယခု ကျောင်းတိုက်ကြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ ဆန္နသည် မိဂဒါဝုန်ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်ရှိပြီးနောက် တကျောင်းပြီး တကျောင်း လှည့်လည်၍ နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်ဆိုပါ၏။ ဗြဟ္မဒဏ် ပေးထားကြောင်း ကြားသိထားသဖြင့် ဘယ်ရဟန်းကမှ သူ့ ကို စကားဖက်၍ မပြောကြဆိုပါ၏။ သို့သော် သူက တရား ဟောပြပါရန် ကြိမ်ဖန်များစွာ တောင်းပန်ကြသည်တွင်ကား သူ့ကို တရားဟောကြရပေတော့သည်။ သူ ကြားနာခဲ့ရသော တရားကို ဆန္နက ကျွန်ုပ်ထံ ပြန်လည် လျှောက်ထားသည်မှာ–

"အရှင် အာနန္ဒာဘုရား၊ တပည့်တော်က တရားတောင်း သောအခါ မထေရ်ကြီးများက ခန္ဓာငါးပါးနှင့်တကွ သင်္ခါရ တရား ဟူသမျှ၏ အနိစ္စလက္ခဏာနှင့် တရားသဘောဟူသမျှ၏ အနတ္တလက္ခဏာကို ဟောကြားကြပါသည်။

"မထေရ်ကြီးများ ဟောကြားသည့်အတိုင်း တပည့်တော်လည်း သဘောပေါက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သင်္ခါရချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်တရားကို တပည့်တော် မျက်မှောက်မပြုနိုင်ပါ။ ပူလောင်ခြင်း၊ စွဲလမ်းခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။ ဤတရားတို့သည် အနတ္တဖြစ်ကြပါလျှင် ငါ ဟူသော တွေးတောမှုက အဘယ်သို့ ဖြစ်ပေါ်လာပါသနည်း။ သစ္စာလေးပါးတရားကိုထိုးထွင်းသိထားသူဖြစ်လျှင် ဤသို့သော တွေးတောမှုမဖြစ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် တပည့်တော်အား သဘောပေါက်အောင် တရားပြနိုင်မည့်အရှင်ဘုရားထံ ပြန်လာရခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဘုရား"

ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ် မပါသောကြောင့်

ယခင်က အပြောရအဆိုရ ခက်သလောက် ယခုတော့ သီတင်းသုံးဖော်များ နှစ်သက်အောင် ပြောတတ်၊ ဆိုတတ် နေပါပြီ။ ဗြဟ္မဒဏ်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဆန္န၏လျှောက်ထားချက်ကို သုံးသပ်ကြည့်သောအခါ ဆန္နသည် အကြောင်းတရားနှင့်တကွ ခွဲ၍ မသုံးသပ်ပဲ ဖြစ်ပျက်ဆဲ သင်္ခါရတရားကိုသာ ဝိပဿနာ ရှုမိပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သူတပါးတည်းတော့ မဟုတ်ပါ။ ဝိပဿနာဝါနုသေးသူများသည်း ဆန္နကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နိုင်ကြပေသည်။

အစွန်းနှစ်ဘက် လွတ်သော တရား

တရားဘက်လိုက်လာခါမှ သောင်မတင်ရေမကျ ဖြစ်နေရသော ဆန္ဒအတွက် ပိဋကသုံးပုံထဲမှ အသင့်လျော်ဆုံးသော တရားကို ရှာဖွေသောအခါ အရှင်ကစ္စာနအား ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သော တရားတပုဒ်ကို တွေ့ရှိလာပေသည်။ ထိုတရားထဲမှ လိုရင်းကို အချုပ်မျှပြရသော်—

"ကစ္စာန၊ တရားသဘောများကို အစဉ်အမြဲ တရှိထဲရှိနေပါသည်ဆိုလျှင်အစွန်းတဘက်ဖြစ်၏။ လုံးဝမရှိပါဆိုလျှင်လည်း အစွန်းတဘက်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါဘုရားသည် ထိုအစွန်းနှစ်ဘက်သို့ မချဉ်းကပ်မူ၍ မှန်ကန်သောအလယ်လမ်းကြောင်းဖြင့်သာ တရားဟောပြ၏။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ကြောင်းကျိုးဆက်တရားကို ဟောကြားကြ၏။ ကြောင်းကျိုးဆက်ပုံကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိမြင်ရာမှ ကြောင်းကျိုးပြတ်ရာ နိဗ္ဗာန်တရားတော်ကြီးကို သိမြင်ရေးအထိ ငါဘုရား ဟောကြားပေသည်"

ဗြဟ္မဒဏ် ပြီးငြိမ်းခြင်း

ဘုရားဟော ဒေသနာတော်ဖြင့် ကျွန်ုပ်က ကူညီပေးလိုက်သဖြင့် ဆန္နသည် အာသဝကင်းကွာသော ရဟန္တာအဆင့်ထိ ရောက်သွား၏။ ဤတွင် ဆန္နသည် ကျွန်ုပ်ထံ ချဉ်းကပ်လာကာ သံဃာက ပေးလိုက်သော ဗြဟ္မဒဏ်ကို ရုပ်သိမ်းပေးပါရန် တောင်းပန်၏။

"ဆန္န၊ သင် အရဟတ္တဖိုလ် မျက်မှောက် ပြုနိုင်ရေးအတွက် ဤဒဏ်ကို ပေးရခြင်းဖြစ်ရာ ယခုသင်ကိုယ်တိုင် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပြီဖြစ်၍ ဗြဟ္မဒဏ်သည် အလိုအလျောက် ပြီး ငြိမ်းသွားပေပြီ" ဟု ပြောပြလိုက်ရပေသည်။

(စူဠဝဂ် ပါဠိတော်၊ ပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက၊ ခန္ဓသံယုတ်၊ ထေရဝဂ်၊ ဆန္နသုတ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

ကျေးဇူးမြင်လေ ကျေးဇူးတင်လေ

သံဂါယနာပွဲတော်ကြီးနှင့်ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း ကိစ္စများကို ပြီးပြတ်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီးချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် မြို့ကြီးပြကြီးများကို တဖြည်းဖြည်း စွန့်ခွာလာခဲ့၏။ မိမိ စိတ်နှလုံး မွေ့လျော်ရာ ရောဟိဏီ မြစ်ကမ်းပေါ်က ဤရွာကလေး များမှာချည့် သက်တောင့်သက်သာ နေလာခဲ့၏။ နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်မျှ အနေကြာလာသည့်အလျောက် ဤရပ် ဤရွာ များတွင် ကျွန်ုပ်၏ တပည့် မတော်သူဟူ၍ပင် မရှိတော့ပါပြီ။

စိတ်သွားရာ ကိုယ်မပါနိုင်တော့သည့် အိုမင်းရွတ်တွအချိန် ပိုင်းတွင် ပူဆာငြိမ်းရာ မြတ်ချမ်းသာတရားကြီးကို လက်ဆုပ် လက်ကိုင် ထားရှိ၍သာ တော်တော့သည်။ ဤတရားကြီးကို မျက်မှောက်ပြု၍ အေးငြိမ်းချမ်းသာသည့် အရသာကို ခံစားရ လေလေ ဤချမ်းသာကို ပေးတော်မူခဲ့သည့် ကျေးဇူးရှင်ကြီး ကို သတိရလေလေ။ ယနေ့တော့ ကျေးဇူးရှင်ကြီး စံမြန်းရာ

နိဗ္ဗာန်နန်းသို့ အတူ လိုက်ပါရပေတော့မည်။ ညီတော် နောင်တော်တို့ ဆုံမိကြပါတော့မည်။

ကျွန်ုပ်၏ကျောင်းဒကာကြီး

မဆုံမီ နောက်ဆုံးအချိန်ပိုင်းကလေး၌ ကျွန်ုပ်အပေါ် ကျေးဇူး ပြုခဲ့သော ကျောင်းဒကာကြီး တယောက်ကို အမှတ်တရ တင်ပြလိုပါသေးသည်။

ဝေသာလီမြို့တော်အနီးရှိ ဗေလုဝရွာမှာ ကျွန်ုပ် နေထိုင် စဉ် ကျောင်းဒကာကြီးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့၏။ အင္ဂကနဂရ မြို့သား ဖြစ်၍ ဒသမဟု ခေါ်တွင်၏။ သူတို့မြို့မှာရှိသော သူဌေးများ ကို အမျိုးအနွယ်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာအား ဖြင့်လည်းကောင်း မြင့်ရာမှ နိမ့်ရာသို့ တန်းစီကြည့်လိုက်သော အခါ ဆယ်ယောက်မြောက် ဖြစ်နေသဖြင့် ဒသမဟု အမည် တွင်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဒသမသဌေးသည် ပါဋလိပုတ်မြို့ ကုက္ကုဋာရာမကျောင်းမှ တဆင့် ကျွန်ုပ်ထံ သတင်းမေး၍ လိုက်လာခဲ့၏။ အရဟတ္တဖိုလ် ထိ ဆိုက်ရောက်နိုင်သော ကျင့်သုံးနည်းကို မေးလျှောက်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း လောကီစျာန် အဆင့်ဆင့် ရရှိပုံမှစ၍ နောက် ဆုံး နိဗ္ဗာန်ထိဆိုက်ရောက်ပုံ၊ ပွားများခဲ့သောသမထ ဝိပဿနာ များ အပေါ် တွယ်တာမှု ရှိနေသေးလျှင် အနာဂါမ်မျှသာ ဖြစ်နိုင်ပုံ၊ တွယ်တာမှုကင်းစင်သွားလျှင် ရဟန္တာဖြစ်နိုင်ပုံများ ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဟောကြား လိုက်၏။ ဤတွင် ဒသမသဌေး

ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်ကာ ဝေသာလီမြို့တော်နှင့် ပါဠလိပုတ်မှာ ရှိသမျှ သံဃာအားလုံးကို ပင့်၍ ဆွမ်း ဆက်ကပ်၏။ ရဟန်း တပါး တပါးကို သင်္ကန်း တစုံစီ လှူကာ ကျွန်ုပ်ကို တိစီဝရိက် သင်္ကန်း ၃ ထည် ဆက်ကပ် ပေသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ရည်စူး၍ ကျောင်းဆောင်ပေါင်း ငါးရာကိုလည်း ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခဲ့ပါပေသည်။

(မဇ္ဈိမနိကာယ်၊ အဋ္ဌကနာဂရသုတ်၊ ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ)

အမ္ဗပါလီထေရီမ

ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ သာသနာတော်ကြီးအတွက်ပါ ကျေးဇူးများလှသဖြင့် ဤအကြောင်းကို အမှတ် တရ တင်ပြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သာသနာတော်နှင့် တိုက်ရိုက် မသက်ဆိုင်သော တိုင်းရေး ပြည်ရေးကိစ္စများကိုကား ကျွန်ုပ်အကျယ်တဝင့် မတင်ပြလိုတော့ပါ။ သာဝတ္ထိမြို့တော်ကြီးဝယ် မည်သူနန်းစံနေသည်ဟူ၍ မစူးစမ်းမိတော့ပါ။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်က သာသနာ့ဒါယကာ အဇာတသတ် မင်းကြီးအား သူ့သားတော် ဥဒယဘဒ္ဒက လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်၍ ထီးနန်း သိမ်းခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ဝဿကာရ အမတ်ကြီး ဖြိုခွင်း၍ ဝေသာလီတပြည်ထောင်လုံး ပျက်စီး ခန်းများသည် လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်အတွက် သံဝေဂဖြစ်ပွားရုံသာ ရှိပါတော့သည်။ ဝေသာလီမြို့တော်ကြီး မပျက်စီးသေးမီကလေးမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပစ္စည်းလေးပါး ဒကာမ အမ္ဗပါလီတယောက် သူ့သားရဟန်း ဝိမလ

ကောဏ္ဍညထံ ရဟန်း ပြုသွားကြောင်း ကြားသိရပေသည်။ သေကျေပျက်စီးရမည့်ဘေး၊ သံသရာဘေးနှစ်မျိုးလုံးမှ လွတ်မြောက်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်ဝမ်းမြောက် မိပေသည်။

(အမ္ဗပါလီထေရီဂါထာ အဋ္ဌကထာ)

ကျွန်ုပ်၏ မေတ္တာစေတနာ

ပြောယင်းဆိုယင်းနှင့် အနောက်က တောင်စွယ်မှာ နေတခြမ်း ကွယ်သွားပါပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ စကားအဆုံးတွင် နေလုံးလည်း ကွယ်သွားပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် သင်တသည့် ဒကာ ဒကာမများအား ကျွန်ုပ် နှုတ်ဆက်ရပါတော့မည်။

နေလုံးကွယ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဓေရာဟိဏီမြစ်၏အယက်ကောင်းကင်သို့ တက်သွားပါလိမ့်မည်။ ထက်ကောင်းကင်မှာ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကုန်၍ ကိုယ်ခန္ဓာကို တေဇောဓာတ် လောင်ကျွမ်းပေလိမ့်မည်။ ကျင်းကျန်ရစ်သော ဓာတ်တော်များသည် မြစ်ကမ်းနှစ်ဘက်သို့ အညီအမျှ ကျလာပေလိမ့်မည်။ မြစ်ကမ်းနှစ်ဘက်မှ တပည့် ဒကာ ဒကာမများ အပေါ်ကျွန်ုပ်က ညီမျှစွာ မေတ္တာထားကြောင်း သက်သေပြကြပေလိမ့်မည်။

တရားနှင့်သာဖြေကြပါတော့

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးကို ရွှင်ပြုံးစေတတ်သော၊ နှစ်သိမ့်တတ်သော အို-သူတော်မြတ်အပေါင်းတို့၊ အို-တပည့်အပေါင်းတို့၊

အို-ဒကာ ဒကာမအပေါင်းတို့၊ မဆွေးကြပါနှင့်တော့။ မငိုကြပါနှင့်တော့။ စောစောကတည်းက ဘုရားရှင်ဟောထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ချစ်ခင်အပ်၊ မြတ်နိုးအပ်သော သူများနှင့် ရှင်ကွဲသော်လည်းကောင်း၊ သေကွဲသော် လည်းကောင်း ကွဲရမည်။ ဖောက်လွဲဖောက်ပြန် ဖြစ်ရဘတ်သည် ဟု သတိပေးထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ဖြစ်သဘောရှိ၍ ပျက်တတ်သော တရားအစုကိုမပျက်ပါစေနှင့်ဟု တောင့်တ၍မရစကောင်းပေ။

အရှင်ဥပသေန၏ ဥဒါန်းစကား

မလွဲသာ မရှောင်သာ သေမျိုးမို့ သေကြရမည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အဖို့ အသေမြတ်သည်ဟု ဆိုကြရ ပါလိမ့်မည်။ အသေမြတ် သကဲ့သို့ အနေလည်း မြတ်ကြပါသည်။ ဤအကြောင်းကို အရှင်မဟာသာရိပုတ္တရာ၏ ညီတော် အရှင် ဥပသေန မိန့်ကြားခဲ့ပေသည်။

"ငါသည် အရတော်လေစွတကား။ ငါသည်အရကောင်း လေစွတကား။ ကိလေသာမှ ဝေးကွာတော်မူ၍ သစ္စာလေးတန် တရားမှန်ကို မိမိအလိုလို ကိုယ်တော်တိုင် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူသော ဘုရားရှင်သည် ငါ၏ဆရာဖြစ်ခဲ့၏။ ကောင်းမွန်စွာ ဟောကြားထားသော သာသနာတော်ဝယ် ငါရဟန်းပြုခဲ့ရ၏။ ငါ၏ သီတင်းဖော် သံဃာတော်များ သည်လည်း သီလ စင်ကြယ်ကြ၏။ သူတော်ကောင်း စိတ်ဓာတ် ရှိကြ၏။ ငါသည်လည်း သီလသိက္ခာကို ပြည့်စုံစွာ ဆည်းပူးခဲ့၏။ ငါ၏

စိတ်သည်လည်း တည်ကြည်၏။ တခုတည်းသော အာရုံရှိ၏။ ငါသည် အာသဝ ကင်းစင်ပြီးသော ရဟန္တာလည်း ဖြစ်၏။ တန်ခိုးအာနုဘော်လည်း ကြီးမား၏။ ငါအသက်ရှင်ခြင်းသည် မြတ်လေစွ တကား။ ငါ သေဆုံး ရခြင်းသည် မြတ်လေစွ တကား"

သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ရကျိုးနပ်ပါစေ

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးကို ရွှင်ပြုံးစေတတ်၊ နှစ်သိမ့်တတ်သော အို- သူတော် သူမြတ်အပေါင်းတို့၊ အို-တပည့်အပေါင်းတို့၊ အို- ဒကာ ဒကာမအပေါင်းတို့၊ အရှင်ဥပသေန နှင့်အလားတူစွာ သင်တို့သည်လည်း သာသနာတော်ကြီးနှင့် အလိုက်သင့်စွာ ဆုံဆည်းလာကြရသဖြင့် မိမိဘဝကိုမိမိတို့ ဘာသာဝမ်းမြောက်နိုင်ကြပါစေ။ ကျေနပ်နိုင်ကြပါစေ။ သာသနာ့အဆုံးအမဖြင့် သာသနာ့ အသိအမြင်တွေ စင်ကြယ်လာကြပါစေ။ အားလုံး အားလုံး နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ သတည်း။

(ဥဒါန်းပါဠိတော်၊ ဥပသေနသုတ်။ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၊ တောကျောင်းနေ တိဿသာမဏေဝတ္ထု)

ဤတွင် ညီတော်အာနန္ဒာ၏ တသက်တာမှတ်တမ်းကြီး ပြီးဆုံးပါပြီ။

၁၃၄၂-ခုနှစ်၊ ပထမဝါဆိုလဆန်း(၉)ရက်။ (၂၁–၆–၈၀)
ည–(၈:၄၅)နာရီ။

ညီတော်အာနန္ဒာ ၏ တသက်တာ မှတ်တမ်းကြီး
ပြီးဆုံးပါပြီ

- နောက်ဆုံးအတွဲ ဖြင့်သည့်အတိုင်း ဤစာအုပ်တွင် သားတော် ရာဟုလာ၊ ညီတော်နန္ဒနှင့်တကွ အဂ္ဂသာဝက အရှင်မြတ်ကြီး နှစ်ပါးတို့၏ ပရိနိဗ္ဗာန်စံခန်းများကို ဖော်ပြထားပါသည်။ ရှေ့ပိုင်းက အရှင်မြတ်ကြီးသုံးပါးတို့၏ ပရိနိဗ္ဗာန်စံခန်းများမှာ သတိသံဝေဂ ရယူရုံမျှဖြစ်သော်လည်း အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်၏ ပရိနိဗ္ဗာန်စံရပုံမှာကား ကြက်သီးထစရာကောင်းလှပါသည်။
- ကံကြမ္မာချင်း ဆက်စပ်နေကြသော ကောသလမင်းကြီးနှင့် သကျမျိုးနွယ်တို့၏ ပျက်စီးခန်းမှာလည်း သင်ခန်းစာ [illegible] အဝ ရနိုင်ကြပါသည်။ အဆောတလျင် မဆင်မခြင် ပြုလုပ်မှု အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်မှုတို့၏ နောက်ဆုံး ရလဒ်ကား ဤသို့ချည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
- ဘုရားရှင်၏ နောက်ဆုံးဝါမှ စ၍ မဲ[illegible] ညီတော်အာနန္ဒာနှင့် အတူ ကရုဏာရသ [illegible] တမျိုးပြီးတမျိုး အရှိန်တိုး၍တိုး၍ ခံစ[illegible]
- တသက်တာမှတ်တမ်း ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီး[illegible] ကား သံဂါယနာပွဲတော်အဘွင်း ညီတော်[illegible] ကြီးများ ထိပ်တိုက်တိုးမိနေပုံ ဖြစ်ပါ[illegible] သဘောအားဖြင့်ဆိုရလျှင် ဤအပိုင်းသည်[illegible] ဖြစ်ပါသည်။ ဇာတ်ရှိန်အမြင့်ဆုံးအပိုင်း[illegible] အရှင်မြတ်ကြီး၏ အမြင့်မြတ်ဆုံးသော [illegible] မြင်မြင် ဖော်ကျူးလိုက်ရခြင်းကား ဤစာရေးသူ၏ [illegible] တာတွင် အမှန်မြတ်ဆုံးသော ဆုလာဘ်ကြီး ဖြစ်ပါသတည်း။